

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

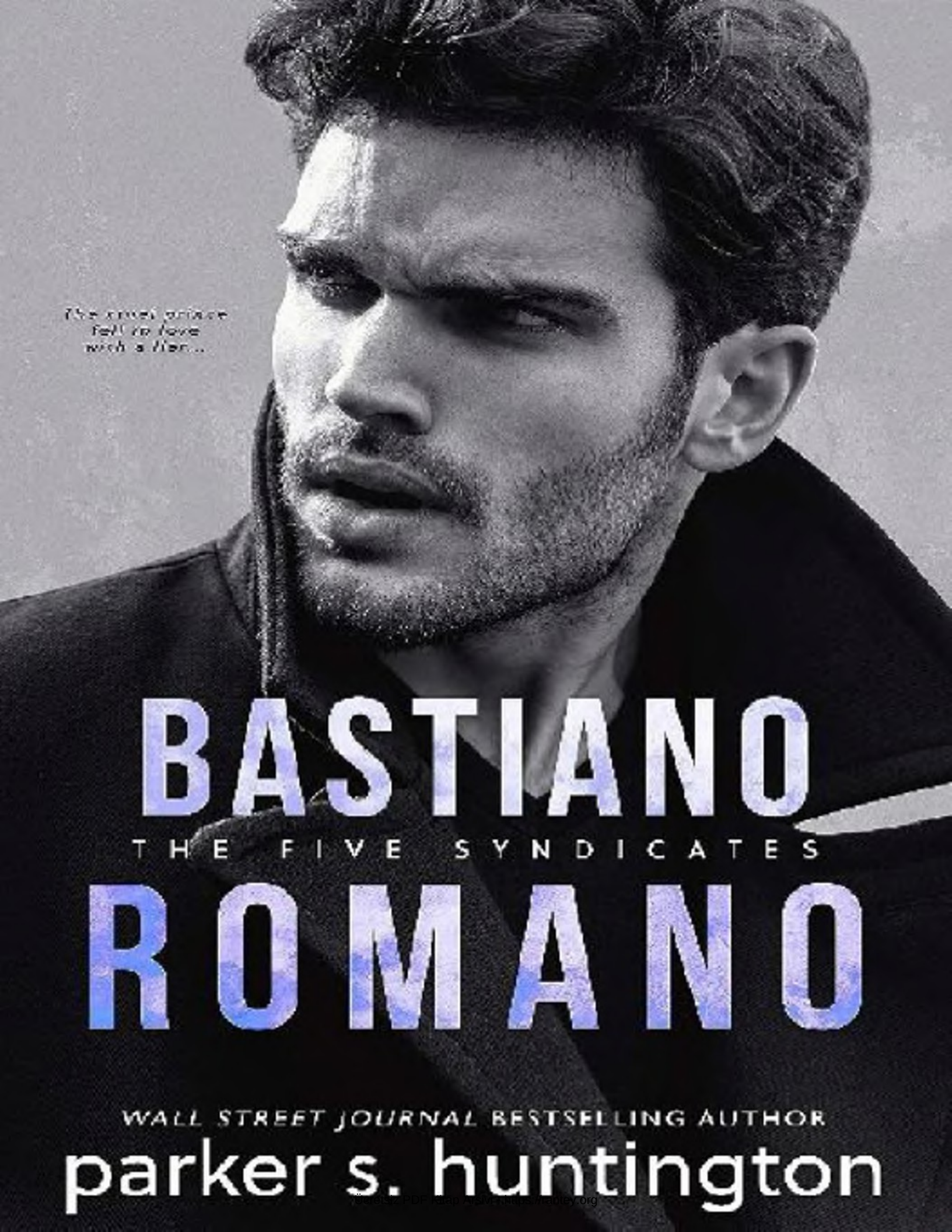
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



*The only prince
left to love
with a lion...*

BASTIANO

THE FIVE SYNDICATES

ROMANO

WALL STREET JOURNAL BESTSELLING AUTHOR

parker s. huntington

Vashti ROMANO



a five syndicates novel

parker s. huntington



Sevgili okurlar,

Her şeyden önce, bu kitap Beş Sendika serisinin tek başına yazılmış uzun bir bölümüdür. Tek başına veya aşağıdaki okuma sırasına göre okunabilir: *Asher Black, Niccolao Andretti, Ranieri Andretti ve Bastiano Romano.*

Diğer kitaplardan spoiler vermemek için özeti oldukça kısa tuttum, ancak o spoilerlar hala orada. GAH. Özür dilerim. Her iki durumda da, bu bağımsız bir kitap, bu yüzden kafa karışıklığı olmadan devam edebilirsiniz.

İkinci olarak, eğer kahramanın altın çocuk, tatlı ve aşka layık olduğu geleneksel bir aşk hikayesi arıyorsanız... bu öyle bir şey değil. Kahraman kusurludur. Kadın kahraman kusurlu. Nefret, öfke ve şehvet var - kışkırtıcı bir yavaş yanma.

Üçüncüsü, genellikle yazar notuma bir ders eklerim. Kitabı yazarken öğrendiğim bir şey. Genellikle karakterlerin kendi kendilerine öğrendikleri derslerle ilgilidir. Asher Black ile Lucy, tıpkı benim bulduğum gibi cesaret buluyor.

Tıp fakóltesi yerine yazarlığı seçme cesareti. Niccolao Andretti içinse, diğer insanların maskelerinin altındaki acıyı görmek ve bunun için onlara saygı duymayı öğrenmekti.

Bastian'da ders ille de karakterlerin içinde değil, onları yazarken öğrendiklerimdeydi. Bir kayıp yaşadım. Büyük bir kayıp. Neredeyse bir yıl sonra hala derin yaralar açan bir kayıp.

Her zaman derinden keseceğinden korkuyorum; her zaman derinden kesmeyeceğinden korkuyorum.

Bu kitaba 2017'de başladım. Yıl 2019. O kadar çok zaman geçti, o kadar çok acı yaşandı ki, bu kitabı beş kez yeniden yazdım. Beş kez. Her yeniden yazışta Ariana ve Bastian değiştiler, olmaları gereken kişiye dönüştüler.

İlk taslakta, Ariana sert bir FBI ajanı olarak başlamıştı. Bu o değildi. Bu bir maskeydi. Bastian ukala, kalpsiz bir mafya prensi olarak başladı. Bu o da değildi. Evet, Ariana sert. Evet, Bastian duygusal olarak mesafeli. Ama kusurlarının ardındaki mantık yüzeysel değil. Geçen yıl hissettiğim acının aynısını anlatıyor.

Bu şekilde yazmak korkutucuydu. Acıyan bir parçamı alıp sayfalarımaya akıtmak. Bastian ve Ariana'nın acımın parçalarını alıp iyileştirmelerine izin vermek. Şu anda bile bu yazar notunu yazarken kendimi savunmasız ve çıplak hissediyorum.

İşte benim dersim - acıyı hissetmenize izin verin. Öfkelenmeye izniniz var. Kaçış yolları aramaya izniniz var. Acınızda cesur olmanıza izin var. Ondan bir şeyler öğrenebilirsiniz.

İyileşmenize de izin verilir.

Bastian ve Ariana'nın hikayesini okurken, umarım onlarla benim kurduğum gibi bir bağ kurarsınız. Ve belki de onların aşk hikayesini yazarken benim bulduğum dersleri siz de bulursunuz.

Her zaman olduğu gibi, okuduğunuz için teŖekkür ederim.

**xoxo,
Parker**





O **ir zamanlar** uzak bir krallıkta bir prenses yaşarmış. Parlak, uzun sarı saçları, kusursuz bir teni ve büyüleyici mavi gözleri olan güzel bir prensesti. O kadar güzelmış ki

güzelliğine layık bir prens bulana kadar evlenmeyi reddetti.

Bir gün arabasıyla şatoya doğru giderken bir adam gördü. Yırtık pırtık giysilerle süslenmiş, pislik içinde bir adamın varlığı onu rahatsız etti. Bir parça yiyecek için yalvardığında ondan yüz çevirdi. Onun ülkedeki en yakışıklı prens olduğunu bilmiyordu! Onun güzelliğini duyan prens, evlenme teklif etmek için uzun ve uzak yollardan gelmişti ama sadece içi de dışı kadar güzel o l u r s a . Kız testi geçememiş olsa da, prens ona son bir şans daha vermeye karar vermiş.

Şans.

Prens, krallığının büyücüsünü ziyaret etti ve büyücü, prenses hariç herkesin okuyabileceği bir kitap yaratmak için bir büyü yaptı.

ve kitabı korsan olarak indirdi. Kitabı okumak ve uyum sağlamak için çaresiz kalan prenses, kötü bir korsan web sitesinden yasadışı olarak bir kopyasını indirerek prensinin kalbini kırdı ve kendini sevgisiz bir hayata mahkum etti.

Son.

KORSANLIĞIN SONUÇLARI VARDIR, MİLLET.

Chloe için.

*Sen her zaman benim güneş
severim oldun ve olacaksın,
yemek yiyen, sabah erkenden yatağa
atlayan, aptalca öpücükler veren, sonsuza
dek mutlu hisseden,
Koşmaya hevesli, kardeşini seven,
özgürlüğüne düşkün, güzel, mükemmel,
Tatlı prenses, küçük kız.*

***Bana hayatımın en güzel üç
yılını yaşattın.***

*Güneş her zaman sizinle
birlikte doğacak ve
batacaktır.*

Tekrar bir araya gelene kadar, Chlo.

Chloe'nin sevgi dolu anısına
(02/06/2015 - 03/08-2018)

Acaba kaç kişi istediği kişiye elde edemiyor ama sonunda birlikte olması gereken kişiyle birlikte oluyor?

-Fannie Flagg

duty

Görev

/ˈd(y)ɔdē/

isim

1. ahlaki veya yasal bir yükümlülük; bir sorumluluk.
2. Birinin yerine getirmesi gereken bir görev veya eylem.



T

ükümlülük kelimesinin kökleri Latince'de borç anlamına gelen kelimeye dayanır. Bir göreve sahip olmak, bir borca sahip olmaktır. Ancak borçla ilgili olan şey, biri tahsil etmediği sürece hiçbir şey ifade etmemesidir.

Bir şeyi yapmak zorunda olduğunuzu düşündüğünüz için yapmayın. Yapmak istediğiniz için yapın. Ölüm döşeğindeki hiç kimse "Yapmak isteyip de yapmadığım onca şeyi hatırlıyor musun? Onlar güzel zamanlardı."

Aşkla risk alın. Sonuçlarıyla daha sonra ilgilenin.



Yine de buna katlanmak sizin göreviniz olacaktır... Kaderinizde katlanmak zorunda olduğunuz bir şeye katlanamayacağınızı söylemek zayıflık ve aptallıktır."

-Charlotte Brontë

DALIA RICCI

GEÇMİŞ

"**B** "Günah işlediğim için beni azat et Peder." Nabzım hızlanıyor, yapmam gerektiğini bildiğim şey karşısında derimin altında korku kaynıyor. *Koş.* "Son itirafımdan bu yana dört yıl geçti."

Bizi ayıran parmaklık küf kokuyor ama yine de yanağımı ona yaslıyorum. Günah çıkarma odasının duvarları inliyor. Devils Ridge, Teksas'taki diğer her şey gibi eski. De Luca mafya örgütünün kalbi. Cehennemin kalbi.

"Neyin var çocuğum?"

Her şeyi.

Erkeklerle, kadere karşı çaresizim, ondan çok daha büyük bir oyunda geleceğin vezirini barındıran önemsiz bir piyonum. Kalbimin hissettiklerini söylemiyorum. Onun yerine karnımı kucaklıyorum. Belli etmiyorum. Hâlâ biraz zamanım var. Çok değil ama belki de seçeneklerimi belirlemek için yeterli.

"Evli bir adamla yattım." Ve

bu hoşuma gitti.

Ben yapmayana kadar.

Yine de durmadı.

Peder Luciano hiçbir şey söylemiyor. Onu hayal edebiliyorum. Sarı saçlarının dağınıklığı, saç çizgisinde neredeyse hiçbir şeyi örtmüyor. Tombul parmaklarını bir çan kulesi gibi birbirine bastırmış. Kalın boynunu boğan beyaz papaz yakası. Tamamen siyah kıyafeti ve havasız kabini kambur sırtından aşağı ter akıtıyor.

Peder Luciano. Benden iki yaş büyük. Yirmi dört yaşında ama kırkına bir gün kalmış gibi görünüyor. Acıma duygumu kendime saklamak zorunda olmasaydım ona acırdım. Buraya gelme zahmetine neden katlandığımdan emin olamadan cevabını beklerken dudaklarımdan soluk soluğa bir iç çekiş döküldü. O an için doğru gelmişti.

İç çekiş çok baştan çıkarıcı ama elimde değil. Bu kasabadaki erkeklerin yarısı bana bir tanrıça olduğumu söylüyor. Diğer yarısı ise bir lanet olduğumu söylüyor. Hangi yarısına inandığımı biliyorum. Beni Landing Strip'te ziyaret eden, kıyafetlerimi çıkarıp onların övgülerine layık olmaya çalışırken vücuduma bakan aynı yarı değil.

Bir an için Peder Luciano'nun nefes alış verişini derinleşirken ve kabinin kendi tarafındaki ahşap bankı ağır hareketlerle gıcırdarken ne düşündüğünü merak ediyorum. Kim olduğumu biliyor. Yaşamak için ne yaptığımı biliyor. Sanırım o da benim *kim olduğumu biliyor*.

Seni istiyor, içimdeki şeytan fısıldıyor.

Her zaman şeytanımı dinlerim. Geleceğimi o kontrol eder. Bazen bu küçük kasabada huzursuz oluyorum. Sesini dinledikten sonra bir grup tur otobüsünün mola yerinde rastladım.

Verdiğim bir dizi kötü karar olmasaydı ona Kader derdim. Şeytanım burada kalmam için beni cesaretlendirdi. Vicdanımı sildi ve

Angelo De Luca ile yatmam için bana yalvardı, bana elini sürmek şöyle dursun, kendi sendikasını yönetmeye bile uygun olmayan bir adam. Benim şeytanım olduğumu biliyorum ama kendimi suçlamamayı tercih ediyorum.

Çünkü şimdi, dört mafya örgütünün birbirine düştüğü bir dünyada kapana kısılmış bir şekilde yaşıyorum.

Andretti Romano'ya
karşı. Camerino Rossi'ye
karşı.

Kendi içlerinde savaşıyor iki parçalanmış kıyı.

Ve beşinci sendika, kenara atılmış. De Luca Sendikası. Hak etmeyenler. Kızgınlık için bir üreme alanı. Yüzyıllardır önemsiz diye aşağılandılar. Dikkatini çektiğim deli bir adam tarafından yönetiliyor.

Peder Luciano boğazını ve belki de şehvetini temizliyor. "Suçluluk hissediyor musun, çocuğum?"

"Evet."

Angelo De Luca'ya
değil. Karısına değil.
Çocuğuma.

Şeytanımın öngördüğü *bir kız*. Eğer şeytanım haklıysa, o da benim gibi bu kasabada ölecek. Önemsiz. Tahtını talep edemeyen gayrimeşru bir prenses. Elbette, daha iyi bir yolu var.

Koş.

Dürttü beni bir kez daha ele geçiriyor. Ayak parmaklarıma kadar hissediyorum.

"Suçluluk omzunuzdaki bir ağırlıktır. Vücudunuzun size durmanızı söyleme şeklidir. Düşün. Daha iyi kararlar verin. Tövbe et."

Angelo De Luca hamile olduğumu öğrendiğinde pişmanlığımın bir önemi kalmayacak. Ya ölmüş ya da yakalanmış olacağım.

"Bu kasabayı terk etmeyi hiç düşündünüz mü, Peder Luciano?"

Rahatsızlığı günah çıkarma odasının benim tarafıma doğru kayıyor. İnsanlar Devils Ridge'i terk etmez çünkü insanlar mafyayı terk etmez. Peder Luciano bir Made Man değil, ama bu kasabada herkes en fazla bir derece uzakta.

"Hayır," dedi sonunda ve ben de
duydum. Yalanı.

Eğer rahipler yalan söyleyebiliyorsa, günah çıkarma odasının kutsallığı nerede kalır?

"Eğer bu şehri terk edecek olsaydınız, Peder, bunu nasıl yapardınız?" Kışkırtıcı bir soru, ama çoğu kişi benim kışkırtıcı biri olduğumu iddia eder.

"Devils Ridge'i terk etmezdim."

"Güldür beni." Sesimi erkeklerin sevdiğini bildiğim şekilde alçaltıyorum. "Lütfen." Sessizliği üzerine devam ediyorum, sesim ipeksi bir seks gibi pürüzsüz, tüm doğru noktalara vuruyor. "Ben senin çocuğum, baba. Senin sürünüm." Izgaraya yaklaşırken dudaklarım aralanıyor. Aleti için yalvarır gibi fısıldarken onları görebildiğini biliyorum, "Bana yol göster."

Yine kıllanır. "Havaalanı-" "İz bırakacaktır."

"Kilise malzemeleri Echo Sokağı'ndaki gizli bir girişten gönderiyor. Orayı giden bir uçağın kargo bölümüne sızmak için kullanırdım."

Zor bir ihtimal ama on saniye öncesine göre daha iyi bir kaçış şansım var. "Teşekkür ederim." Kefaretimi bekleme zahmetine girmeden ayağa kalktım ve sahip olduğum küçük eşyalar. Benim ve kız kardeşimin soluk bir fotoğrafının olduğu bir pasaport ve cüzdan.

Peder Luciano günah çıkarma odasının dışında beni karşılıyor, gözleri ilk kez güzel ambalajıma takılmıyor. "Bu kasabadan ayrılamazsın, çocuğum."

"Bana nasıl yapılacağını gösterdiniz, Peder." Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bana adım adım gösterdin ve sen bana yolu göstermeseydin kilisenin havaalanına erişiminden asla haberim olmayacaktı." Göğüs dekoltesi gözünü kamaştırana kadar gömleğimin üst kenarlarıyla oynuyorum. Sonra yakasını düzeltiyorum, ta ki parmaklarım nabzına dokunduğunda nefesini içine çekene kadar. "Sadece senin ve kardeşlerinin bildiği bir yol."

Kiliseden çıktığımda, sessizliğin sesini duyuyorum. Küçük arabama atlıyorum ve Şeytan'ımın sırtımı sıvazladığını hissederek yola çıkıyorum.

Aferin, Şeytan övgülerim.

Kendimi koruyorum, itiraz ediyorum.

Ve kötülük iyiliğin dengesini gerektirdiğinden, yolun kenarında el sallayan adam için duruyorum. Lastiği patlamış, altı krep şeklinde. Angelo'nun bana aldığı arabadan indiğimde onu tanıyorum ve gözlerimiz birleşiyor.

Angelo De Luca'dan korkuyor olabilirim, ama bu adamın korkumu daha çok hak ettiğini biliyorum. Ama ben korku hissetmiyorum.

"Bayan Ricci," diyor o Yanki aksanıyla, adını söylemeden. "Sonunda sizinle tanışmak bir zevk. Harika şeyler duydum."

İçgüdüsel olarak karnımı sıvazlıyorum. Hareket çok fazla ihanet ediyor. Gözleri aşağıya dalıyor. O *biliyor*. Kim olduğumu biliyor. Ve kaşlarının çatılmasına bakılırsa, artık küçük kızımı da biliyor.

"Ne harika bir sürpriz." Elini uzattı. "Lütfen tebriklerimi kabul edin."

Elini tutmadan önce ona bakıyorum. "Teşekkür ederim." "Sesin mutlu gelmiyor."

"Bunu yolun kenarında mahsur kalan adam söylüyor."

"Doğru." Sanki geçen her araba onu görmezden gelmemiş gibi omuz silkiyor. Onun kim olduğunu biliyorlardı. Sadece benim şansım.

Şans değil, kader, diyor Şeytanım, sanki bu kelimeyi anlıyormuş gibi. "Bagajımda yedeği var."

Bana sırtımı rahatlatan minnettar bir gülümseme gönderiyor. Bunun ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum. Şehvet değil. Karşılaşmaya alışık olduğum bir şey değil. İnsani bir nezaket. Hatta belki de aşinalık. Lastik değiştirildikten sonra kamyonetimi kapatıyor ve müzik setindeki şarkıya başını sallıyor. Bhundu Boys'un Kader ve Alinyazısı gibi çılgın şeyler hakkında söylediği eski bir şarkı.

"Dalia" dediğinde kim olduğumu bildiğine dair şüphelerimi doğruluyor. Dudakları bir hediye gibi isminin etrafını sarıyor, sanki içinde hoş bir şey saklıyormuş gibi. "Kader tanrıçası. Kadere inanır mısınız?"

Bilmiyorum ama "Evet" diye cevap veriyorum çünkü sorma şekli bana öyle hissettiriyor.

Başını sallıyor ve bir an için bir şey düşünüyor, sonra gözleri numaraları yarıp karnıma dikiliyor. "Yardıma mı ister misiniz?"

Yardım istiyorum, evet, ama *ondan* emin değilim. O ve Angelo aynı madalyonun iki yüzü olabilirler ama en azından onun gözlerinde nezaket var ve ben hangi Şeytan'dan kaçacağımı seçecek durumda değilim.

Benim ya da onların.

"Neden?" Sonunda sordum.

"Kader," diye cevap veriyor, sanki öyle bir şey varmış gibi.



Mutluluğunuzu boş verin. Görevini yap.

-Peter Drucker

BASTIANO ROMANO

ŞİMDİKİ ZAMAN

M

Kuzenim Asher, Yukarı Doğu Yakası'ndaki bir apartman dairesinden daha pahalı değilmiş gibi nişan yüzüğünü bana fırlattı.

"Ahmak." Kadife kılıfın içine soktum, içine kaydırđım ceketimin iç cebini açtım, sonra ona temiz bir gömlek fırlattım.

Beyaz tişörtünün kumaşına kan bulaşmıştı ama bu ikimizi de etkilememişti. Romano sendikasının düşman sıkıntısı yoktu ve Asher'in iş bitiricimiz olarak görevi söylendiğinde onları ortadan kaldırmaktı. Sırılsıklam gömleğini temiz bir düğmeyle değiştirdi ve parkelerimdeki lekeleri umursamadan harap olmuş malzemeyi yere attı.

"Çok cesurca," dedi Asher. Gerçek bir iş bitirici gibi, beni çatı katımın merdivenlerinden açık planlı oturma odasına kadar takip ederken ayak sesleri hiç duyulmadı, Elsa'nın piyanonun yanındaki dantel külotunu kaşlarını çatarak geçiştirdi. "Baban bundan hoşlanmayacak."

Babam Elsa'yla ilgili hiçbir şeyden hoşlanmazdı, bu yüzden bu teklifi beğenmesini beklemek, bir bakireden inandırıcı bir orgazm taklidi yapmasını beklemek gibi olurdu.

Külotu aldım ve daha sonra kullanmak üzere cebime koydum, teklifimi kabul ettikten sonra içine girerken ağzına soktuğumu hayal etmeye başladım bile. "Çok geç olana kadar babamın haberi olmayacak."

"Ama Elsa kraliyet ailesinden değil." Başını iki yana salladı. "Kahretsin, mafya bile değil." Mesele de buydu zaten. Elsa Güneyli ağzı, futbol takıntısı ve yanında marketten alınmış ketçap olmadan yemek yiyememesiyle mafyadan çok uzaktı. Aynı zamanda tanıdığım en zeki kadındı, çok seksiydi, senaryoya uygun şakalar yapabiliyordu ve beni aşık eden ilk kadındı. Bu gece için planlarım vardı. parmağımı ve sikimi diline doladı.

Mutfak masamdan telefonumu alarak asistanım Lewis'e planlarımı teyit etmesi için bir mesaj attım. "Tekrar. Babamın çok geç olana kadar haberi olmayacak."

Bana kalırsa, babamın bu konuda söyleyecek bir şeyi yoktu. Her şeyi doğru yapmıştım. En iyi yatılı okullar. Ivy League eğitimi. Romano işlerini -yasal ve daha az yasal- içeriden ve dışarıdan öğrenmek. Elsa'yla arama giren her şerefsiz -babam da dahil- yumruğumla ve belki de Vince Amca'nın dokuz yaşına bastığımda bana hediye ettiği bıçağın sivri ucuyla tanışabilirdi.

Bunu kullanmamıştım - zabıta bu bunun içindi - ama eğitimim vardı ve bunu yapmaktan çekinmezdim. İnsanlar beni Giovanni Romano'nun ayrıcalıklı, aşırı eğitilmiş çocuğu olarak görüyordu. Onların bu algısını değiştirmek için pek bir şey yapmadım, çünkü umurumda değildi, ama aynı zamanda hafife alınmaktan da hoşlanıyordum.

Asher çoraplı ayaklarını Jordan'larının içine sokmuş, hâlâ o ürkütücü, fazla mavi gözleriyle bana bakıyordu. "Tamam, Altın Çocuk."

Hala sendikaya karşı geleceğime inanmıyordu. Babam başka bir mafya asiliyle evlenmemi bekliyordu. Annemle yaptığı görücü usulü evlilik kadar sert değil ama en azından kendi seçtiğim üst düzey bir mafya figürünün kızıyla.

Elsa'dan önce ailemin isteklerine hiç karşı gelmemiştim. Amcalarım Frankie ve Eli'nin çocukları yoktu. Bu yüzden Romano imparatorluğunu iş dünyasından yönetmek üzere yetiştirildim ve icra işlerini babamın ikiz amcası Vince'e ve nihayetinde Vince Amca'nın sözde evlatlık oğlu Asher Black'e bıraktım.

Asher ellerini kirletti; ben ise benimkileri Wharton'dan aldığım işletme ders kitaplarıyla doldurdum. Yirmi iki yaşında yüksek lisansımı tamamladım ve Elsa'yı da yanıma alarak geri döndüm; Güneyli ceylan gözleri çatı katımın büyüklüğüne ve varlığından bile haberdar olmadığı bir yaşam tarzına hayran kalmıştı.

Onun bu yönünü seviyordum; büyümesi hiç durmayacakmış gibi görünen tüm bu zenginlikten etkilenmemesini. Babam ise onun yanında geçirdiği her saniyeden nefret ediyordu, benim yanıma taşındığında neredeyse kasabayı kırmızıya boyuyordu ve teklifimi öğrendiğinde muhtemelen birini bıçaklayacaktı.

Umurumda değildi.

Anahtarlarımı aldım ve kollarını kavuşturmuş, biraz sırık gibi ama on yedi yaşından çok daha yaşlı görünen Asher'a döndüm. Dudaklarımın kenarlarında bir sırıtma belirdi, iyi ruh halim yüzümün her tarafına yayılmıştı. "Jordan'larında kan var," dedim.

Sonra Asher'ı ve onun şaşkınlığını kapıda bırakarak asansörle kapalı otoparka indim ve Bentley Mulsanne'imin arkasına geçtim. Şoför yola çıktı, her zaman önceden Lewis tarafından güzergahım hakkında bilgilendirilirdi.

Telefonumdaki birkaç iş e-postasına göz attım. Sendikadaki Romanlara ait pek çok işletmeden biri de Doğu Yakası'ndaki en büyük çamaşırhane zinciri olan Launder, Inc. idi. Kirli parayı aklamak için tek bir nakit işi olarak başlamış ve geçen yıl yüz milyon doların üzerinde hasılat yapan bir şirkete dönüşmüştü.

Birkaç ay önce CEO'luk görevini devralmışım. Elsa çalışma saatlerimi sevmiyordu ama anlayışla karşılıyordu. Haftada iki kez buluşmak için zaman ayırdık, her seferinde farklı bir sürpriz yaparak çalışarak geçirdiğim tüm zamanı telafi ettik.

Araba Empire State Binası'na yanaştı.

Lewis beni anında karşıladı, şoförden önce kapıyı açtı. Gelinciğe benzeyen yüzü gözlerinin arasına sıkışmıştı. "Bay Romano-" Kaşlarını çat

Alnını çizgiler kaplamıştı ama onun sürekli endişelenmesine ayıracak vaktim yoktu. Onunla ilgili hep bir şeyler vardı.

Arabadan kayarak çıktım. "Elsa burada mı?" "Evet, ama-"

Girişe doğru uzun adımlar atarak önünü kestim. Asher'ın doğaçlama kıyafet değişikliği sayesinde zaten geç kalmıştım. "Bina kapatıldı mı?"

Lewis benim hızıma yetişmeye çalışırken nefes nefese kaldı. "Evet. Bay. Romano, ben-"

Asansöre girdik ve en üst katın düğmesine bastım. "Şefler yemeği hazırlamayı bitirdi mi? Ryker zamanında geldi, değil mi?"

Top Chef'i kazandığından beri, sürekli geç kalan bir baş belasıydı.

Göt.

"Bay Romano, ben-"

"Bu bir evet ya da hayır sorusu Lewis." Saatimi kontrol ettim. Geç kalmıştım. Elsa ile randevularımdan birinde, çok üzgün görünüyordu.

"Evet. Ama sana gerçekten bir şey söylemem gerekiyor."

Asansörün kapıları, bu akşamki evlenme teklifim için küçük bir açık hava verandasının kurulduğu en üst kata açıldı. Telefonumu cebime koydum ve dışarı çıktım, babam ve Elsa ile yüz yüze geldiğimde dudaklarımda geç kaldığım için bir özür vardı.

Lewis'e hazırlattığım bir dizi ışıkla birlikte New York'un arka planı geceyi aydınlatıyordu. Akşam yemeğimiz Elsa'nın arkasındaki masanın üzerinde duruyordu, el değmemişti ve her geçen saniye daha da soğuyordu. Babam beni gördüğünde etkilenmemiş görünüyordu ama Elsa'nın genişlemiş gözlerinden dudaklarının şok olmuş ayrılığına kadar suçluluk damlıyordu.

Geçen hafta onun için aldığım gümüş rengi Herve Leger bandaj elbiseyi giymiş ve yanağından süzülen gerçek gözyaşının dört katı büyüklüğünde gözyaşı küpeleri takmıştı. Kiraz kırmızısı saçları rüzgârda dalgalanıyordu ama o eğreltiotu yeşili gözleriyle bana bakarken saçlarını düzeltmek için hiçbir şey yapmadı. Konuşamıyordu.

Babamın yüzü hiçbir şey ele vermiyordu. Bana doğru bir adım attı, omzumu sıvazlamak için uzandı, daha iyi düşündü ve takım elbisesinin yakalarını düzeltti. "Bu aileye karşı bir görevin var."

Sözleri ve daha iyi bir açıklama yapmadan çekip gitmesi karşısında gözlerim kısıldı. Elsa'nın yüzünü kaplayan suçluluk duygusuna baktım ve Lewis'e döndüm. "Senatör Erickson'ın telefonuna geri dön ve ona, Senatör Erickson'ın toplantısına katılacağımı bildir.

Bu akşam bir işim var. Araba beni 23 dakika içinde alacak.

-Yemeğimi bitirdikten sonra."

Benimle Elsa'nın arasına baktı. "Emin misin?" Ona

ters ters baktım. "Yap o zaman."

O gitti, ben de Elsa'nın etrafından dolaşıp oturdum ve bez peçeteyi kucağıma kaydurdum. Neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Elsa babamla ilgilenmiyordu, babam da Elsa'yla ilgilenmiyordu. Ama bir şey Elsa'nın yüzüne o suçluluk duygusunu yapıştırmıştı ve yemeğimi yerken bir açıklama bekleyecektim.

Istakozdan ilk ısırtığı aldığımda yüzük cebimde bir delik açtı. İç gözlemci olsaydım, Lewis'e neden neler olduğunu öğrenmeden önce son dakika LCV'sini göndermesini söylediğimi kendime sorardım. İçgüdülerim Elsa'nın bana bir şekilde ihanet ettiğini söylüyordu ama diğer her parçam buna inanmayı reddediyordu.

Bu kadını tanıyordum. Birlikte çalışmıştık. Kampüse gizlice alkol sokmuş ve geceleri futbol sahalarında içmiştik. İç saha maçlarında tribünlerin altında sevişmiştik. Onunla birlikte olmak için Alabama'ya taşınacağımı anladığında benimle New York'a taşınmayı kabul etmişti.

Bana kahvaltı hazırlamak için erkenden uyanan ve ailem beni okuldan çağırdığında benim için not tutan o kadın bana ihanet etmeyecekti. Yapmazdı işte.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, oturmaya zahmet bile etmeden.

Istakozu bitirdim, sonra fileminyonu kestim, hareketlerimi sabit tutmak için özenli bir dikkat gösterdim.

Sana ihanet etmez, diye kendimi temin ettim.

Başka neden özür dilesin ki? Babamın içimdeki varlığı sordu.

Elsa sol elimi avuçlayarak mutfak eşyalarımı durdurdu. "Seni seviyorum."

Gözlerim onun eline kaydı, sonra katlanmış bir kâğıt şeridini tuttuğu diğer eline kaydı. Uzandım ve elinden aldım. Amansız tutuşu daha da sıkılaştı ve kâğıdı ondan çaldığımda köşeleri yırtıldı.

Sesi duyunca nefesi kesildi, diğer eli kâğıdı benden geri almak için uzandı ama başaramadı. Açtım. Bir çek. Beş milyon dolar. Giovanni Romano tarafından imzalanmış. Ona ödeme yapmıştı. Ne için? Beni terk etmesi için mi?

Ölü gözlerle ona bakarken buz gibi soğuk bedenime süzüldü. "Beş milyon dolar mı? Gerçekten mi?"

Hesabı tabağıma fırlattım. Istakozumun tereyağı kenarları ıslattı ve onu yakaladı, gözleri suçluluk çığlığı atıyordu, ama elleri kokuyordu

çaresizlik. Hesabı masa örtüsüyle silerken, tereyağını kurutmaya çalışıp başaramamasını izledim.

Elimi cebime attım, daha önce cebime attığım külotunu çıkardım ve yüzüne doğru fırlattım. Yere düşmeden yakaladı. Ne olduklarını anladığında gözleri büyüdü ama yine de onları lanet olası çeki silmek için kullandı.

Daha önce hiç bu kadar acınası bir şey görmemiştim.

Çek kuruduktan sonra gözlerimin içine baktı. "Özür dilerim," diye tekrarladı, sesi o kadar aptalca geliyordu ki, Wharton'daki sınıfımızı birincilikle bitirdiğine inanamadım. Her yemeğin yarısını kendisinin ödemesi için ısrar eden kadının bu olduğuna inanamıyordum. "Ben... Anlamıyorsun. Bu çok para."

"Çok daha fazlasına sahip olabilirdin, bu yüzden bana ne kadar zavallı olduğunu hatırlattığın için teşekkür ederim."

Sözlerim karşısında irkildi ve ben de kuru bir kahkaha atarak elimi cebime attım. Kadife çantayı çıkardığımda gözleri fal taşı gibi açıldı. İçindeki on altı milyon dolarlık yüzüğü çıkardığımda uzanıp kendini masaya sabitlemek zorunda kaldı.

"Bastian-"

Yüzüğü kutusundan çıkardım ve hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi binanın kenarına fırlattım. Sanki *onun* hiçbir anlamı yokmuş gibi. İnledi, tabağından bir kızartma çalıp lanet olası jenerik marka ketçabına batırırken uzattığı eliyle korkuluğa doğru koştu. Eğer durup onun ve babamın ihanetini solumak için zaman ayırsaydım, muhtemelen Empire State Binası'nı içinde ikimizle birlikte yakardım.

Damarlarımı dolduran zehirli bir öfke değil, nefesim kesilene ve tekrar nefes almak için öksürmek zorunda kalana kadar boğazıma doğru ilerleyen çürük bir ihanetti. Masaya geri döndü, yüzük çoktan gitmişti ve yırtık ve tereyağlı çek, sanki onu da binadan aşağı atacağımı düşünmüş gibi beyaz parmaklarının arasında tutuyordu.

Baştan çıktım.

Daha önce hiç kimseyi sevmemiştim. Beni param ve statüm için isteyen mafya tavşanlarını ve üstü kapalı teklifleri görmezden geldim. Ama Elsa farklıydı. Yozlaşmış Senatörlerin, Made Men'lerin, ünlülerin, çatı katlarının ve tasarım kıyafetlerin olduğu bir dünyanın varlığından hiç haberi olmayan sağlıklı bir ailenin sağlıklı kızı. Varisi olduğum Romano sendikası tarafından dokunulmamıştı.

Derimin altına doğru yavaş yavaş ilerledi ve ben de ona izin verdim çünkü onun farklı olması gerekiyordu.

İşaretleri nasıl görmedim?

Ağzını tekrar açtı -muhtemelen yalvarmak için- ama sözünü kestim. "Seni hiç sevmedim, Elsa." Onun için her şeyden -ailemden, paramdan ve tüm Romano soyundan- vazgeçebileceğim gerçeğini görmezden gelirken, yalan dudaklarımdan özür dilemeden döküldü. "Bir süreliğine iyiydik ama bu sadece bir eğlenceydi." Ayağa kalktım, yanağındaki gözyaşını tereyağı lekeli külotuyla sildim ve başını okşadım. "Sen sikmek için sıcak bir amdan başka bir şey sağlayamazsın, ben de sevemem."



Görev, kişinin başkalarından beklediği şeydir.

-Oscar Wilde

BASTIANO ROMANO

SEKİZ YIL SONRA

Yaz okulu için kariyer günüm var. Billy babasını da getirecek. Sen de gelebilir misin?

Hayır cevabını vermek yerine içkimden bir yudum aldım. Everett'in yedinci yaş günü partisini de kaçırmıştım.

I

"Hey, Bastiano." Mafya tavşanının kısık sesi tizleşti. Muhtemelen baştan çıkarıcı olmasını istiyordu ama sesi çift akciğer implantlı, günde bir paket sigara içen biri gibi çıkıyordu. "Dışarı çıkmak ister misin?"

Buradan mı?" Sağ tarafıma oturmadan önce akrilik uçlu parmağını sırtımda gezdirdi.

Icy Hot ile dolu bir prezervatif.

Kızgın bir orangutanın mengene tutuşu.

Ondan ziyade sikimde olmasını tercih edeceğim iki şey.

"Git," dedim, kim olduğuna ya da ne istediğine bakma zahmetine girmeden. Yine de belli değil miydi?

İnsanların dış görünüşe aldanma eğilimi vardı. Benim güzel bir dış görünüşüm vardı. Dudaklarımdan sarkan altın kaplamalı bir kaşıkla doğmamış olsaydım, bana hak etmediğim fırsatlar sunacak bir kaşık.

Kaslarla kaplı bir vücut. Yoğun koyu gözler. Keskin çene çizgisi. Kalın, kahve rengi saçlar. Arabanızın taksitini bile karşılayabilecek bir beyefendi kesimi. Bunların ötesine baktığımda, hayatta ne istediğini bilmeyen otuz yaşında -neredeyse otuz bir yaşında- bir adamdım.

Eğer benim bir kadın versiyonum olsaydı, kesinlikle onunla çıkmazdım. Yine de kadınlar sanki sikim altındanmış ve zengin olmak istiyorlarmış gibi bana yaltaklanıyorlardı. Onların hatası.

Babam barda yanıma sokulurken viskimin geri kalanını yudumladım. Bakmadan o olduğunu biliyordum. Her zaman iğrenç bir kedi ve alkol kokusu taşıdığına güvenebilirdim - bir oğulun babasının üzerinde asla koklamaması gereken iki şey, ama ben daha iyi değildim.

Parmak eklemlerini bar masasına vurdu. "Seni bir pislik olasin diye yetiştirmedim."

Homurdandım ve onu kışkırtacak bir şey bulmak için beynimi yokladım. "Beni hiç büyütmediğinizi iddia edecek beş dadı tanıyorum."

Umursadığımdan değil. Çocukken onu sık sık görürdüm, rahat bir hayat yaşırdım, ihtiyacım olan her şeye sahiptim. Elsa'ya borcunu ödeyene kadar hiç sorunumuz olmamıştı.

Babam beni görmezden geldi. Bunu yapacağına da güvenebilirdim.

Parmağımı kaldırarak barmene bir viski daha göndermesini işaret ettim. Bana doğru bakmadı bile. Hay sikeyim. L'Oscurit 'da servis ne zaman bu kadar kötü olmuştu? Bunu kendim halletmeyi ya da

Asher, mafyadan ayrıldıktan sonra işlettiğim barı açmıştı. Buna daha sonra, yolun üçte ikisinde kafayı bulmadığım zaman karar verecektim.

Babam yüzünü bana döndü ama ben karşılık verme zahmetine girmedim. "O Benny'nin kızıydı. İyi çocuk."

"Benny kızının fahişelik yaptığını biliyor mu, Gio?"

Gözleri parladı. Ona Gio dememden nefret ediyordu ama baba deme hakkını henüz kazanmamıştı.

"Yaptığı şey bu muydu? Kendini sana mı sunuyordu?"

"Gerçekten sormana gerek var mı?" Barın tepesine uzandım, açık bir şişe seçtim ve kendime lanet olası içkimi doldurdum.

"Hey! Yapamazsın-" Barmen sonunda yüzünü bana döndü. Göz göze geldiğimizde sözleri boğazında düğümlendi. Gözlerini kaçırmakla, ona merhamet göstermem ihtimaline karşı bana yavru köpek bakışları göndermek arasında kalmış gibiydi.

Büyük şans.

Bana doğru bir adım attı. "Özür dilerim." Çok geç. Geç.

Başkalarına dünyanın ne kadar acımasız olabileceğini öğretmek benim işim değildi, ama insanları çiğneyip umutlarını tükürmenin tadını seviyordum. Ayrıca, çalışanlarım söz konusu olduğunda beceriksizliğe karşı toleransım sıfırdı. Ben bir hayır kurumu değil, bir işletme yönetiyordum.

"Bay Romano, efendim..." Pantolonu inik yakalanan bir koca gibi kelimeleri bulmakta zorlandı.

Bir süre ona baktım, gerginliği çekip çıkardım, alnından yakasına damlayan ter iziyle eğlendim. Bu onun buradaki son vardiyasıydı ve o da bunu biliyordu. Neredeyse dokuz milyon insan New York'u evi olarak görüyordu. Bir hafta içinde onun yerine daha yetkin birini bulabilirim. En azından, Asher nişanlısı Lucy'nin üzerine titrerken ve Elsa Everett'i benden uzak tutmaya devam ederken bana yapacak bir iş verirdi.

Kendime üç parmak kadar doldurduktan sonra Gio şişeyi benden kaptı. Kenarından uzunca bir yudum aldı ki bu bir öğrenci birliğini gururlandırır. "Benny'nin kızının nesi var? İyi görünümlü bir kız. Doğru hatırlıyorsam tatlı da."

"Onu *sen* becer o zaman." Durakladım, bardağım dudaklarımdan birkaç santim uzaktaydı. "Yoksa çoktan yaptın mı?"

"Saçmalama oğlum. Anneni seviyorum." Benim bariz eğlencem karşısında çenesi titredi. Bildiğim ilişkileri sıralamak geldi içimden ama nezaket gereği yapmadım.

Annemi sevip sevmediğimden bile emin değildim. Birbirimizi bu kadar az gördüğümüz için onun neye benzediğini neredeyse unutmuştum. Aynaya bakmak işe yaramıyordu. Hiçbir özelliğimi ondan almamıştım.

Babamın yüksek elmacık kemiklerine sahiptim. Güçlü çene çizgisi. Dolgun dudakları ve açık kahverengi gözleri. Tüm güçlü İtalyan özellikleri. Annemin boyu kısa ve incecik, babam ve ben 1.80'in birkaç santim üzerindeydik ve WWE için ek iş yapan Navy SEAL'lar gibi yapıyıldık.

Gio'ya bir bakış attım.

"Elbette." "İstiyorum," diye ısrar etti.

O ve annem bir çeşit görücü usulü evlenmişlerdi. Gördüğüm en saçma şeylerden biriydi. Beş Amerikan ailesinden hiçbirinin birbiriyle geçinemediği zamanlarda, her iki büyük büyükbabam da sendikalar arasındaki ilk ittifakı başlatmanın iyi bir fikir olacağını düşünmüş ve annemle babam arasında görücü usulü bir evlilikle işe başlamışlardı.

Pek işe yaramadı. Rossi ve Romano sendikaları evlenmeden önceki hallerinden daha yakın değillerdi. Ta ki ben ortaya çıkıp aileleri yarım yamalak evlilik yeminlerinden daha kalın bir şeyle birbirine bağlayana kadar.

Yine de bir Rossi buraya birkaç içki ve Knicks maçı için gelmezdi ama diyelim ki geldi. Artık bu yüzden kendini Hudson Nehri'nde yüzerken bulmayacaktı. İlerleme diyebilirim.

"O benim karım. Onu seviyorum."

Gio bunu söyledikten sonra iki parmak viski içmemiş olsaydı, bu ikna edici bir açıklama olurdu. Ve havadaki seks kokusu. Anosmisi olan biri tenine yapışan am kokusunu alabilirdi.

Bir küfür mırıldandım ve sonunda babamla yüzleşmek için döndüm. "Bana mafya tavşanları göndermeyi bırak, Gio. Çivili bir Fleshlight sismeyi tercih ederim."

Giovanni "Gio" Romano insanların gözünü korkuturdu. Korkutmak zorundaydı. Bu, bölgeyle birlikte geliyordu. Kimse bir Romano *caporegime ile* böyle konuşamazdı. Asla.

Benim dışımda.

Babamı sevmiyor değildim. Sorunlarımız vardı - affetmek istediğim ama affedemediğim bir geçmiş- ama onu seviyordum. Beni yeraltı dünyasına çekmeye çalışmaya devam ederse, bu sevgi kuruyacaktı. Şans eseri bir mafya tavşanına aşık olursam, aile işinde onun ayak izlerini takip edeceğimi düşünüyordu.Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Asla olmayacak. Artık olmayacak.

Bunun için mucizeden başka bir şey gerekmezdi ve ben böyle bir mucizeye ilham verecek bir adam değildim.

Gio elini çenesinde gezdirdi. "Biz veba değiliz. Biz senin aileniz."

Şişeyi elinden aldım, bardağımı bırakıp doğrudan kenarından içtim. "Aile. İş arkadaşları değil. Patronlar değil. Aile. Tanrı aşkına, Gio. Seninle çalışmazsam dünyanın sonu değil. Ben burada mutluyum."

Pek sayılmaz.

Paraya ihtiyacım yoktu. Mirasım bazı ülkelerin GSYH'sini aşıyordu ve Wharton'dan aldığım MBA bana yatırımlarımı katlayacak bilgi birikimini kazandırmıştı. Sekiz yıl önce Lewis'i kovmuş ve Launder A.Ş.'deki işimden ayrılmıştım. Asher'ın restoranını yönetmek, Gio'yu sırtımdan atmak için yaptığım bir şeydi. Benim tutkum değildi. Sevişmek dışında bir tutkum olduğundan emin değildim ama o bile eskidi.

Burada çalışmak Romano ailesinin işlerinden biraz uzaklaşmamı sağlıyordu. Teknik olarak burası bir mafya kuruluşu değildi ama mafyadan ayrılmasına rağmen Asher aileye o kadar yakındı ki Gio beni bir süreliğine yalnız bırakmıştı.

Geçen aya kadar.

Asher'ın Lucy'ye evlenme teklif ettiği sıralarda Gio yine ortalığı karıştırmaya başlamış, güçlü Romano erkeklerinin kızlarını bana doğru itmeye başlamıştı. Tila Tequila'nın filtreye ihtiyacı olduğu gibi bunun da sona ermesi gerekiyordu.

"Hayatının geri kalanını bir barda üniversiteli çocukları yöneterek geçirmeyi planlıyorsan" -Gio barmene doğru başını salladı, ancak ikimiz de aslında solumdaki alçıpanla bara bağlanan üç Michelin yıldızlı restoranı işlettiğimi biliyorduk- "en azından kendini işe yarar hale getirebilirsin."

Yemi yutmadım, onun yerine cümlesinin son yarısına odaklandım. "Ne istiyorsun?"

Başını ofisime doğru eğdi ve ayağa kalktı, içkisinin parasını ödemeye ya da barmene bahşiş vermeye zahmet etmedi, küçük pislik bunu hak etmiyordu. Oraya doğru yürüdük, yol boyunca bar ve restoran çalışanları tarafından paylaşılan bir dinlenme odasının önünden geçtik.

Eski sevgilim Dana içeriden bana göz kırptı. Onu görmezden geldim ve takım elbisemin yakasındaki bir parça tüyü temizledim. Ofisime girer girmez Gio kapıyı kilitledi. Hiç iyiye işaret değil. Sikerler beni. Şu anda ciddi bir konuşma için kafam çok iyiydi.

Normalde şeytanlarımı kovalamak için alkole başvurmazdım - sekiz yıl önce Gio güvenime ihanet ettikten sonra bile - ama bugün işe gitmeyecektim ve normalde şu anda birlikte takılacağım Asher'ın zamanının çoğunu tekeline alan bir nişanlısı vardı. Beni yanlış anlamayın. Lucy'yi kardeşim gibi severim ama böyle zamanlar bana ne kadar yalnız olduğumu hatırlatır.

Babanın sorumlu olduğu yalnızlık, beynimin affetmeyen kısmı unutmama asla izin vermedi. Everett de muhtemelen yalnızlık hissediyordur.

Yutkundum ve masama oturdum, Gio'ya yer gösterme zahmetine girmedim. İsterse kabul ederdi. İşte biz böyle adamlardık. Alanlar. Sadece aile söz konusu olduğunda verirdik ve o zaman bile Romano adını paylaşan ya da Asher, Lucy ve şu anki iş bitiricimiz Niccolao gibi bu ailenin kalbine girmeyi başarmış insanların sayısı çok azdı.

"İş konuşmamız gerek."

"Benim işim mi, *senin işin* mi?"

Kol düğmelerinden biri yere düştü. Masamın altına tekmeledi, diğerini çıkardı ve sanki Greenwich'te bir aylık kira bedeli değilmiş gibi çöpe attı. "Bizimkiler."

Çeviri: Romano işi.

Çevirinin çevirisi: derinlemesine incelemek istediğim bir şey yok.

Lanetimi geri çektim. L'Oscurità'ya mafya işinden uzaklaşmak için gitmiştim, Gio'nun her fırsatta bunu yüzüme vurması için değil. Herhangi bir anda en az bir düzine mafya bağlantısı ya da üyesi binanın içinde yemek yiyip içiyordu ama L'Oscurità'nın elde ettiği gerçek gelir yüzde yüz yasalı.

Gio kızgınlığını görmezden geldi. "Frankie amcan aramızda bir sıçan olduğunu öğrendi."

İnançsızlığıma gülüp geçtim. "Şaka mı yapıyorsun? Son zamanlarda intihara meyilli birini gördün mü?"

"Bu bir şaka değil. Bürodaki adamımız bunu doğruladı."

Ve FBI muhbirlerimiz asla hata yapmaz.

"Kahretsin." Küfür dudaklarımın arasından tıslayarak geçti, haklı olarak. Doğası gereği, hassas bir ekosistem aile şirketini birbirine bağlıyordu ve hatta

En ufak bir sarsıntı onu bozabilirdi. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Fareleri yok etmek Romano ailesinin icra şefinin yetki alanına giriyordu. Vince Amca. En sevdiğim amcam. En merhametli Romano. En sevmediğim işi yapacağını tahmin etmiştim.

"Vince olası dört kişilik listeyi daralttı. Dördünden üçünde yazı var ama sonuncusu için sana ihtiyacımız var."

Çıplak odayı işaret ettim. Raflar yoktu. Sadece bir masa ve sandalyeler. "Yürütmem gereken bir işim var."

"O burada. Senin için çalışıyor, Bastian."

Gio'nun bunu bir hakaret olarak söylemediğini biliyordum ama yine de öyle algıladım. "Bana bir sıçanı işe aldığımı mı söylüyorsun?" Buradaki her çalışan dikkatli bir inceleme sürecinden geçmişti. Gio'ya karşı kin besliyordum ama bunun acısını Asher'dan ve ailemin geri kalanından çıkarmaz ya da onların hayatını riske atmazdım.

Sonra yine, o beceriksiz barmeni işe aldın, içimdeki pislik hatırlattı.

Adını bile hatırlamıyorsun, geri kalanım da aynı fikirde.

Gio'nun gözlerindeki yargı dikkatimden kaçmadı. Gözleri önümdeki güvenlik monitörüne kaydı. "Sana evinin temiz olduğundan emin olmanı söylüyorum. Benimkini istila etmeye başlamadan önce."

Yorgun bir elimi yüzümde gezdirdim. Elsa'ya ödeme yaptığından beri Gio ilişkimizi yeniden şekillendirmenin bir yolunu arıyordu. Benimle ailesi arasına daha önce hiç böyle bir çizgi çekmemişti. Bu konuda ciddiydi, bu da beni sarhoşken olmak istediğimden daha uyanık yapıyordu.

Bir sıçan kimse için iyi değildi. L'Oscurit 'daki bir fare daha kötüydü. Bu, önemsedığım herkesin-Asher, Lucy, Niccolao, Gio, Everett ve ailemin geri kalanının- risk altında olduğu anlamına geliyordu. Bana sorulmadan farenin icabına bakabilirdim. İnsanlar benim olanla oynadıklarında, onları oynayacak bir sikleri olmadan bırakırdım. Bu kadar basit.

"Tamam. Ben hallederim." Telefonumu cebimden çıkardım ve ekran kilidini açarak Gio'yu reddettim.

Başını salladı. "Görüşürüz evlat." Ayak sesleri kapıya birkaç adım kala durakladı. "Son zamanlarda İhtiyar Tony'nin kızını gördün mü? Memeleri buraya kadar çıkmış." Kollarını göğsünden bir adım öteye uzattı.

"Kibarca siktir git, Gio" derken ona hiç aldırış etmedim.

Kapıdan çıkarken yol boyunca güldü ve kapı kolu kapandığında uzun bir nefes verdim. Bu -ailemle ilgilenmek- benim için her zaman

mafya hayatına sürüklenmiştim. Bir süredir sadece L'Oscurit 'yı yöneterek paçayı kurtarmıştım, ancak tüm işaretler ertelememin istemediğim bir şekilde sona erdiğini gösteriyordu.

Ve ben buna hazır değildim.



Yerine getirilen acı verici bir görev, bir sonrakini daha basit ve kolay hale getirir.

-Helen Keller

ARIANA DE LUCA

"D "Derin nefes al, Ari," diye mırıldandım kendi kendime, tıpkı iki gün önce yeni apartmanımın önüne yerleşen evsiz kadın gibi. "Bunu yapabilirsin. Herkes

ilk büyük kapakları var."

Olumlamalarım kimseyi kandırmadı.

Bu örtüden ölü çıkma ihtimalim, yaşama ihtimalimden daha ağır basıyordu. Solgun bir tene ve onunla eşleşen

Nadia Teyze'nin bana mezara giderken giymem için söz verdirdiği el yapımı cenaze elbisesi.

Amirim Simmons'a durumumu bildiren şifreli bir mesaj gönderdim ve sonra onu aklımdan çıkardım. Onunla ortak olmaktan nefret ediyordum. Simmons'ın tanınabilir bir yüzü vardı - mevcut yönetimde dışişleri bakanı olarak görev yapan babasının neredeyse bir kopyası.

Her on seferden dokuzunda, daha kimliğini gizlemeye başlamadan biri onu tanıyordu. Büro hala onu saha çalışmasından almamıştı. En iyi haliyle adam kayırmacılık. Bugün o dokuz seferden biriydi ve tek başıma olduğum mesajını sadece bir saat önce almıştım. Bunu zaten planlamıştık - Simmons gibi bir ortakla bunu yapmamak aptallık olurdu - ama bu durumu daha kabul edilebilir kılıyordu.

Simmons'a kıyasla FBI'ın bana davranışındaki fark da öyle. Patronum Wilks bana defalarca beni kızı olarak gördüğünü söylemişti ama yine de gerçek adımla gizli göreve gitmem için emir vermişti.

Ariana De Luca.

Daha da kötüsü, beni işe almıştı, bu yüzden soyadımın gerçek anlamını sadece o biliyordu.

O De Lucas'lardan biri olduğumu.

İhaneti bir kenara ittim ve hedefime odaklanmaya çalıştım. Müthiş küçük siyah bir elbise, çıplak Louboutinler ve dolgulu özgeçmişimle L'Oscurit 'ya girdim... Aslında bilmiyordum. Efsane olmanın çoğu kanatlanmayı gerektiriyordu, ama en azından flört etmeyi, baştan çıkarmayı ya da burada bir barmenlik işine girmenin yolunu göstermeyi bekliyordum - hayatıma değ r veriyorsam dönüp gitmem için bana bağıran tüm i g d lerime rağımen.

L'Oscurit 'nın atmosferinde bir uğıltu, omurgamdan ağığı karanlık bir heyecan gönderiyordu. Gece yarısı siyahı tuğıla duvar restoranı ikiye bölüyordu -  n tarafta bir yıllık bekleme listesi olan şık bir yüksek yemek restoranı ve arka tarafta gizlenmiş, gösterişsiz, loş ışıklı bir bar.

Duvarla çevrili restoran, barla bağılantısı olduğına dair hiçbir işaret vermiyordu. Aslında, bar girişinin üzerinde hiçbir tabela asılı değıldi. Olmasına da gerek yoktu. Nerede olduğunu bilmeseydiniz, muhtemelen içeri giremezsiniz.

"Yardımcı olabilir miyim?" Bir kadın bana yaklaştı ve gözlerini vücudumda gezdirdi, küçümsemeye karar vermeden önce yüzünde sayısız duygu uçuşuyordu.

Kıskançlık insanlara kararsız şeyler yaptırır. Genellikle kadınlardan aldığım tepki de buydu. *Tıpkı annen gibi*, Nadia Teyze de bana bunu hatırlatmakta hiç başarısız olmamıştı. *Bir siren gibi, her zaman dikkat çeker. İyi ya da kötü.* Bir elimle belimin kıvrımına kadar uzanan bal kahverengisi dalgalarıma -bu kez doğal saç rengime- dokunup gevşek bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Kıvrımlarımı saran dar bandaj elbiseyle zar zor nefes alabiliyordum. Gözleri uzun bacaklarıma daldı, göğüslerimin cömert kabarıklıklarına gitti ve dumanlı göz farının ardındaki mavi-yeşil gözlerimin patlamasına yerleşti. İstemediğim sürece çok nadiren yersiz görünürdüm. Efsane olmanın avantajları.

Elimde tuttuğum özgeçmişime başını sallayıp "Boşta iş yok" demesi birkaç saniye sürdü.

Özgeçmişini çantama koydum ve kadını inceledim, sessizliğimin onu rahatsız ettiği açıktı. İsim etiketi takmamasına rağmen, Dana Till hakkında bilmem gereken her şeyi bana verilen dosyalardan biliyordum.

L'Oscurit 'nın bu tarafında garson olarak çalışmış ve bir süre önce Bastiano Romano ile çıkmıştı. Bastiano Romano restoranı işletiyordu ve Romano ailesinin reisi Frankie Romano'nun yeğeni olarak İtalyan mafyasıyla derin bağları vardı.

Şüphesiz, Dana benden zaten hoşlanmıyorsa, burada işe girdiğimde de kesinlikle hoşlanmayacaktı. Bu yüzden bakışlarına karşılık verdim, küçümseme duygusu bana kolayca geliyordu ve yanından geçip gittim. O zararsızdı, köpekbalıklarıyla dolu bir odada bir minnow'du ve benim haşerelerle uğraşacak ne zamanım ne de eğilimim vardı.

Bana karşı içgüdüsel tepkisi, Bastiano "Bastian" Romano ile olan geçmişi ve beni ilk etapta bir tehdit olarak gördüğü gerçeği göz önüne alındığında, eski sevgilisinin bu yere giriş biletimi elinde tuttuğunu şüphesiz biliyordum.

Dana'yı görmezden gelip odaya göz gezdirdim ve Bastiano Romano'nun alçakgönüllü görüntüsü karşısında yüzümü kayıtsız bir ifadeye zorladım. Barmen barın diğer ucundaki kalabalığı doyurmak için koştururken o devasa avuçlarının arasında boş bir kadehi yudumluyordu. Bastian'ın yüzünü kaplayan kızgınlık bana bilmem gereken her şeyi anlattı. L'Oscurit 'da eleman sıkıntısı çekiyordu ve benim de sinsice işe girme şansım vardı.

Yanında bir kadın gevezelik ediyordu, vücudunun kıvrımları ona doğru eğilmişti ve müstehcen bir parmağı adamın pazusundaki şişlikte gezdiriyordu. Açık karamel ten. Bele kadar uzanan kuzguni saçlar. Koyu renk gözler. İnce bir vücut. Egzotik bir

Baştan aşağı Akdeniz güzeliydi ama Bastian ona hiç dikkat etmedi. Onun yerine gözleri barmenin kafasının arkasındaki deliklere dikilmişti.

Sadece yüzündeki ifadeye baksaydım alkolik olduğumu düşünürdüm ama daha iyisini biliyordum. Dosyasını ezberledim. Büronun öncü ekibinin Romano ailesi hakkında anlatıp durduklarını duydum. Bu adam saf bir baskınlığa sahipti ve baskın adamların onları zayıflatan kötü alışkanlıkları olmazdı.

Kadın başını öne eğdi ve çenesini adamın omzuna yasladı. Adam aynı kolunu kullanarak kadına aldırmadan bardağından bir buz küpünü ağzına attı. Adamın omzu hareket ettiğinde neredeyse düşüyordu ve kendini düzeltmek için tökezledi. Yine de adam ona hiç dikkat etmedi.

Arkamı dönüp kapıdan çıkma dürtüsü bacaklarımı ele geçirdi.

Tecrübesiz değilsin, diye kendimi temin ettim. Tamam, belki biraz daha tecrübeli olabilirsin, ama bu iş böyle yapılır.

Çoğunlukla boş olan dosyasına bakılırsa Bastiano Romano sırlarla büyümüştü. Bildiğim kadarıyla o -ve L'Oscurit 'daki varlığı- büronun bu gizlilikten yararlanmaya değer bir şey çıkacağını düşünmesinin nedeniydi, ama aynı zamanda benim tereddütlerimi de besliyordu.

Dosyasını haftalarca inceledikten sonra bile onu görmeye hazır olduğumu düşünmüştüm. Onunla teke tek dövüşmeye ve amansız bir galip olarak çıkmaya. Yanılmışım. Ona bir kez baktım ve tamamen, kesin olarak boku yediğimi anladım.

Elli bin dolarlık ısmarlama Desmond Merrion takımına sarınmış güzel bir canavar-mafya kraliyet üyesiydi. Takım elbisenin biçimi ne iri cüssesini ne de göğsünün kaslı genişliğini gizleyebilmişti. Pahalı kısa centilmen kesimiyle dolgun ve koyu renk saçları, onu elde etmek için ayırmış olması gereken yüzlerce doları anlatıyordu.

Gözleri karanlıktı, ama taşıdıkları ifade daha da karanlıktı, Şeytan'ın kendisinden bekleyebileceğim türden uğursuzdu. Duygudan yoksun ve korkunç derecede kayıtsız, ruhumu delip geçtiler ve beni geri dönülmez bir şekilde yoksun bıraktılar.

Belirgin elmacık kemikleri bir celladın bıçağının keskin kenarları gibi kesilmişti ve sürekli alaycı küçümsemesiyle birleştiğinde, hepimizden ne kadar iyi olduğunu bildiği izlenimini veriyordu ve bu onu çok eğlendiriyordu.

Bastiano Romano pahalı
görünüyordu. Ve tehlikeli.

Ama h  l   yapmam gereken bir iş vardı ve bu da ona yaklaşmamı gerektiriyordu.

Ondan birkaç adım uzaklaşmıştım ki, sanki varlığımı hissetmiş gibi bana doğru baktı, dikkatini barmene vermeden önce bir saniyelik ölümcül, tutuklayıcı bir göz teması kurdu ve sanki ben bir hiçmişim gibi hızla yanımdan uzaklaştı.

Bir an duraksadım, tepkisine hem şaşırmış hem de şaşırmamıştım. Arkadaşı öne doğru eğildi ve Bastiano'yla paylaştığımız bir saniyelik göz temasından yararlanarak koluna yaslandı.

Dudağının üst kısmı sert bir hırıltıyla kıvrıldı. Ona suratını asmasına neden olacak bir şey söyledi, ama ona doğru bastırmaya devam etti - gözlerinde meydan okuma ve dudaklarında şehvet vardı. Bir adım daha yaklaşıp durumu gözden geçirdim. Bu kadın ona asılıyordu. Onun planıyla benimki arasındaki tek fark, önce onun başarısız olmasıydı.

Bir adım daha attım ve utanmadan, "İç çamaşırı giymiyorum," dediğini duyacak kadar yaklaştım. Eskiden çok eğlenirdik."

Ve hala. Tepki yok. Bu kadın Afrodite'in reenkarnasyonuydu ve ona en ufak bir bakış atsa bunu anlayacaktı ama yapmadı. Bunun yerine, dalgınca kadehini dudaklarına götürdü, geriye doğru eğdi ve buzla karşılaştı.

Adam bardağını yere çarpıp, suçlayıcı bakışlarını barmenin arkasına çevirmeden önce gözlerini üst raflardaki içkiler arasında gezdirdiğinde irkildi. Gözlerinin uçucu derinliklerinde kızgınlık yüzüyordu.

Bir adım daha yaklaştım, derin derin nefes aldım, görünüşe göre dikkatini tekrar çekecek kadar yüksek sesle. Gözleri vücudumda yavaşça ilerledi ve sonunda başını çevirene kadar tereddüt etmeme neden oldu. İçimdeki tereddütü zorla dışarı attım.

Yemin ettin. Doğru olanı yapıyorsun. Zayıflığa yer yok.

Cansız bir mantra ama yine de tekrarladım.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak elimi takım elbiseli omzuna koydum. Kasları avucumun altında dalgalandı ama gülümseyerek onları görmezden geldim. "Üzgünüm geciktim, bebeğim."

Ağır bakışlarını görmezden geldim, üzerine eğildiğimde kalbim şiddetle çarpıyordu. Göğsüm pazusuna değdi. Bunu da görmezden geldim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım, alt dudağını dişlerimin arasına aldım ve çekiştirdim.

Öpücüğe karşılık vermesini
bekledim. Ve bekledim.
Ve bekledim.

Ve bekledim.



Bir kadının görevi kendini alçaltmamaktır.

-George Eliot

ARIANA DE LUCA

H Tadı nane, viski ve limon gibiydi.
Tehlike ve yıkım gibi.
Yolsuzluk ve seks.

Onu öptüm ama o da beni öpmedi. Bunun yerine, Afrodit'in yüzlerimizi görmemesi için başını yana eğdi ve onu etkileşimimizden etkili bir şekilde kopardı. Ondan kurtulmak için beni kullanıyordu. Kahretsin, bunu yapmasını planlamıştım.

Ama bu farklıydı.

Bu onun benim planımı alıp *kendi* lehine çevirmesiydi. *Kendi* becerisiyle. Sanki ilk başta *onun* fikriymiş gibi. O da beni öpmüyordu ama yine de bana hükmediyordu. Bunu göğsümün çarpışında hissettim. Bacaklarımın zayıflamasında. Öpmeyi reddedişinde. Beni. Geri.

Bir kolunu belime doladı ve beni kendine çekti, yine de öpücüğüme karşılık vermedi. Avuç içleri kalçalarımı keşfetti, göğüslerimin yan tarafına doğru kıvrıldı, sonra kıcıma doğru indi. Bir yanağımı kavradı ve sıktı, bedenimi öne ve ona doğru çekti, sanki bana sahipmiş gibi göbeğimi kalçasının yan tarafına sürttü.

Alayları gözden kaçmadı. Seyirciler de fark etmedi. Anlamıştım. Ben onu onun izni olmadan öpmüştüm, o da bana benim iznim olmadan dokunmuştu. Ve yine de beni geri öpmeyi. Dudaklarım onun cansız dudaklarına basılı kaldı ve elleri kıcıma yağurmaya devam etti, ikimiz de ilk kimin pes edeceğini görmek için bekliyorduk. Eli kıcımdan önüme doğru kaydı ve elbisemin eteğinin altına girdi.

Bir adım geri çekildim ve dudaklarımı ayırdım, böylesine aptalca, orijinal olmayan ve klişe bir yaklaşım kullandığım için zihinsel olarak kendime lanet ettim. Bundan daha iyiydim ama o beni baştan savma yapmıştı. Onun varlığından başım dönüyordu - viski, meşe yosunu, misk ve yıllanmış ambergrisin ağır sarhoş edici kokusu. Yaydığı güçten sarhoş olmuştum. Ve damarlarımda dolaşan yapışkan gerilimden başım dönüyordu.

Afrodite kuyruğunu kıstırıp kaçarken sessizce kalabalığın içinde kaybolurken, gözlerimiz onun kazanmaya mahkûm olduğu bir güç mücadelesinde kilitlenirken sessizce bekledik.

Fark etmemesini umarak küçük bir adım daha atarken kendime "*O zaten kazandı*" diye hatırlattım.

O yaptı.

Bir sokak kedisi gibi kaçmadan önce gözlerine eğlence değdi, ben daha anlayamadan uzaklaştı. Ancak Afrodite bardan uzaklaştığında dikkatini barmenin arkasına verdi ve daha önce yaptığı gibi beni yine görmezden geldi. Sanki değersizmişim gibi.

İşten çıkarılmayı içimde hissettim.

"Bu kadar mı?" Sesimi alçak tuttum ve hissettiğim kadar nefessiz kalmadığımı umarak içindeki duyguyu dikkatlice gizledim.

Cevap vermedi. Artık Afrodite'tim, ama o bana gerçekten bakmış, beni içine almış, beni aşağı görmüş ve hiçe saymıştı. Kendimi bir

Pire. Bir baş belası. Eski kız arkadaşı Dana'yı zihinsel olarak suçladığım minnow.

O anda Wilks'in bir dereceye kadar haklı olduğunu anladım. Soyadımın gücüne ihtiyacım vardı. Bu efsanenin başka türlü hayatta kalma şansı yoktu. Bu ilgisiz pislik işin içindeyken olmazdı.

Yanımdaki tabureye oturdum, biraz nefes alabileceğimi hissedebileceğim kadar uzaktaydım. "Ariana De Luca," diye tanıttım kendimi. "Ama sen bana Ari diyebilirsin."

Tepki vermedi. En azından fiziksel olarak. Ama konuşurken dikkatinin hâlâ bana dönük olmadığını hissettim. "İlginç bir soyadı."

"Bu sadece bir soyadı."

Parmaklarını bardağının etrafında kıvırdı. "Elbette. Aynı Romano'nun sadece bir soyadı olması gibi."

"Öyle, değil mi?"

Bu onu etkiledi. Bana döndü, tüm dikkatini ve bununla birlikte o yıkıcı gözlerinin tüm gücünü bana verdi. İşte buydu - başarılı olma ya da destansı bir şekilde başarısız olma anım. Kısa elbisemin ne kadar yükseldiğinin farkında olarak tezgâhın üzerine eğildim ve bir şişe üst raf amaretto ve ekşi karışımı aldım.

Ona yaklaşarak, bardağına ekşi karışımı ve ardından bademli viskiyi dökerken sabit bir göz teması kurdum. Elim onunkini kapadı ve birlikte bardağı döndürerek viski ekşisini sabit hareketlerle karıştırdık.

Bir yudum alıp etkileyici bir yudumda bir parmağını yutarken nefesimi tuttum. Yutkunurken adem elması sallanıyordu, bu hareket olması gerekenden çok daha erotikti. Gözlerimi kaçırmamak için kendimi zor tuttum.

"Nereden biliyorsun?" Viski alt dudağını kapladı. Dili derinin üzerinde gezindi, boğazımdaki havayı söküp atacak ve beni ölümcül bir şekilde soluksuz bırakacak şekilde temizledi.

Gözlerimi ağzından ayırmaya çalıştım ama başaramadım. "Tadını dudaklarında aldım."

Bakmadan duramadığım aynı dudaklar.

Profesyonelce davranmıyordum. Onun cazibesine kapılmıştım ve hiçbir mazeretim yoktu. Bastiano Romano cinsel yolla bulaşan hastalıklar testinin pozitif çıkması kadar keyif vericiydi ama ben burada dikkatim dağılmış, sarhoş olmuş ve kendimi kaptırmış bir haldeydim. Bacaklarımı açıp bel soğukluğu için yalvarmakla eşdeğerdi.

"Barlara gelip rastgele yabancılara dudaklarını değdirmek gibi bir alışkanlığın mı var?" Durakladı, yüz hatlarından küçümseme geçti. "Sana hiç klas bir kız olduğunu söyleyen oldu mu?"

Cazibesizliğinin yanı sıra, tam bir pislikti.

Kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum ve beni etkilemiyormuş gibi davrandım. "Sana fikrini sorduğumu hiç hatırlamıyorum."

"Sana izin verdiğimi hatırlamıyorum."

"Ben de senin geri çekildiğini hatırlamıyorum."

Buna güldü ama kahkahası zımpara kağıdından daha kuruydu. "Bu şimdiye kadar katıldığım en kötü iş görüşmesi olmalı." Sözlerini yavaşlattı, ses tonundan küçümseme damlıyordu. "Hiç işiniz oldu mu?"

Yumruğunu görmezden geldim ve kendimi açıkta ve üç adım geride hissederek ondan uzaklaştım. "İş istediğimi nereden biliyorsun?"

"Mekâna girerken etrafa baktın ama gözlerin bana ilişir ilişmez durdun; az önce bana amaretto ile viski ekşisi hazırladın; ve özgeçmişinin ucu çantandan dışarı sarkıyor."

Tanrım, odaya girer girmez beni yaratmıştı. Herkesle ilgili bu ayrıntıları fark ediyor muydu yoksa sadece bana mı öyle geliyordu? Kibrimle alay etmek için kendimi zor tuttum. Elbette sadece ben değildim, ama alternatif neredeyse inanılmazdı. Eğitimli bir FBI ajanıydım ve ben bile bazen bazı şeyleri gözden geçiriyordum. Wilks beni genellikle önemsiz davalara atadığından, övünebileceğim neredeyse hiçbir deneyimim yoktu.

Gözlerini inceledim, ne anladıklarını merak ediyordum. "Her zaman bu kadar dikkatli misin?"

"Sadece nefes aldığım zaman." İçkisini bitirdi ve bardağı bana doğru uzattı, bu ona bir içki daha yapmam için sessiz bir talepti.

Acaba insanlara emir vermeye alışkın mıydı yoksa benimle yapabileceğini mi düşünüyordu? Her iki durumda da, onun emrinde olacağım varsayımı beni yeterince kızdırdı ve ona bir içki daha koymadım, ancak kimliğimin iyiliği için yapmalıydım.

Meydan okumama aldırış etmeden baktı ve ağzı alaycı bir ifadeyle kıvrıldığında, yaklaşan sözlerinin etkisine karşı kendimi hazırladım. "Her zaman potansiyel işverenlerine kendini zorla mı kabul ettirirsin?"

Beni acınası göstermeye çalışıyordu ve işe yaradı. Tanrım, ondan nefret ediyordum. Bu arada, kayıtsız kalmaya devam etti, cümleler arasında bana bir bakış atacak enerjiyi zar zor topladı.

"Hayır." Sinirimi yuttum ve kendimi kanıtlamayı ve daha iyi görevler almayı ne kadar çok istediğimi kendime hatırlatarak bu imkânsız durumu kurtarmaya çalıştım. "Ama ben bir fırsatçıyım. Bir fırsat görürüm ve onu değerlendiririm."

"Ve ben senin içinde miyim?" Alaycı bir kahkaha attı. "Ne için? İş için mi?" Sıcak viski nefesi kulağımı okşarken yaklaştı ve fısıldadı, "Yoksa başka bir şey için mi?"

Göğsüne sert bir el koydum ve onu ittim. Bir santim bile kıpırdamadı. Tekrar ittim. Hala hareket yoktu.

Elimi indirerek, yüzümü kurtarmanın bir yolunu bulmak için beynimi yokladım ve bir şey bulamadım. "İş. Dikkatini çektim, değil mi?"

Kendi isteğiyle arkasına yaslandı, yüzü anında ciddileşti. "Burada hiç barmenlik pozisyonu yok."

Yalan söylüyordu.

Bunu ikimiz de biliyorduk.

Ona beklediği içkiyi yapmak zorunda kalmam bunun kanıtıydı, ama bu sadece başka bir testti. Ne için? Bilmiyordum. Sadece en iyisini ummak zorundaydım.

Bir tutam saçımı yüzümden çektim ve ona kararlı bir bakış fırlattım. "Bir tane yap."

"Neden yapayım ki?" "Sana bir iyilik yaptım."

Alay etti. "Bir mafya tavşanını kovalamak mı? İyilik sayılmaz. Benim için bir kurşun yemediysen, sana hiçbir şey borçlu değilim."

Sanki ben onun için kurşun yerim de.

"Sen gerçek bir iş parçasısın." Kelimeler ağzımdan kaçtı.

Ne oluyor be? Konuşmayı kes Ari, diye yalvardım.

"Sanki sikimdeymiş gibi." Bana döndü, ayağa kalktı ve göğsü koluma değene kadar yaklaştı. "Kapı şu tarafta. İçkiler senden."

Çenem düştü. İşlettiği barda içtiği bir içkinin parasını benden mi istiyordu? İnanılmaz biriydi.

Parmağını çenemin altına yerleştirdi, ağzım duyulabilir bir çatırtıyla kapanana kadar yukarı doğru itti ve uzaklaşmaya başladı. İçgüdüsel olarak kolunu tuttum, parmaklarım ön kolunun genişliğini tam olarak saramadı.

Teninin sıcaklığı avucumu yaktı. Kolayca çekip gidebilirdi ama yapmadı. Durdu; bana döndü; sanki bilmediğim bir enfeksiyon kapmışım gibi parmaklarımı ön kolundan dikkatlice çıkardı;

ve bir elini bar taburemin iki yanına koyarak öne doğru eğildi ve iki gözümü de kendi gözleriyle yakaladı.

Konuşurken nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum. "Tanımadığım insanları işe almam, Ariana *De Luca*" -soyadımı vurguladı- "öyleyse neden *senin* için bir istisna yapacağımı düşünüyorsun?"

Sanki bir lanetmişim gibi söyledi.

Sanki bir baş belasından başka bir şey değilmişim gibi.

Sanki yerdeki toprak benden daha değerliymiş gibi.

Başka bir kadın olsa sinerdi. Gözyaşlarını tutamazdı. Adamın üstünlüğüyle taşınan ve kendini beğenmiş otoritesiyle pekiştirilen, kelimelerden daha derine inen hakaretlerin altında zayıf düşerdi.

Bunun yerine kendimi çelikleştirdim ve dudaklarının dudaklarıma değdiğini hissedene kadar yaklaştım. Gözleri gerçek bir şaşkınlıkla irileşti, bu onun bana karşı olan açıklanamaz küçümsemesinden kaynaklanmayan ilk tepkisiydi.

"Ben en iyisiyim." Kokusunun ve bergamot, frenk üzümü ve Fas yasemininin sarhoş edici notalarının tadını çıkarırken sesim ancak fısıltıya ulaşıyordu. Bu kadar günahkâr bir şey bu kadar lezzetli kokmamalıydı. "Ve burası *senin* lanet olası barın değil. Sen *patronuna* neden en iyisini elinden kaçırdığını açıklayarak eğlenirken ben de en büyük rakibinde iş bulmanın keyfini çıkaracağım. Dominic'in saçmalıklardan uzak bir çalışma ortamı olduğunu duydum."

Çantamı aldım, bar tezgahına birkaç yüz dolarlık banknot attım ve gitmek için döndüm, çıkarken tüm vücudumun onunkine sürtünmesine izin verdim. Bana kalırsa fena bir çıkıştı ve işsiz ayrılıyor olsam bile kendimle gurur duyuyordum. Muhtemelen bunun için masa başı görevine itilecektim ama en azından gururum vardı. Yani, geriye ne kaldıysa.

Bir adımdan fazla uzaklaşmadan beni durdurdu, eli kalçamdaydı. Arkamı dönmeye cesaret edemedim. Bedenlerimiz arasındaki mesafeyi kapatırken nefesini enseme hissedebiliyordum.

Önünü tamamen sırtıma dayayarak uzun saçlarımı kulağımın arkasına taradı ve küçümseme dolu sesiyle kulağıma fısıldadı. "Aptal, yanlış bilgilendirilmiş kız, L'Oscurità önemli olan her yönden benimdir. Benim hakkımda bir şey bildiğini sanıyorsan, zaten düşündüğümden daha aptalsın demektir."

Bir an için ona insanlara böyle davranmayı öğreten şeyin ne olduğunu merak ettim. Bu düşünceyi aklıma geldiği anda uzaklaştırdım,

İlk etapta sempatik düşünceler düşündüğüm için kendimi azarlıyorum.

Tamamen ona doğru bastırılmışım ve kendimi tedirgin hissediyordum. Ama hakaretinin cevapsız kalmasına izin vermeyecek kadar inatçıydım. "Sol arka köşe. Mavi düğme. Siyah kot. Cunoise daha çok yakışacakken Mourvèdre ile Brillat Savarin servis ediyorsun. Saat altı yönündeki beyaz elbiseli, sarı saçlı kadın, Meritage daha uygunken kızarmış ve konfit kuzu etini bir bardak Viognier ile yiyor."

Arkama yaslandım, ereksiyonunu sırtımda sıkıca hissedene kadar kendimi ona daha fazla bastırdım ve vücudumun her kıvrımını hissedebildiğinden emindim. Bu erotik, seksi ve o kadar berbattı ki, bunu işlemeyi reddettim. "Devam edebilirim ama seni yetersizliğinin derinliklerinden kurtaracağım. Ama restoranında iyi eğlenceler. Harika bir yeriniz var. Kesinlikle bana ihtiyacı yok."

Kalbimin acımasız atışlarını ve dudaklarımdan kaçmaya çalışan nefeslerimi görmezden gelmek için kendimi zorlayarak dokunuşundan uzaklaştım. Arkamdan seslenmeden önce ondan iki adım bile uzaklaşmamıştım.

"Bekle," dedi ve ben de cezaya aç bir obur gibi bekledim. "Cumartesi. Saat üçte. Geç kalmaya tahammülüm yok."

Ve bir anda, o güne kadar karşılaştığım en korkunç adamla bir toplantı yaptım. Eğer izin verirsem Bastiano Romano'nun beni mahvedebileceğine dair bir his vardı içimde.



Görev, özgür iradeyi kahvaltı niyetine yer.

-Daryl Gregory

ARIANA DE LUCA

T

adın olmakla ilgili en önemli şey, yirmi birinci yüzyılda bile sürekli olarak hafife alınıyor olmamızdı. Ve size bunun yaşandığı en az bir düzine örnek verebilirim.

benim için iyi bir şey.

Örneğin, geçen yılki yıllık beyzbol maçımız sırasında, iş yerindeki çocuklar beni ve iş arkadaşlarımı cinsiyete göre takımlara ayırmanın iyi bir fikir olacağına karar vermişlerdi. Kaybedenler kazananlara iki tur

Manhattan'daki yerel bir bar olan Simzy's'de içki içtik ve kısa bir bardak sidik tadında birayı adam başı on beş dolara sattık - cüzi maaşımız göz önüne alındığında yüksek bahisler.

Ama vajinalı olmamız kazanmamızı engellememişti. Aslında, sekiz ay sonra bile ofiste *hala* konuşulan bir oyunu domine etmiştik. Ve dürüst olmak gerekirse, bunların hiçbirisi beni rahatsız etmiyordu. Hafife alınmanın bir *avantajıydı bu*. Hedefine sahip çıkan bir dolandırıcı gibi, FBI elemanlarını aptal yerine koymuştuk ve bunu yapmaya devam edecektik.

Her

biri.

Tek.

Yıl.

Başkaları tarafından hafife alınmayı beklerdim ama patronum tarafından değil. Wilks geçmişimi biliyordu. Dava dosyalarım, giriş puanlarıma ve üniversite transkriptlerime erişimi vardı. Bu dünyada benim ne kadar yetenekli olduğumu bilen tek kişi oydu. Yine de bana asla ortağım Simmons'a ya da departmanımdaki diğer adamlara davrandığı gibi davranmadı.

En iyi görevleri almak söz konusu olduğunda, hafife alınmak bir FBI özel ajanının, özellikle de gizli görevde olan birinin başına gelebilecek en kötü şeydi. Ben düşük seviyeli uyuşturucu satıcılarını ve ara sıra bir muhasebecinin hünerine sahip beyaz yakalı suçluları yakaladım; Simmons en üst düzey suçluları yakaladı ve hatta bir keresinde en çok aranan bir FBI ajanını bile yakaladı. Böyle devam ederse, on yıl içinde ben bir masanın arkasında kâğıtları karıştırıyor, Simmons da bu birimi yönetiyor olacaktı.

Bunun bir yerde bitmesi gerekiyordu.

Şimdi bitmesini tercih ederdim, istihbarat erişiminin sıfır olduğu bir barda bütün gün oyalanmamı gerektirmeyen bir kapakla. Derin bir nefes alarak Wilks'e bağışmamak için kendimi zor tuttum.

"Limon yutmuş gibi görünüyorsun." Simmons beni baştan aşağı taramak için acele etmedi.

"Burada olmak zorunda mısınız?"

Şu anda Simmons'la uğraşamazdım. Bastiano Romano'nun dudaklarını dudaklarıma bastırışının anısı beynimi yakarken olmazdı. Bu düşünceyi bir kenara itip görevime odaklanmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekmişti.

Simmons bölüm başkanımızın ofisindeki iki sandalyeden birine oturmuş, ayak bileğini rahatça karşı dizine dayamış ve sırtını siyah deriye dayamıştı, duruşu benim hoşuma gitmeyecek kadar rahattı. Öte yandan ben,

Odanın ortasındaki maun masanın yanında, servis altlığı olmayan davetsiz bir akşam yemeği misafiri gibi duruyordu.

Kayıtsızlığın resmiydi ve neden umurunda olsun ki? Artık gizli görevde olması gerekmiyordu. Daha da kötüsü, ondan önce ona multimilyoner, Gordon Ramsey özentisi bir efsane atanmıştı, oysa ben çok fazla kalifiye olduğum bir iş için Şeytan'ın kendisiyle bir görüşme yapacaktım.

Simmons'ı görmezden geldim ve bir an bile tereddüt etmeden Wilks'in gözlerinin içine baktım. "Bu saçmalık Wilks."

"Her zaman bu kadar çatışmacı mıydın De Luca?" Wilks'in sesi, alametifarikası olan bir parça sakinlik ve iki parça küçümsemeden hiç sapmadı.

Adresi görünce yüzümü buruşturma isteğime direndim. Bu ofiste FBI tarafından görevlendirilmiş psikiyatristim ve beni inceleyen Wilks dışında kimse soyadımın bir soyadından fazlası olduğunu bilmiyordu. Bu ülkenin gelmiş geçmiş en büyük beş suç örgütünden biriyle bağlantım vardı. Diğer herkes için bu sadece çirkin bir tesadüftü.

Ama Wilks ve ben gerçeği biliyorduk.

Romano ailesi benim De Luca ailesinin gayrimeşru prensesi olduğumu asla bilemezdi. Angelo De Luca'nın DNA'sının yarısını paylaşıyordum. De Lucas varlığımdan haberdar değildi ama mesele de buydu zaten. Bu şekilde kalmasını istiyordum ve gerçek ismimi kullanıp De Luca olarak anılmak kaderi kışkırtıyordu. İyi tarafından bakarsak, Wilks benimle dalga geçerken bana sadece soyadıyla hitap ediyordu.

Ne yazık ki benimle çok uğraştı. Aramızda bir baba-kız ilişkisi olduğunu sanıyordu, oysa gerçekte ikimiz de daha iyisini yapabileceğimi bilmemize rağmen bana en kötü ödevleri verdiği için sürekli genişleyen bok listemin en tepesinde oturuyordu.

Simmons nefesinin altında "Kadınlar" diye mırıldandı.

Onu görmezden geldim, çünkü yakın zamanda boşandıktan sonra onu kışkırtmamak en iyisiydi. "Bana başka bir şey söyle Wilks." Öne doğru eğildim, iki avucumu Wilks'in masasına bastırdım ve ciddi olduğumu anlaması için gözlerinin içine baktım. "*Herhangi bir şey*. Çok geç değil."

Ama değildi. Yerimi başkası alabilirdi. Wilks'in neden bu efsane bir saniye daha bekleyemezmiş gibi davrandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Evet, Romanolar oldukça kötü işlere bulaşmışlardı ama FBI onları aniden öğrenmiş değildi. Nesillerdir buralardaydılar.

Kuzey Amerika'daki diğer dört büyük İtalyan mafya sendikası -benim ailem de dahil.

Arkamda, Simmons yardımcı olmayan bir şekilde, "Her zaman Ahlaksızlık vardır," dedi.

Romano ailesi Depravity adında bir striptiz kulübünün sahibi ve müdavimiydi. Romano ailesinin eski iş bitiricisi olduğu iddia edilen Asher Black, tetikçilikten dürüst bir iş adamlığına geçiş yaptıktan sonra striptiz kulübünü alıp üst düzey bir gece kulübüne dönüştürdüğünde Rogue'un yerinde ortaya çıkmıştı.

Ve bildiğimiz kadarıyla, Ahlaksızlık temizdi. Orada bazı toplantılar yapılmış olabilirdi ama ne kadar uğraşırsak uğraşalım kulübü herhangi bir yasadışı faaliyetle ilişkilendiremezdik.

Bizde de vardı.

Tekrar ve tekrar.

Depravity vergilerini bile doğru ve zamanında ödüyordu. Depravity'de gizli görevde olmak tam da Simmons'ın beni ima etmeye çalıştığı gibi aptalca bir iş olurdu. Ya da hala aldattığı karısı yüzünden acı çekiyordu. İlişkimizin şu anki durumuna bakılırsa ikisi de muhtemeldi. Diğer kadınlara böyle davranmazdı. Sadece Quantico'daki her testte onu yenenlere.

Çoğu erkek beni güzel bir dikkat dağıtıcı olarak görüyordu. Simmons beni rakip olarak görüyordu ve ben de bu düşüncüyü yatıştırmak için hiçbir şey yapmadım. Hakkında hiçbir şey bilmediği bir ortağı olmasından hoşlanmıyordu ve geçmişimi paylaşmak yetişkin bezleri kadar çekici geliyordu.

Tanıştığımız günden beri hiç anlaşılamamıştık. Bu altı yıl önceydi, henüz Degory Üniversitesi'nden aldığım lisans diplomamın üzerinde bir toz zerresi bile yokken ve ben Quantico'dan sınıfımın en genç üyesi olarak yirmi iki yaşında yeni mezun olmuşken.

"Dur," diye blöf yaptı Wilks. Bu tür çocukça davranışlarımızı teşvik ederdi çünkü bu ona otoritesini gösterme fırsatı verirdi. İyi bir el için heyecanlandığında parmaklarını esneterek poker oynadığını gösterirdi.

Geri adım atmadım. "Hadi Wilks. Başka ne istersen. Gerekirse beni yazın ortasında boğazlı kazak, eşofman altı ve kürk mantıyla Güney'e uçur. Bunun dışında her şey olur."

Nadia Teyze bir keresinde birini kendi canına kıymaya ikna edebileceğimi söylemişti. Patronumu bile bana bir şans vermesi için ikna edemedim.

"Dramatik davranıyorsun."

Wilks muhtemelen haklıydı ama ben bu işlerden bıkmıştım. Gerçek görevler istiyordum. FBI'ın ihtiyacı olan şeyi elde etmek için açık saçık giyinmemi, küçük güzel yüzümle flört etmemi ve uzun kirpiklerimi kırıştırmamı gerektirmeyen işleri.

Son gizli görevimde, küçük çaplı bir uyuşturucu satıcısıyla yatmaya çok yaklaşmıştım; uyuşturucularını Indiana sınırından alıp Chicago, Illinois'de satarak eyalet sınırlarını aştığı için FBI'ın yetki alanına giriyordu.

Camerino ve Romano sendikalarının tam sınırında.

Eğer biz onunla ilgilenmeseydik, Camerino ya da Romano aileleri ilgilenecekti ve bu hiç de hoş olmayacaktı.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım, hareketlerim sarsıntılıydı. "İyi bir sebeple. L'Oscurit 'da barmen mi?! Beni striptizci sanmıştın-"

"-emekli striptizci-" diye araya girdi Simmons.

"-son konserim için. Bu sefer daha iyi bir efsane bulacağıma söz vermiştin."

Kapaklarımıza efsane derdik. Bazen kendi bölümümüzdeki saha ajanlarına da efsane diyorduk ama burada kimin efsane kimin analist olduğunu bilecek yetkiye sahip çok fazla insan yoktu. Ve biz efsane olduğumuzda, FBI teknisyenleri FBI'a olan bağlılığımızın tüm izlerini sildiler. Benim gerçekten bir FBI ajanı olduğuma dair kefil olabilecek tek kişi bu katta benimle birlikte çalışıyordu.

"Bu daha iyi bir iş. L'Oscurit 'da düzenli olarak barmenlik yapacaksın ve yararlı olabilecek herhangi bir istihbarat için gözlerini ve kulaklarını açık tutacaksın. Denenecek bir şey yok. Çok tehlikeli bir şey yok. Sadece gözlerin ve kulakların."

"Simmons kadar ben de tehlikeyle başa çıkabilirim."

"Sana inanıyorum ama işin aslı şu ki, bizim-" "Başka bir göreve ihtiyacımız var Wilks." Sesimi alçalttım. "Lütfen."

İki elini de kalçasına koydu. Ellerini oynatmadı. Sadece ondan nefret ettiğim o kasvetli ifade. "Efsaneyi bırak, *Ari*."

Geriye doğru döndüm çünkü haklıydı; bir sonraki efsanemi başlatmış olsam da hâlâ son efsanemin içinde sıkışıp kalmıştım. Kendi iyiliği için fazla inatçı, çatışmacı Orta Batılı striptizci. Ondan kurtulduğumu sanmıştım. Gerçekten atmıştım.

Wilks Simmons'a döndü. "Odayı boşaltın." Simmons gidince, "Dr. Clemson'ı gördünüz mü?" diye devam etti.

Kesik kesik bir nefesle kekeledim. "Hayır."

"Sen gençsin. Efsanelerinden sıyrılmakta zorlananlar hep genç olanlardır."

"Küçümseyici davranıyorsun."

"Ben değilim. Bu benim ve benden önce ve sonra gelen sayısız kişinin başına geldi. Eğer efsaneniz haline gelmezseniz, işinizi iyi yapmıyorsunuz demektir. Herkes bir kılıfı terk ettikten sonra efsanelerinden kurtulmakta zorlanır. Terapi seanslarınız bunun içindir."

Suçlu görünmemek için elimden geleni yaparak gözlerimi başının yanındaki bir noktaya sabitledim. "Planlanmış bir randevum var."

Bana gerçek bir deneyim kazandıracak türden görevler almamış olmam da yardımcı olmadı.

"Yalan söyleme. Bende işe yaramıyor." Wilks koltuğunda rahatladı ve bazı dosyaları karıştırdı. "Simmons'ı başka bir davaya vereceğim. Onunla uğraşmak zorunda kalmayacaksın. Dr. Clemson terapi seansları kisvesi altında bu davada senin idarecin olacak."

Bir an durakladı. "Görevin bitene kadar ofise son kez geliyorsun. Hatta şu anda burada bile olmamalısın." Sesini yumuşattı ve boğazımda fokurdayan duyguyu yutmak zorunda kaldım. "Git Dr. Clemson'ı gör ve işin bittiğinde seni yakıcılarından biriyle arayacağım. Sonra konuşuruz."

"Daha iyi bir ödev hakkında mı?" "Senin sorunun hakkında."

Ve lanet olsun, bu duymak istediğim son şeydi. Çünkü o çok haklıydı. Bir sorunum vardı. Efsanelerim beni tüketiyordu ve bir görev sona erdiğinde efsanelerimle gerçek Ariana De Luca'yı ayırt edemiyordum.

İçten içe, bunun aslında kim olduğumu bilmediğimden kaynaklandığından korkuyordum.



Sadece düşmanlar doğruyu söyler;
dostlar ve sevgililer durmadan yalan
söyler,
görev ağına yakalanmış.

-Stephen King

BASTIANO ROMANO

I

geç geldi.

Tam olarak iki saat.

Özellikle de yapacak daha iyi bir şeyim olmadığı için.

yapmak. Ekstra zamanımı spor yaparak, ihtiyacım olmayan şeyler için alışveriş yaparak geçirdim.

Yıllar önce uçaktan çaldığım *Sky Mall Magazine*'in kopyasını alıp duşta otuz bir çekiyordum.

Anlamsız çabalar.

Vücudum zaten en iyi durumdaydı, bir huzur kedisi uyku kapsülüyle ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve hala yumruğumdan daha fazla kedi arzuluyordum.

Ama Ariana De Luca yerini bilmiyor gibiydi ve kesinlikle benim yakınımnda bir yerde değildi. Eğer onu işe alırsam -ki bu büyük bir ihtimaldi-diğer çalışanlarım gibi gevşek bir erişte gibi solana kadar o omurgasını eğitmem gerekiyordu.

Arabamın sol sinyalinin yaktığımda telefonum çaldı.

"Evet?" Gio'nun çağrısına cevap verdim.

"Annen şehre geliyor."

Kızgınlık heyecanla birleşti. Annemin gelmesi onu görmem anlamına geliyordu ama aynı zamanda küçük kardeşim Tessie'yi de göreceğim anlamına geliyordu. Adil bir takas.

Boynumu yuvarladım, çatlamasının tadını çıkardım ve Jaguar'ımı L'Oscurit 'nın altındaki otoparka sürdüm - muhtemelen Asher'in şirketinin teknoloji bölümü sayesinde şehirdeki m kemm l sinyal veren tek otopark. "Ne zaman?"

"Yakında. Kemirgenler hakkında konuşmamız gerek." Ne demek istediğini anladım. "Peki."

Telefonu kapattım ve mesajlarımı kontrol ettim. Biri Vince Amca'dan. Bir diğeri Elsa'dan. Elsa'nın mesajını sildim, sonra bu kadar aceleci davrandığım için kendime lanet ettim. Everett hakkında olabilirdi. Yüz bin dolarlık bir havale talebiyle bana tekrar mesaj attı. Kesinlikle Everett'le ilgili değildi. Kendime, daha sonra ona kazık atmanın bir yolunu bulacağımı hatırlatarak, ona yüz bin doları gönderdim ve virüslere neden olduğu bilinen bir düzine porno sitesinin bağlantılarıyla birlikte onay bağlantısını e-postayla gönderdim.

Parayı ona göndermek beni kötü bir ruh haline soktu. Onun adını görmek beni kötü bir ruh haline soktu. Elsa ile ilgili her Şey beni sinirlendiriyordu. Telefonumu cebime attım ve barın girişine doğru yürümeye başladım.

HiÇbir Şey beni hayatıma buldozerle girebileceklerini, istediklerini alabileceklerini ve hiÇbir tepki beklemeyeceklerini düŐünen insanlardan daha fazla rahatsız edemezdi. Ariana De Luca bu kutuların her birini işaretledi. Üstelik geÇen gece giydiği bandaj elbise bana Elsa'nın New York'ta sevdiğim her Şeyini lekeledikten sonra giyeceği bir Şeyi hatırlatmıŐtı.

Barın girişine geldiğimde, Ariana dışarıda bahar sıcaklığında bekliyordu, New Yorkluların kalabalığı yanından geçerken ona hiç dikkat etmiyordu. Öte yandan benim gözlerim hemen ona odaklandı.

Çekici olduğu için değildi. Öyleydi ama umurumda değildi. İki kez bakmama neden olan bir vücuda ve yüze sahip bir baş belasından biraz daha fazlasıydı. Ölümcül olan ağzıydı, ama ona tam olarak değerli bir rakip diyemezdim.

Sadece haklı olan bir baş belası.

L'Oscurit 'nın yeni bir barmene ihtiyacı vardı ve yetkinliğini kanıtlamış bir barmen bulmak başlangıçta düşündüğümünden daha uzun sürüyordu. Ariana De Luca, işini bilen ve L'Oscurit 'da çalışabilecek kadar çekici olan ilk aday oldu.

Sade ve basit, önemli olan tek şey buydu.

Soyadının bu gezegende bir leke olduğu ve De Lucas'*lardan* biri olmasa bile aileme ait olmadığı gerçeğini boş verin.

Mülakata girecek ve her şey yolunda giderse kısa bir eğitim sürecinden geçecekti. Ama beni sinirlendirmeyen bir barmen bulduğum anda, "Tazminat istiyorum" demesinden daha hızlı bir şekilde onu kovuyordum.

Beni görür görmez duvardan doğruldu, ağzını açtı, şüphesiz dil dediği zıpkının ucunda bir tartışma vardı. "Geç kalmaya tahammülünüz yok sanıyordum."

"*Beni* bekleten insanlara hiç tahammülüm yok. Ne kadar beklemek zorunda kaldığınızın benim için pek bir önemi yok."

"O huysuz küçük kafanı  zme. Sadece birkaç dakika beklemek zorunda kaldım." Sesi memnun bir mırıltıydı ve sırtışını gizlemeyi başaramadı. Denediğine bile ikna olmamıştım.

Kendime umursamadığımı söyledim ama vaktim olduğunda dış kameraları kontrol etmek için zihnime bir not düşmüştüm bile. Eğer doğruyu söylüyorsa, beni iki saat bekletmiş olacaktı ve Tanrım, bu kayıtsızlığımı yırttı ve beni çok kızdırdı.

Barın kilidini açtım, içeri girerken ışıkları yaktım. Bar gece altı buçuğa kadar açılmıyordu, yani çalışanlarımın gelmesine yaklaşık yarım saat vardı. Ariana boş olduğu halde odayı şöyle bir taradı.

Zeminden kabinlere, masalara ve taburelere kadar her şey siyahtı. Hepsi de gri üzerine gri desenli duvarların fonunda yer alıyordu. Yüksek tavandan sarkan beyaz kristal avizeler barın üzerine loş bir ışık yayıyordu.

Kalabalığın vızıltısı ve bar için özel olarak hazırladığımız film müziğinin baştan çıkarıcı sükûneti olmasa bile, atmosfer sinirliydi. Seksi. Erotik. Şu anki şirketimin kalitesi -ya da kalitesizliği- göz önüne alındığında tam bir ihtiyaç kaybı.

Ariana bir parmağını barın tepesinde gezdirdi. "Söylentilere göre L'Oscurit 'nın diğ er tarafını i letiyormuşsun. Restoranı." Yüzünü bana döndü, gözlerinde gözü kara bir cüret vardı. "Yine de buradasın. Hayatın üzerinde bu kadar kontrol sahibi olmayı istemek ama hiçbirine sahip olmamak berbat bir şey olmalı." Hiçbir fikri yoktu. "*Patronunu kızdırmak mı?*"

Ortada sonlandırılması gereken potansiyel bir fare vardı ama bunu ona tam olarak söyleyemezdim. Onun yerine gözlerim kısıldı. Çoğ  kız boğucu olmayı tercih ederdi. Baştan çıkarıcı. Umutsuz cinsel çekicilik. Kahretsin, bazen spektrumun kış ucunu bile aldım. Benden o kadar korkuyorlardı ki soyadımı duyduklarında kuyruklarını kıstırıp kaçıyorlardı.

Ama Ariana De Luca? Karşımda duruyordu, kendine has sarsılmaz cesareti ve gereksiz tahrikleriyle. Meydan okuyordu. M cadeleciydi. Tartışmacıydı. Korkusuzdu. Bu nitelikleri anlıyordum ama onda değıl ve kesinlikle benim pahama değıl. Lanet olası aslanı dürtüyor ve buna bayılıyordu.

Ama yapmamayı öğrenecekti.

Cevap verme zahmetine girmedim, onun yerine yanından geçip ofisime doğ ru yürüdüm. Arkamdan gelmeden önce kısa bir süre tereddüt etti. Ba  aş ım Giuseppe'ye bir mesaj göndererek, Ariana'nın sınırlı sayıda ş rapla eşleştirmesi gereken bir dizi yemekten oluşan g r   me kursunu ayarlamasını istedim.

Bu henüz kimsenin ge emediğı bir testti ve başarısız olduğ nda mesaj açık olacaktı: Ona bir şans vermişt m ve yetersiz bulmuşt m. Onu yine de i e alacaktım elbette ama önce ruhunu kıracaktım.



ARIANA DE LUCA

Bir saniye.

Koca ağzımı açıp Bastiano Romano ile kavga etmem bu kadar uzun sürdü. Bunu, Bastiano Romano'yu gördüğüm an yapmıştım. Gelmesi için iki saat -yüz yirmi lanet dakika- beklemek zorunda kaldığım için kızgındı. Bara girdiğimizde onu yine kışkırtmıştım.

Ve şimdi, o benim varlığımı tamamen görmezden gelirken, ofisinin kapısında garip bir şekilde dururken, bir kavga daha çıkarmak istiyordum. Ne de olsa bu durumdan, gerçek adımla gizli görev yapmak zorunda kalmaktan hiç hoşlanmıyordum ve *onun duygusuz*, sefil kışına katlanmak zorunda kalmak durumu daha da kötüleştiriyordu.

Hamile bir sessizlik geçti. Bastian koltuğuna oturmuş, sandalyeyi masadan bir kol boyu uzağa çekmiş, bacaklarını birbirinden ayırmış, telefonuna bakıyordu. Beni içeri davet etmesi, oturmamı teklif etmesi için birkaç dakika daha bekledim. Davet etmedi.

Benim için yüklü ama muhtemelen onun için anlamsız bir sessizlik daha. İçimi çektim, kurşunu ısırdım ve masasında karşısına oturdum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Sesi sessizliği deriyi kesen bir mermi gibi yarıp geçti.

"Oturmak," diye teklif ettim, iki heceyi onun zekâsı hakkında ne kadar az şey düşündüğümü ortaya çıkaracak şekilde uzatarak.

"Bu nubuk derinin en iyisi." Vücudumun koltuğa bastırıldığı yere baktı. "Sandalyelerimde ucuz bir şey isteseydim polyester kullanırdım."

Topun düşmesini bekledim. Dolgun dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrılmasını ve ağzından "Şaka yapıyorum!" sözlerinin çıkmasını bekledim. Ama yapmadı. Tanrım, ciddiye.

Kıçım sandalyeden kalkmadı. Birbirimize baktık, kararlılıklarımız kaçınılmaz bir çıkmazda kilitlenmişti. Kapı çalındı. Bakmaya cesaret edemedim, o da edemedi.

"Ne?" diye bağırdı, soğuk gözleri hâlâ benimkilerin üzerindeydi.

"Yemeğiniz, efendim," diye bir ses geldi, tereddütle sarılmış ve dikkatle iletilmişti.

Efendim.

Bastiano

değil.

Bastian değil.

Bay Romano değil.

Efendim.

Tanrım, herkese karşı böyleydi, sanki talep edilmesi makul bir şeymiş gibi üstünlük taslıyordu. Sanki New York'ta bir restoran ve barı değil de dünyayı yönetiyormuş gibi. Bastiano Romano gibi düşünmek ve davranmak için gereken cesareti hayal bile edemezdin.

Gözlerim istemsizce kasıklarına kaydı. Masasının büyüklüğü yüzünden göremiyordum ama sanki bedenimin kendi aklı vardı. Gözleri anında kısıldı, yenilgime mi yoksa bakışlarımın yönüne mi, bilmiyordum.

Arka planda aynı sesin fısıldadığını duydum, "Efendim? Yemek servisine geri dönmem gerekiyor."

Bastiano gözlerini benimkilerden ayırmadan, "O zaman git artık," diye çıkıştı. "Ama yemek-"

"Dinlenme odasına bırak."

Bir arabanın gıcirtısı havayı doldurdu, gürültülüydü ama aramızdaki gerilim kadar gürültülü değildi. Gelen her kimse gider gitmez Bastiano ayağa kalktı ve benimle konuşma zahmetine girmeden gitti.

Dişlerimi sıkarak Bastian'ın saçmalıklarıyla uğraşmanın daha iyi olduğunu kendime hatırlattım. Ayrıca, daha iyi görevler istiyordum ve hiçbir şey

Basit bir mülakattan kalmak gibi niteliksiz.

Ayağa kalktım, akılsız bir köpek yavrusu gibi onu takip ettim. Oyununun amacının da bu olduğundan şüpheleniyordum; benden hiçbir şey istemese ya da konuşmasa bile, ondan daha değersiz olduğumu, sadece onun her emrini yerine getirecek bir uşak olduğumu içime işlemek.

Ve bu duygudan nefret ettiğim için, mola odasına girer girmez bir koltuk önermesini beklemeye zahmet etmeden oturdum. Sandalye pelüş deriydi ve oturduğumda vücudumun etrafında kıvrılıyordu. Diğer sandalyelerden daha büyüktü ve daha uzun bir sırtı vardı. Belli ki onun için tasarlanmıştı. Ancak oturur oturmaz, kenarda duran garson, gümüş takımlar ve bir masa örtüsüyle daha çok bir seyahat masasına benzeyen arabayı önümü etti. Hemen ardından taş suratlı bir adamın yanından geçip gitti.

Bastiano yolda.

Garson gittiğinde Bastian kapıyı kapattı ve kilitledi. O ürkütücü tıkırtı omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Bana yaklaşırken acele etmemesini, yüzünde kayıtsız bir ifade oluşmasını dikkatle izledim.

Takım elbise ceketini çıkardı, geniş omuzları ve geniş göğsü ortaya çıktı; oturmakta acele etmedi; kucağına bir bez yerleştirdi; elmas kaplama Stefano Ricci kravatını gevşetti; Jacob & Co. kol düğmelerini çözdü; sanki ona yüz bin dolardan fazlaya mal olmamış gibi masanın üzerine fırlattı; ve özel dikim beyaz düğmeli elbisesinin kollarını cömert kollarının ortasına oturana kadar dikkatlice sıvadı.

Bu arada ben de orada oturmuş, sessizlik içinde banyo yapıyor ve sabırlı davranıyordum; bir yandan da onun doğaçlama striptiz gösterisinden etkilenmemiş gibi davranıyordum. Acele etmiyordu çünkü yapabiliyordu. Başka bir güç gösterisi, ama ondan daha azını beklemezdim. Ben onun yerini almış olabilirdim ama savaşı o kazanmıştı.

Sonunda konuştu. "Şarap kapının yanındaki şarap arabasında."

Benim anlamamı bekliyordu. Tabii ki aldı. Bir an kıpırdamadan oturdum, sırtım daha iyi olan sandalyeye yaslandı, çocukça bir şekilde küçük zaferimin tadını çıkardım ve kısa bir an için başka bir seçeneğim varmış gibi davrandım.

Ben ayağa kalktığımda masanın üzerindeki gümüş kapaklı tabaklardan birinin kapağını kaldırıyordu. Yaptığı işe ara verdi, tüm dikkatini bana verdi, şüphesiz itaatimden zevk alıyordu. Teslimiyetimden.

Benim aşağılanmam.

Ve gizli ajan olduğumdan beri ilk kez ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum. Efsanelerin tepki vermesine alışmıştım. İzin vermek

duygularımı, sözlerimi ve eylemlerimi dikte etmek için. Ama şu anda bir efsane değildim.

Ben Ariana De Luca'ydım ve bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim olmasa da içgüdülerimle hareket edebileceğimi düşündüm. Ama içgüdülerim savaşmak istiyordu. Ve gururum susmama ve Bastiano'nun işkencesine katlanmama izin vermiyordu.

Şarap arabasını alacaktım. Gerçekten öyle. Ta ki yapmayana kadar. Bunun yerine, kendimi masanın onun tarafına doğru yürürken, onun üzerinde gezinirken buldum. Koltuğunu geriye çekti, bana doğru eğdi ve ben kalçalarının arasında durana kadar öne doğru itti.

Uylukları tembelce ayrılmış, özel dikim qiviut pantolon güçlü kalçalarını sıkıca sarmıştı. Güçlü kolları sandalyenin her iki koluna dayanmıştı ve dudakları sırtlamakla alay etmek arasında bir şeye dönüşmüştü. Hem yıkıcı derecede yakışıklı hem de tamamen eğlenmiş görünüyordu.

Onunla yüzleşmek üzereydim ve o eğleniyordu. Bildiğim ve onun bilmediği şeylerle ona sertçe vurmak istedim. FBI, barmenlik işi için internet üzerinden yapılan iş başvurularını hortumluyor ve geriye sadece niteliksiz adayları bırakıyordu.

Yani bu işi aldım.

Başka bir alternatifi varmış gibi davransa da gerçekte yoktu. Bugün nasıl geçerse geçsin, bu iş benimdi. Bunu ikimiz de biliyorduk ama ben bildiğimi ona söyleyemiyordum. Ve bunu fark ettiğimde, içimdeki mücadele acı içinde öldü, boğazımda öldürüldü ve öfkemin yanına gömüldü.

"Eee?" Mükemmel bir kaşını kaldırdı, kendini çok beğenmişti ve haklıydı.

O yanaklarımın pembe rengini görüp utancımdan zevk almadan önce geri döndüm. Bu durum tam bir felaketti. Fazla mücadelecilik olamazdım. Bu işe ihtiyacım vardı. Ama eğer hayatta kalmak istiyorsam, akıl sağlığım için, onun bokunu alıp kokusundan hoşlanıyormuş gibi davranamazdım.

Yanımda biri kapıya vurdu. Kapıya baktım, kilitli kapının cam panelinden Dana ve başka bir çalışanı gördüğümde utancım daha da arttı. Çalışanların odasına girmeye çalışıyorlardı ama beni görünce durdular ve ben arabaya yaklaşırken bana baktılar.

Seyircilerin önünde ona itaat ettiğim için Bastiano'nun eğlendiğini odanın öbür ucundan hissedebiliyordum. Öfkem alevlendi. Bu iş görüşmesini onun geniş ofisinde de yapabildik ama o saatin kaç olduğunu biliyordu ve kasıtlı olarak kamuya açık bir alanı -çalışanların beni aşağılamak için geldiği bir zamanı- seçmişti.

"Sorun mu var?" diye sordu ve onu göremesem de sesindeki memnuniyeti duyabiliyordum.

Yumruklarımı arabanın demirini sıkıca kavradım ve tüm gücümle aşağılanmışlığı arabaya aktarmaya ve kalabalığı görmezden gelmeye çalıştım. Arkamı döndüğümde ve arabayı kişisel hizmetçisi gibi ona doğru ittiğimde, yüzüme sakarın bir gülümseme yapıştırmıştım. Sanki onun radikal pisliklerinden etkilenmemiş gibiydim.

"Hem de hiç." Yüzümdeki gülümsemeyi korumak, bataklığa adım atmak ve batmaya rıza göstermek gibiydi. "Bağışlayın beni. Bir hanımefendinin kendini zorlamasına asla izin vermeyen beyefendilerin etrafında olmaya alışkınım."

Arabanın tekerleği yalpaladı ve gülümsemem sekteye uğradı. Yüzündeki eğlence arttı.

"Eğer kendinizi zorlamaktan anladığınız buysa, belki de bu egzersizin size zarardan çok faydası dokunacaktır."

Cevap vermek için ağzımı açtım, dilimin ucunda zekice bir karşılık vardı ama kendimi yutmaya zorladım. Bu savaşı kazanamazdım. Umabileceğim en iyi şey bir an önce bitmesi ve kayıplarımın en aza inmesiydi.

Arabayı biraz daha hızlı ittim, bu görüşmeyi bitirme hevesimi fark etmemesini ve bunu bir zafer olarak görmemesini umuyordum. Tekerleğin her gıcirtısı zırhımdaki bir lekeydi, benim ölümüne ve onun inşa ettiği zevke katkıda bulunuyordu. Masaya ulaştığımda kendimi bir vekalet savaşını kaybetmiş gibi hissediyordum.

"Bunlar en çok satan yemeklerimiz. Bana her biri için bir şarap eşleştirmesi bulun." Kalan metal kapakları kasıtlı olarak yavaşça kaldırdı, her yemeğin ortaya çıkışı gözlerine kibir getirdi.

A'nduja ve guanciale şarküteri.

Göbekli porchetta.

Ördek confit.

Bunların hepsi kırmızı şaraplar için en uygun yemeklerdi. Bana sınırlı sayıda beyaz şarap vermişti. *Jerk*.

"Bu eşleştirmeler senin gibi yetenekli biri için çok zor olmamalı." Koltuğunda arkasına yaslandı ve beni sergilenen bir hayvanat bahçesi hayvanı gibi hissettirdi. Bana taş atmamasını ve gösteri yapmamı istememesini ummak çok mu fazlaydı?

"Hiç de değil." Zayıf seçimimi sayarken ve her yemeğin önüne bir kadeh şarap koyarken yüzüme kayıtsız bir ifade yerleştirdim.

Şarküteri için Gewürztraminer.

Porchetta için Crémant.

Ördek için Marsanne.

İyi seçimlerdi. Normalde seçeceğim şeyler değillerdi ama şartlar göz önüne alındığında en iyileriydi. Oturdum, parmaklarım yumruk şeklinde iki yanımda kenetlenmişti ve onun kasıtlı olarak acele etmeden porchetta'yı kesmesini izledim.

On bin dolarlık koltuğunda oturuyordum, üzerimde kömür renginde bir kokteyl elbisesi vardı, saçlarımı mükemmelleştirmek bir saatimi almıştı, makyajım kusursuz ve doğaldı.

Eğitimli, esprili, iyi okumuş ve neredeyse denediğim her konuda yetenekliydim. Milano'daki lanet olası bir podyuma aitmişim gibi görünüyordum ve bir kelime savaşında kendimi koruyabileceğimi biliyordum.

Yine de, onun önünde, tüm varlığımı yetersiz hissediyordum. Beyhude.

Porchetta'dan en küçük parçaları kesmesini beklerken kalbim göğsümden çıkmak için mücadele etti. Çatalına biraz kavrulmuş biberiyeli patates ekleyip şeftali sosuna batırdı, hareketleri ölçülü ve özenli bir şekilde yavaştı.

Ve tam sonunda karnını doyuracağını düşündüğüm anda çatalı bana doğru kaldırdı. Soğuk yüzüne inandırıcı bir kayıtsızlık ifadesi yapııştırarak bana uzattığı lokmayı kabul etmemi beklerken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Sadece yap ve kurtul, diye gururuma yalvardım.

Öne doğru eğildim, bu hareketle masanın göğüs dekolteme nasıl girdiğinin acı verici bir şekilde farkındaydım. Gözleri kısa bir an için göğüslerime kaydı ama bu nefesimi hızlandırmaya yetti. Kendimi izleyicilerimi -çalışanlarından çok onu- görmezden gelmeye zorladım ve ısırarak için ağzımı açtım.

Soğuk metalin dilimin ucuna değmesine izin vermeden önce beni orada ağzım açık, çatalı havada asılı bir şekilde bekletti. Ağzımın çatalı sarışını izlemek için gergin göz temasımızı kesti. Gözleri büyüdüğünde ve burun delikleri alevlendiğinde, aramıza mümkün olduğunca mesafe koymaya çalışarak geriye yaslandım.

Bu durumla ilgili her şey erotikti. Meme uçlarım elbisemin çıplak kumaşına acı verici bir şekilde çarpıyordu. Nabzım elle tutulur gibiydi. Hafif bir ter tabakası boynumu kaplamıştı. Ve kendime dokunacak olsam, sırlıslık olacağımı biliyordum.

Onun için.

Canavar bir aileden gelen adam.

Büyük ihtimalle kendisi de bir canavar olan adam.

Ve ancak ben istemsiz bir inilti çıkardıktan sonra -yemeklerin tadından mı yoksa onun tarafından beslenmenin ahlaksızlığından mı bilmiyorum-konuştu: "L'Oscurit 'da servis ettiğimiz yemeklerin kalitesi budur." Gözlerimi acımasız bir yargıyla süzerken dudaklarında alaycı bir k   msemi belirdi. "İ e almaya değer hiçbir barmen    Michelin yıldıızlı bir restoranda bir porchetta ile bir kadeh Cr mant'ı e le tirmez. Bar tarafında bile."

Pe etesini masaya fırlattı ve ayağa kalktı. Pantolonunun biçimli kalıbı, saklamaya zahmet etmediği kocaman ereksiyonunu gösteriyordu. Takım elbise ceketini, yüz on dört bin dolarlık kol düğmelerini ve kalan azıcık itibarımı geride bırakarak odadan çıkmadan önce onu erekte ettiğim ger ğini bile idrak edemiyordum.



*Savaş bir görevdir... Tek gerçek seçenek
kabul edip etmediğinize ve ne için savaştığınıza bağlıdır.*

-Rick Riordan

ARIANA DE LUCA

I

Çenemi toparlamam tam bir dakika sürdü ama kendime gelir gelmez hayatım buna bağlıymış gibi dinlenme odasından çıktım. Çıkarken Dana ve başka bir garsonun yanından geçtim. Her ikisi de

oldukları yerde donup kalmışlardı ve nereden geldiklerini tamamen anlıyordum.

Eğer bu lanet işe ihtiyacım olmasaydı, aklımı toplamam için kendime daha fazla zaman tanırdım. Ama bu işe ihtiyacım vardı ve Bastiano Romano bana bu işi verebilecek tek adamdı. Bu da Harry Styles'ın *bagetine* aç bir One Direction hayranı gibi onun peşinden koşmak anlamına geliyordu.

Kapıyı çalmadan ofisine girdim. Dilimin ucunda zekice bir karşılık vardı ama onu masasının önünde dikilirken gördüğümde bu karşılık yok oldu. Pantolonu ayak bileklerine kadar inmiş, bir avucunu masanın üzerine koymuş, diğerini de sikinin etrafına sarmıştı.

Çok uzun, çok sert, çok *delikli* aleti.

Kekeleyerek durdum, gözlerimi bu manzaradan ayırmak için umutsuzca çabalıyorum ama başaramıyordum. Gözleri kapalıydı ama kapı çarparak açıldığında benimkilere fırladı. Ve durmaya zahmet etmedi.

Yavaşça kendini okşamasını, sıkıca kavrayışını ve gözlerinin vücudumda gezinmesini utanarak ve tahrik olarak izledim. Geri adım atmak istedim. Gerçekten. Bu yüzden kendimi ileriye doğru yürürken bulduğumda dehşete kapıldım.

Önce bir
adım. Sonra
başka bir
adım. Ve bir
adım daha.

Ta ki masanın karşı tarafında durana kadar, yeterince öne eğilirsem ona dokunabilecek kadar yakındım.

Bu uygunsuzdan da öteydi. Kapı ardına kadar açık kaldı. Herhangi biri geçip bizi bu halde görebilirdi ama umurumda bile değildi. Çok büyülenmişim. Vuruşlarından. Aletinin ucunda parlayan ön spermden. Sikinin başından bana göz kırpan halterden. Özel dikim gömleğinin kaslı kalçalarının etrafında gevşekçe sallanmasıyla.

Ondan nefret ettiğimi biliyordum ama o anda nedenini hatırlayamıyordum.

Ariana ne yapardı? Kapağım bana sordu.

Bilmiyordum, bu yüzden içgüdülerimi takip ettim, ama içgüdülerim bana kalmamı söyledi.

Aptal, aptal içgüdüler.

Bastian kaşlarını kaldırdı, bunu görmek istemediğimi söylemem için bana meydan okuyordu. Ona dokunmam için bana meydan okuyordu. Ona katılmam için. Hareketlerinde utanmazdı, seyirciler varken bile her vuruşta acele etmiyordu. Avucu ön spermin üzerinde geziniyor, onu deliğinden geçirip aşağıya doğru çekici bir vuruşla uzunluğuna dağıtıyordu.

Erotik çekiciliğine kapılarak öne doğru sallandım. Ben yaklaştıkça aleti daha da sertleşti. Meme uçlarım elbisemin altında çakıllaşıyordu. Onlara baktığını biliyordum. Ya buna ya da kendimi almaya zorladığım her nefeste göğüslerimin kabarmasına.

Arzu dilimde ağırlaştı. Ondan nefret ediyordum, evet, ama yine de onu istiyordum. Bu beni zayıf mı yapıyordu? Belki de. Ama hayatımda en son ne zaman bir şeyi bu kadar çok istediğimi hatırlayamıyordum.

"Elbiseni yukarı çek," diye emretti, hâlâ ona verdiğim ereksiyonu ovuşturuyordu.

Sesi beni hayallerimden koparıp gerçeklik diyarına gönderdi.

Ne yapıyorum ben?

Bir adım geri attım. Sonra bir adım daha. Dizlerimin arkası bir ofis sandalyesine çarptı ve geriye doğru tökezledim, kısa elbisemin inanılmaz derecede dar kalem eteği yukarı kalktı ve külotlu kığım sandalyeye düşerken yırtıldı.

"Bu da işe yarar." Yumuşak, eğlenceli bir kahkaha attı ve damarlarımda aşağılanma ve şehvetin dalgalanmasına neden oldu.

Onu bana herhangi bir insanın göstereceği nezaketi gösteremeyecek kadar bıktıran kişiden nefret ediyordum.

İki bacağın var ve buradan yürüyerek çıkabilirsin ama değilsin. Bunu görmek istiyorsun.

Bastian önümde inlerken bu düşüncelerin nereden geldiğini bile anlayamıyordum. Eli, sikinin tabanının etrafında bir yumruk oluşturdu. Utanmadan elini becererek ileri doğru itti.

Gözleri kalçalarımın arasındaki boşluğa sabitlenmişti, şüphesiz beyaz külotumdaki ıslak noktayı fark etmişti. Ayağa kalkıp ondan uzaklaşmak için acele ettim, ama geliyordu ve boş masasına kalın sperm ipleri fışkırtırken gözlerimi ayıramadım.

Gözleri kapandı ve bir anlığına mutluluk yakışıklı yüz hatlarını renklendirdi. Bu onu şimdiye kadar gördüğüm en huzurlu haliydi. En cana yakın haliydi de. Ama işi bittiğinde yüzü asıldı.

Gözlerini açtı ve ürkütücü bir hassasiyetle benimkilere dikti; söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağımı biliyordum.

"Hala burada ne halt ediyorsun?"



"H Nasıl hissediyorsun?"

Dehşete
düştüm.
Öfkeli.

Herkesin hayatında bir piyon gibi -Bastian'ın, Wilks'in, Ariana De Luca'nın. Hâlâ bir kimliğim varmış gibi hissetmiyordum. Tüm geçmiş örtülerim zihnimi bulandırırken ve şu anki efsanem gerçek benliğimi varsayarken değil.

Dr. Jennifer Clemson'ın Manhattan'ın daha iyi bir yerinde bulunan şık bir binadaki ofisinde otururken bunların hiçbirini söylemedim. Bu ofisi FBI'dan olmayan müşterileri için kullanıyordu, ancak FBI müşterilerini FBI binasının dışındaki başka bir ofiste görüyordu. Onu efsaneler için mükemmel bir sorgu psikiyatristi yapan da buydu.

FBI psikiyatristleri plastik teşhir meyvelerine çok benziyordu. Sahte meyveler gibi, ben de bu toplantılara görünüşümü korumak için geliyordum, ama onları asla gerçekten ısırımıyordum. Rol yapabilirdim, ama bu çaba ve enerji efsanemi sürdürmek için daha iyi harcanabilirdi, bu yüzden zahmet etmedim.

Kaşlarımı kaldırdım, yüzüme kayıtsızlığı yapıştırdım ve hayal kırıklığımı gidermek için ayak parmaklarımı kıvırdım. "Sence nasıl hissediyorum doktor?"

Bu buluşmayı bir nedenden dolayı erteliyordum. Bastian'ın yanında hissettiğim aşırı hayal kırıklığı, Jenn'den uzak durma kararlılığımı daha da güçlendirdi. En iyi arkadaşım. Terapistim. Bir çıkar çatışması olduğunu

düşünebilirsiniz, ama o

tam bir profesyoneldi. Ve her zaman benim özenle hazırladığım engellerin ötesini görebiliyordu.

Koltuğunda geriye yaslandı ve duruşunu rahatlattı. "Çatışmacı."

"Bu bir his değil."

Beni görmezden geldi ve başımı salladı. "Görüyorum ki saçlarını tekrar boyatmışsın."

Parmaklarımı belime kadar uzanan saç tellerimde gezdirerek iç geçirdim. "Son efsanem bir striptizciydi, bu yüzden Wilks bana peroksit sarısı yaptırdı. Mavi lensler de. İşim biter bitmez saçıma renk düzeltici sürdüm. O lanet lensleri attım ve iyi bir önlem için çöp torbasını yaktım."

Her efsane yeni bir görünümle geliyordu. Doğrusu, buna bağımlıyım. Yeni bir insan olmanın getirdiği adrenalin ve heyecana bağımlıyım. Bunun nedeni babamla ilgili sorunlarım olması ya da olduğum kişiden nefret etmem değildi. Çünkü istediğim kişi olma gücüne sahip olduğum fikrini seviyordum.

Ama son zamanlarda gerçekte kim olduğumu unutmuştum. Bazen gerçekten neye benzediğimi unutuyordum - egzotik mavi-yeşil gözler; tam olarak kahverengi ya da sarışın olmayan dalgalı saçlar; ve dövüş eğitmenimin bana yaptırdığı göğüs göğüse eğitim sayesinde uzun, kum saati gibi bir vücut.

Ellerimi kıpırdattım. "Şu anki efsanem hakkında ne biliyorsun?"

"Pek bir şey yok. Bu hafta içinde bilgilendirileceğim. Senin idarecin olarak..." Bacak bacak üstüne attı ve aramızda dairesel bir hareket yaptı. "Bunların hepsi son dakikada oldu."

Ben de aynı şeyi bekleyerek başımı salladım. Bu efsanenin neden diğerlerinden daha son dakika gibi geldiğine dair endişelerimi dile getirmeyi düşündüm ama bunları paranoya ve ne yazık ki deneyimsizlik olarak değerlendirdim. Daha önce hiç bu kadar aceleye getirilmiş bir görevde bulunmamış olmam, bunun hiç yaşanmadığı anlamına gelmiyordu. Wilks beni korudu. Talihsiz bir gerçek. Çocuk eldivenlerinin çıkarılmasını istedim, böylece olduğunda şikayet edemezdim.

"Görev başladı." Parmağımı saçlarımda gezdirdim ve gözlerimi kaçırdım. "Doğal halimle gittim." Adımı kullanmakla ilgili kısmı atlamıştım. Yakında öğrenecekti ve öğrendiğinde ona acımak istemedim.

"Bu çok tehlikeli."

Gözlerim onunkilere kaydı. Vücut dilini inceledim ve bulduğum şey karşısında kaskatı kesildim. "Biliyorsun," diye suçladım. "Nasıl biliyorsun?"

Sadece Wilks ve FBI'nin beni atadığı ilk psikiyatrist soyadımın ne anlama geldiğini biliyordu.

Gözlerimin içine baktı, şaşkınmamıştı. "Wilks burada ilk çalışmaya başladığınızda bana soyadınız hakkında bilgi verdi."

Tırnaklarım avuçlarıma battı. Başka kime söylemişti?

"Ve bu sırrı benden altı yıl boyunca sakladın?" "Senin gibi."

Öne doğru eğildi ve çenesini narin yumruğuna dayadı. Diğer elinde bir kalem duruyordu, lacivert spiralli defterinin üzerinde rahatça duruyordu, ancak bir kez bile deftere yazdığını görmemiştım.

Beni küçümseyeceğinden şüphelendiğim için o konuşmadan ben konuştum: "Çatılardan bağırarak söyleyeceğim bir şey değil, özellikle de çalıştığım yer düşünıldüğünde."

"Yeterince makul." Başını eğdi ve beni dikkatle inceledi. "Peki, tüm bu sırları sakladığın için kendini nasıl hissediyorsun?"

"Sanki bu benim işimmiş gibi." Durumu tersine çevirdim. "Bu senin de işin." "Bana sırrını saklamamı mı hatırlatıyorsun?"

"Hayır. Sana kim olduğumuzu hatırlatıyorum." "Peki *sen* kimsin, Ariana De Luca?"

Kim olduğun hakkında hiçbir fikrin yok, tüm efsanelerim tarafından parçalanmış ve ısrarla kırık ve uyumsuz bir şekilde bir araya getirilmiş küçük parçam.

Yüzüme kâğıttan bir gülümseme yapıştırdım ve içimdeki şeytanları görmezden geldim. "Ben FBI'nın Efsaneler bölümünde özel ajanım."

"Bu senin kim olduğun değil. Sen *busun*."

İçimi çektim. "Psikiyatrist rolünü bırakıp şu anda sadece en iyi arkadaşım olabilir misin? En iyi arkadaşımın benim bir De Luca olduğumu bildiği gerçeğini hazmetmem gerekiyor." Odanın boş olmasına rağmen sesimi alçalttım, "bir De Luca."

Jenn homurdandı. "Ofisinde seni tanıyan herkes senin bir De Luca olduğunu biliyor, Ari."

Telaşla koltuktan kalktım.

Gözlerini devirdi. "Sadece senin De Lucas'*lardan* biri olduğunu bilmiyorlar."

Tekrar uzanırken gözlerimi devirme sırası bendeydi. "Kendime onlardan biri demem zor. Varlığımdan bile haberleri yok."

Son nefesine kadar varlığımı gizlemek için elinden geleni yapan anneme teşekkürler.

"Yeterince adil. Bu arada, bu bir psikiyatrist *numarası* değil. Ben aslında bir psikiyatristim, bu ofise her adım attığınızda unuttuğunuz bir şey var."

Güldüm, konuşmayı değiştirmek için onun neşeli sözlerine takıldım. "Peki, psikiyatrist, bir sonraki efsanem için iznim var mı?" Parmaklarımı arkamda çaprazladım, beni onaylamasını mı yoksa onaylamamasını mı umduğumdan emin değildim.

"Elbette, Ari."

Başımı salladım, ayağa kalktım, kapıya doğru yöneldim ve kapıya ulaştığımda Jenn'e döndüm. Son efsanem sayesinde onu bir süredir görmemiştim, bu yüzden onu gözlemlemek için zaman ayırdım. Sarı saçları, çilli yüzü ve kocaman geyik gözleriyle, başkalarının şeytanlarıyla yüzleşmeyi gerektiren bir iş için fazla masum görünüyordu.

Ve ilk kez merak etmiyordum, bariz çıkar çatışmasına rağmen nasıl benim psikiyatristim olduğunu. Bu efsanenin son efsanem olması ihtimaline karşı sonunda sormam gerektiğini düşündüm. Bastian'ın benden ve De Luca olayından nefret ettiği düşünülürse bu oldukça muhtemeldi.

"Şikayet ettiğimden değil," diye başladım, "ama nasıl psikiyatristim olduğunu hep merak etmişimdir. Yani, bölümdeki herkes en iyi arkadaş olduğumuzu biliyor. Bu bir çıkar çatışması değil mi?"

"Emma Stevens emekli olduktan sonra, bölgede senin bir efsane olduğunu bilme yetkisine sahip tek psikolog benim."

"Yeterince adil." Ben yokken verdiği kiloları fark edince bir an durakladım. Çok azdı ama ben her zaman ayrıntılara dikkat eden biri oldum ve "İyi misin Jenn?" diye soracak kadar önemsedim.

"Bu iş - bizim işimiz - bizi yıpratıyor. Bir yılda bir ömür yaşıyoruz ve benim acentelerin bunu hazmetmesine yardımcı olmam gerekiyor ama bazen benim de hazmetmem gerektiğini unutuyorum."

Parmaklarım kapı kolunu daha sıkı kavradı. Ne demek istediğini anlıyordum, çünkü seanslarım sırasında konuların etrafında dans ediyor, sorunlarımı asla derinlemesine incelemiyordum - ve çok, çok fazla sorun vardı. Onları çözmek ve iyileşmek için zaman ayırmalıydım ama kendimi asla buna zorlayamadım.

"Ben senin için buradayım. Bunu biliyor musun? İstedğini söyle, işimizi bırakıp Karayipler'e kaçalım. Tabii parasını senin ödemen gerekecek. Bir limonata standından daha az kazanıyorum."

Jenn güldü, defterini kapattı, bacak bacak üstüne attı ve ayağa kalktı. Bana sarılmak için yürüdüğünde, ona izin verdim, arkadaşlığımızın aşinalığına rahatladım - şimdiye kadar biriyle yaşadığım en uzun arkadaşlık.

"Hep başkaları için endişeleniyorsun." Bana sinsi bir sırıtışla baktı ve beni hemen temkinli olmaya itti. "Sen kendin için endişelenmelisin, Ari."

Bunu söyleme şekli, sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi, gözlerimi kısmama neden oldu. "Neden?"

"Romano ailesini gördünüz mü?" Durakladı. "Bastiano Romano'nun bir ünü var. Belki hepsi söylentidir ama yüzde biri bile doğru olsa -İyi şanslar kızım. Buna ihtiyacın olacak."

Onunla tanıştığımdan beri ilk kez Bastian'ı bir dakikalığına aklımdan çıkarmışken, onun Bastian'ı tekrar aklıma sokmuş olmasından nefret ediyordum.

Ama haklıydı.

Bastiano Romano her şeyden önce bir Romano'ydu. Ve Romano ailesi birbirine sıkı sıkıya bağlıydı. Ketum. Yoğun. Geçilmez. Hayatlarını bir kasaya kilitlemişlerdi; patlamaya hazır, sıkı korunan ve isimlerinin dünya çapında tanınmasına rağmen halktan gizlenen bir kasaya. Karşılarına herhangi birini koysaydınız, Romano ailesinin her seferinde kazanacağına bahse girerdim.

Büroya karşı olanlar da dahil.

Ama ben bir De Luca'ydım ve kanunun hangi tarafında oturduğunuza bağlı olarak, bu bir kızın yenilmezliğe en yakın olabileceği şeydi.



Erkekleri çocuklardan ayıran görev budur.

-Aporva Kala

BASTIANO ROMANO

M

Diğer orospu çocuğu.
Dildo nefesi.
Sperm
lekesi.

Gio ve ben barın köşesindeki masada oturup Vince Amca'nın gelmesini beklerken küfür envanterimi gözden geçirdim. Vince Amcamı severdim. Beni kimsenin anlamadığı kadar iyi anlıyordu ama her zaman geç kalıyordu ve hiçbir sevgi onun geç kalmasına tahammül etmemi kolaylaştırmıyordu.

Özellikle de Gio'nun ender formda olduğu bir dönemde onunla birlikte marine olduğumda.

"Peki ya o?" Babam orta masada tek başına oturan bir kızı işaret etti.

Koyu renk saçları ve ağır İtalyan yüz hatlarıyla onu hemen tanıdım.

"Gio." Kaşlarımı kaldırdım ve ona cam gibi bir bakış attım. "O benim kuzenim."

"Yani? İngilizler yapıyor."

"Birkaç yüz yıl için değil."

Bir kız masaya yaklaşırken teninin parıltısını yakaladım, yol boyunca elbisesinin yakasını ayarlıyordu. Dana önünü kesmek için hareket ettiğinde kız standımızdan birkaç adım uzaklaşmıştı, iki alana bir kucak dansı satışındaki bir erkek öğrenci gibi ona doğru yaklaşıyordu.

Bugün erken saatlerde, L'Oscurit 'dan çıkarken g rd   mafya tav anlarına eşlik etmesini istemi tim. Eski kız arkada ımı kişisel fedaim olarak kullanıyordum ama durumun etiği umurumda bile değildi.  nemli olan tek şey onun bunu yapmasıydı.

Yapacağını biliyordum çünkü bana kafayı takmıştı.

Takıntısı beni gördüğü anda başladı. Anlayabileceğin şeylerden biriydi. Nefes darlığı. Sırlı gözler. Nefes almakta zorlanma. Bazen hırıltılı solunum bile oluyordu. Ya bana karşı ciddi bir alerjisi vardı ya da bana takıntılıydı.

Takıntısı ileride sorun yaratabilirdi, ama o zaman geldiğinde onu kovar, şımarık kıcına bir yasaklama emri koyar ve bir sonraki hostese geçerdim. Ama bu sefer onu sikmeden işe alacaktım.

Gördün mü? Kişisel gelişim yeteneğim vardı.

"Gio." Sesim her zamanki gibi kararlı ve değişmezdi. Onun umurunda bile değildi. "Yarım gün içinde on mafya tavşanı mı? Beni Hefner'ın reenkarnasyonu gibi gezdiriyorsun."

Romano işiyle asla ilgilenmeyeceğimi o kalın kafasına sokması gerekiyordu. Elsa'yı benden almıştı ve onunla hâlâ konuşuyor olmamın tek nedeni kız kardeşim Tessie ve rüşveti kabul etmenin Elsa'nın tercihi olmasıydı.

Gio, amcalarım ve ailemin geri kalanı her gün özgürlüklerini riske attılar. Ne için? Para için mi? Yeterince paramız vardı. Hayatımızı meşrulaştırabilirdik.

Bugünkü işletmeler ve gelecek Romanos nesilleri hala çok zengin olacaktı.

Gio tembel tembel vücudunun yerini değiştirdi ve gezinen gözlerinin dikkatini düşük etek boyundan bana çevirdi. "Onları sana gönderenin ben olduğumdan nasıl bu kadar eminsin?"

"Eli Amca ya da Frankie Amca olmadığı kesin. Onların umurunda bile değil. Vince Amca da bu konuda açık sözlüdür. Korkakça davranmaz."

Dalgınca kolunu ovuşturdu, başını yana eğdi ve tek kaşını kaldırdı. "Pussyfooting? Ne demeye çalışıyorsun, evlat?"

Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Ben de aynen öyle dedim, Gio." "Yüzündeki o lanet sırtışı yumruğumla silerdim ama senin

Annen her an kız kardeşinle birlikte gelebilir."

Kadından bahsedince yorgun bir sırtış paylaştık.

Yorgun bir elimi yüzümde gezdirdim. "Dostum, annem kandan nefret eder. Yanlış aileye gelin gitti."

Onunki daha iyi olduğundan değil.

Gio güldü, ne kendisinin ne de Elsa'nın evliliklerinde bir seçim hakkı olmamasına rağmen. Belki de bu, yani tanıdığım en nüfuzlu adamlardan birinin bile kendi hayatı üzerindeki kontrol eksikliği, Elsa'yla ilişkimizi kesmeden önce bile mafya işine bu kadar küçümsememin nedeniydi.

Viski ekşime baktım, içki bana Ariana De Luca ile yarınki toplantımı hatırlatıyordu. "Ariana De Luca ismini hiç duydun mu?"

Gio doğrulurken gözleri kısıldı ve sonunda tüm dikkatini bana verdi. "Şimdi de bir De Luca'nın peşine mi düştün?" Ondan şiddetli, amansız dalgalar halinde onaylamama yayılıyordu. "Yapma. Delirmiş durumdalar ve şu anda böyle bir şeye ihtiyacımız yok."

Söylentilere göre De Lucas bir süredir delirmemişti. Angelo De Luca devrilmiş ve yerine oğlu Damian geçmişti. Yine de bu konuyu açmadım çünkü De Luca sendikası bir şakaydı ve Romano sendikası hiç de öyle değildi.

"Kimsenin peşinde değilim, Gio." İçkimi yudumladım.

Aile işi hakkında konuştukça içki içme isteğim artıyordu. Bu gidişle alkolik olma yolunda ilerliyordum. Belki de bunun yerine hayal kırıklıklarımı yiyip bitirebilirdim. Üzüntülerimi tüketir, altılı paketimden ve bu altılı pakete bayılan mafya tavşanlarından kurtulurdum. İki kuş. Bir taş.

Gio ayık gözlerle bana baktı. "Çünkü içerde değilsin."

Mafyayı kastediyordu ve ikimiz de Romano kanının damarlarımda dolaştığını bilmemize rağmen, bu ismin getirdiği sorumluluğu istemediğimi de biliyorduk. Bu konuda konuşmadık, en azından açıkça konuşmadık ve ben bunun her zaman odadaki fil olacağından şüpheleniyordum.

Ama Gio'nun arada sırada çok etkileyici pasif agresif ipuçları verdiği biliniyordu. Başka bir deyişle, korkaklık. O mafya tavşanlarını bana bu yüzden göndermişti ve göndermeye de devam edecekti. Bu yüzden her zaman Romanlara ait bir iş yerinde buluşmak istiyordu. Ve yine bu yüzden, Asher sayesinde, Romano isminin dışına çıkmam gerekirse L'Oscurit 'da çalışmama göz yumuyordu.

Sözlerini duymazdan geldim, savaş konuşmasına hazırlanan beş yıldızlı bir general gibi sessizliği besledim. Gözlerimizle savaş halindeydik, her göz kırpışımız kılıçların çarpışması, her nefes alışımız zırhımızda bir gedikti.

Önce o teslim oldu. "Ariana De Luca. Onu araştıracağım. Bakalım ne bulabileceğim." Bir kez başımı salladım, zaferimi kısa bir süre için onayladım.

Elsa bir mesaj daha gönderdi, oysa az önce ona yüzlerce mesaj göndermiştim. Geçtiğimiz sekiz yıl boyunca Elsa'nın hayatını ben finanse etmiştim. İpoteğini, araba taksitlerini, sağlık sigortasını, kredi kartı faturalarını, market alışverişlerini ve çoğu insanın üç yılda kazanamayacağı aylık harçlığını ben ödedim. Onunla konuşmak zaten kasvetli olan bir günün üzerine dev bir bulut yerleştirdi. Bir kadının ne kadar paraya ihtiyacı vardı?

Vince Amca içeri girdi, tavşanların dikkatini çekerek standımıza doğru ilerledi ve yanıma oturdu. Gözleri bana dönmeden önce bir kez vardiyadaki barmenlerden birine kaydı. "Graham'a göz kulak ol. Potansiyel bir ispiyoncu olarak işaretlediğimiz kişi o." Mırıltısı bana doğru süzüldü, yumuşak ama doğrudan konuya giriyordu.

Graham burada barmenlik yapıyordu, bu da L'Oscurit 'nın bu tarafında daha fazla zaman geçireceğim anlamına geliyordu. Aklıma hemen Ariana De Luca ve onun sinir bozucu davranışları geldi ama bu düşünceyi bir kenara ittim. Ne yeri ne de zamanıydı.

Vince Amca'ya başımı salladım ve Gio'ya döndüm. "Gördün mü? Korkaklık yok."

Gio kaşlarını çattı. Ben sıırıttım. Vince Amca iç çekti. Üçümüz de Eli ve Frankie amcaları uzun zamandır görmemiştik. Asher'ın yokluğu dışında Romano ailesiyle sıradan bir geceydi. Bir de annem ve kız kardeşimin bizimle buluşmaya gelecek olması.

Küçük kız kardeşim Tessie'nin annemin elini sıkıca tuttuğunu gördüğümde gözlerim kapıya kaydı. Güneş ışığı ve gülümsemelerle doluydu, kıvrık siyah saçları uzun, asi bir dağınıklık içindeydi ve attığı her heyecanlı adımda zıplıyordu.

Beni görür görmez koşmaya başladı. Vince Amca'nın üzerinden beceriksizce atladı ve dokunma mesafesine gelir gelmez kucağıma oturdu. Onu sabitlemek için bir kolumu beline doladım ve sadece ona ayırdığım yumuşak bir kahkaha attım.

Bebekken, Gio ve bana hiç benzemiyordu. O kadar ki babasının kim olduğunu sorguladım. Ne de olsa, annemle Gio arasındaki gergin ilişkiye bakılırsa bu çok da zor olmazdı.

Ancak zaman geçtikçe gözlerinin tonu koyulaşmış, saçları bal renginden alacakaranlığa dönüşmüş ve yaşıtı olan çoğu çocuktan çok daha uzun boylu olmuştu. Şimdi, sekiz yaşındayken, zamanının çoğunu Rossi topraklarında geçirdiği gerçeği dışında, baştan aşağı bir Romano'ydu. Bana kalsa, bu durum derhal düzeltilirdi.

Eğildim, Tessie'nin kulağının ucunu dişlerimin arasına aldım ve çiğniyormuş gibi yaptım. "Benim en sevdiğim küçük ayım. Akşam yemeği için tam zamanında," diye mırıldandım kulağına usulca.

Kıkırdadı, yüzüme bakmak için kucağımda döndü, sırk gibi vücudu benimkinin üstüne zar zor sığıyordu. "İnsanlar ayı yemez."

"Şaşıracaksın," diye mırıldandım, masamıza ulaştığında anneme baktım.

Gio'nun yanındaki yerini aldı ve Gio'nun kolu ona öyle doğal bir şekilde dolandı ki, Brady Bunch olduğumuzu düşünebilirdiniz.

"Yeni saç kesimi mi? Güzel olmuş," dedim gelmiş geçmiş en iyi evlat gibi.

Ona gerekli iltifatı yaptım. Bana kalırsa, bu aile toplantısının geri kalanında dışarı çıkabilirdim. Hatta belki Tessie'yi ofisime götürür, onunla birlikte güvenlik yayınını izler ve insanların yaptıklarıyla dalga geçerdim. İnsanlar aptaldı, bu da insanları izlemeyi bizim en sevdiğimiz eğlence haline getiriyordu. En azından benimkiydi. Tessie öğrenecekti.

"Teşekkürler Bastian." Annem sarı saçlarının uçlarına dokundu, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme ve açık mavi gözlerinde minnettarlık ışıltısı vardı. "Eylül ayında on santim kestirdim."

Sekiz ay kadar önce olduğu gibi.

Bizi Brady Bunch'a mı benzettim?

Daha çok lanet Lannisterlar gibi.



Görev her zaman rahatça yerine getirilemez.

-Shannon Hale

ARIANA DE LUCA

S Bu işi yapan ekip.
FBI'in canı cehenneme.
Screw L'Oscurit .

Bastian'in canı cehenneme.

Wilton  niversitesi bölgesine yakın, güzel ama küçük bir daire olan dairemin içinde volta atıyordum. FBI bu yıl için nakit ödeme yapmıştı. Eğer benim

Efsane bitti, barmenlik maaşıyla ödemeleri ben üstleneceğim.

Saat sabahın ikisiydi ama uyuyamıyordum. Gergindim. Bastian'ın sikinin görüntüsü aklıma kazınmıştı ve olanlar hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Onun üzerine yürümüştüm ama en azından durabilirdi.

Ya da çekip gidebilirdin.

Kafamdaki şeytanın avukatının ben olmadığımı umarak kekeleyerek durdum, gerçek ben, nihayet kimliğime büründüğüm için kafasını dışarı çıkaran ben. Eğer buna bir kimlik diyebilirsiniz, çünkü uzun zamandır kendimi birçok örtünün altına sokmuştum, hala kim olduğumu ya da ne istediğimi anlamıyordum.

Ya gerçek ben korkunç bir ajan, sapkın bir insan ve sınırları olmayan seks delisi bir kadın çıkarsa?

Çünkü onu düşünmeden edemiyordum. Aletinin görünüşü, sert ve benim için hazır oluşu, piercing'inden damlayan pre-cum. Ve tanrım, piercingi. Onunla karşılaştığımda nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum.

Son efsanem durumdan faydalanırdı ve ondan önceki efsane de çok kızardı. Ama Ariana olarak? Tüm bunlardan ne çıkaracağımı bilmiyordum. Bastian bütün gün beni aşağılamıştı ama meydan okumayı seviyordum. Ona meydan okumanın verdiği heyecanı seviyordum ve daha da iyisi, beni zorlamasını seviyordum.

Ateş her muhalefetle karşılaştı. Biz yanmaya hazır bir cehennemdik ve kendimizi yanmaz olduğumuza ikna etmiştik. Yanacaktık, ama her alev yaldızlıydı, her kabarcık acı çekmeye değerdi.

İçten içe kararlı olmayışımın utanç verici olduğunu biliyordum. Şehvetim acınasıydı. Ama Bastian'la dövüşmek yoğun bir duyguydu ve hiçbir mantık duygularımı kontrol edemezdi. Adrenalinle, alkolle ya da aklıma gelebilecek başka herhangi bir kötü alışkanlıkla elde edemeyeceğim kadar güçlü bir doruk noktasıydı. Ve yaklaşan bir bağımlılığın işaretlerini fark ettim.

Daha da kötüsü, hâlâ işi aldığımı dair bir telefon, e-posta ya da başka bir şey almamıştım. Adımlarımı hızlandırırken, hızlandırırken ve biraz daha hızlandırırken içime bir korku yerleşti. Telefon çaldı ve kim olduğunu hemen anladım.

Başka kim sabahın ikisinde sanki onun emrindeymişim gibi arar ki?

Telefonu sıkıca kavradım, parmaklarım baskıdan beyazlaştı. "Alo?" Sesim soluk soluğaydı ama numara yapacak halim yoktu.

Olanlardan sonra olmaz.

"Eğitim Pazartesi başlıyor. Öğlen yarısı. Siyah elbise. Kolsuz ama askısız değil. Kokteyl. Uyluk ortası. Dekolte hafif olsun. Geceleri sokak köşelerinde dolaşıyormuş gibi görünmenizi istemeyiz. Topuklu yok. Pişman olursunuz. Saçlar geriye çekilmiş. Makyaj hafif olsun. Doğal." Sesi alçaldı. "Peki ya Ariana?"

Adımı söyleyiş şekli, korkunç, isteksiz bir okşayış gibi, nefes almakta zorlanmama neden oldu. Tartışmak, bağırmak, her neyse yapmak istiyordum ama o an içimden gelmiyordu.

Pazartesi günü hazır olurdum ama şu anda tek yapabildiğim düzensiz bir "Evet?" demektir.

"Geç kalmayın."

Benim için en iyisinin ne olduğunu bilseydim, hiç ortaya çıkmazdım.



gecikmesine neden şaşırdığımı bilmiyordum. Ama beklemekten bıktığımı biliyordum. Kapı tokmağı benimle alay ediyor, açmamı istiyordu. Elimle bastırdım.

Ive antalca bir şey yapmayacağıma yemin ettim. L'Oscurità kapalıyken içeri dalmak gibi. Ama günaha karşı koyamadım. Kilidi test etmek için yavaşça çevirdim ve düğme sonuna kadar döndüğünde irkildim.

Ülkedeki en etkili mafya figürlerinden bazılarının bir masada toplandığını görünce bacaklarım duracak gibi oldu. Giovanni Romano, Vincent Romano, Bastiano Romano ve Asher Black barın karşı tarafındaki dört koltuklu kabinlerden birinde oturuyordu.

Dosyalarımın Bastian'ın küçük kız kardeşi Contessa "Tessie" Romano olduğunu anladığım genç bir kız barın etrafında koşturuyor, masaların arasında dolaşiyor, sandalyelere çarpıyor ve onları farklı yönlere fırlatıyordu. Çarptığı sandalyelerden biri Vince'e doğru kaydığına güldü ve Vince masanın kenarına doğru düşüyormuş gibi yaptı.

Bara adımımı atar atmaz gözleri benimkilerle buluşan Bastian'ın beni ilk fark eden kişi olmasına şaşırmadım. Dudakları alaycı bir ifadeyle yukarı doğru kıvrılmıştı, çirkin bir ağız kıvrımı onu daha da yakışıklı kılmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Kendimi çelikleştirdim, bedenimi endişemi gizlemeye zorladım. Bugün bana iyi davranmayacaktı. Hayal kırıklığım yoktu ama geri adım atmayacağımı bilmesini istiyordum. Zaten savaştaydık ve ben kazanmaya hazırdım. Bedeli ne olursa olsun. Kendine dokunuşunu izledikten sonra hissettiğim o kısa kırılma anı sadece o kadar kısaydı.

İleriye doğru meydan okuyan bir adım attım.

Gözleri kısıldı ve bitiş çizgisine doğru koşan bir yarış arabası sürücüsü gibi beni süzdü. "Geç kaldın."

Tessie'ninki de dahil olmak üzere dört çift göz bana doğru döndü. Bana doğru koşmaya başladı, hevesli bacakları her adımda yere vuruyordu.

Çenem sertleşti ve sesimin normal v o l ü m ü n e rağmen boş barda gürledi. "Dışarıdaydım."

Bekliyorum.

Her zaman bekliyorum.

Yüzündeki alaycı ifadede ince bir eğlence gizliydi ve beni dışarıda bilerek beklettiğini biliyordum. "Neden?" Heceyi uzattı. "Kapı bunca zamandır kilitli değildi."

Basit kelimelerdi, ama neden kapıyı kontrol etmediğimi bilmeme rağmen kendimi aptal gibi hissetmeme neden oldular - gereksiz yere dikkat çekmemem gerekiyordu

kendime. İçeri alınmadan girmek gibi. Kapıyı almıştıım, kimse cevap vermemişti ve bu kadar olmalıydı.

Yine de boynum kıpkırmızı oldu ve utancın istenmeyen sıcaklığı vücutumda bir aşağı bir yukarı dolaştı. Bana hissettirdiklerinden nefret ediyordum. Bir saniye sonra ondan nefret etmemi, bir saniye sonra da onu arzulamamı sağlayabiliyordu. Ya da daha kötüsü, aynı anda.

Sorusunu duymazdan geldim ve şu anki arkadaşlığını göz önünde bulundurarak bana saldırmaması için dua ettim. "Antrenman yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?"

Benden istediği gibi giyinmiştim. Bana emrettiği saatte gelmiştim.

Ve onu asılı bırakmaktan başka bir şey istemediğim halde beklemiştim, FBI'a ve bu ülkeye olan görevim lanetlenmişti.

Eğer hayır derse, Wilks'in yanına gider ve umurumda olsa bile başka bir görev talep ederdim. Bu sefer, hayır cevabını kabul etmeyecektim.

Bastiano'nun gözleri çoktan oturduğu masanın üzerindeki kâğıt yığınlarına dönmüştü. "Barda bekle. Biz de yeni bitiriyorduk."

Sadece bitirmiyorlardı.

Yarım saat boyunca barda, onlardan uzağa bakan bir taburede bekledim. Bunun da kasıtlı olduğundan şüpheleniyordum. Ne de olsa Bastian için her şey bir güç oyununu temsil ediyordu. Barın arkasındaki buzlu aynanın yansımasındaki adamları incelemeye çalıştım ama başaramadım.

Daha önce gördüğüm kâğıtların boyutuna ve rengine bakılırsa, birkaç planı inceliyorlardı. Neyin planları olduğunu bilmiyordum ama Asher'i burada gördüğüme şaşırmıştım. Bir süre önce mafyadan ayrıldığı söyleniyordu ama burada, mafyanın iki simge ismi ve diğer iki Romano ile kapalı kapılar ardında bir toplantıda oturuyordu.

Kabul ediyorum, ikisinden biri sekiz yaşındaydı.

Genç Romano'dan bahsetmişken, Tessie benim iki koltuk altımdaki bar taburesine tünemiş, kısa bacakları havada sallanırken, erkek kardeşi uzaktan varlığını görmezden geliyordu. Bu arada, hiç utanmadan bana bakıyordu ve son otuz dakikadır da öyle bakıyordu.

Sekiz yaşındaki bir kızın beni bu kadar rahatsız edebilmesinden biraz utanarak sessiz kaldım. Sonunda ona döndüm ve göz ucuyla Bastian'ın başını kaldırıp bize baktığını gördüm.

En iyi yaptığım şeyi yaptım ve onu görmezden geldim. "Yardımcı olabilir miyim?" Sesimi alçak tuttum.

Bastian'a ne kadar kızgın olsam da, herhangi bir bilgi edinme ihtimalime karşı toplantıyı bölmek istemedim. Mesafe göz önüne alındığında pek olası değildi ama yine de deneyecektim.

Tessie'nin yüzünde yerçekimi belirdi, alçak ses tonuma uyarken kaşları birbirine kenetlendi. "Sonunda." Sesi daha da alçaldı. "Siparişimi almanın bu kadar uzun sürdüğünü öğrenirse kardeşim seni kovacak."

Bunu onun yaşındaki birinin sahip olamayacağı bir soğukkanlılıkla söylemişti ama ben hiç şaşırmamıştım. O bir Romano'ydu ve eğer ağabeyine benziyorsa, herhangi bir politikacının kıskanacağı keskin bir dil geliştirme yolunda ilerliyordu.

Yüzümde isteksiz bir gülümseme belirdi. "Ne içmek istersin?"

Burnunu kıvrarak en üst raftaki içki seçkisine baktı. "Annem soda içemeyeceğimi söylüyor. Soda içmenin şeker hastalığı gibi olduğunu söylüyor." Bana döndü. "Ve ben diyabet olmak istemiyorum. Benny Amca'nın diyabeti var ve sürekli kendine iğne batırmak zorunda kalıyor. Kandan nefret ediyorum. Ve iğnelerden."

Benny Amca derken muhtemelen Rossi suç örgütünün başı Benedetto Rossi'yi kastediyordu. Şeker hastalığından haberim yoktu ve bir sonraki kontrolümde Asher'ın burada Vince, Bastian ve Gio ile bir toplantıda olduğu gerçeğiyle birlikte bu bilgiyi FBI'a iletmek için bir not aldım.

İçecek seçeneklerine göz attım. Alkolsüz, sodasız seçenekleri su ve L'Oscurità'nın karışık içecekler için kullandığı şekerli meyve sularıyla sınırlıydı.

"Su mu meyve suyu mu?" Bastian'ın gözleri beni takip ederken bir ürperti bastırarak barın arkasına doğru ilerledim.

Baktığını anlamak için ona bakmama gerek yoktu. Ondan ne kadar nefret etsem de her hareketinin farkındaydım ve bir parçam bu duygunun karşılık bulduğunu düşünüyordu.

"Annem burada da 'üretilmiş şekerli zırvaları' içemeyeceğimi söylüyor." İçini çekti, sesini hayal kırıklığını vurgulayacak ve kalbimin tellerini çekeştirecek şekilde uzattı.

"Bok" kelimesini kullanması karşısında şaşkınlıktan biraz tökezlesem de kız için üzüldüm. Ağabeyinin kız kardeşiydi, her duygumu kendi lehine manipüle ediyordu. Ağabeyininkilerle aynı gizemli, alaca tonda olan geyik gözlerine bakarken kendimi tutamayıp mağaraya çekildim.

"Sanırım burada biraz limon görüyorum. İstersen sana ev yapımı limonata yapabilirim." Birkaç limon aldım, ikiye böldüm ve sularını sıkmaya başladım.

Kaşlarını çattı ve gözleri bir o yana bir bu yana gidip geldi. Konuştuğunda, havadaki sessizliğe rağmen onu zar zor duyabiliyordum. "Ama limonatanın içinde şeker var."

Kaşlarımı oynattım. Yüzüme geniş bir gülümseme yayıldı. "Ne olmuş yani?"

Karşılık veren gülümsemesi nefesimi kesti, o kadar geniş ve muhteşem bir gülümsemeydi ki, bir Gap Kids reklamının kapağını süslemiyor olması bir trajedi idi. "Kardeşimin seni neden bu kadar çok sevdiğini şimdi anlıyorum!"

Dondum kaldım, elim şeker kabının üstünde durdu. "Ne dedin sen?"

"Bastian. Senden

hoşlanıyor."

Yanıliyordu.

Çok yanlış.

Ama yine de onu eğlendirdim. "Neden böyle söyledin?"

"Duh! Sana bakıp duruyor." Burnunu yukarı doğru kıvırdı. "Bu çok garip. Ve ürkütücü."

Sonra öne doğru eğildi, kaşığı parmaklarımın arasından aldı, benim koyacağım şekerin iki katını koydu ve sanki beni sersemletmemiş gibi limonatasını içti.



*Mutlulukta ya da mutsuzlukta,
yaşamak bir görevdir ve eksiksiz bir şekilde yapılmalıdır.*

-Ellis Peters

BASTIANO ROMANO

M

Gözlerim Ariana De Luca'ya kaydı ve bunun için kendimden nefret ettim.

I vardı her zaman olmuştur gözü kara.

Kararlı. Bu kökleşmişti içinde benim DNA,

geçti üzerinde gelen nesil için

Romano'nun inatçı büyüklerinin nesli, ya istediklerinin verilmesine ya da amansız bir güçle alınmasına alışkındı.

Ama Şu anda istediğim Şey başka tarafa bakmak ve dudaklarını bir çatal dolusu yemeğin etrafına dolamış, dilinin üzerindeki pahalı biberiye soslu porchetta değil de benim sikimmiŐ gibi davranarak kendimi okşarken içeri girdiğinde bir Şekilde kaybettiğim kontrolümü geri kazanmaktı.

Yine de, ne kadar uđraŐırsam uđraŐayım, başka tarafa bakamıyordum. Sadece kontrolün bir parçasından vazgeçmiŐtim. GörünüŐte zararsız bir parça. Ama sekiz yıl boyunca kimsenin benden çalmadığı kadar çok Şey çalmıŐtı -varlığı dikkatimi dağıtmaya ve külotundaki ıslak lekenin hatırası düşüncelerime musallat olmaya yetmiŐtı- ve ben kontrolümü geri istiyordum.

Belki de hayatımı sefil bir pislik gibi yaşadığım, aileme karşı görevlerimden olabildiğince kaçtığım ve herkese Elsa'nın açđıözlülüđünün suçlusunu kendileriymiŐ gibi davrandığım için cezalandırılıyordum. Belki de evrenin beni cezalandırma Şekli buydu - Ariana De Luca'yı hayatıma sokmak ve başka tarafa bakamayacağım bir hale getirmek.

Ve yapamadım.

Nedenini bir türlü anlayamadım.

Başını geriye atıp Tessie'nin söylediği bir Şeye gülerken boynunun kıvrılması ağzımı sulandırdı. Dişlerimi boynuna geçirip kan akıtmak ve normalde lekesiz olan teninden damlayan canlı kırmızının görüntüsünden zevk almak istiyordum. Benden aldığı kontrol kırıntısını geri çalmak istiyordum ve sonra sırf yapabildiğim için bir kırıntı daha. Kanı intikam gibi kokacak ve tadı ona yapmak istediğim iğrenç Şeyler gibi olacaktı. Şimdi neredeyse tadını alabiliyordum.

Hasta bir sikiciydim ve kendimi gelecekteki çalışanımla aramızdaki çizgileri bulanıklaŐtırabileceđime ikna etmeden önce başka tarafa bakmam gerekiyordu, bana bilinçsiz adımlarla yaklaştığında ve ben onun önüne geldiğimde çizgilerin çoktan bulanıklaŐtıđı gerçeğini bir kenara bırakarak.

Gözlerimi ondan ayırdım ve kendi kendime, ailemin yanında bile olsa onunla ilgili müstehcen düşüncelere kapılmayacağıma söz verdim.

Asher yığının tepesine bir plan çekti. "Valentino'nun yerinde yapmaya ne dersin?"

Sandalyemde arkama yaslandım, tavana bakarken ondan geriye doğru saydım.

On.

Asher'a yumruk atmamalısın.

Dokuz.

Asher'a yumruk atmamalısın.

Sekiz.

Ash'i yumruklamamalıyım-

Her zaman tatlı dilli olan Gio, Asher'a olan kızgınlığını gizlemekte daha az nazikti. İnledi, yumruğunu masaya vurdu ve havladı, "Tanrım, Asher. Valentino'nun mu?"

Küçük pislik eğleniyordu. Muhtemelen yüzünde de o kendine has güzel çocuk, ben senden daha zekiyim ve bunu biliyorum sırtışı vardı. "Valentino'nun nesi var?" Asher soruyu oluşturmak için tatlı bir zaman ayırarak konuştu.

Valentino'nunkinde hiçbir sorun yoktu.

Yanlış *olan* şey, Asher'ın dokuzuncu düğün mekânı tercihi olmasıydı ve biz ilk sekiz seçenek için güvenliği çoktan planlamıştık. Asher, La Chiesa di San Valentino'yu önerdiği anda en uygun yerin orası olduğunu anlamıştım.

Romanoların kiliseyle bağlantısı yüzlerce yıl öncesine, 1800'lerin ortalarına kadar uzanıyordu. İçki yasağı dönemi geldiğinde, büyük büyükbabam New York'un dört bir yanına ve ilçelerin ötesindeki topraklara tüneller inşa ettirdi.

Valentino's'u şehirdeki hemen her Romano güvenli kuruluşuna bağlayan tüneller vardı, bu da tünellere bağlı işletmelerin güvenli giriş ve güvenli çıkışlar olarak hizmet verdiği anlamına geliyordu.

Bunu en başta önermemiş olmamın tek nedeni, tüm girişleri güçlendirmenin tam bir baş belası olacağıydı. Tüm askerlerimizi sahayı korumak için görevlendirmemiz ve Asher'ın güvenlik şirketi Black Security'nin kilisenin içini ve dışını korumasını sağlamamız gerekecekti. Ama Asher Lucy için hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdı. Tam anlamıyla kırbaçlanmıştı ve buna bayılıyordu.

Kendimi toparlayarak, bu gibi durumlarda genellikle sağduyunun sesi olan Vince Amca'ya baktım. Gio ve Asher kavga ettiler. Yaptıkları şey buydu. Aralarında asla kötü niyet yoktu. Sadece karşılıklı konuşmayı severlerdi.

Gio kavga etti çünkü birinin ondan korkmaması kavramını anlayamıyordu ve Asher kavga etti çünkü herkesle ve her şeyle uğraşmayı seven kendini beğenmiş bir pislikti.

Vince Amca genellikle biri egosunu zedeledikten önce müdahale ederdi (genellikle Gio), ama ona baktığımda dikkatini vermiyordu. Saçları dışa doğru kabarmış, biraz dağınıktı. Gözlerinde ince bir torba tabakası vardı, bu onun için garipti ama bu çekişmeden hepimizin biraz yorgun düştüğünü düşündüm-

dışarıda toplantı. Bara doğru bakarken yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi.

Görüş alanını takip ettim, Ariana De Luca ve Tessie'ye doğru.

Gülüyorlardı.

Sikişmek. Gülüyorum.

Tekrar.

Bu toplantıyı bilerek geciktirmemiştim ama Ariana'nın bara dalmasının üzerinden bir buçuk saat geçmişti. Gülmemesi gerekiyordu. Kızgın olması gerekiyordu, gözleri o kadar kızarmıştı ki sikim seğirmişti. Bunun yerine, Karayip sularının rengindeki o cezbedici irisler -Parlıyordu ve Tessie ile konuşurken dikkatle öne doğru eğildi.

Ve Tessie, küçük hain, Ariana *De Luca*'ya My Little Pony konserinin kulis kartıymış gibi bakıyordu, ya da çocuklar bugünlerde ne dinliyorsa artık. Tessie'yi tanıyorsam, muhtemelen NPR'dı.

Tessie ve Ariana'nın kahkahaları beni şaşırttı. Kahretsin, beni uçurdu.

Tessie sosyal bir münzevi sayılmazdı ama aile dışında da sosyal bir kelebek sayılmazdı. Rossi bölgesinde, annem onu sıkı bir aile ve arkadaş çevresinde tutuyordu ve bu çevreye henüz sızılmamıştı. Kaliforniya'da Tessie bir öğretmen tarafından evde eğitiliyor, yanında bir aile üyesi ya da koruma olmadan hiçbir yere gitmiyor ve yabancılarla nadiren konuşuyordu.

Yine *de* Ariana *De Luca* ile gülüyordu.

Elbette, Ariana'nın geçmişini araştırmıştım ve temiz çıkmıştı.

-O De Lucas'*lardan* biri değildi. Ama yine de ikisinin bu kadar samimi olduğunu görmek biraz rahatsız ediciydi.

Ariana yine dikkatimi tekeline alıyor, farkında olmadan kontrolümden bir parça daha çalıyordu. Eğer aramıza daha büyük bir duvar örmezsem, yakında kendi zihnim üzerinde hiçbir egemenliğim kalmayacaktı.

Kendimi Tessie ve Ariana'yı görmezden gelmeye zorlayarak Vince Amca'nın masanın altındaki bacağına tekme attım. Gözlerime döndüğünde, hala kavga etmekte olan Asher ve Gio'ya doğru tembelce başımı salladım; Asher yüzünde kaygısız bir sırıtış, Gio ise hafifçe kaşlarını çatmıştı.

Vince Amca masaya bir kez vurduktan sonra aralarını işaret etti. "Siz ikiniz bir evlilik danışmanlığı reklamına aitmişsiniz gibi görünüyorsunuz."

"Ancak hor görülen eş ben olursam." Asher öne doğru eğildi, yüzünü Gio'nun omzuna dayadı ve abartılı bir sahte

gözyaşları. "Oh, Dr. Phil, beni aldatıyor. Başka bir adamla."

Daha fazla sahte gözyaşı.

Soğukkanlı bir katil için teatral olabilirdi. Asher ve Lucy çatı katında saldırıya uğradıklarında, Asher güvenlik görevlilerine ölü taklidi yaptırırken, kendisi de davetsiz misafirlerini teker teker öldürmüş, onlarla oynamıştı; her ölüm bir alay, karanlıkta fark edilmeden geçirdiği her saniye bir alaydı.

Ben mi? Ben olsam onları çabucak indirirdim. Etkili bir şekilde, çok az ya da hiç numara yapmadan. Asher'ın sabrına sahip değildim ve vermedim. Vermedim. Sikeyim. Sabır ne zamandan beri önemli oldu?

Gio, Asher'ın başını omzundan itti. "Siktir git."

Üçünü de görmezden geldim, ilgilim tekrar Ariana'ya yöneldi. Başka tarafa bakamadım. *Neden başka tarafa bakamıyordum?* Beni ne kadar kızdırsa da, aynı zamanda dikkatimi de çekiyordu. Belki de en başta beni rahatsız etmesinin *nedeni* buydu. Ya da ukalalığı ve bana karşı asla kazanamayacağı savaşlar açma eğilimi.

Karanlık prens bendim. Yorgun. Dolambaçlı. Ve kendi iyiliğim için biraz fazla berbat. Kadınların bundan on ya da yirmi yıl sonra konuştukları, onlara hatırlayabildikleri tek orgazmı nasıl yaşattığımı gizlice fısıldadıkları, ancak onları bir daha asla aramadığım adamdım.

Öte yandan Ariana De Luca, hafif kilolu bir golden retriever; her hareketine özenen zavallı, klinik derecede yakışıklı bir ahmak ve iki nokta beş sarı saçlı, mavi gözlü çocukları arasında duran bir alyans reklamına aitmiş gibi görünüyordu.

Onunla ilk tanıştığımda, onu reddetmişim. Sırt üstü yattığı ve döllerimin masanın üzerine fıskırdığı son karşılaşmamızdan sonra artık daha iyi biliyordum. Onun cazibesini inkâr edemezdim, bu öyle bir şeydi ki sınırlandırılmaz ya da onun hakkını verecek şekilde tarif edilemezdi.

Siyah bir kokteyl elbisesi giyiyordu. Tıpkı
ondan istediğim gibi.

Uyluk ortası.

Tıpkı ondan istediğim gibi.

Hafif göğüs dekoltesi.

Sadece. Gibi. Ben. Lanet olsun. Sorardım. Ona. İçin.

Ne yazık ki itaati de meydan okuması kadar tahrik ediciydi. Ve o anda onu sikmek istediğime karar verdim.

Belki de buna, bana şarküteri tabağıyla birlikte bir kadeh Gewürztraminer ikram ettiği anda karar vermiştim. Dudaklarının bir çatal dolusu porchetta'ya sarılmış görüntüsü niyetimi pekiştirdi. L'Oscurità her an işe almaya değer bir aday bulabilirdi. O gün geldiğinde, Ariana'yı becerecek ve sonra da kovacaktım.

Sorun çözüldü.

Telefonum çaldı. Elsa. Tekrar.

Asher Gio'nun üzerine eğildi, elimden telefonumu aldı ve cevap verdi. "Çoğu kadın ipuçlarını anlayabilir ama sen çaresizlerin özel bir türüsün, değil mi Elsa?" Asher'in gözleri açılana kadar dudaklarım hayalet bir gülümsemeyle yukarı doğru kalktı ve "Selam ufaklık. Seni annen sandım. Evet, o burada. Telefonu ona vereyim."

Ofisime dalmadan önce ayağa kalkmış ve telefonu parmaklarının arasından çekip almıştım bile. "Everett? Bir sorun mu var?"

"Annem yine gitti."

Yumruğumu geri çekene kadar neredeyse duvara çarpacaktı. "Yine mi? Ne demek yine?"

"Dün gitti ve geri dönmedi." "Şu anda kiminlesin?"

"Nancy." Dadısı. Ona güvenmiştim. Onu kendim araştırdım. Yine de bir zamanlar Elsa'ya da güvenmiştim. "Sana buradan bir uçuş ayarlıyorum."

Geri alamadan dudaklarımdan döküldü. Alabama'ya uçamazdım. Orası Andretti bölgesiydi ve savaş halindeydik. Everett de buraya uçamazdı, çünkü onun güvenliği için yakın çevrem dışında hiç kimse onun varlığından haberdar olmamalıydı. Alabama'da yaşadığı sürece. Elsa nedenini bilmiyordu ama bir şeyin beni Alabama'ya gitmekten ve Everett'i geri almaktan alıkoyduğunu biliyordu. Benden daha fazla para istediği her seferinde bunu burnumun dibine sokuyordu.

Everett'i New York'ta istediğine emin misin? Pek öyle görünmüyor.

Banka hesabına yüz bin dolar daha girmesi için tek gereken buydu. Dünyadaki en iyi pazarlık kozuna sahipti ve siktir et. Oğlum bir pazarlık kozu olmamalıydı. Asla.

"Gerçekten mi?" Everett'in sesindeki heyecan kalbime saplanan bir bıçak gibiydi. "New York'a mı geliyorum? Ama okulum var!"

Onu görmeyi ne kadar çok istesem de, dışarı çıkarken içimdeki rahatlamayı bastırdım. Onu son gördüğümünden beri büyüdüğüne bahse girerim.

"Doğru." Sesimdeki özür daha net olamazdı. En başta bu konuşmayı yapıyor olmaktan nefret ediyordum. "Belki bir dahaki sefere. Anneni seni kendi jetinle buraya getirmesi için ikna ederiz. Vince amcanın Hamptons'daki evinde kalır ve her gün sahile gideriz."

"Söz mü?"

"Söz veriyorum." Umarım sözümü tutabilirdim. "Şimdi telefonu Nancy'ye ver, tamam mı?"

Bir dakika sonra Nancy cevap verdi, sesi yorgun ve yaşlıydı. "Bayım. Romano?"

"Elsa nerede?"

"Oh, yakında dönecek. Eminim." Sesi pek emin gelmiyordu.

"Ben bunu sormadım. Elsa nerede?"

Bir süre sessizlikten sonra, "Bir randevuya gitti, efendim," dedi.

"Teşekkür ederim."

Telefonu kapattım ve Elsa'nın cep telefonunu aradım. Sesli mesaj. Elimi duvara vurarak kapattım. Bu durumda bırakacağım herhangi bir mesaj ya da sesli mesaj sadece canımı yakacaktı. Bütün kozlar ondaydı. Bundan çok sıkılmışım.

Masaya döndüğümde Asher ve Gio hâlâ düğün mekânları için kavga ediyorlardı. Tüm bunlardan bıkmıştım. Kararsızlıklarına karşı sabrım normal eşiğimi çoktan aşmıştı. Dikkatlerini toplamak için parmaklarımla masaya bir kez vurdum.

"Valentino's işe yarar. Düğünden bir saat önce her konuğun varacağı yeri bildiren mesajlar gönderebiliriz."

Hepsinin gözlerinde bir soru vardı ama hepsini görmezden geldim.

Başparmağım planlardan birinde bir tünelin uzunluğunu takip etti. "Her girişin dışında bir gizli koruma, girişte konuk listelerini kontrol etmek için bir koruma, kilisenin yeraltı girişinde bir koruma ve kilisede düğün davetlileri gibi giyinmiş üç düzine koruma, kişisel Siyah Güvenlik korumalarınızla birlikte.

"Dışarıda devriye gezen, dilenci ya da sosisli sandviç satıcısı kılığına girmiş en az bir düzine gizli Siyah Güvenlik görevlisi olacak. Bu tür şeyler." Asher ile göz teması kurdum. "Geri kalan ayrıntıları güvenlik ekibiniz ve etkinlik planlayıcınızla koordine edebileceğinize inanıyorum."

Başka bir şey söylemeden ayağa kalktım, sandalyemi ittim ve bara yöneldim, mesajım açıldı - siktir git. L'Oscurit  Asher'in restoranı ve bariydi elbette, ama önemli olan her yönden benimdi.

Asher buna saygı duydu.

Ekibim buna saygı duydu.
Müşterilerim buna saygı duyuyordu.
Keşke ailem de buna saygı duysa.



W Tessie yaklaştığını görünce elindeki kaçak limonata bardağını Ariana'ya doğru kaydırды ve gözleri parladı. Bana döndü. "İşin bitti mi? Lucy Teyze'nin ölün, ama siz bütün gün buradaydınız!"

Tessie'nin sözleri üzerine Ariana doğruldu ve ben de küçük kız kardeşimin koca ağzına lanet ettim.

Sesim sertti, "Lucy Teyze ölmüyor. Önlem olarak düğünün güvenliğini gözden geçiriyoruz. Arada fark var." Son kısmı Ariana'nın iyiliği için ekledim çünkü Lucy hakkında polise koşmasını istemiyordum.

Tessie'nin zeki gözleri kısıldı. "Konuşmamı kesmemi istediğin için mi büyük kelimeler kullanıyorsun? Çünkü 'önlem'in ne anlama geldiğini biliyorum."

Tabii ki öyle yaptı.

Bara yaslandım, konuşurken ağzımda ekşi bir tat vardı. "Üzgünüm ufaklık. Ariana'yı eğitmem gerekiyor. İlk vardiyası gelecek hafta."

Tessie ve ben birbirimizi nadiren görüyorduk, ancak yürütmem gereken başarılı bir işim, ilgilenmem gereken çalışanlarım ve düşünmem gereken müşterilerim vardı. Berbattı ama aynı zamanda gerçek dünyaydı. Alabama'da bir oğlum ve Kaliforniya'da bir kız kardeşim vardı. Bu arada Romano bölgesi Doğu Kanada ve Kuzeydoğu Amerika'yı kapsıyordu. Her ne kadar Tessie'yi korumak istesem de, kanımız sayesinde hayatın ne kadar boktan olabileceğini çok yakında öğrenecekti.

Ariana benimle Tessie'nin arasına baktı, gözleri Tessie'ninkilere yerleşmeden önce yüzümde kısa bir süre gezindi. "Ben antrenman yaparken senin neden burada olamayacağını anlamıyorum."

Tessie öne doğru eğildi. Saatte yüz yirmi mil hızla giden bir arabanın ön panelindeki hula kızı biblolarından biri gibi başını sallarken gözleri parlıyordu. "Yapabilir miyim?" Avuçlarını birbirine bastırdı ve parmaklarını iç içe geçirdi. "Lütfen, lütfen, lütfen, Bastian."

Kız kardeşimle vakit geçirmek istiyordum elbette ama Ariana'yla olan amansız savaşıma tanık olmasını istemiyordum.

Savaş.

Kavga.

Ön

sevişme.

Adına ne dersiniz deyin, sekiz yaşındaki bir çocuğun izlemesi uygun değildi.

Ama Tessie'ye bir kez hayır demek zaten zordu ve ona ikinci kez hayır diyemezdim, bu yüzden başımı salladım. Tessie uçan bir maymun gibi yerinden sıçradı, onu havada yakaladığımda bana sıkıca sarıldı ve yanağıma birkaç yarım yamalak öpücük kondurdu.

Tessie'yi sırtımda kaydırırken Ariana'nın meraklı gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettim. O deniz yeşili derinliklerde bir soru vardı ama ben soracak tiplerden değildim. Ben talep eden biriydim. Ama Tessie'nin önünde bunu yapamazdım çünkü bir piçin ona böyle davranmasının normal olduğunu düşünmesini istemiyordum.

İkiyüzlülük gözümde kaçmadı.

Sanki sikimdeydi.

Hızlı hızlı konuşmaya başladım. "Bu akşam eve bir içki menüsü gönderilecek. Okuyun. Ezberleyin. Yaşayın. Bir sonraki eğitim seansına kadar menüdeki her şeyi yapabilmeniz, tarif edebilmeniz ve satabilmeniz beklenenecek."

Gözleri, Times Meydanı'ndaki büyük boy bir reklam panosu gibi bana olan nefretinin reklamını yapıyordu. "Ve bu?"

Sözümü kestiği için ona ters bir bakış attım, muhtemelen sekiz yaşındaki sevimli kızın sırtıma yapışması bakışlarımın etkisini azalttı. "Yarın. Aynı saatte."

Ariana'nın gözleri benimkilerle birleşti ve kollarını kavuşturdu. "Öğlen buçuk mu yoksa"-saatine baktı- "ikiyi üç geçiyor mu?"

Ariana hiçbir şeyin kaymasına izin vermezdi. Elsa'da da aynı tavır vardı. Onun bu özelliğini sevmiştim, bu yüzden Ariana'da bunu görmek beni kızdırdı.

Bugün daha fazla saçmalıkla uğraşmak istemediğim için hem tavrını hem de sorusunu görmezden geldim. "Karıştırıcılar barın arka tarafında. Herhangi bir düğmeye basmadan önce kapakların sıkı sıkıya kapalı olduğundan emin olun. Örtüler sesi boğar ve kimse yardım çalışmalarını duymak istemez."

Benim puştuğumdan etkilenmemiş gibi, laf atmamı duymazdan geldi. Onunla ilgili bir şey kendimi açıkta hissetmeme neden oldu. Onun da herkes gibi olmasını istedim.

Bir
korkak.
Acınası.
Zayıf.
Güçsüz.

Ama bunu düşünürken bile, onun bunların hiçbirini olmadığını biliyordum. Ya karşılık veriyor ya da beni tamamen görmezden geliyordu ve bu da beni sinirlendiriyordu. Gitmesine ihtiyacım vardı.

Şimdi.

Omzunun yanından geçen bir kapıyı işaret ettim ve daha da hızlı konuştum. "Buz bodrumdaki dondurucuda. Vardiyanız geldiğinde ve sağ taraftaki vardiyaya atandığınızda, buz seviyesi yüzde yirmiye ulaştığında buz getirmeniz beklenecek. Üst raftaki dolapların altında fazladan alkol şişeleri var."

Üst dolaplardan birini açtım. "Her şişeyi daima stoklu tutun. Eğer sadece iki tane kalmışsa, onları bodrumdan doldurmanız beklenir. Dom Perignon, Patrón, Grey Goose, Crown Royal, Hennessy, Ciroc, Johnnie Walker, Don Julio, Maker's Mark, Belvedere ve Bombay Sapphire hariç."

Şişelerin bulunduğu sıraları işaret ettim ve o markaları incelemeden önce dolabı kapattım. "Bunlar en çok satanlarımız. Onları zorlayacaksın. Hem de çok. Ve beş şişeye düştüklerinde yeniden stok yapacaksın. Her zaman."

Sıra sıra dizilmiş musluk kollarını gösterdim. "Musluktaki alkol, açılış öncesi hazırlık sırasında bir satıcı tarafından doldurulur. Ek kurallar çalışanlara bildirilecektir.

Bu sabah size ilk teklifiniz, ifşa etmeme anlaşmanız ve sözleşmenizle birlikte e-posta ile gönderdiğim el kitabı. Teklifin süresi gece yarısı doluyor. Sorusu olan var mı?"

Bu bir meydan okumaydı. Ona çoğu kişinin akılda tutamayacağı kadar hızlı bilgi aktarmıştım ama eğer bir soru sorarsa, bu başarısızlığı kabul etmekle eşdeğer olacaktı. Ve dürüst olmak gerekirse, ikimiz de bunu istemiyorduk.

Tessie'nin burada olduğunun çok farkındaydım ve eğer burada olmasaydı ne söylemek istediğimin de çok farkındaydım.

Seni dizime yatıracağım.

O mükemmel, yuvarlak kıça şaplak at.

Yaramazlık yaparsan ne olacağını göstereceğim.

Bakışlarımız kilitlendi, kararlılıklarımız birbirine karıştı ve ben tek bir kaşımı kaldırdım. Başka bir meydan okuma. Gözlerinin haykırdığı söylenmemiş kelimeleri okurken gözlerim daraldı.

Beni kandıramazsın, diye alay ettiler.

Ne yaptığınızı biliyorum, diye alay ettiler.

Seni görüyorum, yok ettiler.

Gözleri beni fethetmiş olabilir, ama o somurtkan, meydan okuyan dudaklarının bana verdiği tek şey kısa bir "Yok" oldu. Çantasını kaptı, omzuna astı ve tutuk bakışlarını bana geri çevirdi. "Anladığım kadarıyla eğitimin sonu bu mu?"

Devam etmeden önce saatine tekrar baktı, "On beş dakikalık bir işi yapmak iki saatini aldı. Komik. Seni hiç beceriksiz biri olarak görmemiştim" -gözlerini sikime dikti- "... beceriksiz." Gözlerini Tessie'ninkilere dikti ve sesi benim hiç duyamayacağım kadar sıcak bir şeye dönüştü. "Görüşürüz, Tessie," dedi, kız kardeşime kullanmama izin vermediği bir lakap takmayı başararak.

Ve sonra gitti, sallanan kalçaları kapıya doğru attığı her adımda benimle alay ediyordu.

Tanrım, kimdi bu kadın?

Onun ruhunu kırmam gerekiyordu. Bundan daha kolay olmalıydı ama yaptığım her hamle ateşle karşılandı ve attığım her adım beklenmedik bir çıkmaza ulaştı. Eğer bu bir satranç oyunu olsaydı, berabere biterdi.

Ariana De Luca ile eşimle karşılaşmıştım ve bu bende onu yenme, becerme ve sonra da yok etme isteği uyandırdı.



*Kaderimizi biz seçmeyiz ama
görevlerimizi yerine getirmeliyiz.*

-George R.R. Martin

ARIANA DE LUCA

N Sinirlerim omurgam boyunca titriyor, her geçen saniye benimle alay ediyordu. Gizli görevde geçirdiğim onca yıl boyunca, bu, kendimi fena halde yetersiz hissetmeme neden olan ilk kapaktı.

Ve gerçek adımın altındaydım. Kendim olarak. Yani, şimdiye kadar olduğum kadar kendim olarak.

"Ari." Graham tokalaşmam için elini uzattı. Mavi gözleri davetkârdı ve kırılmış kirli sarı saçları bana Degory Üniversitesi'ndeyken güneşlendiğim Kaliforniya sahillerini hatırlatıyordu.

New York Motorlu Taşıtlar Dairesi'nin izniyle dosyasında bulunan fotoğraftaki kadar yakışıklı görünüyordu. Burada çalışan herkes ay ışığında mankenlik yapmış gibi görünüyordu. Bu söylenmemiş bir iş şartıydı.

Gözlerim L'Oscurit 'da Bastian'ı arayıp bulamayınca avucumu Graham'ın eline yerleştirdim ve Oscar'a layık sahte bir gülümseme takındım. "Seni tekrar görmek güzel."

Bastian bana L'Oscurit  Barmenlik Kursunu verdiğinden beri Graham iki gündür beni eğitiyordu: Pislik Sürümü, ve bana biraz aşık olduğuna ikna olmuştum. Neden olduğundan emin değildim. Onu tahrik edecek hiçbir şey yapmamıştım ve ne zaman sohbeti işten başka bir yöne çekmeye çalışsa, bizi yolumuzdan alıkoymak için elimden geleni yapmıştım.

Graham odanın içinde dolaşan gözlerimi takip etti. "H     ilk gün heyecanını yaşıyor musun?" Dostça bir gülümseme yüzünü gölgeledi. Gözleri bilmiş bir bakışla kırıştı. "Bir aydır var. Kabullenmesi çok zor. İnan bana, ben de ilk birkaç gün bunalmıştım. Ama endişelenme." Elimi bıraktı. Sonunda. "Seninle ilgileneceğim."

Bununla ne demek istediğini bilmiyordum ama Dana bana, düz beyaz dişlerini birbirine geçirerek, Graham'ın bir haftalık eğitim sürem boyunca beni eğiteceğini söylemişti. Buradaki varlığımın onu rahatsız ettiği açıktı. Bu potansiyel bir sorun olabilirdi, ama onun hakkında dosyasının sunduğu her şeyi bilme avantajına sahiptim - ki bu çok şeydi. Dana'nın bana verebileceği tek sorun dramdı. Romano ailesinin yarattığı tehlikelerin yanında bu hiçbir şeydi.

Graham'a üst düzey Romanolardan herhangi birinin etrafta olup olmadığını sormak istedim ama kısa bir "Teşekkürler" demekle yetindim.

Bu oyunun adı sabırdı. Gizli görevlerin çoğu sabırla birlikte var olurdu. Efsanelerin bir şeylerin olmasını beklemesi gerekiyordu ve o zamana kadar bize atanan hayatları kendi hayatımızmış gibi yaşıyorduk.

Efsane arkadaşlarımdan bazıları görevdeyken aile bile kurmuştu. Bunun olmaması gerekiyordu, ancak büro bizden efsanelerimizin istediği gibi yaşamamızı beklediğinde, buna flört etmek de dahildi ve flört etmek seks ve -bazen

-Aşk. Ya da bebekler. Bebek yapmak için aşka ihtiyacınız yoktu ve ben bunun canlı kanıtıydım.

Bu yüzden, bardaki en az bir düzine yüzü Romano *capitani* ve *tenenti* olarak tanımış olsam da, bir dedektif gibi soru yağmuruna tutamazdım. Kurnazlık uzun bir yol kat etti.

L'Oscurit 'nın diğ er tarafı Romano yelerinin yemek yediğı yerd  ama bar tarafı onların yemek yediğı yerd . Biri hata yapacaktı. Eninde sonunda.

"Yani..." Graham kıpırdandı, bir elini siyah elbise pantolonunun cebine soktu ve gözlerimi ikiz mavileriyle buluşturdu. "Bu hafta sonu Broadway dışı bir gösteri için iki biletim var. Acaba gelir misin?"

"Oh, bunu duydum!" Bana  ıkma teklif etmeden önce sözünü kestim. "En iyi arkadaşım ve ben gerçekten gitmek istiyorduk ama bütün hafta ve sonraki hafta vardiyam var."

Graham kaşlarını çattı. "İki hafta mı? İzin günlerin ne zaman?" "Hiç yok." Omuz silktim, cahil gibi davrandım.

Hiç boş günüm yoktu çünkü d n Bastian'ın ağızının payını vermiştim. Bana program değişikliğini e-posta ile göndermişti, telefonuma gelen uyarı, yüzünde alaycı bir sırıtişla tam karşımda belirdeği sırada çınladı.

E-postamı açmam için bana meydan okuyan imalı bir kaş kalkmıştı. Açtım ve o kaş hâlâ kalkıktı, beni ona meydan okumaya çağırıyordu. Sonunda pes edip yenilgiyi kabul etmem için. Yapmadım. *Yapamazdım*. Bu gurur, ego, haysiyet ve *bizi biz* yapan her şeydi. Ayrıca, o farkında değildi ama L'Oscurit 'da daha fazla zaman geçirmek bana sadece onu ve ailesini alaşağı etmek için daha fazla fırsat veriyordu. Onun   k ş  benim intikamım olacaktı.

Graham cevap vermek için ağızını açtı, şüphesiz istenmeyen bir çözüm  nerecekti, ben de ondan önce konuştum: "Bu nedir?" Elindeki zımbalanmış beyaz yazıcı kâğıdı paketine başımla işaret ettim. Biraz kalındı ve  n kapağında L'Oscurit  logosu vardı.

"Bir test. Yazılı cevap, doğru-yanlış, boşluk doldurma ve çoktan seçmeli soruların karışımından oluşan yüz soru." Bakışıma k  k bir kahkaha attı. "Merak etme. Hepimiz bunu yapmak zorundaydık. Birkaç yanlışın olması da sorun değil."

Ama  yle değildi.

Bastian  ğrenmezse.

Bastian başarısızlıktan beslenirdi ve tek bir soruyu bile kaçırmanın onun gözünde başarısızlıkla eşdeğer olduğundan hiç şüphem yoktu.  alışanlarından bu kadar çok şey beklediği için dehşete mi d şmeliydim yoksa gurur mu duymalıydım bilemiyordum.

Benden çok şey beklediğini.

Dehşete düşerek karar verdim.
Bastiano Romano beni dehşete düşürdü.



M L'Oscurit 'da endişelerim tavan yapmıştı. Kendimi deneyimsizliğimin hiçbir şey ifade etmediğine, soyadımın bana bir şey kazandırmayacağına ikna etmeye çalışsam da elbette bunu kontrol etmem gerekiyordu.

Bastiano Romano da akşamını çaprazımdaki güvenlik kamerasından beni bu testi yaparken izleyerek geçirmeyecekti.

Telefonumun vızıltısı sessizliği deldi. Efsanemin telefonu. Kullan at değil. Yine de Jenn'den başka kimsede numaram yoktu ve o da acil bir durum olmadıkça aramazdı. Telefonumu çıkardım, arayanın kimliğine baktım ve Jenn'in adını gördüğümde gerildim.

Yeşil düğmeye basarak kulağıma götürdüm. "Alo?" "De Luca." Wilks'in sesi paniğimi daha da arttırdı.

Söz verdiği gibi Jenn ile görüşmemden sonra beni aramamıştı. Güvenlik kameralarına bakma isteğime karşı koyarken gözlerim kapıdaki delikleri yaktı. Romanoların buraya mikrofonlu bir gözetleme sistemi kurup kurmadıklarını düşündüm ve riske girmemeye karar verdim.

Yüzüme hafif bir gülümseme yerleştirerek saçımın gevşek bir tutamıyla oynadım. "Dr. Clemson, sizden haber almak çok güzel. Randevuyu yeniden planlayabildiğinize sevindim."

"Rahatça konuşamıyor musun?"

"Hayır, korkarım ki hayır. Yine de seni özleyeceğim!"

"Anladım." Kıpırdandı ve hattan nefes alışı duyabiliyordum - eskisi kadar formda değildi. "Romano'yu korumanız çok önemli."

Tamam... Beni zaten bildiğim bir şeyi söylemek için aramadı.

Parmaklarımı saçlarımdaki düğümlerin arasında gezdirdim. "Son konuştuğumuzdan daha mı önemli?"

"Bir saniye öncesine göre daha önemli ve giderek daha da önemli hale geliyor."

Koltuğa yaslandım ve bir elimi ensemden gezdirdim, bir yandan stresimi atarken bir yandan da mikrofon olması durumunda bu konuşma bağlamında mantıklı olabilecek bir şey bulmak için beynimi zorladım. "Kedinizin giderek hastalandığını duyduğuma üzüldüm. Egzersizin hayvanlar için son derece önemli olduğunu biliyorum. Haber verdiğiniz için teşekkür ederim. Umarım iyidir. Bu randevu saatlerimizi değiştirir mi?"

Tercüme: Ne oldu? Görevi değiştirir mi?

Wilks derin bir nefes verdi. "Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok."

Zoraki bir kıkırdamaya izin verdim ve dedikodu yapıyormuşuz gibi gözlerimi devirdim. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz." Uzun saçlarımdan perdesi altında yumruğum telefonu sıktı. "Birdenbire kulağa çok acılmış gibi geliyor. Kedinizin diyabet riski taşıdığını hep biliyordunuz. Neden şimdi doktora gidiyorsun? Neden geçen yıl değil? Ya da bundan bir yıl sonra?"

Tercümesi: FBI Romano'ları hep biliyordu. Neden şimdi gizli göreve gidiyorum? Neden bir yıl önce değil? Ya da bundan bir yıl sonra?

"Andretti'nin Manhattan'da görüldüğü doğrulandı. Bu yüzden sana bunu yaptırdım."

Hemen oturduğum yerden doğruldum ve topuklarımı yere vurarak, acemiliğimi sorgulamamaya çalışarak korkuyu kendimden uzaklaştırdım. "Belirsiz bir teşhis mi yoksa gerçek bir teşhis mi?"

Tercüme: Andretti üyesi mi yoksa gerçek bir

Andretti mi? "Düşük ila orta seviye. Kan bağı yok."

Normalde Andretti ve Romano aileleri arasındaki meşhur sınır anlaşmazlıkları göz önüne alındığında, bu büyük bir olay olmazdı, ancak New York City

Romano ailesinin kalbi ve ruhuydu. Yıllardır kopan bir fırtına vardı ve ben kendimi fırtınanın ortasında sığınaksız kalmış gibi hissediyordum.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Muhbirimiz bilinmeyen büyük bir isme suikast düzenlendiğini söylüyor. Romano ailesindeki üst düzey kişiler suikastın kim tarafından yapıldığını gizliyor ama şimdiden temizlenmesi gereken en az bir ceset var. Somut bir kanıt yok. Sadece muhbirimiz bir şey görmemiş ama yine de dikkatli olmalısınız."

Neyin içine girdiğimi bilmiyordum ama bu hayal ettiğimden çok daha kötüydü. Bu, hayatları zaten aşılmaz gizlilik katmanlarının altında saklı olan insanlar için demir kaplı korumaların hazır olduğu anlamına geliyordu.

Gözlerim daha fazla güvenlik önlemi için odanın etrafına bakma ihtiyacıyla daha fazla yandı. "Peki ya randevu?" Ne için olduğunu bilmediğim bir şekilde nefesimi tutarak sordum.

İşimin bitmesini istedim. Yeniden atanmak. Bastiano Romano'yu idare edebileceğimi kendime kanıtlamakla buna gerek kalmaması için yalvarmak arasında gidip geliyordum. Midem çelişkili düşüncelerimin ağırlığıyla çalkalanıyor ve vardiyamdan önce yediğim öğle yemeğini kusmak istiyordum.

Masa başı görevler beni sıktığı için gizli ajan olmayı seçmiştim ama Jersey'de bir yerde isimsiz bir mezara gömülmektense bir odacıkta kâğıtları karıştırmayı tercih ederdim.

Wilks'in nefesi diğer uçtan ağır bir şekilde geliyordu. "Aynı kalıyor, ama-"

Ayak sesleri kapının dışında yankılandı ve ben doğruldum. "Patronum geliyor. Gitmem gerekiyor."

Wilks konuşmadan telefonu kapattım, "ama "sı boynuma dolanmış, düğümünü çözemediğim bir ilmik gibi havada asılı kaldı. Graham'ın başı kapı aralığından içeri girdi ve iki tarafa da baktı.

"Burada bir konuşma duyduğuma yemin edebilirim."

Suçlu bir gülümseme taklidi yaptım ve telefonumu havada salladım. "Doktorum randevu saatimi değiştirmek için aradı."

"Sınava girerken Bay Romano'nun sizi bununla görmesine izin vermeyin. Hile yaptığınızı düşünecek."

Gözlerimi devirmek için yanıp tutuşuyordum. Tanrı korusun, Efendi Romano'yu kızdırırsam.

Graham bakışlarını üzerimde gezdirdi ve devam etti, "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Endişelenecek tıbbi bir acil durum yok." Yüzüne bakınca doğruldum. "Testten bahsediyorsun. Evet, soru seksen altıdayım." Sırtımı tekrar deri koltuğa yasladım.

Bastian'ın sandalyesi -çoğunlukla odadaki en rahat sandalye olduğu için, ama aynı zamanda yapabildiğim için.

Graham oturduğum yere doğru yürüdü, avucunu omzuma koydu ve testime bakmak için başımın üzerinden eğildi. "Neredeyse bitirdin mi? Kahretsin, Ari." Dudaklarının arasından bir ısıklık yükseldi. "Biz ölümlüler için normalde çok daha uzun sürer."

Graham'ın elinin omzumda durduğu yere baktım. Bastian'ın dokunuşunun aksine, bu bana itici geldi. Bastian ve ben kavga ettik. Asla yenilgiyi kabul etmeyen, aynı odada kavga etmeden duramayan, felaket, kıyafetlerini yırtan bir açlığımız vardı.

Omzumuza konan bir el değildi. Açıkçası Bastian'ın önümde otuz bir çekmesi Graham'ın elini omzuma atmasından çok daha az masumdu ama kesinlikle öyle hissettirmiyordu.

Bastian porchetta yediren, laf dalaşı yapan, göz emen, düşünce çalan, nefes kesen biriydi. Başarısız olmaya cesaret edemezsin, benimle dövüş talep ediyorsun, yapabilirsin ya da yapamazsın diye kışkırtıyor, bana istemediğini söyle diye kışkırtıyor, eteğini yukarı kaldır diye alay ediyordu.

Graham'ı anlamak zordu, ama onun -ve başka hiçbir erkeğin- bunlardan hiçbirini olamayacağını kesinlikle biliyordum. Bastian'ı diğer erkeklerden ayıran her şey bana bu efsaneyle başa çıkmak için ne kadar yetersiz olduğumu hatırlatmaktan başka bir işe yaramadı.

Omzumdaki el tekrar sıktı. Graham ya başkalarına dokunurken çok rahattı ya da bana dokunurken çok rahattı. İlki yeterince masumdu. İkincisi ise bileğimin kırılmasına neden olabilirdi. Hangisine karar verdiğime bağlı olarak, ödeyecek cehennem olabilirdi.

"Ariana," diye düzelttim. Bastian'a kendimi Ari olarak tanıtmış olsam da, sınırların asla kötü bir fikir olmadığını kendime hatırlattım. "Kimse bana Ari demez."

Wilks ve Nadia Teyze biliyordu ama Nadia Teyze birkaç yıl önce son nefesini vermişti. O sırada baygındım ama Wilks cenazesine katılmam için efsanemi bozmama izin vermişti. Onu annemin mezarının yanına gömdüm. Cenazeye sadece Wilks ve ben katılmıştık ve Wilks onunla hiç tanışmamıştı bile.

Belki Wilks benim için oradaydı. Ya da belki de efsanemin korunup korunamayacağını görmek için oradaydı. İkincisi bana hâlâ daha olası geliyordu. Yalnız ölmek istemiyordum ama nasıl sevilerek öleceğimi de bilmiyordum.

"Üzgünüm, Ari." Graham yüzünü avuçladı. "Kahretsin, *Ariana*. Ariana. Ariana," **d i y e** tekrarlardı, sanki Ariana dünyada bulması en zor isimmiş gibi. "Anladım."

Test kitapçığını elime aldım ve hafifçe salladım. "Yazılı yanıt sorularım kaldı. Yakında bitirmiş olurum..."

Bir ipucu alıp gitmesini beklerken sessizlik havada asılı kaldı. İşten çıkarılmamla birlikte yüzünde bir cesaret kırılması belirdi ve ardından geldiği gibi hızla kayboldu. Sanki ayaklarına kapanmamı bekliyormuş gibiydi. Onu tekrar değerlendirirken yüz hatlarımı pasif tuttum. Kötü niyetli görünmüyordu ama pek çok insan öfkesini açığa çıkarana kadar öyle görünmüyordu.

Kurulduğundan bu yana, dünyanın en ünlü döner kapısı gibi FBI'nın En Çok Aranalar listesine girip çıkan erkekler ve kadınlar oldu ve birçoğu kendilerine en yakın olanlara mütevazı göründü.

Bir katilin komşusunun "Asla tahmin edemezdin" dediği her sefer için bir dolarım olsaydı, bürodaki işimden ayrılır ve şehirde bir yerde bir çatı katı satın alırdım. Bu yüzden Graham hakkındaki şüphelerimin artmasına izin verdim.

Şüphe her zaman haklıydı. Şüphe her zaman güvenliydi.

Şüphe bu açıdan aşka benzemiyordu.

Graham başını sallamadan önce bir süre daha bana baktı. "İşin bitince gel beni al." Böylece yüzünü rahat bir gülümseme kapladı.

Omurgamdan aşağı ürkütücü bir ürperti yayıldı.



100. İki müşteri bara girer. İki viski sipariş etmeden önce kendilerini Aaron ve Alex olarak tanıtıyorlar. Gece ilerledikçe ve onlarla konuştukça Aaron'ın Alex'in babası, ama Alex Aaron'ın oğlu değil. Bu nasıl mümkün olabilir?

Bir kahkaha attı. Soruların geri kalanı New York eyaletinin restoranlar için sağlık yasaları, acil durum prosedürleri ve restoran protokolü hakkındaydı. Bu Bastian'a her şeyi üzerinde yazdırmıştı.

"Bu kadar komik olan ne?"

Kapıya döndüm ve gözlerimiz birleştiğinde Tessie'ye el salladım. Gözleri kızarmıştı ve burnunu çekti. Gözyaşları gözlerinin kenarlarında birikmiş, uzun kirpiklerinin altından akmayı reddediyordu. Burnumu sokmak bana düşmezdi ama en azından onun yanında olabilirdim.

"Sorun nedir?"

Benimkinin karşısındaki koltuğa doğru ilerledi, alt dudağını ısırdı ve gözlerini ovuşturdu. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Omuz silkip onu rahat bırakmadan önce bir süre yüzünü inceledim. Dediğim gibi, burnumu sokmak bana düşmezdi. "Tamam."

Gözleri irileşti. "Sana söylemem için beni zorlamayacaksın değil mi?" "Bunu neden yapayım ki?"

"Bastian istiyor. Bunu önemseydiği için yaptığını söylüyor. Ben de diyorum ki, çünkü o kötü biri."

"İstersen bana söylersin." Durakladım. "Sana kötü davranıyor mu?"

Bir an için bunu düşündü, başı geriye eğildi. Kafasının içinde dönen tekerlekler neredeyse görülebiliyordu. "Hayır, sanırım değil. Neredeyse herkese kötü davranıyor ama bana kötü davranmıyor."

Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Şanslısın. Bana çok kötü davranıyor." "Sana ne yaptı?"

Her birlikte olduğumuzda akıl sağlığımın sınırlarını zorladı.

İffetimi sorgulamama neden oldu.

Sadakatimi sorgulamama neden oldu.

Açıkcası bunu söyleyemezdim, bu yüzden ona göz kırptım. "Birincisi, az önce beni kandırmaya çalıştı. Soru yüz." Cevap kitapçığına cevabımı yazarken test paketini işaret ettim.

Tessie test paketini eline aldı, gururla gülümsemeden önce gözleri sayfayı taradı. "Alex bir kız. Aaron'ın kızı."

Dudaklarımı büktüm ve cevap kitapçığımyı kapattım. Ben de aynı sonuca varmıştım. "Akıllı kız," diye övdüm.

Omuz silkti. "Annemin arkadaşının adı Aronne, ama A-R-O- N-N-E diye yazılıyor. Kızının adı da Alessandra ama biz ona Alex diyoruz." Yüz hatlarında rahatsız bir ifade belirdi.

Kambur omuzlarını değerlendirdim. "Alex senin arkadaşın mı?"

"Bana çok kötü davranıyor. Ne zaman iyi notlar alsam bana inek diyor. Annem bana yeni kıyafetler verdiğinde, onların çirkin olduğunu söylüyor. Onunla takılmayı sevmiyorum ama eve geldiğinde onu görmek zorundayım."

"Seninle mi yaşıyor?"

"Bazen. Babası benimle yaşıyor ama o çoğu gün annesiyle birlikte."

Parçalar bir araya geldiğinde yüzümü tarafsız kalmaya zorladım. Aronne annesinin erkek arkadaşydı ve Alessandra da onun kızıydı. Büro yatılı erkek arkadaşını biliyordu ama kim olduğunu bilmiyorduk. Artık adını biliyordum. Sekiz yaşında gözleri yaşlı bir kız çocuğu pahasına. İşimden nefret etmem gereken bir an varsa, o da buydu.

"Sana küçük bir sır vereceğim." Parmağımyla bir işaret yaptım ve o da gözlerindeki hüznü silen bir heyecanla daha da yaklaştı. "İnsanlar kötü davrandığında,

genellikle sadece kıskanırlar."

Aniden arkasına yaslandı ve çenesi düştü. "Alex beni kıskanıyor mu?!"

Ona rahat bir omuz silkme hareketi yaptım ve göz kırptım.

Koltuğuna geri yerleşti. "Alex'in beni kıskanmasını istemiyorum." Kararlılık yüzüne yayıldı. "Ona karşı çok nazik olmalıyım ki bana karşı nazik olmasında bir sakınca olmadığını bilsin."

İç çektim. Tessie çok masumdu, bu kalbimi acıyordu. Keşke dünyanın geri kalanı onun zihniyetini paylaşıyorsa. İşsiz kalırdım ve umurumda bile olmazdı.

"Bu kadar iyi olmak için nasıl büyüdün?" Böyle kalması için dua ettim. Ailesinin ayak izlerini takip etmemesi için. Büyüsün, üniversiteye gitsin ve ailesinin onun için hazırladığı hayaller yerine kendi hayallerinin peşinden gitsin diye.

Geleceği için duyduğum dehşeti umursamadan omuz silkti ve durakladı. "Dur bir dakika. Eğer insanlar kıskandıkları için kötü davranıyorlarsa, bu Bastian'ın seni kıskandığı anlamına mı geliyor?"

Olumsuz düşünceleri uzaklaştırdım ve güldüm. "Kesinlikle."

"Yalan mı yayıyorsun, De Luca?"

Bastian'ın sesiyle gözlerim kapıya doğru fırladı ve onu içeri aldım. Dünyada geçirdiğim hiçbir zaman beni bu adamı görmeye hazırlayamazdı. Takım elbise içinde bu kadar çekici görünmesi günahkârcaydı; üç parçanın her biri mükemmel bir şekilde oturmuştu, kravatı düzdü ve nadir bulunan Patek Phillippe saati takım elbisesinin kolundan zar zor görünüyordu. Eğer bize doğru gelirse, tenindeki yıllanmış ambergris ve meşe yosununun farklı, bağımlılık yapan kokusunu alabileceğime bahse girerim.

Umarım bize doğru gelmemiştir.

Tessie'ye baktım, yüzümü gölgelemekle tehdit eden sıcaklığı hafiflettim. "Kesinlikle yalan değil. Beni kıskanıyor."

Tessie ci ya k l a d ı . "Aman Tanrım! Bastian sana kötü davrandı!" Kardeşine döndü ve suçlayıcı bir parmakla işaret etti. "Kıskanıyorsun!"

Gözleri benimkilere kaydı ve bir çift hain küre sessiz bir savaş başlattı.

Bunu ödeyeceksin, o ısrarcı gözler söz verdi.

Kiminle uğraştığını bilmiyorsun, yalan söylediler.

Başka bir şey söyle, meydan okudular.

Ben onun yüzünü okuma konusunda uzmanlaşıyordum, ama o da benimkini okuma konusunda uzmanlaşıyordu. Gözlerim ne iğrenç, ne yasak sırlar saklıyordu.

İhanet mi?

Daha önce senin gibi bir adamla hiç tanışmamıştım, şüphesiz ifşa ettiler. Seni istiyorum, terör estirdiler.

Başka bir hayatta olsaydım, teslim olurdum, diye itiraf ettiler.

Bunun nereden geldiğini bilmiyordum. Hangi dünyada bir gangstere olan arzuma boyun eğebilirdim ki? Hiç. Cevabım bu olmalıydı.

"Senin çalışıyor olman gerekmiyor muydu?" diye sordu sonunda, aramızdaki gerilim çok yükseldiğinde. Gözleri kız kardeşiyle benim aramdaki boşluğa dikilmişti, şüphesiz çıkarmalarını istemediğim sonuçlar çıkarıyordu. Beni sözleriyle hırpalamaya devam ederken kaşları çatıldı: "Yavaş insanlar için alışılmadık bir kavram olabilir ama bunu anlamak o kadar da zor değil."

Sanki başka türlü anlayamayacakmışım gibi sözlerini kasıtlı olarak uzattı. "Çalışırsan paranı alırsın. Çalışmazsan kovulursun." Sanki birdenbire evrenin tüm cevaplarına sahip olmuş gibi bana gülümseyen kız kardeşine döndü. "Bu, büyüdüğünde ne olmaman gerektiğinin mükemmel bir örneği."

Ve tanıdık bir zemine geri dönmüştük; o pislik patron, ben yasadışı çalışan ve bu işin ve Tessie'nin benden hoşlanmasının bizi iç içe geçirdiği gerçeğini görmezden geliyorduk, oysa ihtiyacımız olan son şey birbirimize daha yakın olmak için bir nedendi.



Kendini geliştirmek, kendini feda etmekten daha yüksek bir görevdir.

-Elizabeth Cady Stanton

BASTIANO ROMANO

"**I** Ari'yi partime davet ettim." Tessie minik parmakları tuşlara dönmeden önce bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ondan hoşlanıyorum."

Duruşunu dzeltene, omuzları geriye çekilene ve melodi daha yumuşak olana kadar parmaklarımla sırtının alt kısmına vurdum. "Sırtını dik tut. Tembel değilsin."

"Tembel hayvan nedir?"

"Bir tür hayvan." Parmaklarını oturma odasındaki piyanonun sağ tuşlarında gezdirdim. "Ne partisi?"

Şarkıyı hâlâ yanlış çalıyordu. "Yarı doğum günü partim."

Ona bakakaldım. Ciddi olup olmadığını anlayamadım.

Öğrenmesi gereken el hareketlerini taklit ederken başım sallandı. "Yarı doğum günü partisi vermiyorsun."

"Neden olmasın?"

"Yeni başlayanlar için, onlar bir şey değil."

Kollarını kavuşturdu ve dudaklarını büzdü. "Ama benim gerçek doğum günü partilerim için asla Kaliforniya'ya gelmiyorsun."

Haklısın.

Everett'inkileri de çok fazla kaçırdın, diye hatırlattı kendimden nefret eden benliğim.

Kollarını açtım ve dersimiz boyunca milyonuncu kez ellerini tekrar piyanonun üzerine koydum. "Tamam, yarı doğum günü partisi yaparız."

Omuz silkti ve ben dudak *bükene* kadar parmakları tuşların üzerinden kalktı. "Bayan Luna'ya bunu benim için planlamasını söyledim bile."

Altmış yaşındaki hizmetçim Luna, Tessie'yi bana tercih ediyordu. Onu suçladığımdan değil, ama en azından sadıkmış gibi davranabilirdi.

"Ariana De Luca'yı davet etmiyorsun."

"Neden olmasın?" Yine yanlış tuşları çaldı.

"O benim çalışanım, senin arkadaşın değil" diyerek dersi kendi bildiği gibi yapmasına izin verdim.

"Neden ikisi birden olamıyor?"

"Yardımseverlerle dostluk kurmak, gerçekleşmeyi bekleyen bir felakettir."

Hizmetçilerden biri merdivendeki yerinden, elleri ve dizleri üzerinde döşemeyi ovalarken gözlerini kıstı.

Tessie başını yana eğdi ve bana baktı, bana yalvardığı piyano dersinden yüzde yüz vazgeçmişti. "Fra- fratur... Bu kelime ne anlama geliyor?"

"Fark etmez."

"Ben bakarım."

"Telaffuz edemiyorsun ve hecelelemiyorsun. Nasıl bakacaksın?"

"Bayan Luna partimi planladıktan ve Ari geldikten sonra bana öğretecek. Bana ne anlama geldiğini anlattıktan sonra ona odamdaki tek boynuzlu at koleksiyonumu göstereceğim."

Hayır.

Ariana De Luca çatı katıma adım atmayacaktı. Bu asla gerçekleşmeyecekti.

Onu becermek istiyordum, evet, ama onunla ilgili bir şey beni geri çekiyordu. Normalde kararlılığımı güvenirdim ama onunla değil. Eğer istediğim gibi olsaydı, ben içindeyken sırt üstü yatıyor olurdu. Bu sefer içgüdülerime güvenmeli ve uzak durmalıyım.

"Restoran," diye ısırdım.

"Ha?"

"Partinizi L'Oscurit 'da verebilirsiniz. Senin için orayı kapatırız." "Asher bunu yapar mı?!"

"Hayır, *ben* yaparım." Bir süre durakladım ve "Ama Asher da yapardı" diye yumu adım.

Kollarını belime doladı ve bana baktı. "Hala Ari'yi davet ediyorum."



C *Bağlantı!*
Clink!
Clink!

Varlığımın b a   belası, kapıyı çalmadan ofisime girdi, önünde metal bir yemek arabası  ingirdiyordu. Yedi günlük tatilinin dördüncü günüydü.

Eğitim dönemiymi ve şimdiden sınırlarını aşmaya başlamıştı.

Kahretsin, daha işe alınmadan önce onları aşmıştı, ama ben kendi sınırlarımı aşmakla o kadar meşguldüm ki kafamı toparlayamadım.

"Şuradaki ahşap dikdörtgeni görüyor musun?" Kapıyı gösterdim ve o cevap vermeden devam ettim. "Ona kapı deniyor. Mahremiyet içindir. Birinin kişisel alanına girmeden önce kapıyı çalarsın."

El arabasını masamın yanına kadar itti ve göz göze geldik. "Demek o şey buymuş."

Çileden çıkarıcıydı.

Çıldırıcı derecede

güzel. Çıldırıcı

derecede esprili.

Çileden çıkarıcı bir şekilde sınırların dışında.

Öğle yemeğimi masama koyarken tarayıcıyı kapattım. "Sabrımı sınırıyorsun."

"Sizde olduğunu bilmiyordum."

Aramızda işaret ettim. "Buna ne diyorsunuz?" "Yetersiz

ödüllendirilmiş emek."

Sandalyemde arkama yaslandım ve Ariana'ya baktım. Bu, küçük kız kardeşimin aşık olduğu kadındı. Parmaklarımın arasında kırık bir kalem gibi kırmak istediğim sinir bozucu bir aşk. Kalıntıları Ariana'nın yemeğinin üzerine serpiştirip öğle yemeğinde ona yedirecektim.

Ariana De Luca'nın tüm kıvrımları, omurgası ve cesareti vardı. Çekiciliğini gördüm. Gerçekten. Ama Elsa'dan sonra kadınlarla ilgilenmeyi bırakmıştım. Dana'nın geri dönüşü fiyaskoya dönüştükten sonra, çalışanlarımı becermeyi bırakmıştım ve Ariana buna değmezdi.

Başımı arkaya eğdim ve onun masama yemeğimi yerleştirmesini izledim. "Eğer daha yüksek maaşlı bir iş istiyorsan, git al. Ben-"

"Gün sonuna kadar yerime birini mi bulacaksın?" Kadın homurdandı. "Sana iyi şanslar."

Haklıydı. İş hala tüm büyük iş arama sitelerinde listeliydi ve benim ilgimi çekecek biri henüz başvurmamıştı. Ama bu onun bunu bilmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Dudaklarımın köşesi, hissetmeyi dilediğim kendini beğenmişliği yayana kadar kıvrıldı. "Şansa gerek yok." Rastgele bir çalışan dosyasını açtım ve restoran tarafındaki barmenimin adını uydurma bir isimle değiştirerek okudum: "Candy Lane. Yirmili yaşların sonunda. Sicili temiz. Çok güzel. Babası bar işletiyormuş. Çok tecrübeli. İngilizce, İspanyolca, Fransızca ve Almanca konuşuyor." Yerimi değiştirdim

gözlerini ona dikti. "Bahse girerim günün sonuna kadar onu bir elinde kalem, diğer elinde sözleşme ile buraya getirebilirim."

Durakladı, eli az önce önüne koyduğu gümüş çatal bıçak takımının üzerindeydi. "Neye bahse girmeye hazırsın?"

Blöfümü gördüğünde gözlerim kısıldı - bu kız da kimdi? "Ne istiyorsun?"

Cevabı anında geldi, sanki düşünmesine bile gerek kalmamıştı. "İş güvencesi, seçtiğim saatler, istediğim vardiya ve maaş zammı."

Yalancı.

Sözlerinin beni etkilemesine izin vermedim, bakışlarımı onun üzerinde gezdirdim ve kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten istediğin bu mu?"

Gözleri benimkilerle buluşmadan önce vücudumu gözden geçirdi. "Bana sunabileceğin başka bir şey yok."

Kısa bir süreliğine -en azından Ariana'nın görüp kaybedeceği kadar uzun bir süre- barmenlik yapması için bir aktris tutup tutamayacağımı düşünerek isteksizce sııttım. "Peki." Delik, kürekle buluştu. "Peki ya kazanırsam?"

"Yapmayacaksın."

Kendine olan güveniyle onu boğmak için sabırsızlanıyordum.

Emily'nin çalışan dosyasını okumaya devam ederken gözlerim ekrana döndü, "Candy Lane TriBeCa'da doğup büyümüş, iletişim alanında lisans derecesine sahip ve Columbia'da yarı zamanlı olarak MBA yapıyor, bunun barmenlik saatlerine engel olmayacağını garanti ediyor." Blöf yapmanın bana ne kadar kolay geldiğini fark ederek Ariana'ya kaşlarımı çattım.

Güldü ve arabayı kapıya doğru itmeye başladı. Eşiğe ulaştığında bana döndü, dolgun dudaklarını bir sırıtış kapladı. "Emily'nin adını Candy Lane olarak değiştirdiğini bilmiyordum. "Lane" soyadı mı yoksa fantezilerindeki striptizcinin iki ön adı mı var? Hayallerindeki Mary Jane gibi mi? Fantezi."

Bu kız.

Kahkahamı tutmaya zahmet etmedim. "Beni ne zaman yaptın?"

"Sorun siz değildiniz. Dosyaydı. Emily hakkında konuştuğunuz çok açıktı."

"Dört gündür buradasın. Emily'yi bu kadar iyi tanıdığını nereden bilebilirdim ki?" Başımı hafifçe eğdim. "Onu nereden tanıyorsun bu arada? Restoran tarafında hiç mesain olmadı."

Gözlerinde bir şey parladı. Bunu kaldırım kenarındaki bir sosisli sandviçin üzerindeki ucuz baharatlar gibi bastırdı. "Biliyor musunuz, Ekselansları, eğer

Arada sırada tahtınıza kurulun ve deneklerinizle konuşun, ne kadar çok şey öğreneceğinize şaşıracaksınız."

"Bana işimi nasıl yürüteceğimi mi söylüyorsun?" "Sana Asher Black'in işini nasıl yürüteceğini söylüyorum." "Maaş çeklerini ben imzalıyorum."

"Sözü açılmışken, zammımı dört gözle bekliyorum."

Cevap veremeden gitti ama kalsa da fark etmezdi zaten. Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Ariana hayatıma davetsiz bir şekilde girmiş, kız kardeşime aşık olmuş ve beni suskun bırakmıştı. Böyle devam ederse hayatımı tanıyamayacaktım.

Elsa zihnime doğru ilerledi, ihanet kelimesi kollarının sütlü derisinde aşağı yukarı dövmeyle işlenmişti.

Bu gerçekten kötü bir şey mi? Onun hayaletinin fısıltısını duydum.



ARIANA DE LUCA

"S

Bugün ilginç bir şey oldu."

Şaşıracak sığradım ve temizlediğim bardak yere düştü. Bastian yere düşmeden önce yakaladı ve

bana döndü, parmaklarımız birbirine değdi ve oyalandı.

Geri çekildim ve ona kaşlarımı çattım. "İnsanlara sinsice yaklaşmamalısın." Nadiren başıma gelse de insanların bana sinsice yaklaşmasından nefret ederdim. "Ne olacağını asla bilemezsin."

"Benim için endişeleniyor musun?"

"Maaşım için endişeleniyorum."

"Doğru. Hak edilmemiş maaş zammınız. Lafı açılmışken, bana bugün ne olduğunu soracak mısın?"

"Sanırım sonunda bilincin yerine geldi?"

"Ha. Ha." Vücudunu eğerek, başta Dana olmak üzere kimsenin bakışlarını gizleme zahmetine girmediği barın geri kalanını kapattı. "Aslında Emily'ye seni ne zamandır tanıdığını sordum,"-Ah, *kahretsin*- "ama seninle hiç konuşmadığını söyledi."

Gerçek şu ki, dosyasını okumuştum ve dün Bastian'ın blöfünü görmemek çok cazip gelmişti. İşime yönelik sürekli tehditlerinden bıkmıştım ve kimliğimi korumak için buradaki yerimi sağlamlaştırmam gerekiyordu, ama belki de bu kimliğim pahasına olacaktı. İroniden ne kadar nefret ediyorum.

Kalçamı tezgâha yasladım ve Bastian'ı bir aşağı bir yukarı süzdüm, sahte soğukkanlı güvenim hiç sarsılmadı. İğrenç derecede pahalı takım elbisesinin içini doldurma şekli beni korkutuyor muydu? Birazcık.

Ama rahat bir ses tonuyla konuşurken bunu belli etmedim: "Seni asla ezik biri olarak görmedim Bastian."

"Ben Bay Romano." Öne doğru eğildi. "Saptırma sizin güçlü yanınız değil."

"Ama senin mi?" Dana bize doğru yürümeye başladığında Bastian'a bir adım daha yaklaştım. "'Saptırma', saptırılacak bir şey olduğu anlamına gelir."

Bana doğru eğildi ve aramızdaki zaten küçük olan mesafeyi azalttı. "Emily hakkındaki tüm o şeyleri nereden biliyorsun?"

Başımı hafifçe yana eğdim. "Sen hep kaybedenlerden mi oldun?"

"Ben kaybetmem. Tepki gösterdiğiniz şey benim azmim." Gözleri kısıldı. "Şimdi soruma cevap ver."

"Bastian?" Dana yanımdan yaklaştı, gözleri aramızdaki önemsiz boşluğa kaydı. "Seninle konuşabileceğimi umuyordum." Bakışlarını benimkilere kaydırırken yüzü sertleşti. "Bir şeyi mi bölüyorum?"

Bir adım geri attım. "Hayır, hiç de değil."

Hiç de değil, Dana. Hiç de değil.

Bastian beni durduramadan barın diğer ucuna doğru yürüdüm, Bastian'la arama olabildiğince mesafe koydum ve on dakika sonra cesaretimi toplayıp onlara doğru baktığımda Bastian hâlâ bana bakıyordu. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Bundan sonra beni daha yakından izleyeceğine dair bir his vardı içimde.



I boş zamanlarımda kendimi nasıl L'Oscurit 'da otururken bulduğumu bilmiyordum. Bir dakika önce Tessie iş yerinde bana saldırmıştı ve bir dakika sonra onun yarı doğum günü partisine gelmeyi kabul etmiştim.

Yarı doğum günü partisi.

Böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum.

Bastian karşımdaki koltuğundan bana bakarken orta parmağımla yüzümün yan tarafını kaşıdım.

Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten olgun."

Şimdiye kadar sadece ben ve Bastian gelmiştik. Bayan Luna, ağarmış saçları ve karmakarışık gardırop seçimiyle tatlı İtalyan kadın, hazırlıkları bitirir bitirmez ayrılmış, çıkarken de Tessie'nin alnına bir veda öpücüğü kondurmuştu.

Bastian'la Tessie buraya geldiğinden beri son derece medeni davranıyorduk ama on dakika önce tuvalete gitmiş ve geri dönmemişti. Gözlerim yanağındaki tek boynuzlu at dövmesine kaydı. Tessie parti başlar başlamaz dövmeyi yüzüne yerleştirmişti ve o zamandan beri onu ciddiye alamıyordum. Sekiz yaşında bir kızın diz çöktürdüğü canavar.

Kimin aklına gelirdi ki?

"Yüzünüzdeki ifadeyi görüyorum ve sizi temin ederim ki yanağımdaki bu saçma geçici dövme olsun ya da olmasın L'Oscurit 'daki hayatınızı cehenneme çevirmeye daha az meyilli değilim."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı ve eğlendiğimi gizleme zahmetine girmedim. "Elbette." Bir an durakladım. "İlginç bir kelime seçimi. Cehennem gibi. Tek boynuzlu atların cehenneme girmesine izin veriyorlar mı?"

Beni görmezden geldi.

"Asıl merak ettiğim neden?" diye devam ettim. "Neden hayatımı cehenneme çevirmek istiyorsun? Seni rahatsız mı ediyorum? Çekilmez biri olduğunu biliyorum ama herkese karşı bana olduğundan daha saygılısın. Neden böyle?"

Bunu sormamalıydım. Gizli görevde bu kadar yaklaşmanın, dikkatleri bu kadar üzerime çekmenin tek nedeni hedefle yatma planım olmasıdır. Benim yoktu. Bastian'la... Eğer onunla yatarsam mahvolacağımı hissediyordum.

Bunu asla düşünmeyeceğimi söylemek istedim. Şehvetimi bastıracak kadar kendimi koruduğumu iddia etmek istedim. Ama ilk hamleyi o yaparsa, teslim olacağımı biliyordum.

Büroya karşı bir görevim olduğu için değil, aramızdaki çekim şimdiye kadar hissettiğim en elle tutulur şey olduğu için. Bunun işime yarayacak olması sadece şanstı. Büro cazibe merkezlerini severdi ve ben de hayatımda ilk kez gerçek benliğimi keşfetme fırsatına sahip olduğum bir yerde duruyordum. Beni durduran tek şey *oydu*.

Bastiano Romano gerçekten korkunç bir insandı.

Verecek çok fazla ilkim vardı ve bunları

Onu.

Cevap vermeden önce beni inceledi. "Belki de saygımı kazanmışlardır."

"Avery Adams, izin günlerinde cırt cırtl  ayakkabı giyen adam çünkü Onları bağlamakta zorlanıyor, benden daha fazla saygı mı kazandı?" "Yazık bir kiralama." Omuz silkti. "Ama sen de öyleydin."

Söylediğı saçmalıkların yarısına inanamadım. Ama bu konuşma tek seferlikti. Onunla tarafsız bir zeminde yüzleşmek için tek fırsatımdı.

Ben de daha fazla bastırdım. "Bana kötü davranmak için hiçbir neden olmadığını hiç düşündün mü?"

"Hiç durup umurumda olmadığını düşündün mü?" "Bu kadar çekilmez olamazsın."

"Bana ne olup ne olamayacağımı söyleyebileceğini düşünmen çok şirin." Öne doğru eğildi. "Belli ki insanların iyi insanlar olması gerektiğine dair büyük bir fikre sahipsin, oysa gerçekler aksini söylüyor. İnsanlar açgözlülük ve ihanetten başka bir şey yapamazlar. Bu bir gerçek. Belki de daha fazla dışarı çıkmalısın. Saflığın hiç de sevimli değil."

Dışarıdaydım, çılgılık atmak istedim. Striptizci gibi davrandım. İsviçreli bankacılarla Amalfi kıyılarına yelken açtım. Üçüncü dünya ülkelerindeki siyasi mitinglere katıldım, Arizona'da sahte tutuklandım ve takma adlarla düzinelerce hayat yaşadım.

Ama sen kendi hayatını hiç yaşamadın, diye kendime hatırlatmadan edemedim. Ve işte gerçek.

Normal bir hayat dışında her hayatı yaşadım.

Daha önce sinemaya bile gitmemiştim. Nasıl gidebilirdim ki?

Büyürken teyzem hiç evde olmamıştı, üniversite yıllarımı okula odaklanarak ve arkadaşlıklarına isyan ederek geçirmiştim ve mezun olduğumdan beri her yılım büroda çeşitli kılıflar altında geçmişti. Yetişkin hayatımın Ariana De Luca'dan daha fazla gününü gizli olarak yaşadım.

Gözyaşları beni şaşırttı. İçimde yükseldiler ve alt kirpiklerimi kapladılar ama dışarı akmalarına izin vermedim. Bastian'a gözyaşlarımla tatmin olma fırsatı veremezdim. Ne olursa olsun, zayıflığımı göremezdi, çünkü onlara saldırırdı. Bundan hiç şüphem yoktu.

Gözyaşlarımı bastırmakta başarısız olduğumda gözlerini üzerimde hissettim. Bir tanesi kirpiklerimin arasından süzüldü, yanağımdan aşağı kaydı ve masanın üzerine sıçradı.

"Ağladığında daha güzel görünüyorsun," dedi sessizce, neredeyse dalgın bir şekilde.

Sözlerini algılaması bir saniye sürdü.

Ciddi miydi?

Kim böyle bir şey söyledi?!

Sandalyemden öyle hızlı kalktım ki arkamdan fırladı. Masanın üzerinden eğilip yüzüne bakarken, gözlerini kaplayan siyah küreleri eğlence bastırıyordu. "Beş dakikanı bile düzgün bir insan gibi davranarak geçiremeyecek kadar seni kim mahvetti?"

Öfke yüz hatlarına yayıldı ama sonra onu bastırdı. "İyi bir insan olmak abartılıyor," diye tükürdü, sanki bu fikir onu iğrendirmiş gibi.

"İnsanlara saygı ve haysiyetle davranmak bizi medeni kılar."

Öne doğru eğildi ve nefesi yüzümü havalandırdı. "Medeni olmanın canı cehenneme."

Nabzımı kontrol etmeye çalışıyorum. Çok yakındı.

Arkama yaslanıp kollarımı kavuşturdum. Gözlerim yüzüme yapıştırılmış küçümsemeye vücutunu taradı. "Süslü takımlar giyebilir, saçlarını bin dolarlık kesimlerle şekillendirebilir ve bir GQ orta sayfası gibi görünebilirsin, ama hiçbir şey senin sefil bir insan olduğun gerçeğini değiştiremez."

Yapmıştım. Kendimi kovdurmıştım. Ariana neden çenesini kapalı tutamıyordu?

Sen Ariana'sın, salak herif.

Harika. Hızla en sevmediğim efsane olmaya başlamıştım.

Beni kovmak yerine, eğlenen bir kaşını kaldırdı. "Benimle flört mü ediyorsun?"

Flört mü?

Buna flört mü dedi?

Eğer onun flörtten anladığı buysa, ön sevişmeden anladığı neydi bilmek istemiyordum.

Başımı salladım, inançsızlık her hareketimi körüklüyordu. "Asla."

Dinlenme odasının bitişiğindeki tuvaletten gelen bir hırıltı dikkatimi çekti. Kapıya doğru kaçtım. Tessie yirmi dakika önce içeri girmişti. Kavgı ettiğimizi duymuş muydu? Neden uzun süre yokken onu kontrol etmemiştim? Kapıyı açıp Tessie'yi içeri alırken dikkatimi dağıttığım için kendime ve kardeşine kızdım.

Karo döşeli zemine oturmuş, omuzları kamburlaşmış ve titrerken kolları bükülmüş dizlerinin etrafında sarılı kalmıştı. Bastian'ı arkamda hissettim ama Tessie'nin yanına oturup başını omzuma yaslayarak ona sarılırken onu görmezden geldim.

"Ah, tatlım." Alnına bir öpücük kondurduktan sonra bir kolumu omzuna doladım. "Sorun nedir, Tessie?"

"Annem gelemeyeceğini söyledi ve babam telefona cevap vermiyor," diye hıçkırıklar ve kesik kesik nefesler arasında kekeledi ve yemin ettim, onun için üzüldüm.

Çünkü anladım.

Annenizi ya da babanızı görmemenin ve büyürken kimsenizin olmamasının nasıl bir his olduğunu anlıyordum. Anne ve babasının hayatta olması neredeyse daha kötüydü.

İstedikleri zaman onunla birlikte olma imkânına sahip olan ancak bunu yapmamayı tercih eden insanlar tarafından hâlâ terk edilmiş hissediyordu.

Bastian'ın kusurlarına rağmen (ki pek çok kusuru vardı) Tessie'yi her zaman ön planda tutması gözünden kaçmadı. Onunla ilgili hayranlık duyduğum tek şey buydu.

Tessie'nin çenesini yukarı kaldırdım, böylece bana baktı. Ailesinin yokluğunu daha iyi hale getiremezdim ama belki dikkatini dağıtabilirdim. "Bir sır bilmek ister misin?"

Hıçkırdı, gözleri kocaman, yuvarlak ve çok üzgündü. "Evet."

"Sen tanıdığım en havalı kızsın."

"Hayır, değilim."

"Öylesiniz. Mesela..." Gözlerinde öylesine yoğun bir bakışla bana bakan Bastian'a döndüğümde gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. "Büyük, inatçı bir huysuz olan kardeşin-"

"Biliyorum." Sonunda bana küçük bir gülümseme verdi. "O çok kötü biri ama onu seviyorum."

"Koca, huysuz kardeşinin yüzüne tek boynuzlu at dövmesi yaptırdın. Bence bu seni gelmiş geçmiş en havalı kız yapıyor ve eğer her gün seninle takılabilsen, takılırdım."

Son kez burnunu çekti. "Bunu mu demek istiyorsun?" "Evet."

Omuzları dikleşti. "Peki ya uzayda?" "Duh."

Başını yukarı kaldırdı ve gözlerini açtı. "Suyun altında mı?"

"Tabii ki."

"Sinemada mı?"

Başımı yana eğdim ve "Hiç gitmedim," diye itiraf ettim.

"Hiç sinemaya gitmedin mi?!" Küçük nefesi bir hıçkırıkla kesildi ve dudaklarım bu sesle yukarı kıvrıldı.

"Hayır, ama bir ara gitmek isterim. Özel ve senin kadar havalı biriyle." Omzunu kendi omzumla ittim ve gülümsemesi odanın her santimini kapladı.

Bastian bunu bize doğru yürümek için bir işaret olarak aldı. Tessie'nin diğer tarafına otururken gözlerimiz buluştu, Tessie'nin elini tutup büyük parmaklarını küçük parmaklarıyla iç içe geçirirken vücudu koluma sürtündü.

Gözleri asla yüksek sesle söylemeyeceği sözleri söylüyordu.

Teşekkür ederim.

Geçici bir ateşkes.

Yapabileceğimiz herhangi bir kavgadan daha yıkıcı bir kavga.



İki görevden daha büyük olanı seçmeliyiz,
ancak iki g nahtan hiçbirini se memeliyiz.

-Richard Baxter

BASTIANO ROMANO

T Mafya camiasında çok fazla insan yoktu. Büyük bir şehirde ya ıyordum ama dünyam küçüktü. Normali anlamasam da bu küçük dünyayı anlıyordum.

Elimin tersiyle.

Annem hiç kimseye fiziksel olarak zarar vermemi ti. En azından kendi elleriyle. Ama en iyi ihtimalle ilgisiz bir anne, en kötü ihtimalle de sadakatsiz bir e  olmuştu.

En kötüsü. Suçlu olup olmadıklarına bakmaksızın ailesinin sayısız kez insanlara zarar vermesine, onları yaralamasına ve öldürmesine göz yummuş, hatta bir ya da iki kişinin ölümünü -emretmese de- teşvik etmişti. Belki kendi eliyle gerçekten kötü bir şey yapmamıştı ama tüm bu küçük şeyler onu kötü bir insan yapıyordu.

Öte yandan Gio, işlediği suçlarda daha aktifti. Cinayet işlemekten çekinmiyordu ve geçmişte hiç pişmanlık duymadan bunu yapmıştı. Ailesini korumak için öldürmeyi ve şehirdeki her güzel kızı becermeyi ders dışı bir aktivite haline getirmiş aktif bir Romano *caporegime*'ydi. Ona duyduğum sevginin ya da suçluluk duygusunu hafifletmek için hayır kurumlarına yaptığım bağışların hiçbirisi onun suçlu olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Değil. İyi bir Kişi.

Tessie ise hayatımızın güneşiydi. Sürekli mutlu olan ve saflık saçan Tessie, hiç kimseye karşı kötü niyetli bir düşünceye sahip olmamıştı, muhtemelen bunu yapabilecek kapasitede de değildi. Zorluklarla karşılaştığında, çözümleri her zaman birlik, birlikte çalışma ve yalnızca gerçekten ahlaki niyete sahip birinin yaratabileceği türden gökkuşağı- tek boynuzlu atlarla dolu saçmalıklar içeriyordu. Elbette gençti ve insanlar değişiyordu ama iyilik - onun sahip olduğu gibi gerçek iyilik - yakın zamanda hiçbir yere gitmeyecek bir şey değildi. Eğer hiç olmadıysa.

Everett, eşek suratlı bir antilobun dişi eşdeğeri tarafından yetiştirilmesine rağmen, tamamen aynı şekildeydi. Saf. İyi. Korkudan aciz.

Mesele şu ki, benim dünyamda insanlar genellikle siyah ve beyazdı. İyi insanlar iyiydi, kötü insanlar da kötüydü, ancak çok azı aradaki gri alana girerdi. Ben o insanlardan biriydim. Ariana De Luca da onlardan biriydi.

Ben pisliğin tekiydim, o da hırçıındı. Ben sözüm kesildiğinde otuz bir çekmeye devam eden bir tiptim, o ise bunu izleyen ve bundan zevk alan bir tipti. Ben ailemin patavatsızlıklarını defalarca tartışmasız bırakırken, onun sakladığı gizli bir geçmişi vardı ve bunun iyi bir geçmiş olmadığını biliyordum. Bilmemesi gereken şeyleri biliyordu ve iş çalışanlarımı ya da herhangi birini gözetlemeye geldiğinde hiçbir çekincem yoktu.

Ama göğsüne çok yakın kartları, hiçbir şeyi kabul etmeme ve hiç kimseye cevap vermeme haçlı seferinde, nazik olmayı başarmıştı. Çalışanlara karşı. Müşterilere karşı. Ve en önemlisi, kız kardeşime karşı. Onun kadar iyi değildim ama benim de katı sınırlarım vardı. Öldürmek bunlardan biriydi. Tessie'ye ve sevdiğim kadınlara hak ettikleri şekilde davranmak da bir diğeri.

Gerçekten kötü bir şey yapmadığım sürece, hayatımın geri kalanında bu karanlık gri bölgede var olabileceğimi ve bundan oldukça memnun hissedebileceğimi düşünmek hoşuma gidiyordu. Sarkaç bir yöne doğru çok fazla sallanırsa, ben de diğer yöne sallardım.

Ariana De Luca da tam olarak bunu yapıyordu.

Eğitim döneminin ilk gününde, öğle yemeği için bana bir müşteri tarafından mutfağa geri gönderilen bir yemek servis etmişti. Miyazaki wagyu'nun köşesinden bir ısırık eksikti ve bunu bir parça brokoli ile gizlemeye çalışmıştı.

Onu mutfağa geri götürmesi için ısrar ettim ve bir Zagat yemek eleştirmeninin önünde kollarını kavuşturdu ve sanki dünyadaki kıtlık ve açlığın çözümü üç yüz elli dolarlık altı onsluk bifteği israf etmemeye bağlıymış gibi New York'un evsiz nüfusuna başarısızlıklarımı kınadı.

İkinci gün, beş bin dolarlık Eames yönetici koltuğumu kestirmek için dinlenme odasına götürmüştü ve Ariana'dan onu geri vermesini istediğimde, Tessie'nin ödevlerini yapması için onu bir "tek boynuzlu at" koltuğuna dönüştürdü, dondurma külahına dönüştürülmüş tek boynuzlu at boynuzu ve pişmiş spagetti eriştelerinden yapılmış geçici bir kuyrukla tamamlandı.

"Ama Uni'yi bizden alamazsın, Bastian!" Sandalyenin arkasından sarkan saçma sapan spagetti eriştelerine yanlışlıkla bastığımda Tessie bağırmıştı.

Biz, demişti, sanki o ve Ariana birleşik bir cepheymiş gibi.

Uni'nin kuyruğunu ezmek elbette beni kötü adam yapmıştı.

Ariana: 2. Bastian: 0.

Üçüncü gün, Ariana kristal sürahilerimden birine - Tessie onu ofisimden kaptığında kız kardeşimi hırsıza çevirmişti - müşterilerimden gelen tüm alkol atıklarını derlemişti. O gece kendime bir bardak doldurduğumda tükürmüştüm ve Ariana otuz onsluk kabı doldurmanın on beş dakikadan fazla sürmediğini belirtme fırsatını kaçırmamıştı.

"Belki daha iyi içecekler yapsaydınız, israf olmazdı. Su krizine son verebilirsiniz." Ben bunu söylediğimde Tessie -sanki ikisine de hakaret etmişim gibi- "İnsanları önemsiyormuş gibi davranmayı bırakın ve gerçekten önemseyin" dedi.

Ne. Ne. Sikeyim.

Ariana burnumun dibinde Tessie'yi yeni çağ hippisi bir çevreciye dönüştürüyordu.

Ve Dördüncü Gün - lanet olsun Dördüncü *Gün* - *Ariana* hak etmediği bir maaş zammı koparmayı, çalışma saatlerini seçmeyi ve L'Oscuritá'daki işini garantiye almayı başarmıştı. Tüm bunları beni aptal yerine koyarak yapmıştı.

Şu anda dört kez yenilmiştim ve bu, Cehennem'in iç işleyişine yabancı olmadığını üst üste dört kez kanıtlamıştı. Ama dün, bana art arda yaptığı dört hakaretten sonra, sarkacı kötülükten erdemliliğe çevirmeye karar vermiş ve kafamı karıştırmıştı.

İyi biriyle dövüşemezdim. Ben

bile o kadar ileri gitmedim.

Ve bugün, sarkacını hâlâ kötülüğe çevirmemişti.

Ariana üç dakika içinde üçüncü kez kapıya baktı. Tessie onun önünde oturmuş, hiçbir şeyden habersizdi ama sadece onun varlığı bile benim için bir işaretti. Geçen günkü yüzleşmemiz onun sorularımı geçiştirmesi ve ardından gelen konuşulmamış bir ateşkesle sona erdikten sonra, Ariana'nın beni görmekten korktuğunu anladım. Sanki her an dinlenme odasına girecekmişim gibi kapıya bakıp duruyordu.

İlginç.

Güvenlik monitöründen Tessie'nin ders kitabındaki bir şeyi işaret etmesini izledim. Ariana ayağa kalktı, beyaz bir silme kalemi aldı ve bazen çalışan toplantıları için kullandığımız beyaz tahtaya yazmaya başladı.

Öğle yemeği saatiydi ve Tessie'ye ders vererek geçiriyordu. Rahibe Teresa rolü beni şaşırtmıştı ve kız kardeşime karşılıksız yardım etmekle kalmayıp bunu yaparken mutlu görünmesi de gözümünden kaçmamıştı. Onu gözetlediğimi bilmesine imkan yoktu, yaptığı iyilikleri nasıl değerlendireceğini bilmiyordu.

Tessie, Elsa'yla ilişkimizin büyük bölümünde henüz doğmamıştı ama Dana biz çıkarken Tessie'yle pek çok kez karşılaşmıştı ve ona yardım etmek için elini bile kıpırdatmamıştı. Annem ve babam Tessie'nin özel derslerinin, çeşitli müfredat dışı etkinliklerinin ve benzerlerinin faturasını ödüyorlardı, ama bu, gerçekten Tanrı'ya, uygulamalı yardımla aynı şey değildi. Elimden geldiğince yardım etmeye çalıştım ama yılın büyük bölümünde Tessie'den birkaç eyalet uzakta yaşıyordum. Sınırlar beni bağlıyordu ve neredeyse Gio'nun benden beklentileri kadar boğucuydular. Elimden gelse her gün Tessie ve Everett'in yanında olurum. İkisinin de hatırlayamayacak kadar küçük olmalarından beri tanışmamış olmaları beni öldürüyordu.

Ancak Ariana, en iyi beş üniversiteden süslü bir derece aldı, barmen olarak çıkmaz bir işte çalıştı ve sekiz yaşındaki kız kardeşine yardım etti.

boş zamanlarında pislik bir patronla çalışıyordu. Hiçbiri bana mantıklı gelmedi.

İşte Graham'ı gözetlemem gerekirken Ariana'yı gözetliyordum. Vince birkaç gün önce Graham hakkındaki sözde iddiaları ve onu izlememi kolaylaştıracak bir program önerisini içeren bir dosya göndermişti.

Ariana'nın programını Graham'ınkiyle değiştirmiş olabilirim de olmayabilirim de. -Bir taşla iki kuş. Kendimi savunmam gerekirse, araştırılmayı hak ediyordu. Yaptığı hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Burada olmak için fazla eğitimliydi, patronu olmama rağmen bana karşı fazla hırçındı ve büyük personelimin hiçbirinde olmayan davranışlar sergileyecek kadar kendine özgüydü. Eğer Graham'ı araştırmak için bir nedenim varsa, Ariana De Luca'yı da araştırmak için kesinlikle bir nedenim vardı.

Bu düşünceyle takım elbisemin ceketini giydim, Graham dosyasını aldım ve dinlenme odasına yöneldim.

"Beni evlat edinebilir misin?"

Ne oluyor lan? Kapının hemen önünde donup kaldım.

Ariana'nın dudaklarından garip bir kahkaha döküldü. "Ne? Neden?"

"Annem dün eve döndü, bu yüzden yakında geri dönmek zorunda kalabilirim. Kaliforniya'yı sevmiyorum. Sahiller güzel. Gitmeme izin verildiğinde Disneyland de öyle. Ama annem hiç evde olmuyor, Aronne ve Alex gerçekten çok kötüler ve bizimle yaşıyorlar, bu yüzden Alex bana zorbalık etmekten *hiç* vazgeçmiyor." -Bekle, *bunu bana hiç söylemedi*- "Ayrıca, babamı ya da Bastian'ı hiç göremiyorum." Derin bir nefes aldı. "Bastian'dan nefret ettiğini biliyorum-"

"Kardeşinden nefret etmiyorum..."

İnandırıcı değil.

"-ama o gelmiş geçmiş en iyi ağabey ve onu özlüyorum."

Sen de evlat.

Ariana'nın benimle konuşmasını

bekledim. Konuşmadı.

"Sana insanların kıskandıklarında genellikle kötü olduklarını söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Öyle mi?"

"Yanılmışım. İnsanlar pek çok nedenden dolayı kötüdür. Kıskançlık bunlardan sadece bir tanesi."

"Başka bir neden var mı?"

"Çünkü korkuyorlar, kızgınlar, üzgünler - her şey olabilir, gerçekten."

"Neyin yanlış olduğunu bilmezsem bu konuda nasıl bir şey yapabilirim?" Başımı virajın biraz ötesine, görüş alanının dışına doğru eğdim.

Ben duvarın arkasına kaymadan önce Ariana koltuğunda kıpırdandı ve onun Tessie'ye dönüp ellerini uzattığını hayal edebiliyordum. "Bazen başkalarına karşı nazik olmak için elinden geleni yapmaktan ve bir gün onların da sana nazik davranacağını ummaktan başka yapabileceğin *bir* şey yoktur."-*Bu ne saçmalık.*"-"Ama diğer zamanlarda kendini savunmak *zorundasın*. Hangisini ne zaman yapacağını bilmek sana kalmış. Sen akıllısın. Kararlarına güveniyorum."

"Kaliforniya'da kalırsam Bastian'ın beni ziyaret edeceğini düşünüyor musun?" "Ona hiç sordun mu?"

"Hayır. Korkarım hayır diyecek."

Sikeyim beni. Gelmiş geçmiş en kötü kardeşim. "Hayır diyorsa aptaldır."

Adil bir değerlendirme.

"Evet!" Tessie kıkırdadı. "Benimle Kaliforniya'ya gelir *misin*? Bastian beni ziyaret ederse sen de gelebilirsin!"

Ve bu benim araya girme işaretimdi.

Ariana soruyu ustalıkla geçiştirdi, "Eskiden Kaliforniya'da yaşadığımı biliyor muydun?" Ben içeri girerken bana baktı. "Orada okula gittim-Degory Üniversitesi."

Sıkıcı.

Bir elimi Tessie'nin omzuna koydum ve Ariana'ya üstünkörü bir bakış attım. "Degory'de isim takma dersi mi aldın?"

Beni görmezden geldi, başı elimdeki dosyaya eğikti.

Meraklı, meraklı kız.

Graham'ın adı köşeye basılmıştı. Yazı tipi küçüktü ama onun için okunaklı olduğundan hiç şüphem yoktu, bu yüzden dosyayı rahatça kolumun altına sıkıştırdım, gözlerimi ona diktim ve "Geri dönüş yok mu?" diye sordum.

Her zamanki gibi meydan okuyarak çenesini bana doğru kaldırdı. "Geri dönüş mü? Neyiz biz? Sekiz mi?"

Tessie'nin başı Ariana'ya doğru döndü, saçları yan tarafıma çarptı. "Hey!"

"Haklısın, tatlım." Tessie'nin kolunu okşadı. "Sen kardeşinden çok daha olgusun."

Gözlerimi devirdim. "Gitme zamanı, Tessie."

"Adım Contessa. Bana Tessie diyemezsin. Bu bir çocuk ismi."

Son zamanlarda Tessie lakapların çocuklar için olduğunu düşünüyordu. Hâlâ bir çocuk olduğu gerçeği, görünüşe göre, onun için kayıptı.

"Komik. On sekiz yaşına girdiğin zamanı kaçırdım." Gözlerimi devirdim.
"Ariana'nın sana Tessie demesine izin verdin."

"Bu farklı. O iyi." *Ouch*. "Ayrıca ona Ari dememe izin veriyor ve bana bir tek boynuzlu at sandalyesi yaptı."

Lanet bir tek boynuzlu at sandalyesi.

Kim bununla yarışabilir ki?

"Peki, *Kontes*, gidelim."

Döndü, Ariana'ya sarıldı ve odadan dışarı fırladı. Peşinden gittim ama kapının önünde durdum.

Ariana haklı olduğu için -Tessie benden çok daha olgundu- ve belki de onun Tessie ile olan ilişkisini biraz kıskandığım için döndüm, "Vardiya sende," dedim ve çıktım.

Sağ taraftaki barmen, alkol ve buz stoklamak gibi ağır işlerden sorumluydu ve genellikle daha kaslı barmenlere verilirdi. Bu aşağılık bir hareket miydi? Muhtemelen öyleydi. Ama sarkacımın kötülük yönünde sallanmasıyla ilgili bir sorunum yoktu.

Tessie'nin kapıdan çıkışına ve arabaya binişine ayak uydurdum.

Koltuğuna yerleşip emniyet kemerini bağladıktan sonra bana döndü.
"Ari'yi seviyorum. Benimle çocukmuşum gibi konuşmuyor."

"Dikkatli ol, ufaklık. O bir De Luca."

Dürüst olmak gerekirse, Ariana'nın Tessie ile olan arkadaşlığını umursamıyordum. Benim sorunum Ariana ile değildi. Tessie'nin Kaliforniya'ya gideceği ya da Ariana'nın L'Osuritá'da çalışmayı bırakacağı bir zamanın, muhtemelen yakında, geleceği gerçeği ve ikisi birbirine ne kadar yakınlaşırsa Tessie için kalp kırıklığı o kadar büyük olacaktı.

Ve bu istediğim son şeydi.

Tessie gözlerime baktı. "O De Lucas'*lardan* biri değil."

"Yani?"

Omuz silkti. "Yine de ondan hoşlanıyorum."

Eve dönüş yolculuğunun geri kalanında pencereden dışarı baktı.



*Bazen cesur olmak şu anlama gelir
en zor görevler omuzlarınıza biner ve
bunlar en büyük yaraları bırakır.*

-C.J. Redwine

ARIANA DE LUCA

"I

Ciddiyim. Romano'larla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Hiçbir şey."
Bunu itiraf etmek beni hayal kırıklığına uğrattı ama
gerçek buydu. Beni kurtaran tek şey Jenn'in gözümün
önünde olmasıydı.

Wilks ya da Simmons. Ayrıca, ne bekliyordu ki? Çok uzun zaman
geçmemişti. Bu kadar dehşete düşmüş görünmesine gerek yoktu.

Omuz silkti, kalemini ve not defterini yere bıraktı, sandalyesinde arkasına yaslandı ve bacaklarını sehpanın üzerine attı. "Yeterince makul. Zaten o kadar da uzun zaman olmadı." Zeki gözleri beni inceledi, Bastiano Romano'ya maruz kaldıktan sonra genellikle yoğun olan incelemesi çok daha kontrol edilebilirdi. "Ee, nasılsın?"

"Tamam."

"Size sorun çıkaran biri var mı?"

Bastian'ın yüzü anında aklıma geldi ve irkilmemek için kendimi zor tuttum. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Aslında Bastian bir haftalık eğitim süremi geri kalanında dikkat çekici bir şekilde ortalıkta yoktu. Eğitimimi bile bitirmemişti. Dana bitirmişti ve bu en hafif tabiriyle garip ve rahatsız edici olmuştu.

Bastian'la birkaç kez karşılaşmıştık elbette, ama bunun tek nedeni restoranının ürettiği atık miktarından dehşete düşmüş olmamdı ve yemeğini servis ederken onunla konuşmak elimde değildi.

Bugün, yarınki ilk resmi vardiyamdan önceki son eğitim günüydü ve bildiğim kadarıyla Bastian bu işe dahil olmayacaktı. Personel arasında onun L'Oscurit 'nın bar tarafında her zamankinden daha fazla zaman geçirdiğine dair fısıltılar dolaşmaya başlamıştı bile; bu fısıltılar bir şekilde benimle ilişkilendiriliyordu, ancak ben işe alınmamla Bastian'ın varlığının artması arasındaki zamanlamanın bir tesadüften ibaret olduğundan şüpheleniyordum.

Jenn ellerini birleştirdi ve karnının üzerine koydu. "Bana söylemediğin bir şey var."

Göğsüm sıkıştı ve kendimi sakın kalmaya zorladım. Jenn, Bastian'a olan sağlıksız saplantım hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Benim sağlıksız, *profesyonel olmayan* saplantım, tecrübesizliğimi haykırıyordu. Ve büro genellikle bir bal küpü planını teşvik etme eğiliminde olduğundan, bu şekilde kalmasını istedim.

Ama Jenn insanların vücut dilini okumakta uzmandı. En iyi arkadaş olarak bir psikoloğa sahip olmak berbat bir şeydi. Psikolog en iyi arkadaşınıza size sorun çıkaran adamdan bahsetmek istediğinizde daha da berbattı, ama o aynı zamanda FBI yöneticinizdi ve o adam hedeflerinizden biriydi.

Basitliği tercih eden biri için hayatım oldukça karmaşık olabilirdi.

Cevap vermek için fazladan zaman ayırarak bir sonraki nefesimi çektim. "Kızlar biraz sinsî." Gerçek. "Erkekler aşırı çapkın." Çifte gerçek. "İş... yorucu. Yemin ederim, kollarımı hissedemiyorum." Üçlü gerçek.

Aslında, sırtım beni öldürüyordu, ayaklarım bütün gün üzerinde durmaktan ağrıyordu ve dün antrenman sırasında o gün ikinci kez yüz elli kiloluk buzu hayatımda gördüğüm en dik merdivenlerden yukarı taşımam istendiğinden beri kollarımı hissedemiyordum.

O kadar da eğlenceli olmayan gerçek: Ortalama bir Amerikan barı gecede beş yüz içki satıyor.

L'Oscurit  beş bin satıyor. Bana
bunun ne kadar buz olduğunu
sor. Sor bakalım.

I. Lanet olsun. Cesaret ediyorum. Sen.

"Beşinci caddede güzel bir masaj spası var."

"Saati dört yüz dolar olan mı?" Jenn'in süslü ofisinde etrafıma bakındım. "Barmen maaşı almam gerekiyordu, almasam bile FBI maaşımla L'Oscurit  maaşımın birleşimi de pek hoş değıl." Doğrudum, sırtımdaki keskin ağrıdan irkildim, çantamı karıştırdım ve yeni sigorta kartımı ona doğru fırlattım. "Teminatımı korumaktan bahsetmişken, bu seansları L'Oscurit 'nın sağık planı sayesinde yeni süslü sigortamdan tahsil etmeye başlayabilirsiniz."

Karta baktı ve duruşu biraz bozuldu. "Seni gerçek adınla kayıt altına aldıklarına inanamıyorum."

Arkasındaki duvarda çerçevesiz doktora derecesine, onun ve annesinin resmine, sonra da kitaplığındaki kalın psikoloji ansiklopedilerine baktım. Gözlerim odada gezinmeye devam etti, Jenn'in olmadığı her yere dalıp gitti. "Evet, yaptılar. Artık çok geç."

Tercümesi: Neden bana haber vermedin? Haberin var mıydı? Kararlarına karşı çıktın mı? Benim için mücadele ettin mi? *Neden bana bir şey söylemedin? Neden?*

Çevirinin çevirisi: Hâlâ acılıydım. Muhtemelen hep öyle kalacaktım.

Gözlerinin ağırlığı tenimi yakıyordu. "Peki bu konuda ne hissediyorsun?"

Kliş .

Onun için bile.

Oturduğum yerden kalkıp eşyalarımı topladım, seansın bitmesine sadece bir dakika on    saniye kaldığı için mutluydum. "Fark eder mi?"

"Evet."

Sonunda onunla göz göze gelebildim. "Kime?"

"Sana."

Sana.

"Bana" demesi gerekiyordu.

Altı yıl önce büroya katıldığımdan beri arkadaşlık, ama işte buradaydık, aramızda o kadar büyük bir uçurum vardı ki, artık onun ötesini zar zor görebiliyordum. Peki, neden sadece ben görebiliyormuşum gibi geliyordu? Neden bu işte yalnızmışım gibi hissediyordum?

Ayağa kalktım, ceketimi giydim, çantamı aldım ve kapıya yöneldim. Kapıya ulaştığımda durdum ve yüzümü ona döndüm. "Bak, şu anda bu konuda yapabileceğim bir şey yok, bu yüzden bunu düşünmeyeceğim. Sadece başımı eğeceğim, işimi yapmaya odaklanacağım, toplayabildiğim kadar bilgi toplayacağım ve güvende kalmaya çalışacağım."

Bu kulağa hissettirdiği kadar imkansız mı geliyordu?



"Y

Geç kaldın."

Dana'nın gözleri elbiseme takıldı, genellikle beni Bond kızı gibi hissettiren, vücudumu saran siyah bir elbiseydi bu. Ama şu anda ayaklarımdaki ağrının ötesinde hiçbir şey hissedemiyordum.

nasıl görüldüğüme odaklanmak şöyle dursun. Neyse ki geri kalan her şeyim uyuşmuştu.

Bir adım öne çıktı ve sesini yükseltti, sesi çalışanların dinlenme odasında ve muhtemelen koridorda yankılandı, ancak niyetinin bu olduğundan şüpheleniyordum. "Eğer geç kalacaksanız, hiç gelmeye zahmet etmeyin. Burada böyle bir iş yürütmüyoruz."

Biz.

Bastian ve onun gibi. Adamın restoranı işlettiğini ve kadının da barda hosteslik yaptığını düşünürsek, sözleri beni şaşırtmadı. Bu ve aslında on bir dakika *erken* geldiğim gerçeği.

Bu da Bastian'ın yakınlarda olduğu ve beni kötü göstermek istediği anlamına geliyordu. Hiç de şaşırtıcı değil. Ona göre Dana gidiciydi. Kafası adamın kışına o kadar sokulmuştu ki, hâlâ net görebiliyor olmasına şaşırmıştım.

Onu görmezden geldim, Bastian'ın sandalyesine oturdum ve kığım tereyağlı deriyle temas eder etmez beni istila eden anıları bir kenara itmeye çalıştım ama başaramadım. Bastian'ın beni beslediği hayali görüntü, istenmeyen bir hayalet gibi zihnimi ele geçirdi.

Çantamdan Kindle'ımı çıkarıp okumaya başlamamı izledi, sanki hâlâ kapının önünde durmuyormuş gibi. Ne de olsa -saatime baktım- eğitim vardiyamın başlamasına dokuz dakika kırk dokuz saniye vardı. Daha bir sayfayı bile bitirmemiştım ki Tessie içeri girdi, hızla yanımdan geçip gitti. Dana ona bir bakış bile atmadan kucağıma tırmandı. Dana odanın ortasında sallanırken Tessie rahat edene kadar kucağımda kaydı (ve ben rahat değildim).

Kindle'ımı elimden aldı. "Ne okuyorsun?"

Gözlerini kapattım ve elinden geri aldım. "Sekiz yaşında bir kız için uygun bir şey değil."

Dana hâlâ yüzünde açık ve net bir belirsizlikle öylece duruyordu. "Siz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Tessie başını kaldırıp Dana'ya baktı ve gözlerini kıstı. "Sen de kimsin?"

"Dana." Kıpırdandı. "Tanışmıştık. Kardeşinle çıkmıştım."

Şeytanın dili.

Bastian odaya girdi, varlığı bir kalp krizi kadar zorlayıcıydı. Güçlü bakışlarını Dana'ya çevirmeden önce gözlerini Tessie'nin yüzde doksanıma kaplayan sırık gibi bedenine dikti. "Burada ne işin var?"

Dürüst olmak gerekirse, sadece bana karşı duygusuzca davranmadığı için rahatlamıştım.

Dana bana doğru zayıf bir işaret yaptı. "Geç kaldı."

"Hayır, değil. Onun vardiyası altı dakika içinde başlıyor. Sizinki ise yirmi dört dakika önce başladı."

Sessizlik havada asılı kalmış, olimpiik bir kayakçının engelli bir parkurda ilerlemesi gibi gerginliği eleyip geçiyordu. Altın. Bu saf altındı. Yani, bu konuda olgun davranabilir ve Dana'nın çektiği acıdan zevk almayabilirdim, ama bir yanımda hala insanların hak ettiklerini bulduğuna ve bunun gerçekleşmesinden zevk aldığına inanıyordu.

"Ama... O..." Dana bana doğru nafile bir el hareketi yaptı. "İ-"

Bastian sabırsız bir kaş kaldırdı. "Sen...?" Kollarını kavuşturdu ve kapı çerçevesine yaslanırken yüzü soğuktu, hareketleri neredeyse fazla rahattı. "Umarım müşterilerimizle bu şekilde konuşmuyorsundur. Okuma yazma bilmeyen elemanlar çalıştırdığımı düşünmelerini istemem."

Tanrım.

Bir kez olsun onun gazabına uğramadığım için mutluydum.

Yanaklarına kırmızı bir kızarıklık yayıldı. "Özür dilerim. Bir daha olmayacak." Başını eğerek yenilgisini işaret etti ve aceleyle odadan çıktı, vardiyamın başlamasından önce sahip olduğum on bir değerli dakikanın yarısını da yanında götürdü.

İçimi çektim, Kindle'ımı çantama geri koydum, Bastian'ı görmezden geldim -çünkü siktir et onu- ve Tessie'ye baktım. Sesimi nazik ve yumuşak tuttum, böylece kardeşi konuştuğumu duyamazdı. "O da neydi öyle?"

Tessie'yle geçen hafta boyunca iyi anlaşmıştık elbette ama bana durup dururken kucağıma atlayacak bir çocuk gibi gelmemiştir. Gizli bir amacı vardı ve sekiz yaşındaki bir çocuğun niyetini anlayamasaydım muhtemelen dünyanın en kötü FBI ajanı olurdu.

Tessie'nin gözleri geniş ve masumdu, sonra dudaklarının arasından küçük bir sırıtma geçti. "Dana'yı kızdırmak istedim." Durakladı, kaşları konsantrasyonla çatıldı. "Ondan hoşlanmıyorum."

"Neden olmasın?"

Bastian'ın hâlâ durduğu yere baktı, kollarını aşılmaz bir kale gibi kavuşturmuştu ve kulağıma fısıldamak için öne doğru eğildi. "O kötü biri. Bastian'ı hiç göremiyorum ve onunla çıktığında beni hep ondan uzaklaştırmaya çalıştı."

Dana, dedikodulara göre Bastian'la geçirdiğim zamanı kıskanıyordu ve Tessie de Dana'nın bir zamanlar Bastian'la geçirdiği zamanı kıskanıyordu. Tessie'nin sekiz yaşında bir çocuk olması ve Dana'nın önemsiz davranışları için hiçbir mazereti olmaması dışında ironi benim için kayıp değildi. İşte bu,

ve her şeyin Bastian'ın etrafında dönüyor gibi görünmesi, ailesi dışında kimseyi umursamadığı açık olmasına rağmen.

Arkama yaslandım ve Tessie'nin yüzünü inceledim. Kardeşini sevmezdim. En iyi günlerimde bile ona zor tahammül ederdim. Ama Tessie'yi seviyordum. FBI'a ilk katıldığımda tam da istediğim ve korumaya yemin ettiğim türden bir masumiyete sahipti.

Sesimi alçak tuttum, böylece sadece o duyabilecekti. "Dana gibi insanlar -ya da kardeşinin birlikte olduğu diğer kızlar- onun için senin kadar önemli değil. Sana söylesin ya da söylemesin, sen onun dünyadaki en sevdiği kişisin."

Kardeşini, ailesini ve temsil ettikleri her şeyi sevmiyordum ama bu Tessie'yi kapsamıyordu. O saftı.

En azından şimdilik.

Belki bir ya da iki on yıl sonra işler değişecek, ailesinin izinden gidecek ve onu tutuklamak için çağrılan kişi ben olacaktım ama o zamana kadar o sadece bir çocuktü. Masum. Saf. Korunmuş.

Dudağını ısırđı. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım, gülümsemem onun tereddütlü gülümsemesini gölgede bıraktı. Dürüst davranmıştım. Onun hakkında pek çok olumsuz şey söyleyebilirdim ama Bastian'a şunu verebilirdim -Ailesini ve en çok da kız kardeşini severdi.

Bunu ona gösterdiği ilgiden, üzerine titremesinden ve onunla başka hiç kimseyle görmediğim bir şekilde konuşmasından anlayabiliyordum. Bunu fark etmemesi üzücüydü, ama fark edecekti ve fark ettiğinde, onu seven bir aileye sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu anlayacaktı - suçlulardan ve tanıdığım en büyük ahmaktan oluşsa bile.

Ne de olsa bu benim kendim için söyleyebileceğimden çok daha fazlasıydı.

Bastian'ın dudakları küçük bir sırtışa dönüştü. Ünlülerin sık sık yaptığı gibi insan gibi görünüyordu -canlıydı ve benimle aynı gezegendeydi ama yine de ulaşılamayacak kadar uzaktaydı. "Tessie, benim hakkımda konuşmayı bitirdin mi?"

"Hayır."

Gözlerini devirdi. "Çok yazık. Annem seni almaya geldi."

İsteksizce kucağımdan indi, bana hafifçe veda ettikten sonra kollarını kardeşinin bacaklarına dolayarak kısa bir kucaklaşma yaşadı ve kapıdan çıktı. Bastian odada kaldı, bir süre sessiz kaldı. Gözleriyle karşılaştım, bakışlarım ilk kez meydan okumuyordu.

Bana baktığında ne gördüğünü merak ettim. Omuzlarımın ağır çöküşünü mü? Sırtımdaki ağrıyı dindirmek için onun koltuğunda nasıl kambur durduğumu mu? Ya da

Bacaklarımın tembel, ağırlı bir karmaşa içinde yere yığılması ve dayanacak gücü kendimde bulamamam?

Her şeyi fark ettiğinden, envanterini çıkardığından ve işlediğinden hiç şüphem yoktu. O böyle bir adamdı.

Ama ifadesiz gözleri benimkilerle buluştu ve orada kaldı. "Neden kendini savunmadın?" Dana'ya karşı demek istedi.

Dudaklarımdan yorgun bir iç çekiş süzüldü. "Önemsiz şeylerle uğraşmam."

Mırıldandığım sözler karşısında ikimiz de donup kaldık, ima havada açık ve ağır bir şekilde hissediliyordu. Onunla uğraştım. *O* önemliydi. Ne de olsa her zaman savaş halindeydik, zekâ ve şehvetin silah olarak kullanıldığı bitmek bilmeyen bir mücadeleye girişmiştik.

Yatağımı özledim. Sahte dairemdeki sahte yatağımı değil. Gerçek yatağımı. Köşesinde şarap lekesi olan ve teyzemin bana saçma organik kahve lekesi çıkarıcısını yaptığı ve ona bu kelimelerin bir leke çıkarıcıda bile bir araya gelmesinin hiçbir anlam ifade etmediğini söyleyecek cesareti bulamadığım zamandan beri yatağa sinmiş kahve çekirdeklerinin kokusunu taşıyan yatağımı.

Başımı Tempur-Pedic yastığıma gömüp bundan bir yıl sonra, aşağılanma nihayet azaldığında ve Bastiano Romano sadece sarsamadığım ama yüzleşmek zorunda olmadığım bir anı olduğunda uyanmayı arzuluyordum.

Bir şey söylemesini bekledim.

Mahcubiyetimi derinleştirmek için.

O yapmadı.

Bunun yerine başını salladı ve kapıya yöneldi, ama gitmeden önce bana doğru döndü. "Oh, ve Ariana?"

Avuçlarım nemlendi. "Evet?"

Aramıza sessizlik girdi.

Önemli bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama "Şimdi geç kaldın" demekle yetindi.



ARIANA DE LUCA

"Y

Benimle geliyorsunuz," dedi Bastian barın ana bölümüne doğru yürürken.

Soru değil.

Bir açıklama.

Sanki başka seçeneğim yokmuş gibi.

"Affedersiniz?" Yüzüne bakma zahmetine katlanmadan sandalyeleri daha sonra açmak üzere yerleştirmeye devam ettim.

"Burada kim kimin için çalışıyor?"

"Hiç Brunei'ye gittiniz mi?" "Evet."

Kendime gelene kadar birkaç saniye aptalca göz kırptım. "Güzel. O zaman bir diktatörlüğü tanıyabileceksin."

Hareket etmemem için bir elini tuttuğum sandalyeye koydu. "Diktatörlerin özelliği, tebaalarının ne düşündüğünü umursamamalarıdır... Ancak emirlerine uymayanları tereddüt etmeden cezalandırırlar." Sesi alçaldı. "Cezalandırılmak ister misiniz, Bayan De Luca?"

Vay canına.

Bu kelimeler gerçekten onun ağzından çıktı.

Ona karşı koymak yerine omuzlarımı geriye çektim ve çenemi yukarı kaldırarak ona baktım. "Çekilmez birisin. Başka bir şirkette olsa, insan kaynakları seninle bayram ederdi."

"İyi ki insan kaynaklarındayım."

Cevabımı beklemeden döndü ve kapıdan çıktı. Telefonumu ve kazağımı almaya ancak vakit bulabilmişim ki, terk edilmiş bir aşık gibi peşinden koşarak caddenin sonuna kadar onu takip ettim. Ona yetiştiğimde bana bakmadı ve bana kapıyı açmadan arabasına bindi.

Düzleştirilmiş spor arabanın kolunu çektim ve dışa doğru açılmak yerine yukarı doğru fırlayarak neredeyse yüzüme çarpıyordu. Kısa elbisemle arabanın içine girmeye çalışmamı izlerken gözlerinde eğlence parıldıyordu.

Kocaman gövdesini buraya gülünç görünmeden nasıl soktuğunu bilmiyordum. Bu yolcu koltuk vardı muhtemelen olmuştur set için Tessie veya bir şey, çünkü gidebildiği kadar ileri çekilmişti.

Önümdeki düzinelerce düğmeye bakarken dizlerim torpido gözüne çarptı. Bastian bana acıyıp koltuğu geri çekebilirdi ama yapmadı. Arabayı çalıştırdı ve uzaklaştı, bir ışıpta durup kısa elbisem benim pozisyonumda yükselirken kalçalarımın üst kısmına baktı. Külotum elbisemden dışarı fırlamıştı ama bu konuda bir şey yapamazdım ve o da beni bu ıstırabımdan kurtaracak kadar centilmen değildi.

Otomobilin şık estetiğine uyması için düğmelerin hiçbirinin üzerinde etiket yoktu. Kapılarda da hiç düğme yoktu. Rastgele bir düğmeyi çevirdim ve orta konsoldan bir ekran çıktı. Bir düğmeye bastım ve soğuk hava yüzüme çarptı.

Sonunda Bastian elime en yakın dikdörtgen düğmeye bastı. Parmak eklemleri benimkilere değdi. Nefesimi içime çektim ve dokunuşundan kaçıyormuş gibi görünmeden elimi olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştırdım.

Koltuk geri çekildi. Bacaklarımı uzatırken bir iniltiyi bastırdım.

"Arabandan nefret ediyorum," dedim ona.

"Not edildi."

Bir binanın önünde durduk. Uzun, parlak ve pahalıydı, New York'taki çoğu şey gibi. Bastian arabadan indi, anahtarları valeye verdi ve benim için kapımı açtı. Uzattığı elini tuttum, beni itmesini ya da başka bir şey yapmasını bekliyordum.

O yapmadı. Sadece parmağını kaldırdı, valeye arabanın ön bagajını kaldırırken beklemesini işaret etti, bir çift Louboutin çıkardı ve

Onları bana. Çıplak renkli, altı kırmızı imzalı altı inçlik topuklu ayakkabılar. Striptizci olarak topuklu ayakkabı deneyimi kazanmamış olsaydım, bunların içine düşerdim.

"Bunları giy."

Ondan bir emir daha.

Ayaklarıma geçirmeden önce ona temkinli bir bakış attım. Beni sabitlemek için dirseğimden tuttu. Bu kendimi berbat bir peri masalı gibi hissettirdi. Yakışıklı Prens'in ayağına cam bir ayakkabı geçirmesi yerine, Külkedisi'nin elbisesinin eteğinin yükselmesini izlerken Louboutin'leri giymesini emreden özür dilemeyen bir diktatöre sahip olması dışında. En azından tam oturmuşlardı.

Kendimi dzelttiğimde, artık birkaç santim daha uzamıştım, Bastian'ın eli sırtımın küçük kısmını buldu. Ben kendimi bunun tuhaf olmadığına ikna etmeye çalışırken o beni binanın lobisine götürdü. Manken fiziğine sahip bir sarışın bizi gülümseyerek karşıladı. Elini uzattı ama Bastian onu görmezden gelerek yanından geçti.

Bize yetişmek için çabalarken ona özür dileyen bir bakış gönderdim. Beni görmezden geldi. Kabaydı. Bastian yukarı düğmesine basar basmaz asansör pır pır etti ve açıldı. Asansörle en st kata çıkarken -yıldız gibi parlayan sarışınla temkinli Bastian arasında- işkence eker gibi hissettim.

Bastian eli hâlâ sırtımdayken mz koridorun sonundaki bir ofise götürdü. İnsanlar biz onların odalarının önünden geçerken iri gözlerle bakıyorlardı, sarışın da bize ayak uydurmak için arkamızdan koşturuyordu.

Kapıyı açarken kapıyı almadı. Masasında bir adam oturuyordu. Biz içeri girdiğimizde hiç şaşırmamış görünüyordu, vedalaşmadan görüşmesini bitirdi.

"Her zamanki gibi bir zevk, Bay Romano." Adam koltuğunda arkasına yaslandı, güçlü yapısı ve tuzlu biberli beyefendi kesimiyle güçlü görünüyordu. Yaklaşırken gözleri vücudumu taradı, bacaklarımda bir yol açtı ve gözlerinde meraklı bir parıltıyla ayaklarıma yerleşti.

Yani Diktatör Charming'in topuklu ayakkabılar için bir sebebi vardı. Bu adamın dikkatini dağıtmak istiyordu ve bunu başardı. Ben Bastian'ın piyonuydum ve ondan daha azını beklemiyordum.

"zr dilerim Bay Bennett," diye başladı arkamdaki sarışın.

"Gi, Felicia." Bay Bennett elini kapıya doğru salladı. "Kekeleyerek zr dilemene ayıracak vaktim yok."

Gitti ve beni görmezden gelmesine rağmen onun için biraz zldm. Bay Bennett ayağı kalktı ve bize oturmamızı teklif etmek yerine masanın etrafında döndü ve masaya yaslandı. İğdlerim bunun bana yaklaşmak için olduğunu söylüyordu.

Bir kurt tarafından aslanın inine gtrlmüştm.

"Doğrudan konuya girersem beni anlayacaksın." Bastian'ın eli sırtıma indi, böylece kığımın hemen üzerinde durdu. "Bugünlerde sabrım tükeniyor."

Bay Bennett'in gözleri Bastian'ın elini sırtıma yerleştirmesini inceledi. Bulunduğu açıdan ne kadar alçakta olduğunu göremiyordu ama konuşurken bildiğinden emindim: "Şirketimin karşılığında hiçbir şey almadan bira varili başına fiyatı düşürmesini istiyorsunuz. Cevabım hayır."

"Yılda on milyon dolarlık bir hesap, hisse sahiplerinizi kızdırır." Bastian'ın elleri daha da aşağı inerek kıçıma yayıldı. "Onları hatırlıyor musun?"

Onun dokunuşuna bu kadar tepki vermemden nefret ediyordum. Kalçalarım birbirine sıkıştı. Bastian'ın bu hareketi hissettiğini biliyordum çünkü Bay Bennett'in gözleri bacaklarımın arasında daralırken gözleri bana kaydı. Bastian'ın çarpık oyunlarında bir piyon gibi burada durmak yerine arkamı dönüp uzaklaşmalıydım.

Bir adam beni istedi; diğeri beni kullanmak istedi.

"Peki," dedi Bay Bennett sonunda, gözleri bedenimden hiç ayrılmadan. "Pazarlık o zaman. Ne istiyorsunuz?"

Dikkatini bu kadar dağıttığıma inanamıyordum. Bay Bennett'in gözleri bu lanet topuklularla bacaklarıma kaymaya devam etti.

"Ücretlerde yüzde yirmi indirim ve envanter seçiminde öncelik." Bastian'ın parmağı küçük siyah elbisemin ince kumaşının arasından tangamla oynadı. "Ne istersiniz?"

"Onu istiyorum."

Bastian'ın parmakları vücuduma gömülürken, "Söz konusu bile olamaz," diye homurdandı. "Bütün bir gün için değil. Sadece bir saatliğine. Dudakların sanki bir Hoover süpürge işi bitti." "Ona saygısızlık etmeyeceksin."

Bay Bennett onu görmezden geldi ve başparmağını masasına doğru salladı. "Gece yarısından sonra çalışırken bütün gün bu sandalyede oturmak beni sıkıyor ve Felicia'nın masamın altında diz çökmesi artık beni kesmiyor. İnce dudakları var, sikimi bırak boğazına bir pipet bile sığdıramaz ve bacakları topuklu ayakkabıların içinde kütük gibi görünüyor. Nasıl olduğunu bilirsin."

Bastian öne çıktı, beni biraz arkasına sıkıştırdı, alçak sesle ve ölümcül bir şekilde konuşurken beni Bay Bennett'in gözlerinden korudu, "Seni bir kez Ariana'ya saygısızlık etmemen konusunda uyarmıştım. Ama dinlemedin. Sözleşmeyi feshediyorum."

Bay Bennett konuşurken Bastian sessizdi, yüzünün altında kaynayan bir şey vardı. Ne söylemesini beklediğimi bilmiyordum ama o değildi. Bennett Brewery musluk binalarımızın çoğunu tedarik ediyordu. Bu bizim en büyük müşterimizdi.

Bennett pisliğin tekiydi, evet. Ondan nefret ediyordum. Bastian'dan da beni buraya piyon olarak getirdiği için nefret ediyordum. Ama o sadece benim için ayağa kalkmıştı. Bar işimizi bu hale getiren adama karşı.

Bay Bennett'in gözlerinde ilk kez bir belirsizlik belirdi. "O sadece bir kadın. Bir kız. Bu... bu ikimizin de işi. On milyon dolarlık envanterin yerine yenisini koymanız gerekecek."

"Onun değeri seni ilgilendirmez ve senin yerini anında alabilecek düzinelerce tedarikçim var. Hissedarlarınıza yanlış kafayla düşündüğünüz için on milyon dolarlık bir hesabı nasıl kaybettiğinizi açıklarken iyi şanslar."

Bastian döndü ve beni odadan dışarı çıkardı, eli hala sırtımdaydı, beni önünde tutuyordu, Bennett ile aramda bir bariyer oluşturuyordu. Vale standına vardığımızda araba çoktan bizi bekliyordu. Bastian arabaya binmeme yardım etti, kendi tarafına geçti ve motoru çalıştırdı.

Arabayı sürerken birkaç dakika sessizce oturduk.

"Özür dilerim," diyerek sessizliği bozan Bastian'ın sözleri bugün beni bir kez daha şaşırttı. "Restoran ve barın her ikisi de yüzden fazla kişiye istihdam sağlıyor. Bu... bu bizim en büyük hesabımızdı. Stephen Bennett geçen ay biranın fıçı başına fiyatını yükseltti ve benim de bunu düşürmesini istedim, yoksa başka yerlerde kesinti yapmak zorunda kalacaktım. Büyük ihtimalle personel saatlerinde. Seni buraya getirdim çünkü Stephen seksi bacaklı güzel kızları sever, ama sana karşı bir eşek gibi davranmasını beklemiyordum. Bunu hak etmedin."

"*Sen* benim için bir pisliksin," diye belirttim, zihnim bana tek bir cümlede muhteşem ve seksi demesini ve tüm bunları çalışanları için yapmasını işleyemedi.

Bastian'a farklı bir ışık tuttu.

Onu parlatmaya hazır değildim.

"Doğru," diye itiraf etti. "Ama hoşuna gitmesi farklı bir şey." Gözlerimi kısmıştım. "Hayal görüyorsun."

"İlk tanıştığımızda beni öpmüştün."

Haklıydı, bu yüzden çenemi kapalı tuttum ve pencereden dışarı baktım.

Parlak binaların yanından geçerken, az önce yaptığı şey k a f a m a dank etti.

En büyük anlaşmamızı benim yüzümden bitirmişti.
Benim *için*.



*Günaha teşvik eden bir fısıltının en yüksek
sesle yapılan görev çağrısından daha
uzaklardan duyulabildiğini hiç fark ettiniz mi?*

-Earl Wilson

ARIANA DE LUCA

A Vardiyamın bitmesine bir saat kala Vince, Gio ve başka bir adam L'Oscurità'ya geldiler. Vince ve Gio'nun özel dikim takım elbiseleri önümüzdeki iki yıl boyunca New York'taki kiramı karşılayabilirdi ama

John Doe adındaki arkadaşları benim küçük dairemin iki aylık faturasını karşılayamayacak gibi görünüyordu.

Graham'ın yanındaki tüneğimden onları incelemeye çalışmışım ama Bastian'ın ofisine girmişler ve o zamandan beri de çıkmamışlardı.

Bar kapalıydı, personelin çoğu çoktan ayrılmıştı ve hala ofisten çıt çıkmıyordu. Hamile karısının yanına erken gidebilmek için bir komiye masa temizleme işinde yardım etme bahanesiyle kendimi barın ortasına, ofis kapısına giden koridoru doğrudan görebileceğim bir yere konumlandırımdım.

"Dana," diye seslendi Graham girişten, komi yanından geçip giderken. Bir elinde ceket, diğerinde arabasının anahtarları vardı. "Ben çıkıyorum. Seni bırakmamı ister misin?"

Bir bar taburesinde oturmuş, Bastian'ın yüzünü göstermesini beklediğine şüphe olmayan Dana, benimle Bastian'ın ofisinin genel yönü arasına baktı. Kararsızlık güzel yüz hatlarını gölgeledi ve sonunda yüksek hostes topuklu ayakkabılarıyla yürümekten kaçınma arzusu galip gelerek bir iç çekti.

"Ari?" Graham bana döndü ve kaşlarını kaldırdı.

Yaklaşık on dakikadır aynı masayı temizlediğimi fark ettiğimde doğruldum, parmaklarım bezin etrafında kenetlendi ve aklıma gelen ilk yalanı söyledim. "Ben iyiyim. Buradan birkaç blok ötedeki 24 saat açık sinemada birkaç arkadaşım ile film izleyeceğim. Yine de teşekkürler. Dikkatli sür."

Bana başıyla selam verdi ve ofise doğru son bir bakış atan Dana için kapıyı açtı, şüpheli gözlerini bana dikti ve yumuşak bir hışımla çıktı. Kapı arkalarından çarparak kapandı ve beni kapının ardındaki adamlarla baş başa bıraktı.

Graham ve Dana gider gitmez bezi diğer kirli bezlerin yanına attım, ellerimi yıkadım ve koridorun Bastian'ın ofisi ile çalışanların dinlenme odası arasında kalan küçük bölümüne doğru ilerledim - Bastian'ın ofisine duyabileceğimi umduğum kadar yakın, ancak dinlenme odasına yakalanırsam ayrılmak üzere eşyalarımı toplamak için dinlenme odasına gittiğimi söyleyebileceğim kadar yakın.

Dün Bastian beni neredeyse biriyle yaptığı telefon görüşmesine kulak misafiri olurken yakaladığında da benzer bir şey yapmışım.

Everett.

Everett'in kim olduğunu öğrenmem gerekiyordu. İsmi büroya iletmek için aklıma bir not aldım.

Mesaj yazıyormuş gibi yaparken telefonum elimde ağırlaştı. Koridorda birkaç güvenlik kamerası sıralanmıştı, bu yüzden bir şey yapıyormuş gibi görünmem gerekiyordu.

Kulaklarım tetikte kaldı ve kapalı ofis kapısının arkasından bir sesin konuştuğunu duydum.

"Her şeyi yanlış anladınız." Tereddütten, tanımadığım adamın bu olduğundan şüphelendim. John Doe.

"Bize yalancı mı diyorsun?" Bu ses daha sertti. Bastian'ın sesi değildi. Vince'in sesinin bir kasetini dinlemiştim ve bu ses ona benzemiyordu. Gio'nun sesi olabilir mi?

"Hayır. Tabii ki hayır."

Nefesim kesildi. John Doe'nun sesini dinlemek bile beni endişelendiriyordu. Beylik silahım yanımda değildi. Evimin lavabosunun altında, sahte dipli bir deterjan şişesinin içinde saklı duruyordu. Bu efsaneye göre, büro sadece yakın bir tehlike içinde olduğumdan şüphelendiğimde -düşmanca çalışma ortamının ötesinde- silahımı taşımama izin veriyordu.

Ve efsaneye başladığımdan beri ilk kez, keşke yanımda olsaydı dedim. Ben.

Onu öldüreceklerini düşünmemiştim. Burada değil, yapacak çok işleri varken. kaybetmek. Ama belki de giderlerdi ve ben de Glock 22'min emniyeti olmadan onları takip etmek zorunda kalırdım. Bu düşünce tüylerimi diken diken etti ve gözlerimi tetikte tutmak için sahte mesajlaşmadan sahte telefon konuşmasına geçtim.

"Küçük bir sürtük gibi davranmayı bırak." Bu Bastian'dan geldi, sesi o kadar derin, hırçın ve farklıydı ki her yerde tanıyabilirdim. "Bize ödeme yapmadınız. Ya parayı kaybettin ya da bizden çaldın. Hangisi Bianchi?"

Bir sonraki seansımızda Jenn'e bu ismi ve bu konuşmadan anlayabildiklerimi aktarmayı aklıma not ettim.

Bianchi'nin sesi yumuşak bir titreyiştii. "Onu sana getireceğim. Söz veriyorum."

Bu sefer daha yumuşak bir ses konuştu. Sağlam. Kendine hakim. Ölümcül. *Vince*. "Bir kızın var, değil mi?"

Bastian söze karışmadan önce gülüyormuş gibi yaptı. "Adı neydi? Mara mı? Maria?"

"M-marta." Bianchi'nin güçlkle duyulabilen sesini duymak için kendimi zorladım.

Adam için üzüldüm. Ben bir Romano'yla zar zor başa çıkabilirken, onun önünde üç tane vardı ve onunla alay ediyorlardı. Elimden geldiğince sessiz adımlarla ilerliyor, hareketli el hareketleriyle telefonla konuşuyormuş gibi yapıyordum. Aslında seslerine daha yakın olmak istiyordum. Zaten onları zar zor duyabiliyordum.

Bastian'ın boğazından bir kahkaha daha koptu. Bu o kadar karanlıktı ki, vücudumun her bir uzvuna yayılan bir ürperti yarattı. "Marta." Cık c ı k e t t i .

"Doğru. İşte buydu."

"Onu sikmedin mi evlat?" Giovanni Romano kelimeleriyle oynadı, konuşurken kasıtlıydı. "Nasıldı?"

Kaba sözleri karşısında irkildim, Bianchi'ye duyduğum empati kalbimi kavradı. Gizli görevdeyken empati kurmamak üzere eğitilmiştim ve Bianchi'nin Romano ailesiyle neye bulaştığını biliyor olması gerektiğini bilsem de, sempati duymaktan kendimi alamadım.

Ne de olsa annem bana hamile kalıp kaçmadan önce De Luca ailesiyle boyundan büyük işlere kalkışmıştı. Bana kalırsa Bianchi annem, Marta da ben olabilirdi.

"Daha iyisini buldum." Bastian'ın kuru sözleri, hissedip hissetmediğini merak ettiğim bir sıkıntıyı dile getiriyordu ve kayıtsız ses tonundaki bir şey beni rahatlatı.

Bunun için kendimden nefret ettim.

"Marta." Vince'in sakin tavrı ürkütücüydü, tıpkı hayatı sarsacak bir depremden önceki uyarı sarsıntıları gibiydi. "Onu hatırlıyorum. Tatlı kızdı. Çok yazık oldu."

Bianchi tekrar konuşmadan önce uzun bir sessizlik oldu. "Çok mu kötü?" Vince'in sözleri muğlaktı. Onu tutuklayabileceğim bir şey değildi. Yine de, tehdit açık kaldı. Bianchi'nin pozisyonunu kimseye dilemezdim.

Vince Bianchi'yi görmezden geldi. "Neye benzediğini unutmuşum. Bir dakika. Geçen gün onu görmedin mi Bastian?"

Bianchi'ye sataşıyorlardı. Acımasızcaydı ama kötü şöhretli Romano ailesinden daha azını beklemezdim. Eğer annem De Luca ailesinden kaçıp varlığını gizlemeseydi, bu senaryoda Bastian mı yoksa Bianchi mi olurdu? Kalpsiz bir canavar mı yoksa işkence gören bir kurban mı olurdu?

Ben de olmayı reddettim.

"Hmm... Hatırlamıyorum." Kapının sesi Bastian'ın şakacı sesini bastırdı ama konuşması daha az etkili değildi. Ya olağanüstü bir oyuncuydu ya da acı çektirmekten zevk alan sadist bir puştı.

İkisine de bahse
girmiştim. Onlar
canavardı. Hepsi.

Barda gizli görevdeyken, sadece bir hafta kadar bir süre için bile olsa, bunu gözden kaçırmıştım. Onları insanlaştırmış, restoran işinin normalliği ile ilişkilendirmiş ve Bastian'ı sadece kız kardeşi ve ailesi söz konusu olduğunda kalbi olan bir ahmaktan başka bir şey olarak görmemiştim.

Bu, bir daha asla yapmamaya yemin ettiğim bir hataydı.

Üçü bununla çok fazla eğleniyordu. Bu zavallı adamla oynamakla. Vince'in kısa konuşması olmasaydı, bunun onları heyecanlandığına inanabilirdim. Bianchi'yle alay etmeye ve gözünü korkutmaya hevesli olduklarına.

Aslında yasadışı bir şey söylememiş ya da yapmamışlardı. Henüz yapmamışlardı. Kimliğimi ifşa etmek istemediğim sürece, ki bu FBI'daki kariyerimi mahvederdi, onlar hakkında hiçbir şey yapamazdım. Umutsuzdum. *Çaresizdim*. Ve eğer bu beni değersiz hissettirmiyorsa lanet olsun.

Gio boğazını temizledi. "Neden güvenlik kayıtlarına bakmıyoruz?"

Oh, kahretsin.

Sözleri beni durdurdu ve güvenlik kameralarına göz atmamak için kendimi zor tuttum. Telefonumu tutuşum gevşedi ve onu düşürdüm, yakalamaya çalıştım ama başaramadım. Yumuşak bir gümbürtüyle yere düştü ve onu almak için eğildiğimde kapı açıldı.

Bastian dışarı çıktığında ellerim hâlâ yerde ve kığım havadaydı. Gözleri ürkütücü bir hassasiyetle benimkilere kilitlendi ve ben de gözlerindeki öfkeye yenik düştüm.

Öldürücüydüler.

Canlı.

Kızgın.

Eğer ölümün bir yüzü olsaydı, bu
Bastian'inki olurdu. Ve bana doğru
bakıyordu.



BASTIANO ROMANO

Irant sektöründe insanlar, James Beard ödülü kazandıysanız büyük iş başarmışsınızdır derler. Bu gurur duyulacak bir şeydir. Kupa rafınıza koyabileceğiniz bir şey.

LinkedIn profili ya da tipik bir aptalın yaptığı her neyse.

Ama en iyi restoran işletmecisi dalında bir değil, iki değil, *üç* James Beard ödülüm vardı. Üç lanet James Beard ödülü ve ben Aşağı Doğu Yakası'nın koltuk altlarından gelen zavallı bir serseriyle ilgileniyordum.

Bu kesinlikle büyük bir şey yapmak gibi hissettirmiyordu.

Tommy Bianchi ailemden para aşırarak ve ikinci kuzenimi hamile bırakarak paçayı kurtarabileceğini düşündü. Para konusunda kızgındık elbette, ama bu benim, Vince Amca'nın ya da Gio'nun ziyaretini gerektirecek kadar değildi - üçümüzün birlikte olmasını bir kenara bırakın.

Başka bir gün olsa, kafasına yumruklar yağdıran alçak bir Romano askeri olurdu. Ama Tommy Bianchi, bizden aşırıldığı parayı kuzenime fırlatmak gibi bir hata yapmış ve kuzenim ona gözyaşları içinde hamile olduğunu söylediğinde en yakın kliniği bulmasını söylemişti.

Gio, kısa bir süre önce aynı kuzenini benim üzerime yıkmaya çalışmış olması gerçeğini bir kenara bırakırsak, tabii ki hakarete uğramıştı. Öte yandan Vince Amca kesinlikle öfkeliydi ve bu onu ölümcül yapıyordu.

Sadece ona bakarak bunu anlayamazdınız. Ama onu, özel dikim Tom Ford takımının pantolon cebine dayadığı elinin sıkılı olduğunu ve ses tonundaki rahatlığın kalın bir şekilde örtülmüş öfkeyi gizlediğini bilecek kadar iyi tanıyordum.

Vince Amca masamın kenarına yaslandı ve ayak bileklerinden bacak bacak üstüne attı. "Marta." Başını yana eğdi. "Onu hatırlıyorum. Tatlı kızdı. Çok yazık oldu."

İç çekme isteğimle savaştım. Bianchi ile oynuyorduk. Eğlenceli olması gerekiyordu. Kuzenimin haklı olarak hak ettiği intikamı tatmin etmesi gerekiyordu. Ama ben sıkılmıştım. Her şeyden sıkılmıştım. Bu hayattan. Bu işten. Bu konuşmadan.

Onunla ilgilenip bu işi bitiremezler miydi?

Bianchi'nin başı öne eğikti ama vücudundaki gerginliği hissedebiliyordum. Hava o kadar yoğunlaşana kadar odaya nüfuz etti ki, neredeyse bu aileye karşı olan görevim kadar beni de boğdu. Bianchi'nin burnundan süzülen ter damlaları ahşabın üzerine damladı ve yere serilmiş Macassar abanozunu kirletti.

Bir saniye daha geçti.

Yüz bin dolarlık zeminimde bir ter damlası daha. Başka bir tahriş edici.

Gitmek için başka bir sebep.

Şu anda kapıdan çıkıp gidebilirdim. Gio ve Vince Amca'nın bunun için bana ihtiyacı yoktu. Ama Gio'dan aile işine katılmanın önemi hakkında bir ders daha almak istemiyordum ve Vince Amca'yı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

Kararlar, kararlar.

"Çok mu kötü?" Bianchi'nin sesi gıcırtilıydı. Tam bir baş belasına yakışırdı. Gerçek kurtlarla yüz yüze gelene kadar kibirli playboy rolünü iyi oynamıştı.

Biz.

Kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırması ona yakışıyordu sanırım. Tıpkı beyaz boyanın palyaçoğa yakıştığı gibi.

"Neye benzediğini unutmuşum. Oh, bekle." Vince bana döndü. "Geçen gün onu görmedin mi Bastian?"

Gülümsememi bastırdım. Dramatik olduğu için Asher'la dalga geçerdim ama gerçek şu ki, o bunu Vince Amca'dan öğrenmişti. Çoğunlukla açık sözlü biriydi ama yine de bir Romano'ydu. Ve Romano'larla ilgili her şey bir prodüksiyonu.

Eğer Vince benimle bir buluşma ayarlarsa, bu sadece onun ya da benim evimde, normal bir saatte olamazdı. Zifiri karanlık ve ıssız bir yerde olmalıydı. Ne kadar sisli olursa o kadar iyi.

"Hmm..." Durakladım, Bianchi'nin çektiği acıyı ortaya çıkardım. "Hatırlamıyorum." Bianchi'nin omuzlarının titremesiyle dudaklarımın köşesi yukarı doğru eğildi.

Acınası.

Gio boğazını temizledi ve masamın arkasında oturduğum yere doğru yürüdü. "Neden güvenlik kayıtlarına bakmıyoruz?"

Masamın alt köşesindeki bir düğmeye bastım ve ekranlar masamın sahte üst kısmından yukarı ve dışarı kaymadan önce ahşap geri kaydı. Ariana'nın telefondaki görüntüsü ekranlardan birini doldurdu.

Gio başını kapıya doğru salladı, ona ne olduğunu görmem için bir işaretti bu. Ayağa kalktım, buradan çıktığım için rahatlamıştım. Belki bu geceyi kurtarabilirdim. Ariana'nın icabına bakar, sonra da Rogue'a gidip kolay bir yatak bulurdum.

Yerdeki zavallı oksijen israfını görmezden gelerek masamın önünden geçtim. Kapı kolunu çevirerek kapıyı açtım ve gözlerim Ariana'nın kışına takıldı. Belinden eğilmişti, yuvarlak poposu bana dönüktü ama yine de cömert kıvrımlarını seçebiliyordum.

Başını kaldırdı ve canlı mavi-yeşil gözleri benimkilere kilitlendi. Gecemi Bianchi'yle uğraşarak geçirmek zorunda kaldığım için duyduğum kızgınlığı gizleme zahmetine girmedim. Belki de önümde eğilmiş, kıvrımlı poposu havada durduğu için çok savunmasız görünüyordu. Ya da belki de herkese karşı kendimi tutmaktan bıktığım içindi.

Neden olduğundan emin değildim ama yetişkin hayatımda ilk kez duvarlarımı yıktım.

Öfkemi görmesine
izin verdim. İflah
olmaz öfkemi.



*Görevinizi gördüğünüz gibi
yapın ve sonuçlarına katlanın.*

-George S. Patton Jr.

BASTIANO ROMANO

H Sessizce beni incelerken gözleri büyüdü. "Telefondaydım ama tam da çıkıyordum." Ses tonu rahattı ama hafif bir soluksuzluğu fark ettim. Göğsündeki o kışkırtıcı

Her nefes alış ve verişte yukarı ve aşağı hareket ettirilir.

İleri doğru bir adım attım, o da kendini kaldırdı ve ben ona doğru bir adım daha attığımda dengesini kaybetti. Dengesi hala sallanırken

Gitmek için hızla döndü ama kolum fırladı ve duvara yaslanarak yolunu kesti.

Bana dokunmamak için daha da döndü. Yeni pozisyonu karşısında dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Şimdi yüzünü duvara dönmüştü ve ben de diğer kolumu onun diğer tarafındaki duvara dayayarak onu etkili bir şekilde kafesledim.

Kolumun altına girebilir ya da onu kenara itebilirdi ve ben de buna izin verirdim. Ama yapmadı, ben de bir adım öne çıktım.

Sonra bir tane
daha. Ve bir
tane daha.

Attığım her adımda, önü duvara yaslanana kadar benimle birlikte hareket etti. Aramızda bir milimetre bile kalmadığında durdum. Ağır nefesi bedenlerimizi çevreleyen havayı kaplamıştı.

Kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Saçlarını omzundan kaldırdım ve parmağımın teninde gereğinden uzun süre kalmasına izin verdim.

Başı öne düştü ve duvara yasladı. "Ne yapıyorsun?" Boğuk fısıltısı sikimi kavradı ve bırakmadı.

Masamın üzerine fışkıran dölleri izlerken dudaklarını ayırması ereksiyonumu yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı.

Kendi sorum için onun sorusunu görmezden geldim. "Hâlâ burada ne yapıyorsun?"

Geçen hafta sağdıçlık işlerimle uğraşırken yok olsam da, çalışan programını avucumun içi gibi biliyordum ve işten çıkmasının üzerinden neredeyse bir saat geçmişti.

Geç saatlere kadar kalma alışkanlığı olan tek çalışanım Dana'ydı ve güvenlik kameralarına baktığımda sülüğün çoktan gitmiş olduğunu gördüm.

Ariana, diğer yandan?

Vücudu onu almam için bana yalvarıyordu. Elbisesini kaldırmam, külotunu yana çekmem, at kuyruğunu çekiştirmem ve sikimi sırlıslıkla amına gömerken dişlerimi boynuna geçirmem için.

Yine de, bana çekici bulduğu erkekleri takip edecek bir tip gibi gelmedi. -Onun da benden etkilendiğinden hiç şüphem yoktu. Aramızda kaynayan cinsel gerilim, güneşteki bir volkanik patlamadan daha sıcaktı.

Bir zamanlar, eşsiz bir cinsel kimyaya sahip olduğumu düşündüğüm bir kadına evlenme teklif etmeye hazırlanmıştım. Ariana'yı Elsa'yla kıyaslamamın bir soba yangınına bir ormanla kıyaslamak gibi olduğunu fark etmeye başlamıştım.

Ateş. Elsa sobanın üzerindeki titrek alevdi; Ariana ise ormanı tüketen, yırtıcı hayvanları evlerinden kovalayan ve gökyüzünden küller yağdıran cehennemdi.

Ama kimyamız -birbirimize dokunma ihtiyacımız- geç saate kadar kalmasının nedeni olamazdı.

Bu da beni en başta neden koridora çıktığıma götürdü - neden hala burada olduğunu anlamak için. Sebepleri büyük ihtimalle masumdu ama ben varsayımda bulunacak biri değildim. Tek bir yanlış hareketimle pek çok insanın canını yakabilirdim. Düşünmem gereken bir ailem vardı.

Seçeneklerimi düşündüm. Kibarca sorabilirdim ama bu hiçbir zaman bir işe yaramazdı. Onu izleyebilirdim ama standart derin geçmiş araştırmam, Gio'nun onun soyadını araştırması ve ona olan çekimim yüzünden bunu zaten yapıyordum. Kaba bir şekilde sormaya, onu hazırlıksız yakalamaya ve vücudumu kullanarak ondan dürüst bir cevap almaya karar verdim.

Bir parmağımı saçının bir tutamına doladım -başarılı bir şekilde onu savunmasız bıraktım- ve hafifçe çektim. "Eee?"

Dokunuşumla ürperdi ve ben de onun üzerindeki gücümde zevk aldım. Geri adım atmalıydim. O benim çalışanımdı ve yerine birini bulana kadar öyle kalması gerekiyordu. Ayrıca, ben onu kovana kadar bu, gerçekleşmeyi bekleyen bir insan kaynakları felaketiydi ve bir davayı karşılayabilecek olmasına rağmen, Asher'in bir davayı takdir edeceğinden şüpheliydim.

Ama uzun bir gün olmuştu ve herkes için kendimi tutmaktan bıkmıştım. Ve onu kızdırmak için bedenimi kullanmaktan çekinmiyordum.

"Sanırım ekildim."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Eğlenen sırtışıma bastırma zahmetine girmedim.

"Beni alıp sinemaya götürmesi gerekiyordu ama saat neredeyse dört oldu ve burada değil."

Sıkıcı. Eğlencem azaldı. Bir randevusu vardı ve kulağa Disney filmlerinden fırlamış gibi geliyordu. Ta ki Tessie'ye ne söylediğini hatırlayana kadar. Ariana daha önce hiç sinemaya gitmemişti.

Bir ara gitmek isterim. Özel ve senin kadar havalı biriyle.

Tessie'ye yalan söylüyor olabilirdi ama bundan şüpheliydim. Bu da plan yaptığı kişinin özel olduğunu düşündüğü anlamına geliyordu.

Bir adım geri çekildim, onu elimden bıraktım ve saçları ve omzu dışında ona dokunma fırsatı bulamadığım için neredeyse pişmanlık duydum. "Seni terk ederek sana bir iyilik yaptı. 24 saat açık tiyatro, on beş yaşındaki oğlanların aileleri evdeyken sevişmek için gittikleri yerdir ve

bir otel odasını karşılayamazlar. Yeri sen mi seçtin yoksa o mu?" Durakladım ve kaba bir kahkaha dudaklarımdan kolayca döküldü. "On sekiz yaşında olduğuna emin misin?"

Kaşlarını çattı, yüzünü bana döndü ve cevap vermek için ağzını açtı ama sözünü kestim. "Bu retorikti. Aslında umurumda bile değil." Bir adım daha geri çekildim, nihayet ondan uygun bir mesafeye gelmişim. "Gecemde yapacak daha iyi işlerim var."

Ben yapmadım.

Saat sabahın dördüydü ve tüm seksi modeller muhtemelen Rogue'dan çoktan gitmişlerdi. Eğer L'Oscurit 'dan ayrılırsam, yapacak hiçbir şeyim olmadan yalnız kalacaktım. Ama ofise geri dönmek istemediğimden emindim ve Ariana ile bu dar koridorda daha fazla kalırsam, muhtemelen taşaklarımı onun içine sokacaktım.

Meme uçları h   serti ve elbisesinin dışına taşıyordu. İstedici kadar benden nefret ediyormuş gibi yapsın, beni arzuladığını biliyordum.

Bu yüzden bu konuşmanın bitmesi gerektiğini de biliyordum.

Şimdi.

Ama ben kapının yarısına geldiimde, "Bekle." diye seslendi.

Ve aslında yalnız kalmak istemediğim için bekledim.



ARIANA DE LUCA

T

onunki bir hataydı.

Bu durumla ilgili her şey bir hataydı. Gerçek
ismimle gizli göreve gitmek.

Bianchi'yi Giovanni ve Vincent Romano ile bırakmak.

Bastian ile yalnız kalmak.

Ama bana dağıtılan el buydu ve bunu en iyi şekilde değerlendirmem gerekiyordu. Bu da Bastian'ı burada tutmak anlamına geliyordu, böylece Bianchi'nin güvenliğine göz kulak olmak için bir bahanem olacaktı. Ya da belki şansım yaver gider ve mesai sonrası işlenen bir suça tanıklık edebilirdim.

Her iki durumda da, planım Bastian'ın kalmasına bağlıydı. Az önce Bianchi'nin acısını dindiren Bastian. Bastian, belki de tanıdığım en tatsız insandı. Bana arkadaşlık etmeyi hiç umursamayan Bastian. Kendi iyiliğim için fazla çekici bulduğum Bastian.

Bana döndü, gözlerini bir merak parıltısı kaplamıştı. "Eee?"

Bakışlarımı bara sabitledim. "Benimle bir içki iç."

"Neden?"

Onun kayıtsız ses tonu karşısında bedenimi bir çaresizlik dalgası kapladı. "Çünkü az önce ekildim ve centilmence yapılması gereken şey bu."

"Ben bir centilmen değilim."

Haklıydı, ama aynı zamanda yanılıyordu. Bastian, tüm niyet ve amaçlar için, sadece bir beyefendi gibi görünmüyordu. O bir *beyefendiydi*. Ülkenin en iyi yatılı okulunda eğitim görmüştü, Wilton mezunuydu, Yukarı Doğu Yakası'ndaki bir yüzde sıfır birin belirgin gardırobuna sahipti ve o kadar centilmen olabiliyordu ki yumurtalıklarına ağza alınmayacak şeyler yapıyordu.

Sorun şu ki, onun centilmenliği sadece ailesini kapsıyordu ve onların ötesinde biz küçük insanlar yokmuşuz gibi davranıyordu. Birkaç gün önce, Tessie dinlenme odasından çıkmadan önce sırt çantasını toplarken kapıyı iki ya da üç dakika boyunca sabırla açık tutmuştu. Ben hemen arkasıydım ama Tessie kapının çerçevesini geçer geçmez kapıyı kapattı.

Tamam. Tamam. Benim. Yüzümde.

Gözlerimi yere indirdim ve sonunda cesaretimi toplayıp gözlerinin içine bakmadan önce bu rahatsız edici anı uzattım. "Be one for

Ben."

Sözlerim beni bile şaşırttı ama dürüst bir yakarıştı. Birazcık kırılganlık göstermeme izin verdim çünkü o bendim ve kendim gibi davranmak için elimden geleni yapıyordum.

Belki aptallık ediyordum ama nedense Bastian'la konuşmak nefes almak kadar doğal geliyordu. Ve işin tuhafı, bu gibi organik anlar efsaneler için altın değerindeydi. Gizli ajanlar bir efsaneye girdiklerinde, içgüdüsel olarak onların efsanesi olma yeteneğine ulaşmayı arzularlardı.

Yine de Bastian'ın yanındaydım, Amerika Birleşik Devletleri'ni şimdiye kadar onurlandırmış en acımasız suç hanedanlarından birinin mafya prensi karşısında sözlerim ve hareketlerim zahmetsiz ve doğaldı.

Havadaki gerilim -bir parça düşmanlık ve iki parça güvensizlik- değişti. Güvensizlik etkilenmeden kaldı, ama düşmanlık aramızda kalan tek şey ihtiyat ve arzu olana kadar gevşedi.

Bastian beni bara götürdü, ben de peşinden gittim. Barın arkasındaki yerini alıp bize içki hazırlamaya başladığında şaşkınlık vücuduma yayıldı. İki bardak aldı, kuruladı ve üzerlerine buz doldurdu. İçlerine amaretto döküp bardakların geri kalanını ekşi limon karışımıyla doldurduğunda acı bir kahkaha attım.

Yanıma oturdu, gözleri kısa bir süreliğine ofise doğru kaydı. "Ofisin önündeyken bir şey duydun mu?"

Nabzım damarlarımda gümbürdüyordu. Bardağımı parmaklarımdan arasından kaymamaları için masanın üzerine koyarken sesimi rahat çıkarmaya zorladım kendimi. "Beni gizlice dinlemekle mi suçluyorsun?"

"Kasıtlı olarak gizlice dinlemekten değil." Kaşlarını kaldırdı. "Sen yapmadıysan tabii." Gözlerinin yüzümü tararken o kadar yoğun ve özür dilemeden üzerimde kalması beni sinirlendirdi.

Geri adım attım, seçeneklerimi değerlendirdim ve yarı gerçeği söylemeye karar verdim. İkna edici bir yüz buruşturması yaptım ve itiraf ettim, "Bazı kısımları. Siz gürültü yaptığınızda."

"Ne duydun?"

"Birinin kızını tehdit ediyordun."

"Kızını yâd ediyorduk," diye düzeltti, dudaklarında sınırsız bir gülümsemenin izleri *belirmişti*.

Gözlerimi devirdim. "Bunu hak edecek ne yaptı?"

Bir an beni düşündü, gözleri benim sahip olduğumdan çok daha fazla sabırla yavaşça yüzümde gezindi. "Kuzenim Bianchi'nin çocuğuna hamile.

bebek. Kadın durumu anlattığında, adam yüzüne birkaç banknot fırlattı ve onu en yakın kadın kliniğine yönlendirdi."

Damarlarımda buz dolaştı ve irkildim. Annem babama hamile olduğunu söyleseydi, o da aynısını yapar mıydı? Ya da daha kötüsünü? Annemi istemediği bir şeye zorlar mıydı?

Büyürken, annemin beni babamdan saklaması konusunda nasıl hissedeceğimi bilememiştim. Bir yandan, ona şüpheyile yaklaşmak istiyordum. Teyzemin bana söylediği gibi bir canavar değildi. Diğer yandan, annemin fedakârlığının bir hatadan daha fazlasını ifade etmesini istiyordum.

Bu konuda onunla yüzleşememem daha da kötüydü. Beni doğurduğu gün ölmüştü ve kız kardeşi -yengem- beni New Jersey'de küçük bir kasabada büyütmüş, orada bana De Lucas'tan ve kanunun yanlış tarafında yer alan her şeyden nefret etmeyi öğretmişti.

Bianchi'ye duyduğum sempati geçici bir süre için öldü.

İçkimden uzun bir yudum aldım ve "Ne pislik herif" diye mırıldandım.

Bastian şaşkın bir kahkaha attı ve başını salladı. "Ağzı açık çeşitlerinden."

"Bu çok iğrenç."

Nadiren görülen şakacı bir parıltı gözlerini parlattı ve onu neredeyse insan gibi gösterdi. "Bana dürüstçe söyle, sence ben ne kadar aşağılık biriyim?"

"Dürüstçe

mi?"

"Elbette."

"En kötüsü. Bir ile on arasında bir ölçekte en az on iki." "Peki

Bianchi?"

"Farklı türde bir pislik."

"Eğer farklı tipte götlersek ve o ağzını açıyorsa, bu beni büzüştürür mü?"

"Aman Tanrım. Ne kadar içtin?"

Güldü ve ben de onun şakacı olabildiği gerçeğinden keyif aldım. İğrenç ama eğlenceli.

Bunun tek seferlik bir şey olduğu hissine kapıldım. Onu hazırlıksız yakalamıştım. Belki de bugün bu tür bir arkadaşlığı arzulamasına neden olacak bir şey olmuştu. Belki de erken saatin hezeyanıydı. Belki de başka birinin yerini dolduruyordum. Ya da belki o da benim gibi sürekli yalnız hissetmekten bıkmıştı. Her iki durumda da, onun da

Onu bir daha bu şekilde yakalamak neredeyse imkânsızdı ve ben bu anı korumak ve bundan faydalanmak istiyordum.

Bencilce nedenlerden mi yoksa görev duygumdan mı, bilmiyordum.

Bastian'ın bardağı boşalmıştı ama temizlenip gitmek için bir hamle yapmadı. "Neden buradasın, Ariana?" Sözleri başımdan aşağıya buz gibi su dökülmüş bir kova gibi beni ıslattı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Neden barmensin? Her sohbeta girmeyi sevdiğin gibi, Degory'ye gittin. Sınıfını da birincilikle bitirmişsin."

Degory, Batı Yakası'nın Ivy League okullarına cevabıydı. Barmen olmakta yanlış bir şey görmüyordum ama ne demek istediğini anlıyordum. Sadece diplomaya ihtiyacım olmayan bir işi yapmak için birinci sınıf bir eğitim almanın ne anlamı vardı?

"Bunu her konuşmanın içine sokmuyorum." Haklıydı ama yine de sorusunu görmezden geldim. "Gerçekten özgeçmişimi okudun mu?"

"İşe aldığım ve almadığım tüm çalışanları araştırırım." Sesi sinirliydi, sanki restoranı mükemmel bir şekilde işletmediğinin söylenmesi bile onu rahatsız etmişti. "Sorumu görmezden mi geliyorsun?"

Konuşmadan önce bir an düşündüm ve Wilks'in bana öğrettiği gibi gerçeği örtbas etmeye çalıştım: "Neden barmen olduğumu bilmiyorum. Aslında genel olarak hayatımda ne yaptığımı da bilmiyorum. Belki de hiç bilmedim. Ailemin ne yapmamı istediğini biliyorum,"-Nadia Teyze FBI'daki kariyerim için her şeyi yapardı ve özellikle De Luca ailesi olmasa bile herhangi bir mafya sendikasını alaşağı edersem muhtemelen heyecandan çılgına dönerdi-"ama ne istediğimi bilmiyorum."

İçkimin son parmağını da mideye indirdim. "Sanırım, bunu çözene kadar, sadece yol boyunca kimseyi hayal kırıklığına uğratmamaya çalışarak hareket ediyorum."

Bana döndü ve bir şey söylemek için ağzını açtı ama duraksadı, benim yanımdayken hiç bu kadar kararsız olmamıştı. "Ben de aynı şekilde hissediyorum."

Sözleri beni şaşkına çevirdi.

"Ama sende L'Oscurità var."

Ve Romano sendikası.

Aile işinin bu tarafıyla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyor olabilir miydi? Belki de o da benim gibi sadece hareket ediyordu? Ona güvenmek istedim. Bocaladığımı açıklamak için

Çünkü hayatımla ilgili hiçbir şey siyah ve beyaz değildi. Ama tıpkı kendimi ülkeme olan görevime tercih edemediğim gibi, ona gerçekte kim olduğumu ve gerçekte ne yaptığımı da söyleyemezdim.

Ve ona güvenme arzum beni çok etkiledi.

Paylaştığımız bu kısacık dostluk anıyla.

Konuşurken gözleri benimkilerden ayrılmadı. "L'Oscurità benim ve değil. Ama tamamen benim olsa bile, bunu ister miydin bilmiyorum."

"Peki, ne istiyorsun?"

"Bilmiyorum, Ariana. Bilmiyorum." "Sahip olamayacağım pek çok şeyi istiyorum," diye itiraf etmeden önce biraz durakladı.

Aramızdaki bağ, Kaliforniya sahil şeridinin üzerindeki sabah sisi gibi havada asılı kalmıştı. Degory'ye gittiğimde, sisin içinde koşmak için erkenden uyanırdım. Tenime değen soğuk sis, doğa ana tarafından öpülmek gibi hissettirirdi ama bu kez öpmek istediğim Bastian'dı.

Öne doğru eğildim, niyetim gözlerimden okunuyordu. Bu yanılttı, o kadar tabuydu ki anlamakta güçlük çekiyordum ama bunu başka bir şeyi istediğimi hatırlayamadığım kadar çok istiyordum. Ve şaşırtıcı bir an için o da beni istiyor gibi göründü.

Öne doğru eğildi ve *sonunda* -nihayet- dudakları neredeyse benimkilere değiyordu.

Ayak sesleri kulaklarımı tırmaladı ve Gio ile Vince sözümüzü keserek, Bianchi'nin kesime götürülen uysal bir kuzu gibi arkalarından takip ettiği ana bar alanına girdiler. Bastian anında doğruldu ve benden uzaklaştı. Hareket küçüktü ama çok şey anlatıyordu.

Sesi sadece benim duyabileceğim şekilde alçaldı. "Bu konuşma hiçbir şeyi değiştirmez."

Ama oldu ve ikimiz de bunu biliyorduk.



*Görevini unutma.
Ama yapabildiğiniz zaman sevgiyi seçin.*

-Cinda Williams Chima

BASTIANO ROMANO

"**A** "Sağdıcınız olarak, bu işten sıyrılmanız için ısrar etme ihtiyacı hissediyorum."

Kollarımla Asher'in başını sıkarak Anaconda'mı gösterdim.
Yapabildiğim için mengene tuttum.

Sırıttı, düğününü iptal etmesiyle ilgili milyonuncu imamı geçiştirdi ve elimden kurtuldu. "Bu yaratıcı bile değildi."

Niccolao burada olsaydı benim tarafımda olurdu, bu yüzden şakaları iki katına çıkarma ihtiyacı hissettim. Aslında Asher'ın düğününü iptal etmesini istemiyordum ama sağdıçı olarak evlilik berbatmış ve dünyadaki iyi olan her şeyin sonuymuş gibi davranmak benim yükümlülüğümdü.

Benim ailem için de öyleydi, yani belki bunda bir gerçeklik payı vardı. Asher ve Lucy'nin annem ve Gio gibi olduklarını düşündüğümde değil.

Ya da ben ve Elsa bu konuda.

Bacağımı Asher'ın gövdesine doladım, kollarımı dirseklerine doladım ve onu güreş minderinde Full Nelson pozisyonunda tuttum. "Cidden ama. Oyunun dışında kaldın. Pes et Ash."

Sol kolunu düzeltti ve düz avucunu üç kez mindere vurdu. Dayanamadığım için birkaç saniye daha sıkıca tuttum ve sonra onu bıraktım.

Elimden kurtulur kurtulmaz doğruldu ve bana umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Düğün öncesi gerginliği."

Kaşlarımı kaldırdım. "İkinci düşünceler mi?" "Daha çok heyecan gibi."

Onu çatı katındaki ev spor salonunun içecek ve havlu bölümüne kadar takip ettim. "Çok tatlısın Ashy. Hadi gidip tırnaklarımızı yaptıralım, sen de bana pembe limonatalı martini ve çörek eşliğinde her şeyi anlatırsın."

"Siktir git, göt herif." Durakladı. "Herkes senin çayla çörek yediğini biliyor, salak."

Yüksek sesle ve yüzüne karşı güldüm ama Asher ve Lucy'nin paylaştığı aşkın nasıl bir şey olduğunu merak etmekten kendimi alamadım. Çoğu yönden Asher, onu her zaman tanıdığım kişiyle aynıydı. Tek fark, hayatını paylaşacağı birinin olmasıydı. Ama Lucy? Onun hiçbirimizin göremediği bir yönünü görebiliyordu ve Asher'ın da aynı ayrıcalığı onunla paylaştığından emindim. Bir parçam bunu istiyordu ama o parçam derinlere, zoraki kayıtsızlığımın ve aileme karşı olan görevimin altına gömülmüştü.

Asher bir şişe su ve temiz bir havluyu bana doğru fırlattı. "Steroid falan mı kullanıyorsun?"

Şişenin yarısını bir dikişte içtim. "Sen neden bahsediyorsun?" "Bunun düğün öncesi gerginlikle bir ilgisi yok. Sen aslında benim için en iyisi, adil ve dürüst."

"Gerçekten mi? Bu çok küstahça." Havlunun ucuyla karnına bir tokat attım. "Belki de düşündüğün kadar iyi değilsindir."

Gerçek şu ki, vücudumun çalışması için gereken beş ya da daha fazla saatlik uyku dışında, ya L'Oscurit 'da ya da spor salonundaydım. Bugünlerde Gio'yla takılmak tam bir fiyaskoydu çünkü mafya i leri dışında başka bir şey hakkında konuşmayı tercih etti ime dair ipu larımı yakalayamıyordu.

Vince günün rastgele saatlerinde ortadan kayboluyor, Tanrı bilir ne yapıyordu. Endi eliydim ama yokluğu konusunda onunla y zle menin bana d  ece inden emin değildim.

Frankie Amca ise Romano sendikasının ba ı olmakla meşguldü. Onu en son ne zaman g rd   m  bile hatırlamıyordum. Vince Amca'nın doğum gününde belki? Asher'ın d   n nde olacaktı ama muhtemelen güvenliğini geçip bir göz atamayacaktım.

Asher'ın yanında Lucy vardı ve eninde sonunda hava almaya çıkacaklarını ve aileyle daha fazla takılacaklarını d   nsem de onları balayı döneminden erken çıkarmak istemedim.

Niccolaio her zamanki gibi saklanıyordu. Karde inin başına koyduğu be  milyon dolarlık ödül yüzünden Asher'ın d   n ne katılıp katılmadığı ya da hâlâ eyalette olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve onunla takılmak istesem de güvenliğini riske atmaya de mezdi. Ayrıca, ailem şu anda Niccolaio'nun buradaki varlığını gizli tutmak için ellerinden geleni yapıyorsa, benimle takılmanın tam olarak düşük profilli olmadığını düşündüm.

Everett, Elsa ile Alabama'da ya ıyordu.

Tessie'nin sıkı bir programı vardı; okul, uyku, yemek ve ders dışı aktiviteler. Benimle takılabildi i zamanlarda, L'Oscurit  genellikle beni i le meşgul ederdi. Annem ise çoktan De Luca topraklarındaki evine gitmişti. Gerçek  u ki, annem yanımdayken bile bana iyi bir arkadaş olamıyordu ve hiçbir zaman da olamadı.

Bu da *beni*
yalnız bıraktı.

Tek başıma.

Asher ve Niccolaio yanımdayken yalnız olmak o kadar da kötü değildi, ama sevdiğim büyük bir aileye sahip olup yine de yalnız hissetmek ruhumu parçalıyordu. Yıllardır görmediğim bir oğlum olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Bu yüzden dün gece Ariana De Luca ile bir içki içtim.

D n geceyi düşünmek bile istemiyordum. Onunla ne kadar çok şey payla tı ımı düşünmek, etrafıma bin fit y ksekl inde bir kale inşa edip hayatımın geri kalanını Ariana'sız bir güvenli bölgede yaşamak istememe neden oldu.

Bu da duygularımı işleyemediğim için kendimi zavallı bir ezik gibi hissetmememe neden oldu.

Durumla ilgili hiçbir şey hoş değildi.

Asher başını salladı ve konuyu kapattı. "Düğün için güvenliği sağladık ve düğün listesi kesinleşti. Yanına birini alıyor musun?"

"Hayır."

Güzel yüzünde çocuksu bir gülümseme belirdi ve bu bana daha genç olduğumuz zamanları hatırlattı. Ailemin beklentilerinin ağırlığını omuzlarımda hissetmediğim zamanları. Gio ve Elsa bana ihanet etmeden ve babama yumruk atmak istemeden "baba" diyebildiğim zamanları. Annem Tessie'ye hamileyken ve hala bizimle New York'ta yaşarken, mutsuz ama en azından Gio ile bir ilişkisi varmış gibi davranırken.

"Bundan emin misin?"

"Bana yapmadığını söyle." Elimi yüzümde gezdirdim. "Bana Gio'nun senin lanet olası düğününde bana bir mafya tavşanıyla randevu ayarlamadığını söyle. Tanrı aşkına."

"Sana söylemeyeceğim, ama bu onu daha az doğru yapmaz."

En yakın kum torbasına bir yumruk salladım; torba parlak pembe renkteydi ve üzerine Asher'ın yüzünün resmi bantlanmıştı. Hareket etmeyi bıraktığında yüzüne fotoşopla yapıştırılmış morlukları fark ettim ve sııttım. "Lucy'nin mi?"

"Fotoğraflı indirmeyecek."

Asher'ı kapıdan çıkıp çatı katının koridoruna kadar takip ettim. "Hatırlat da bana bir kopyasını yapmasını isteyeyim. Masamın üzerine çerçeveleteceğim."

Lucy mutfak adasının arkasından, "Olmuş bilin," dedi.

Asher bir kolunu arkadan beline doladı ve öne doğru eğilerek alnının yan tarafını öptü. "Seninle neden evlendiğimi bana hatırlatır mısın?"

"Kesinlikle seks için."

Adadaki taburelerden birine oturdum. "Siz ikiniz iğrençsiniz."

Lucy göz kırptı. "Belki aşkı benim düğünümde bulursun. Babanın sana bir randevu ayarladığını duydum."

"İkinizi de sikeyim."

Asher Lucy'nin belini sıktı. "Kulağa eğlenceli geliyor ama çifte daldırma bana göre değil."

Lucy başını çevirip ona baktı. "Bu yemekle ilgili bir şey değil mi?"

Sııttım. "Evet, ama bu aynı zamanda Asher ve benim seninle dönüşler yapmamızla ilgili bir şey."

Lucy güzel bir kızdı ama onu bu şekilde istemiyordum. Asher'la uğraşmak bu fırsatı kaçırmak için fazla eğlenceliydi.

Asher Lucy'ye doğru eğildi, tezgahdan bir elma aldı ve kafama fırlattı. "Yine Lucy'ye çifte daldırmaktan bahsediyorsun..."

Elmayı yakaladım ve bir ısırık aldım, uzun zamandır ilk kez kendimi rahatlamış hissediyordum. "Sen başlattın."

"Ve buna son veriyorum çocuklar. Nasıl oluyor da birbirinize her yaklaştığınızda yaşlarınızdan on yıl eksiliyorsunuz?" Lucy adanın öbür ucuna uzandı, elmayı benden aldı ve ısırığı yerin etrafından kesti. Doğradığı parçaları tavaya attı. "Bu arada bir centilmen böyle kaba şakalar yapmaz."

Asher özür diledi ama ben Ariana ile geçmişte yaptığımız bir konuşmayı hatırlayarak sırttım.

*Bir beyefendi
yapardı.*

*Ben centilmen
değilim.*

Benim için bir tane ol.

Sırıtişım kaydı. Hayal görmüyordum. Ariana ve benim aramda bir şeyler vardı. Ben manyetik bir alandım ve o da bizi birbirimize yaklaştıran, paylaştığımız bağı güçlendiren yer çekimiydi.

Sorun şu ki, bu olamazdı. Sırlar onun üzerini örtmüştü ve ben hiçbir riski göze alamazdım. Hırçın doğası değişken olduğunu kanıtlıyordu ve ihtiyacım olan son şey birinin tekneyi sallamasıydı. Ve hepsinden önemlisi, o benim çalışanımdı ve ben de onun patronuydum.

Görevim beni zincirliyordu; her sorumluluk, her geçen saniye boğazımı sıkı, hiç bitmeyen bir zincirin başka bir halkasıydı. Bunu kendime hatırlatmama gerçekten gerek var mıydı?

"Az önce nereye gittin?" Lucy masanın karşısından elime uzandı ve tenimi çimdikledi.

Başımı salladım ve şimdiki zamana odaklandım. Asher muhtemelen düş almak için bir yere gitmişti ve ben fark etmemiştim bile.

Oyundan düşmüştüm ve bunu düzeltmem gerekiyordu.

Başımı yana eğerek tenceresindeki karışımı inceledim ve bir parmağımı içine daldırdım. Orta parmağımın ucunu yaktı, benim için büyük bir F U'ydu, ama belki de buna ihtiyacım vardı. "Bir çalışanı kovmam gerekiyor."

Lucy gözlerini kıstı ve elimi itti. "Geçmişte bu konuda hiç sorun yaşamamıştın."

Elmalı karışımın tadına baktım, bana uzattığı kağıt havluda elimi kuruladım ve bar taburesine oturdum. "Ayrıca en iyi arkadaşımın düğününde babam tarafından hiç görücü usulü bir randevuya ayarlanmadım. Her şeyin bir ilki vardır."

"Neden?"

"Bir mafya tavşanıyla evlenirsem, aile şirketiyle olan bağımlı güçlendirmek zorunda kalacağımı düşünüyor."

Lucy Romano işini biliyordu. Sadece umursamıyordu.

Kadın başını salladı. "Hayır, demek istediğim, çalışanı neden kovuyorsunuz?" "Benim için sorun yaratıyor."

"Senin için mi yoksa restoran için mi?" "Benim için."

"Tam olarak ne yapıyor?"

Dikkatimi

dağıtıyor.

Kafamı

karıştırıyor.

Dünyamı alt üst ediyor.

Koltuğumda kıpırdandım ve "Kaba biri" diye cevap verdim. "Müşterilere karşı mı?"

"Bana."

Lucy kaşlarını çattı. Yüzündeki şaşkınlık vücudumda rahatsızlık hissi yaratmıştı.

"Duygularınızı inciterek işinize zarar vermediği sürece kovulmanız için bir neden yok." "Peki, öyle mi?" der gibi kaşlarını kaldırdı.

"Mobilyaların yerini değiştirdi."

"Barda mı? Dün açılış saatinden önce uğradığımda farklı bir şey fark etmedim."

"Dinlenme odası. Ofisimdeki sandalyeyi alıp oraya koydu." Dudakları kıpırdadı. "Peki o sandalyeyle ne yaptı?"

"Tek boynuzlu ata dönüştürdü."

İnce bedeninden kahkahalar yükseldi. "Kafan mı güzel?"

"Gerçek bir tek boynuzlu at değil. Sandalyenin üstüne buzlu bir külah yapıştırdı ve sandalyenin arkasına omurgasından spagetti eriştesi bağladı."

"Değişiklikler" -kıs kıs güldü- "dinlenme odası sayılmaz."

"Tartışmacı biri."

"Son baktığımda burası bir restorandı, diktatörlük değil." "Şey, o-"

"Bastian, gerçekten neler oluyor? Burada boşa kürek çekiyorsun."

Bir an durakladım. "Ondan etkileniyorum ve çalışanlar sınırların dışında."
İşte. Söylemiştim. Tamamını değil ama beni çıplak bırakmayacak kısmını.

"Onu kovmayacaksın."

"Pardon?"

"Penisini kontrol edemiyorsun diye zavallı kızı kovacak değilsin ya."
Başını yana eğdi, o kusursuz yüz hatlarını lanet olası bir anlayış
dolduruyordu. "...tabii kontrol edemediğin şey penisinden fazlası değilse."

İndirimli kayganlaştırıcıyla yanlamasına sik beni. Asher neden daha
aptal biriyle evlenemedi?

"Seksenin altında kimse penis demez. Sik ya da yarak der. Ve neden
bahsettiğinizi bilmiyorum."

Yalan söylemekten
gurur duyuyor
muydum? Sadece işe
yararsa.

Kollarını kavuşturdu. "Aptal numarası yapma."

"O oynamıyor." Asher belinde sadece bir havluyla buzdolabına doğru
yürüdü. "O aptal. Rol yapmıyor." Göğsünden aşağı birkaç damla su
süzülürken Lucy'nin onlara baktığını fark ettim.

Tezgâhtan cüzdanımı ve anahtarlarımı aldım ve ceplerime yerleştirdim.
"Ve bu da gitmem için bir işaret."

Kapıdan Asher'ın, "Onun olayı ne?" diye sorduğunu
duydum. Lucy kıkırdadı. "Aşık olmuş."

Şaka yapıyordu ve çok uzaktı ama bu Ariana De Luca'nın dikkatimi
çektiği gerçeğini değiştirmiyordu. Ona aşık değildim. Hoşlanmıyordum
bile. Ama ilgimi çekiyordu ve bu Elsa'dan beri kimsenin yapmadığı bir
şeydi.

Ama eğer bu sadece bir entrikaysa, neden kendimi bu kadar berbat hissediyordum?



A L'Oscuritá'nın barına girer girmez Tessie doğruca Ariana'ya koştu ve kollarını bacaklarına doladı. Ellerindeki buz kovaları sallanırken o da Ariana'nın etkisinden kendini korumaya çalıştı.

Tessie'nin cesedi.

Kovaları tezgâhın üzerine taşırken ince kolları esnedi ve Tessie'nin kucaklamasına karşılık verdi. "Nasılsın, Tessie?" Sırtını dikleştirdi, hafif bir irkilmenin kaçmasına izin verdi, sonra o şımarık, tam Tessie'ye göre gülümseme yüzünü hayalimdeki *Playboy dergisinin* orta sayfasına dönüştürdü. "Bütün gün seni görmeyi dört gözle bekliyordum."

"Gerçekten
mi?" "Tabii
ki."

Onlara yaklaştım, aşk festivalini durdurmam gerekiyordu. Tessie'nin hayatında onu terk edecek birine ihtiyacı yoktu.

Ariana, ben yarım adım uzaktayken gözlerini kısarak bana baktı. "Hiç kimse bana senin baktığın gibi bakmamıştı."

"Peki bu nasıl oluyor?"

Gözleri benimkilerle buluşmadan önce Tessie'ye baktı ve sesi alçaldı. "Sanki beni öldürmek mi yoksa öpmek mi istediğinden emin değilmişsin gibi."

Göz göze geldik ve benimkilerin esir alan mı yoksa esir edilen mi olduğunu bilmiyordum.

Tessie bir aşağı bir yukarı zıplayarak transımızı bozdu. "Öp! Öp!"

Hayatımı sikeyim, mesafeye ihtiyacım vardı. Bu şeyden uzaklaşmaya... bu... bu ne? Neydi o? O her neyse, lanet kafamı karıştırıyordu. Tessie. Everett. İki önceliğim vardı. Sadece iki tane ve o etrafımdayken onlara odaklanamıyordum.

Bakışlarımı sertleştirdim, gözlerimle Ariana'ya onu öldürmeyi tercih ettiğimi anlatmaya çalıştım. "Barda bir müşteri var ve buzlar eriyor."

Her hareketinde yüzünü buruşturarak birkaç adım geri attı. "Nefret hayatı felç eder."

Aşk onu serbest bırakır.

Bizden bahsetmiyordu. Benim hakkımda konuşuyordu. Sanki beni tanıyormuş gibi. Felç mi olmuştum? Sıkışmış gibi hissettiğime emindim. Ama sesi bir fısıltı gibiydi, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibiydi.

Ve Martin Luther King, Jr.'dan alıntı yapıyordu. Hayatında bar işletmekten başka bir şey yapıyor olabileceği gerçeği milyonuncu kez aklıma geldi. Belki de ikiyüzlülüktü. İkimizin de Ivy League seviyesinde diplomaları vardı ve o barmenlik yaparken ben restoran işletiyordum. Aynı madalyonun iki yüzü.

Tessie, Ariana'nın dar elbisesinin kenarından çekiştirdi. "Sorun ne?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Burnunu komik bir şekilde kıvrıp duruyorsun."

"Benim için endişelenme, tatlım." Elini Tessie'nin omzuna koydu.

"Bütün gün buz taşıdım. Sırtım sadece biraz ağrıyor."

Suçluluk duygusu damarlarımda dolaştı.

Mesafe, Bastian. Mesafe.

Pislik olmak da sayılır, değil mi?

"Üzerine biraz buz koy." Buz kovasına doğru başımı salladım ve güldüm. "Görünüşe göre sende bolca var." Bir elimi Tessie'nin beline koydum ve onu ofisime götürdüm.

Kapıdan adımımızı attığımızda kaşlarını çatmıştı. Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Kollarını kavuşturdu. "Sen tam bir pislisin!"

"Çalışanlarımdan işlerini yapmalarını beklediğim için mi?" Tessie'yle bir yetişkinmiş gibi konuşmam Ma'yı rahatsız ediyordu ama insanlara bebek gibi davranmak gibi bir alışkanlığım yoktu. Buna kız kardeşim de dahildi.

"Bu konuda kaba olmana gerek yok! Eminim Everett senin ne kadar kaba olduğunu bilmiyordur!" Karnımı deşti, arkasını döndü ve kapıya yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" Arkasından
seslendim. "Geri geleceğim."

Çocukluğumdan bu yana yetişkinlik yaşı değişmiş miydi?

Başımı salladım ve kendimi tutamayarak güvenlik monitörlerinin yükselmesi için düğmeye bastım. Ariana bodrum merdivenlerini yarılamış, bir başka büyük buz yükü taşıyordu. Suçlu mu hissediyordum? Ne yazık ki. Duygular kulağa geldiği kadar aptalca geliyordu.

Ama sonra sandalyeme *yaslandım*, Tessie geri dönüp o lanet olası tek boynuzlu at sandalyesine tırmanırken sırtımdaki ağrı fark ediliyordu. O ergonomik tek boynuzlu at sandalyesine kırımın oturması gerekiyordu, külahsız, kremasız ve spagettisiz.

Tessie meyve suyu poşetinin pipetindeki plastik ambalajı çıkardı ve pipetiyle kartonun üst kısmını dürttü.

"Onu içmemelisin." "Neden içmeyeyim?"

"Çok fazla koruyucu madde ve ilave şeker var."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Beni ispiyonlayacak mısın?"

"Olabilir. Haklısın. Son zamanlarda şeytanla arkadaşlık ediyorsun."

"'Arkadaşlık' ne demek?"

"Arkadaşlık etmek."

"İyi denemeydi. Artık 'fra-tit-er-ni-zing' ne demek biliyorum."

"*Arkadaşlık etmek*," diye düzelttim. "Ama ben senin versiyonunu daha çok sevdim."

Dudaklarını kaçak meyve suyu poşetinden çıkan pipetin etrafına doladı, şaka (neyse ki) ona göre değildi. Benim kaybettiğim bir bakışmadan sonra Tessie muzaffer bir yudum daha aldı. "İçemeyecekmişim gibi bakmayı kes."

"Yapmamalısın."

"Fazladan şeker yok. *Squeezed*'den taze sıkılmış!" "Beşinci Cadde'deki yer mi?"

Birkaç blok ötedeki lüks bir meyve suyu dükkanından nasıl gurme meyve suyu alabiliyordu?

"Evet!" diye 'p'yi patlattı. "Ari bana her gün bir tane getiriyor ve benim için dinlenme odasındaki buzdolabına bırakıyor."

Tabii ki öyle yaptı.

İçimi çektim, nefesimi dışarı verdim. Bunu benim için kolaylaştıramaz ve ondan huzur içinde nefret etmeme izin veremezdi. Tessie ödevini çıkarırken ben de

Kamera. Ariana merdivenlerden yukarı hâlâ buz taşıyordu ama bu kez yükü farklıydı. Attığı her yavaş adım vücudunu gözle görülür biçimde zorluyordu. İşte yine o lanet suçluluk duygusu.



ARIANA DE LUCA

T Gece geç saatlerde bar gürültülü oluyordu. Anlamıştım. İnsanlar rahatlamak için geliyordu ve geç saatlerde daha çok içki alınıyordu. Genelde sorun olmazdı.

Her zaman vardiyanızdaki birine nereye gittiğinizi bildirin.

Boş alanlara tek başınıza seyahat etmeyin.

Bunlar eğitim sırasında üzerinden geçtiğimiz iki kuraldı. O zamanlar bunları not etmiştim ama hiçbir zaman gerçekten uymamıştım. Eğitimim bana rahatlık veriyordu ama iş gerçekten kullanmaya gelince yapamayacağımı fark ettim. Fiziksel olarak yapamayacağım için değil, yaparsam kimliğim açığa çıkacağı için.

Barmenlerin karışık dövüş stilleri konusunda bir geçmişi yoktu. Bir barmen gibi davranmam gerekiyordu. Bir ajan gibi değil. Depoya gidip daha fazla kağıt havlu rulosu almak için tek başıma dışarı çıktığımda Graham'a söylememiştim.

Bir ve iki numaralı kurallar? Bozuk.

Barın girişinin yan tarafta olması ve bodrumun içki ve buz için mahzene dönüştürülmesi nedeniyle, ara sokağa bir depo odası inşa edilmişti. Yol ışıklandırılmıştı ve barın içinde ve kapısında fedailer vardı, bu yüzden eğitimimle köşeyi dönüp ara sokağa girmenin güvenli olduğunu hissettim.

Anahtarımı kullanarak depoya girerken bunu hiç düşünmedim. Tutabildiğim kadar rulo alıp çıkmak için döndüğümde anahtarım dış kilide takılıyken kapının kapanmasına izin verdiğimi fark ettim. Hırsızlığı önlemek için kapının otomatik kilitleme özelliği vardı, taşınabilir bir testerenin ahşap kapıyı kolayca parçalamayacağından değil.

Ruloları bir rafa koydum ve kapı kolunu çevirdim. Hareket yoktu. Okşadım. Hiçbir şey yoktu. Kapıyı açacak bir şey bulmak için odayı taradım ama bir şey bulamadım. Lanet olsun. Avuçlarımı tahtaya vurdum ve birinin beni duyabileceğini umarak bağırdım.

Kapı kolu dönerek açıldığında vücudumu bir rahatlama dalgası sardı ama diğer taraftaki adamı gördüğümde duraksadım. Onu bardan tanıdım. İnfazcı değildi ama bazen içeri girdiklerinde o ekiple birlikte içerdi. Tehlikeli görünüyordu ama onu alt edebileceğimi biliyordum... Sadece kimliğimi açığa çıkarabilirdim.

Yumruklarımı sıktım ve önümde tuttum, gerekirse dövüşmeye hazırdım. Dövüş duruşumu görünce başını geriye atarak güldü.

"Şirin." Kapıyı arkasından kapattı. "Kavga etmelerine bayılıyorum."

Kapının kapanışını ve beni onunla buraya kilitleyişini izlerken yutkundum. "Bunu yapmak istemezsin."

"Beni bundan vazgeçirmeye çalışmalarına da bayılıyorum." İleri doğru tembel bir adım attı.

"Bu yanına kalmayacak. Bir düşünün. Restoranda ve barda yüzlerce insan var. Tanıklar var."

Cık *cık etti*. "O dedi. Kadın dedi. Bunun gerçekleştiğini gerçekten görmedikleri sürece kimse bir şey kanıtlayamaz."

Saldırmaya hazır bir köpekbalığı gibi etrafımda dolanırken gerçekliği iliklerime kadar işledi ve ben de vücudunda ilk saldırıyı yapabileceğim zayıf noktalar aradım. Buna gerek kalmadı. Kapı açıldı ve Bastian orada durdu. Kapıyı açık tutmak için vücudunu kullanarak ona yaslandı.

Manzarayı incelerken kollarını kavuşturdu, gözleri adama dikilmeden önce vücudumu ve duruşumu hızla değerlendirdi. "Ona bir daha bakarsan

gördüğün son güzel şey olacak."

Sanki bana sahipmiş gibi konuşuyordu. Nedenini anlamıştım. Benim üzerimde hak iddia ediyordu, statüsünün bu adamın bir daha benimle kavga etmemesini sağlayacağını biliyordu. Gerçi Bastiano Romano'dan gelen bir emre kimse itaatsizlik etmezdi. Yine de iltifatı dudaklarımın aralanmasına neden oldu ve bunu biliyordu çünkü gözleri kayarak dudaklarımın üzerinde daraldı.

Güzeldi. Bana güzel demişti.

Kendime *istihbarat toplaman gerektiğini* hatırlattım. Ancak şu ana kadar L'Oscurit 'da acı verici bir şekilde istihbarat yoktu. Belki de Asher Black gerçekten temizlenmişti ve onunla birlikte restoranı da.

"   r dilerim," diye mırıldandı adam. Beni öne doğru iterek yanımdan geçti ve omzunu sırtıma çarparak kapıdan  ıktı.

Bastian düşmeden önce beni yakaladı ama bu hareket kapıyı bırakmasına neden oldu ve ikimizi de depoya hapsetti. Oh, Tanrım. Kapıyı kovaladım ama çoktan kapanmıştı. Kapana kısılmıştım. Hem de onca insan arasında.

Yardım için bağırırken yumruğum kapıya çarptı. Yumruğumu tekrar kaldırdım ama o yakaladı.

"Bileğini burkacaksın," diye açıkladı ilk darbeden kalan kızarıklığı ovarken. Sanki umurundaymış gibiydi. "Sen aptalca ve huysuzca davranmak istiyorsun diye programı yeniden düzenleyecek vaktim yok."

Doğru.

İşte

oradaydı.

Gerçek o.

Elimi çektim ve odanın içinde volta attım. Çünkü o bu kadar çok yer kaplarken klostrofobik hissetmeye başlamıştım. En fazla 1.80 boyunda ve 90 kilo kaslıydı. Bu kadar yer kaplamaması gerekirdi ama kaplıyordu.

Bizi hapseden kapıya rahatça yaslanarak, " ıldıırıyorsun," dedi.

"Bütün gece burada kalabiliriz." "Aptal mısın sen?"

Durdum ve ona baktım. "Affedersiniz?"

"Her zaman vardiyanızdaki birine nereye gittiğinizi bildirin ve boş alanlara tek bağınıza gitmeyin." Kollarını kavu turdu. "Var olmalarının bir sebebi olan iki basit kural, ama sen bunları anlamaktan aciz görünüyorsun. Eğer gelmemiş olsaydım..."

Sözünü kestim, "*Senin* adamlarınla takılmayı seven müdavimlerinden biri tarafından tecavüze uğrayabilirdim." İlk kez onun mafya ilişkilerine bir gönderme yapmıştım. İnce bir göndermeydi ama havada asılı kaldı ve kalınlaşmasına neden oldu.

Bastian'ın çenesi tecavüz kelimesini duyunca gerildi ve kollarını iki yana açtı. "Onunla ilgilenilecek."

"Nasıl?" Burada kendini suçlamayacağını biliyordum ama gerçekten merak ediyordum.

"Senden daha zeki biri tarafından." Sözleri normal ısırganlığından yoksundu ama gözleri öfkeli bakıyordu. Başka biri olsaydı, umursadığını söylerdim.

"Teşekkür ederim."

Beklediği cevabın bu olmadığından şüphelendim çünkü bir şey söylemek için ağzını açtı ama durdu.

Başını eğerek selam verdi. "Bir şey değil."

Başımı raflardan birine yaslardım. Kafa derime battı ama acıyı görmezden geldim. "Aptalcaydı." O adamı haklayabileceğimi biliyordum ama bu kimliğimi açığa çıkarırdı. Kendimi böyle bir duruma sokmamalıydım. "Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağım."

"Güzel."

Harika. Burada bir neanderthal ile kapana kısılmıştım. Sessizliği ya da tek kelimelik cevapları kaldıramıyordum. Uzun bir mesaj gönderip karşılığında "K" almak gibiydi. Bunu sadece medeniyetsiz insanlar yapardı.

Sessizlik dar alana yerleşti. Yapacak bir şeyler bulmak için depoyu düzenlemeyi düşündüm ama zaten düzenliydi, bu yüzden Jeopardy'nin melodisini mırıldandım ve buradan çıkmamıza yardımcı olacak bir şeyler bulmak için etrafa bakındım.

Kağıt havlu. Tuvalet kağıdı. Yazıcı kağıdı. Makbuz kağıdı ruloları. Kağıt peçeteler. Çok güzel.

"Neden bir tek boynuzlu at?" diye sordu.

Yüzünü ona döndüm, onu doğru duyduğumdan emin değildim. "Ne dedin?" "Sandalyemi bir tek boynuzlu ata dönüştürdün. Neden tek boynuzlu at?"

"Çünkü kız kardeşin bana onları hatırlatıyor. O türünün tek örneği, güzel ve dirençli. Hayatın içindeki sihri görüyor."

"Sihir mi?"

"Eğer ona inanmazsan, onu asla bulamazsın."

"Büyüye inanıyor musun?"

Eğlenmiş görünüyordu, yüzü küçümseyici bir neşeyle doluydu. Dudakları gülümsemeye benzer bir şekilde kalktı ve her şeyin elime geçtiğine yemin ettim. Gamzeleri vardı. Hem de iki tane. Parmaklarımı uzatıp onları dürtmek istedim. Elbette bunu asla yapamazdım, bu yüzden başımı öfkeyle salladım.

"Büyücüler ve cadılar gibi değil," diye açıkladım. "Kader ve Alinyazısı gibi demek istiyorum. Bu tür şeyler."

"Dünyayı olduğundan daha güzel gösteriyorsun."

"Komik, ona baktığımda güzellik görmediğimi düşünürsek. Ama kız kardeşin görüyor."

"O daha genç."

"Olabilir. Ama o pembe gözlükleri elimden geldiğince uzun süre takmak istiyorum. Hiç tereddüt etmeden yüksek sesle gülüyor, kalbinde hissettiklerini söylüyor ve sadece iyi niyetle düşünüyor. Bu tür şeyleri kaybeden insanlar, onlar gidene kadar değerlerinin farkına varmazlar. Bizim gibi insanlar. Onları kaybetmemiş olanları korumak bize düşüyor, çünkü sadece biz biliyoruz."

"Biz."

"Evet."

İsterse bunu inkâr edebilirdi ama bu gözlerinde bir kayıp gördüğüm gerçeğini değiştirmezdi. Yara ne kadar uzun süre kapanmış olursa olsun her zaman kanayan türden bir kayıp. Nasıl hissederse hissetsin, ne yaparsa yapsın, ne yaparsa yapsın orada kalıyordu. Kimi kaybettiğini bilmiyordum -dosyalar bana söylememiştii- ama ne gördüğümü biliyordum.

Bastian'ın koruyucu bir içgüdüğü vardı. Tecavüz kelimesini duyduğunda çenesi titremişti ve beni kurtarmakla kalmamış, kurtarılmaya ihtiyacım olduğu gerçeğine de tepki vermişti. Sanki bunun tekrarlanabileceği fikri onu tedirgin etmişti.

Onun hakkında fark edebileceğim daha kötü bir şey olamazdı. Böyle insanlar beni hep çekmiştir. Koruyucu içgüdüleri görmek, dikmek için çok çalıştığım bir bariyeri kırdı. Sevgiye ne kadar muhtaçtım ki, onunla tanıştığımdan beri bana engel olan birinden gelen ilk his karşısında bu kadar umutsuzluğa kapılmıştım? Acınası.

"Gidersen Tessie'ye zarar verirsin," dedi, sanki uzak durmak o kadar kolaymış gibi.

Ne pislik ama. Ondan uzaklaştım ve beni bu cehennem çukurundan kurtaracak bir şey aramaya devam ettim. Beni. Bizi değil. *Beni*. Kapıyı kilitleyip onu burada bırakabilirdim, umurumda değildi.

"Buraya gel," diye emretti.

Onu görmezden geldim.

"Gel. Buraya gel."

Adımlarımda durakladım, sesindeki otorite karşısında tüylerim diken diken oldu. Vücudum onunla yüzleşmek için döndü, ama konuşmasına izin vermek yerine başımı salladım ve "Seni kim incitti?" diye sordum. Ben yaklaşırken gözleri kısıldı ama durmadım. Ben devam ederken ayak ayak üstüne attık: "Çünkü mümkün olan her yerinden bıçaklanmış biri gibi davranıyorsun. Sırtından. Boynundan. Uyluk. Göğüs." Parmağımla göğsüne vurmak için ileri uzandım ama parmağımı yakaladı.

Ona doğru tökezleyerek ilerlerken beni durdurmadı. Kendimi sabitlemek için göğsünü kullanmak zorunda kaldım, avuçlarımın teninde yanmasından utandım

-Hatta düğmeleri bile ayrılmıştı. "İşin bitti mi?" diye sordu.

Boğazımda öfke birikti. Ona değil. Bana karşı. Yıkılan o duvar bir daha dikilemedi ve o... *farklı görünüyordu*. Gözlerini acıma gibi bir şey doldurmuştu. Gözlerimi kapatıp söylediklerini duymamaya çalıştım, günün nasıl olup da böyle bir yüzleşmeye dönüştüğünü merak ediyordum.

"Özür dilerim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kesinlikle doğru duymamıştım.

"Bugün köşeye sıkıştırıldığın için üzgünüm. Tessie'ye bağlandığın ve sonunda onun California'ya gittiğini göreceğin için üzgünüm. Kavgayı ettiğimiz için üzgünüm. Sana bir takas teklif edeceğim."

"Takas mı?"

Benden ne istiyor olabilir ki?

"Evet. Kurallara uymaya başlarsan daha az... değişken olacağım," diye kelimeyle oynadı, "kurallara uymaya başlarsan. Onlar senin güvenliğinin için var."

Bu teklifi aklım almıyordu. Onun bundan çıkarı neydi ki?

"Anlaştık," diye kabul ettim sonunda.

Bir kez başını salladı, döndü ve kolaymış gibi kapıyı tekmeledi. Tahta parçalandı ve bir sürü parçaya ayrıldı. Dağınıklığın yanından geçip gidişini izlerken ağızım bir karışık açık kaldı ve bunu neden en başta yapmadığımı merak ettim.



*Doğru hissettiren tek şey,
olabildiğince yanlış.*

-Maggie Hall

ARIANA DE LUCA

S Onunla tanıştığımdan beri Bastiano Roman'da üç şey fark ettim; hepsi de beladan başka bir şey değildi.

İlk olarak, onu nihayet tanıdığımı, bazı şeyleri anladığımı düşündüğümde ve sonunda kendimi ona karşı hazırlayabilseydim, halıyı altımdan çekerdi ve ben de en b a ş a dönerdim.

Tamamen bilgisiz. En kötüsü de, görevimin ötesine geçtiğini kabul etmekten nefret ettiğim nedenlerden dolayı onu tanımak istememdi.

İkincisi, kendisinden başka kimseye hesap vermezdi. Asher bu restoranın sahibi olabilir, ancak kabul etmeyi reddettiğim nedenlerden dolayı, personel Bastian'a yanıt veriyor, saygı duyuyor ve hayranlık besliyordu. Bastian'la uğraşmak korkunçtu, ancak çoğunlukla çalışanlarına oldukça adil davranıyor ve dünyanın en etkileyici restoran ve barlarından birini başarıyla işletiyordu. Yine de, her zaman herkesi ve kendisini kontrol ediyor olması beni en iyi ihtimalle rahatsız ediyordu.

Üçüncüsü, Bastiano ne kadar çekici olduğunu biliyordu ve bunu zaten etkileyici olan cephaneliğindeki bir başka silahmış gibi kullanıyordu. Bastian'ı L'Oscurit 'nın bar tarafında nadiren görürdüm, ama gördüğümde gözlerimiz her zaman birbirini bulurdu ve onunki içimi yakıp kavurarak Lakers maçının dışındaki çakma tişört satıcıları gibi alanımı işgal ederdi.

Ama son zamanlarda onu nadiren görmeme rağmen onu hissediyordum. Tessie'ye dinlenme odasında ders verirken onu hissettim ve Tessie, kardeşininkine benzer gözlerle bana dikkatle baktı. Odaya girdiğinde onu hissettim ve ensemdeki tüyler bir köpeğin tüylerini diken diken etmesi gibi diken diken oldu. Ve hiç atanmamam gereken sağ taraftaki vardiya sayesinde bodrumdan yüzlerce kilo buz taşıdığım her seferinde onu kesinlikle hissettim.

Bastian'la girdiğim bahisten kazandığım vardiyaları bozdurmalıyım ama Emily'yi nereden tanıdığımı dair soruları yanıtsız bırakmayı seçtiği için minnettardım. Böylece, gecenin son buz yükünü kaldırdım, sırtım ağrıdığında neredeyse anında bıraktım.

Başımı öne eğip duvara yasladım. "Hayatımı sikeyim." "İşte bu yapabilirim tavrı." Bastian'ın varlığı odayı doldurdu.

İnlememek için kendimi zor tuttum. Şu anda kendimi zayıf hissediyordum. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak. Beni zayıf görmeye ihtiyacı olan son kişi Bastiano Romano'ydu.

Başımı duvara dönük tuttum. "Bunun bizim için normal olduğunu biliyorum -siz itersiniz, ben çekerim ya da her neyse- ama yapmasanız olmaz mı *Bay Romano*? Sadece bugünlük. Çünkü yapamam. Yapamam işte." Omuzlarım ve sırtım ağrıyordu ve bacaklarım vücut ağırlığımı taşımakta zorlanıyordu. Dün zaten benimle alay etmişti ve şimdi de ayıyı dürtmeye kalkarsa onu ısıracığıma yemin ettim.

Bir adım daha yaklaştı.

"Bastian." "Ne?"

"Bana Bastian de."

Bastian'a bakma riskini göze alamayarak alnımı duvara dayadım. Birbirimize her yaklaştığımızda aramızda oluşan elektrik gerilimi tehlikeli olmaktan başka bir şey değildi. "Bu da ne böyle?"

Ses tonunu çözmeye çalışıp başaramayınca kaşlarımı birbirine bastırdım. Genelde benim için ayırdığı ısırik yoktu. Beni böyle gördüğü için suçlu mu hissediyordu? Bundan şüpheliydim. Adam Güney Kutbu'ndaki bir igloda donmuş bir buz küpünden daha soğuktu.

Yaklaşmaya devam etti. "Belki biraz kötü hissediyorum."

"Ne oldu-" Sesimi kalınlaştırdım ve "bu konuşma hiçbir şeyi değiştirmiyor mu?" diye alay ettim.

"Olmadı."

Sesi daha yakındı ama yine de dönmedim. Muhtemelen dönmeliydim - bir duvara bakarken onunla sohbet etmek çoğu kişinin tuhaf bulacağı bir seviyeye ulaşmıştı - ama dönemedim.

Benimle alay ettiğini bilsem de ses tonunda alaydan eser yoktu, "Bunu söylediğimde insandım, şimdi de insanım. İnsanlar bir başkasını tehlikede gördüklerinde yardım etme eğilimindedirler."

İnançsızlığım bedenimi sarstı ve kocaman bir kahkaha attım. "Yardım mı? Beni bu duruma sen soktun. Nasıl yardım edeceksin?"

Parmaklarının ucu boynuma değdiğinde ürperdim ama geri çekilmedim. "Ne yapıyorsun?"

Cevap vermedi. Bunun yerine saçlarımı topladı ve yana doğru yatırarak boynumu ortaya çıkardı. Başparmağı ince ensemden bir, iki ve üçüncü kez daha sert bir şekilde gezindi. Zihnim allak bullak olmuş ve nefeslerim titrerken bir iniltiyi zapt ettim.

Elleri omzumun üzerinden kaydı.

Olmaz öyle şey.

Bana masaj yapıyordu.

Romano suç örgütünden Bastiano Romano bana masaj yapıyordu.

Elleri sırtımda gezinirken dokunuşuna doğru eğildim. Jenn'in önerdiği saati dört yüz dolarlık masajı karşılayamayacağımı düşünmüştüm, ama bu... Bu benim imkânlarımı daha da aşıyor gibiydi.

Onu durdurmadım ama durdurmalıydim. Burada kaldığım her gün beni bu örtünün büyüü altında daha da derine çekti. Bu daha önce hiç olmamıştı. Elbette, bazı kılıflar küçük parçalarımı değiştiriyordu ama hiçbiri beni daha önce ele geçirmemişti. Bir görevde kendimi hiç kaybetmemiştim. Belki de insanlar

-Bastian ve Tessie- ya da belki de kendi kapağım olduğum gerçeğiydi. Kendimi içinde kaybettiğim *bendim*.

Tamam, belki biraz da Bastian'dı.

Bir eli belimi kavradı ve omzumun altındaki bir düğüme daha sert bastırırken beni hareketsiz tuttu. Ön dişlerim alt dudağıma gömülmüş, bunun ne kadar iyi hissettirdiğini ona göstermeyi reddediyordum. Elini belime doğru uzattı, diğer eli düğümlerim üzerinde çalışırken elinin büyüklüğü tenimi tüketiyordu.

Gözlerim kapandı ve boyun eğdim. Ellerimi birleştirdim.

"Daha sert."

Yalvarışım bir elekten geçen pudra şekeri gibi akıp gitti, kırılan kümelerim kararlılığımın yanında yere düşmeden önce küçük küçük parçalara ayrıldı. Öylece yalvarmadım. Ama yalvardım ve bunu geri alamazdım, bu yüzden o devam ederken sessiz kalmaya çalıştım.

Tekrar başlamadan önce tamamen durdu, bu sefer daha sertti, bana istediğimi kabul etmeyi reddettiğim şeyi veriyordu. Nefesi boynumun açıkta kalan derisini dalgalandırdı ve etimde küçük hilal olukları oluşana kadar tırnaklarımı uyluklarıma geçirdim.

"Bastian, bu iyi bir fikir değil."

Bedenim sözlerime meydan okuyarak parmak uçlarıyla buluştu ve daha fazlası için yalvardı. Boynumu yana doğru bıraktım ve o da avucunu omzum boyunca kaydırarak enseme okşadı. Gözlerimi kapatıp her şeyi unutmama izin verseydim -nerede olduğumuzu, kim olduğumuzu ve birbirimize duyduğumuz nefreti unutsaydım- kendimi sevgili olduğumuza, küçük odayı şehvetimizle buğulandırdığımızı ikna edebilirdim.

Ve lanet olsun, çok iyi hissettirdi. Daha önce hiç kötü alışkanlıklarım olmamıştı, ama onlarla savaşmanın böyle hissettirdiğini hayal etmişim ve teslim olmak...

Daha iyi hissedeceksin, diye fısıldadı midemdeki kıpırtı.

Haklıydı, kalbim de aynı fikirdeydi.

Gerçek şu ki, buna ihtiyacım vardı. Sırtım ağrıyordu. Ayaklarım ağrıyordu. Büroda yaptığım hiçbir fiziksel aktivite beni gün boyu merdivenlerden yüzlerce kilo buz ve votka taşımaya hazırlamamıştı.

Kesinlikle bu yüzden kıpırdamadın, diye düşündüm, sonra tereddüt ettim, uzandım ve elbisemin askılarını indirdim. Kumaş düştü ve belimi geçmeden yakaladım. Elbisenin üst kısmını bir araya topladım ve karnıma doğru tuttum, çıplak göğüslerim duvara yaslandı. Kaba dokusu meme uçlarımı dikkat isteyen sert tepeler haline getirdi ama mantıklı düşünceleri görmezden geldiğim gibi onları da görmezden geldim.

Bir açıklama yapmak için bocaladım, sonra da "Ten tene daha iyi hissettiriyor" dedim.

Gerçekten de bunu haklı çıkaracak hiçbir açıklama yoktu. Vücut ağrıları sıcak bir banyo ile hafifletilebilirdi, şehrin en tehlikeli suç ailelerinden birine bağlı birinin üstsüz özel masajı ile değil. Ve beni bu duruma sokan hıyar.

Bastian nefesinin altında inleme ile küfür arası bir şey mırıldandı ama kulağıma fısıldamak için eğildiğinde elleri çıplak sırtıma geri döndü. "Bana durmamı söyle."

Durmak mı?

Nasıl yapabilirim?

Bunu istedim. Onu istedim. Rasyonel olarak, yapamayacağımı biliyordum. Yapamazdım. Yerine getirmem gereken bir sorumluluğum, tutmaya yemin ettiğim bir yeminim vardı ve bu durumla ilgili hiçbir şey bir zamanlar kendimle gurur duyduğum dürüstlüğün zerresine sahip değildi.

Ama belki sadece bir kez teslim olursam, boğazımı tırmalayan arzudan kurtulabilir ve bu efsaneye dağılmadan devam edebilirdim. Sanki günahlarımı affettirecekmiş gibi bu zavallı mantığa sarıldım ve Bastian'ın dokunuşuna yaslandım.

"Durma," diye yalvardım.

Parmakları tenimde durakladı ve başımı geriye doğru kaldırıp gözlerine baktım. Gözleri benimkilerle buluşup şehvetle daralmadan önce, her zamanki ukala ve kendinden emin tavrından çok farklı olarak yırtık görünüyorlardı. Uzandı ve yanağım duvara yaslanana kadar başımı yönlendirdi.

Parmakları sırtımdan aşağı kayarken, elbisenin kumaşı ayak bileklerimin etrafında toplanana kadar onlarla birlikte sürüklenirken parmaklarım tuğlaya bastırdı, bir şeye tutunamadı. Boynumdan omurgama doğru öpücükler bırakırken, elleri dudaklarının vücudumdaki inişini takip ederken beklemek bana acı veriyordu.

"Bacaklarını daha geniş aç." Sesinin sertliği içimi tırmalıyor, şehveti baş döndürücü daireler çizerek çalkalıyordu ve eğer etrafıma uzanıp parmaklarını külotumun içine sokarsa, ıslak ve onun için hazır olacağımı biliyordum.

Lanet olsun.

Emrine itaat ettim ve elleri beni külotumun altını yırtarak ödüllendirdi, yırtık külotla ya da hiç külot olmadan çalışmak zorunda kalacağımı hiç umursamadan. Kızımın yanağına bastırıldığı ağız açık öpücük, ısırmasından önce geldi.

Acı doğrudan klitorisime şehvet sarsıntıları gönderene kadar dişleri etime battı.

Kıpırdandım, tedirgindim, daha fazlasına ihtiyacım vardı ama istemeye cesaret edemiyordum. Bir *tokat! sesi* odada yankılandı ve ne olduğunu anlamam bir anımı aldı.

Arkamdan amıma hafif ama sert bir tokat attı, şişmiş klitorisime. "Hareket etmeyi kes. Avuç içlerini duvara yasla."

Onları tuğlaya dayadım ama öne doğru eğilip arkadan yarığımın üzerinde bir iz yaladığında hareketlerimi durduramadım. Öne doğru sarsıldığımda elleri kalçalarımı iki yandan kavradı. Dili dudaklarımın arasından geçip klitorisimin üzerinde kayarken beni sabit tuttu.

"Ne?" O ayağa kalkarken bocaladım.

Kendimi bunu istemediğime ikna etmiştim, ama şimdi başlamıştı, durmayı düşünemiyordum. Asla. Bastian gitmek yerine sorumu duymazdan geldi ve külotumu kalçalarımı yırtana, yanlarımda kızgın kırmızı izler bırakana kadar çekti. Sonra ayağa kalktı, her bir elimi tuttu, arkamda birleştirdi ve külotumla birlikte sıkıca bağladı.

"Hareket etme dediğimde, hareket etmeyi bırakacaksın. Anladın mı?"

Vay anasını.

Bu adam beni mahvedebilir.

Aksine, sözleri dudaklarımdan daha fazla ıslaklığın kaçmasına neden oldu. Bunun için kendimden nefret bile edemezdin, çünkü *denemiştin*, lanet olsun. Ondan nefret etmeye çalıştım. Hedeflerim söz konusu olduğunda genellikle kolaylıkla ortaya çıkan, ama Bastian söz konusu olduğunda asla yapışıp kalmayan o derin, ruhumu tüketen, irademi kıran nefreti kendime zorla kabul ettirmeye çalıştım.

Kendini beğenmiş tavırları ve talepkâr davranışları onu daha çok istememe neden oluyordu. Ne istediğini bilen bir sürü erkekle tanışmıştım ama bunu gerçekten yapabilen bir erkekle hiç tanışmamıştım. Bu hiç çekinmeyen baskınlık beni oltanın ucundaki yem gibi kendine çekti ve ailesini gözetlemem gerekirken bağlandığım ve neredeyse öpüştüğüm o adam? İşte beni tutmasını istediğim yanım buydu... beni kalabalığın önünde kendisine hizmet etmeye zorlayan yanının beni hiç sikilmediğim kadar sert sikmesinden sonra.

Sorunlarım vardı.

"Anladın mı?" diye tekrarladı, vücudu beni duvara yasladı, sert aleti sırtıma saplandı.

"Evet." İnleyerek söylediğim sözler dudaklarımı araladı ve iki parmağını ağızma soktukten sonra çıplak kıcıma götürdü.

Aramıza uzanıp kaygan parmağını yarığıma vurarak beni test etti. Hareket etmedim. Parmağı klitorisime kaydı ve onu fiskeledi. Keskin acı neredeyse beni ileri fırlatacaktı ama tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim ve kendimi hareketsiz kalmaya zorladım. Memnuniyetinin açığa çıktığını neredeyse hissedebiliyordum.

"Aferin kızıma," diye övdü.

Burnunun ucu, ısırmadan önce boynumdan omzuma doğru bir yol izledi. Sertçe. Elini geri çekerek başparmağını amımın içine soktu ve ıslaklığımlı topladıktan sonra kık yanaklarımlı arasına soktu. Arka tarafımı kızdırmak için kendi ıslaklığımlı kullandığında, bu hissiyata alışık olmadığım için sertleştım.

"Buraya hiç dokunulmadı mı? Seni küçük masum şey." Küçümseyici ses tonu beni kızdırmalıydı. Bunun yerine, şehvetimi körükledi ve beni her kışkırttığında bana vaat ettiğı nefret dolu sikiş ihtiyacım vardı.

Eğıldi, buz dolu kovadan erimiş bir buz küpü aldı ve parmağının ucuyla birlikte kıcıma soktu. Soğuktan ve sertliğinden şoka girerek çığlık attım ve güç almak için ona tutundum.

Parmağını daha derine kaydırđı. "Hap mı kullanıyorsun?" Oh, Tanrım.

Bu oluyordu.

Vay anasını.

Pantolonunun fermuarını indirdiğini duyabiliyordum ve sahip olduğum tüm kontrolden vazgeçtim. Sıcaklığım buz küpünü eritti ve ıslaklığı parmağını içeri ve dışarı kaydırmak için kullandı, dolgunluktan nefesim kesilene kadar bir parmak daha ekledi. Ellerim sarsıldı, kısıtlamalarla savaştı, şehvetim bileklerimi bağlayan külotu yırtana kadar ona dokunmak için yalvardı. Bir suç mahallindeki dağınık kanıtlar gibi yırtık pırtık parçalar halinde yere düştüler.

Kendime bunu sorgulama izni vermedim.

Bastian cevap vermediğimde klitorisimi tekrar tokatladı, "Hap kullanıyor musun?" diye tekrarlarlarken sesi daha sert ve sabırsızdı.

"Evet!" Nefes nefese kalıp klitorisimi parmaklarına sürterken kelimeler dudaklarımdan dökölmeye çalışıyordu.

Serbest eliyle saçlarımlı tuttu ve gözlerinin içine bakana kadar başımı geriye doğru çekti. "O küçük, daracık amcığını sikime boşalana kadar sikeceğim." Başparmağı arka tarafıma döndü ve

girişimi okşadı. "Ve sonra, seni daha sert becereceğim ve boşaldığımda, çekip çıkaracağım ve amından döllерimin izini bırakacağım..." Başparmağının ucunu içime soktu. "...kıcına." Ben haykırdığımda sert kahkahası havayı doldurdu. "Bu kadar muhtaç olacağını kim bilebilirdi?"

"Siktir git." Başımı yana eğdim ve uzun buklelerimi tutan eli ısırdım.

Tısladı ve saçlarımı sıkıca kavradı. "Sen çok zor birisin. Bunu biliyor muydun?"

"Kapa çeneni ve sik beni artık." Konuştukça, kendimi bunu yapmamam gerektiğine ikna etmek için daha fazla zamanım oldu.

Ve lanet olsun, bunu yapmak istedim.

Benim alayım onun küçük kısıtlamasını kırdı. Onunla yüzleşene kadar beni döndürdü. Gözlerim aşağıya kayarak ereksiyonunu inceledi. Pantolonunun fermuarını açmış ve siyah boxer külotunu indirmişti. Avuçlarının her biri omuzlarımla buluşmadan önce uzun, kalın sikinin ucundan delici bakışları bana baktı ve beni aşağıya doğru yönlendirdi.

Dizlerimin üzerine çökmek için zaman ayırarak ona izin verdim. "Ne yapıyorsun?"

"Sana masaj yaptığım için bana teşekkür edeceksin." Kendini okşadı, yumruğunu boyunda bir aşağı bir yukarı gezdirdi.

Bir

kere.

İki

kere.

Üçüncü kez.

Boştaki elini başımın arkasına koyarak kendini dudaklarıma doğru yönlendirdi ve sikinin başıyla dudaklarımda gezindi.

"En başta masaja ihtiyaç duymamın sebebi sensin." Ben konuşurken dilim onun piercingine değdi. Kaşlarımı kaldırdım, arkasındaki buz kovalarına başımı salladım ve alay ettim: "Buzlar eriyor. Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?"

"Aç." Onu ağzıma aldığımda inledi ve kendimle oynamak için uzandığımda kolumu sıktı. "Dur."

"Ne?" Ağzıma girerken etrafından dolaşıp sormaya çalıştım.

Delici darbesi boğazımın arkasına çarptı. Onun hızına ayak uydurmaya çalışırken tırnaklarım pantolonunda bir yol açtı. Parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve biraz çekerek başımı eğdi, böylece konuşurken gözlerimiz buluştu.

"Şu anda amın benim ve ben sana söylemedikçe benim olana dokunamazsın." Kaşlarını kaldırdı, onunla tartışmam için bana meydan okuyordu. Sanki onunla kavga etmemi istiyordu. Gerçek şu ki, kavgalarımız şehvetimizi körüklüyor, bizi bir uçurumdan aşağıya, beni korkutan ve mantığımı bulandıran bu bilinmeyen bölgeye sürüklüyordu.

Geri çekildi ve tekrar içeri itti, hareketleri sert ve sarsıntılıydı, sanki ağzıma geri kaymak için sabırsızlanıyor gibiydi. Aramızdaki bu çekim durduramadığım bir kayaya dönüşmüştü ve bunu durdurmam gerektiğini biliyordum.

Gizli görevdeyken insanlarla yatmak oldu. Bu bölgenin bir parçasıydı. Ama bu? Denesem bile kendimi kontrol edemezdim ve *bu* tehlikeliydi. Yapmam gereken bir iş vardı ve bu iş daha da çığ gibi büyürse, büro Romano sendikasını çökertmek için hayatta bir kez eline geçen bu fırsatı kaybedebilirdi.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Bastian ağzımdan çekildi, kendini bir kez okşadı ve bıraktı. Aleti yüzüme çarparak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Öfkeli gözlerle kirpiklerimin arasından ona baktım. "Ne oluyor lan?"

Elini boyunda gezdirirken ve piercingiyle oynarken özür dilemez görünüyordu. "Dikkatin dağılmıştı."

"Demek beni sakinle tokatladın..." "Evet."

"Hiçbir şey için özür dilemiyorsun, değil mi?"

"Çok fazla konuşma ve çok az sevişme duyuyorum."

Tanrım, tam bir piçti. Onu neden hâlâ istediğimi anlayamıyordum. Defalarca bana başka yöne kaçmam için sebepler verdi ama yine de... Yere sabitlenmişim, bacaklarım inatçı kökler gibiydi, hareket edemiyordum. Bir bilek hareketiyle boynumu kırabilecek ve pisliği temizlemesi için ailesine bırakabilecek bir adam beni şaşkına çevirmişti.

Ayağa kalktım ve onunla yüz yüze görüştüm. "Pislik gibi davranmana gerek yok." "Ben pislik değilim. İstedığimi alırım ve sen bundan hoşlanmazsın. Bir şey var.

fark."

"Eğer bir pislik olduğunu düşünmüyorsan inkar ediyorsun demektir." "Bana bir daha pislik dersen, ben de seninkini sikmek zorunda kalırım."

Ayak parmaklarımın ucunda uzandım, öne doğru eğildim ve dudaklarım her hecede onunkilere değerek fısıldadım: "Göt. Delik."

Avuçlarını başımın iki yanına koydu ve beni duvara yaslayarak öptü. Dili dudaklarımın arasından kayıp gitti, ağzımın çatısını okşarken öpücüğü derinleştirdi ve sikini içime soktu.

"Çok. Lanet olsun. Needy." Konuşurken dudakları dudaklarımdan ayrılmadı. Elini amıma indirdi, ıslaklığını topladı, yüzüme getirdi ve yanağıma bir çizgi sürdü. Geri çekilirken gözlerinde eğlence dans ediyordu. "Kanıtlar yanağına yayıldı. Bana istediğin kadar pislik diyebilirsin ama ikimiz de beni istediğini biliyoruz. Peki, bu seni ne yapar?"

Cevap vermek için ağzımı açtım, söyleyecek bir şey bulamıyordum. Bu bir oyun değildi. Hayat bir oyun değildi. Ama Bastian'ın yanında olmak bir galibiyet ve mağlubiyet turu gibiydi ve o? O her zaman galipti.

Onunla yüzleşmek için ayağa kalktım, ona doğru bir adım attım, ama beni karşıladı ve duvara geri götürdü. Eli amıma kaydı ve parmaklarını kıvrımlarıma daldırdı. Parmaklarının bu kadar kolay içeri kaymasından utanmalıydım. Birçok şey olmalıydım ama hiçbirisi onun parmaklarına vahşi bir at gibi binmeyi içermiyordu.

Parmaklarını çevirip üçüncü bir parmak eklerken başımı arkaya yasladım. Koridorun kapısı gıcırdayarak açıldı ve başımı kavisli merdiven boşluğuna çevirdim. Bastian ayak sesleri inerken kendini örtme zahmetine girmede ama Bastian'ın parmakları hâlâ içimdeyken kendimi yeniden yönlendirmeye çalışırken ağzım biraz açık kaldı.

"Ariana?" Bastian dördüncü parmağını eklerken Dana'nın sesi odayı doldurdu.

"Ne halt ediyorsun sen?" Fısıltıyla bağırdım ama o durmadı, ben de onu durdurmadım. Aksine, kalçalarım onun hamlesini karşıladı ve daha fazlası için yalvardı.

"Ariana?" Dana tekrarladı, sesi daha da sinirlenmişti.

Bastian'ın parmakları içime girip çıkarken avuç içi klitorisimle buluştu. Adını inlediğimde diğer eli ağzımı kapattı, vücudum Dana'nın merdivenlerin tepesinde durduğunu umursamıyordu, sadece virajda biten ince alçıpanla ayrılmıştı. Tek yapması gereken yarım kat yürümekti ve onun beni parmakladığını görecekti.

Boynumu ısırdı, sonra dilini dışarı çıkardı ve bir iz bırakacağını biliyordum. İçeride. Dışında. Her yerde. Bence seyirciler hoşuna gitmişti. Hem de eski kız arkadaşının. O berbat durumdaydı ve ben de bunu sevdiğim için berbat durumdaydım.

Dana, ta aşağılardan duyduğum bir nefesle ofladı. "Burada olduğunu biliyorum, Ariana. Bastian'a aşağıda mola verdiğini söyleyeceğim."

Bastian boğazıma doğru güldü. Aletini karnıma bastırırken tenim neşesini boğuyordu. Öne uzandım ve onu okşadım. Elim kolayca aşağı yukarı kayıyor, teni hâlâ tükürüğümünden kayganlaşıyordu.

Ağız benimkiyle buluştu ve elime sokulurken dili ağzımın damağında gezindi. Avucumu itti, parmaklarını sırlıklam amımdan çıkardı ve sert, hızlı ve çıplak bir şekilde içime kaydđ.

Tek kelime

yok.

Uyarı yok.

Hiçbir şey saklanmadı.

Gözlerim büyüdü, nefesim kesildi ve ilk hamlesinde sikiinin etrafına boşaldığımda şaşkınlıktan neredeyse çığlık atacaktım.

İçime daha sert girerek kulak mememi ısırđı ve mırıldandı, "Benden nefret ettiğini düşünüyor olabilirsin ama vücudun mesajı almamış. Benim olmak istiyor. Benim olduğunu *düşünüyor*."

"Alo? Aşağıda mısın? Bu dik merdivenlerde topuklularla yürümenin ne kadar zor olduğunu biliyorsun!" Dana'nın şikâyetlerini "Umursamadığım Şeyler" sekmesi altında dosyaladım.

Bastian'ın piercingi G noktama tam isabet etti. Kendimi tutamayarak haykırdım. Çekilmeden önce sırtışını algılamak için yarım saniyem vardı, içim kasılırken beni boş bıraktı ve neredeyse dizlerimin üzerine düşüyordum. Beni yakalamak için ayağımın kayıp düşmesini bekledi.

"O da neydi?" Dana merdivenlerden aşağı ilk adımını attı.

Topuklarının çıkardığı *tıkırtı* nabzımı hızlandırdı.

"Hiçbir şey!" Bastian beni tutarken bir bahane bulmak için bocaladım, orgazmımı atlattım, içimde o olmadan kendimi çok boş hissediyordum ve onun omuzlarına sıkıca sarıldım. Ve lanet olsun, o da bunu biliyor gibi görünüyordu. "Kaydım ve her yere buz döktüm. Sadece ortalığı temizliyordum!"

Bu seks olarak nitelendirilebilir miydi? Beni boşalttı ve yarı yolda çekildi, sanki bedenim üzerindeki kontrolü onu bitirmekten daha çok eğlendiriyormuş gibi bana baktı. Onu tekrar içimde istememi istiyordu. Her şeyden önce bir güç oyunu gibi hissettirdi ve bunun için ondan ne kadar nefret etmek istesem de, hayatımda hiç bu kadar özgür hissetmemiştim.

Duvara yaslandım ve nefesimi tutmaya çalışarak aşağı kaydım. Bastian'ın gözleri göğüslerimin kabarma şekline kaydđ. Kendini ovuşturdu, hareketleri özür dilemiyordu. Hiçbir uyarıda bulunmadan içinden sperm fıskırdı.

Yüzümü ya da saçımı hedef aldığını fark ettiğimde gözlerim büyüdü - o pislik. Aceleyle öne eğildim, ağzımı sikiyle birleştirdim ve sanki başından beri bu şekilde planlamış gibi, onu çok eğlendirerek tüm döllerini aldım.

Geri çekildi ve başparmağıyla dudaklarımı ayırdı. Ağzımda biriken döller dudaklarımın kenarlarına doğru itildi, neredeyse alt dudağımdan taşacaktı.

"Yut," diye emretti, sesi alçaktı. Neredeyse bir fısıltı.

Bakışlarım reddettiğimi gösteriyordu ama ağzım kapandı ve yutkundum. Dana'nın ikinci ayak sesi beni harekete geçirene kadar iki kez düşünmedim bile. Elbisemin askılarını yukarı çektim ve yırtık külotumu attım. Bastian külotu ben atamadan parmaklarımın arasından çekip aldı ve dantelini sikine sürterek kuruladı, ben külotu geri almaya çalışınca da cebine attı.

"Ara veriyorum," diye bağırdım sonunda Dana'ya. Patronumun önümde durduğunu, tadı dilimin ucundayken pantolonunun içine geri soktuğunu düşünürsek, bunun için başımın derde girmeyeceğini düşündüm.

"Buz nerede? Kalabalıklaşıyor." Dana'nın sesi kızgın ama aynı zamanda memnun geliyordu. Sanki başarısızlıklarımın zevk alıyordu. "Bunu yazmam gerekecek." Lanet olası hayalperest. Hiçbir yetkisi yoktu. En fazla bunu Bastian'a rapor edebilirdi, o da...

Gözlerimi ona çevirdim, neşesini içime çektim, gözlerimi devirdim ve bağırdım, "Makine bozuldu ve dökülenlerin çoğunu temizledim! Bir dakika sürer."

"Tamam."

Ayak sesleri kesildi ve gözlerimi kapatıp duvara yaslandım. Onun geri çekilişini dinlerken rahatlama hissi sırtımı kasıp kavurdu. Kapı çarparak kapandığında doğruldum ve hiç etkilenmemiş görünen Bastian'la yüzleştim, bu beni öfkeliendirdi.

Adrenalin ve şehvetin etkisi geçince sırtımdaki ağrı da arttı. Bastian'ın gözleri elime kayarken ve kaşları çatılırken kalbimin çarpıntısını görmezden gelerek omurgamın tabanını ovuşturdum. Gördüğüm şey endişe olamazdı. Muhtemelen sebep olduğu acıdan dolayı eğleniyordu.

Parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Ben tuvalete gidiyorum. Birazdan buz getireceğim. Söz veriyorum."

Cevap veremeden uzaklaştım, az önce yaptığımız şeyin sonuçları karnıma yumruk gibi inerken onunla göz teması kurmadım. Bastian'ın *döliyle* dolu bir bağırsak.

Neredeyse öpüşmek bir şeydi.

Onu barın mahzeninde patlatmak mı?

Daha da kötüsü. Hoşuna gitti mi? İnanılır
gibi değil.

Bastian'ın gözleri sırtımı yaktı ve "Lanet olsun, bir içkiye ihtiyacım var"
diye mırıldandı.

Sen ve ben, Bastian.

Ama birlikte değil.

Kesinlikle birlikte değil.



Hepimiz görevi, onu yerine getirdiğimizden daha iyi biliriz.

-John Randolph

ARIANA DE LUCA

I

Bodrumdan çıkmadan önce saçlarımı ve kıyafetlerimi düzelttim, sonra tuvalete giderken Dana'nın yanından geçtim. Kenardaki tüneğinden beni izlerken dudakları yukarı doğru eğildi.

sağ elinde bir kalem ve diğer elinde bir şikâyet formu vardı.

Yalan söylemişti.

Graham her şeyi kontrol altına almıştı ve ben de bu saatte çok kalabalık olmadığımız için sadece buzları alıyordum.

Ne inek ama.

Tuvallette saçımı ve makyajımı düzelttim, Bastian'ın ıslaklığını sürdürdüyü yanağımı yıkadım, külotsuzluğumdan kaynaklanan esintiye lanet ettim ve dışarı çıktım. Graham yanından geçerken bana başıyla selam verdi. Merdivenlerden aşağı indim, her adımda sırtım ağrıyordu ve boş mahzene baktım.

Hiçbir şey.

Buz kovaları boşaltılmış ve yan taraftaki rafta istiflenmişti.

Basamakları hızla çıktım ve barın arka tarafına doğru eğildim. Dana yanımdan geçti, az önceki sırtışı gitmiş, kaşları çatılmıştı. Buzluğun kapağını kaldırdım.

Dolu.

Ne oldu? Bastian...?

Hayır, yapmazdı.

Graham yanımdan geçti ve omzuma dokundu. "Bir şey değil."

"Oh." Tabii ki Graham'dı. Elini sıktım ve gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil."

Bir boğaz temizlendi ve ikimiz de Bastian'a döndük. "Viski. Neat." Az önce ağzıma boşalmış ve onu yutmamı izlemiş birine göre çok öfkeli görünüyordu.

Graham'a döndüm. "Bunu ben hallederim."

Başını salladı ve meşgulumuş gibi davranarak barın kendi tarafına yöneldi.

Konuşurken sesimi alçak tuttum. "Saat beş bile değil."

"Aslında içki istemiyorum. Sadece gitmesini istiyorum."

Gözlerim bir an için açıldı ve buraya nasıl geldiğimizi merak ederek yüzünü inceledim. "Neden?"

Bastian gerçekten kıskanmış olamaz. Bunu yapabilecek gibi görünmüyordu.

Kol düğmelerini düzeltti, tüm dikkatini bana verme zahmetine girmedim. "Çünkü çalışmak için buradasın, çalışanlarla zina yapmak için değil. Ben olmadığım sürece."

"Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?" Bara doğru eğildim. "İşe yaramıyor. Kıskançlığını... eğlenceli buluyorum."

"Bu kıskançlık değil. Gerçek bu. Buraya içki servisi yapmaya geliyorsun, gördüğün her çalışanı becermeye değil."

"Bu ikiyüzlülük seni etkilemiyor mu?" Çenemi kaldırdım ve ona ters ters baktım. "Neredeyse beni beceriyordun."

Tanrım, ne zaman bu kadar kaba oldum ki?

Omurgamın uzunluğunu takip eden tahrişten çok eğlenmiş görünüyordu ve gözleri yüzüme dönmeden önce dudaklarıma kaydı. "Ben bir çalışan değilim. Ben senin patronunum ve eğer işini önemsiyorsan, bir sorgucu gibi değil de bir çalışan gibi davranmaya başlarsın."

Sorgulayıcı.

Niyetimi bilemezdi ama bu kelime yine de nabzımı hızlandırdı.

Beni geri çekmeye yetecek kadar. Birazcık.

Başımı yana eğdim ve ona baktım. "Seni bu kadar heyecanlandıran ne?"

Sanki az önce ağzıma boşalmamış gibi "Mavi taşaklar," dedi. Şimdiden bir tura daha hazır olmasına imkân yoktu. Gözleri göğsüme daldı ve benden ağır nefesler aldı. "Ofisime gideceğim, dudaklarının sikimin etrafındaki görüntüsüyle otuz bir çekeceğim ve külotunun içine boşalacağım." *Güzel. Keder.* "Öyle dehşete düşmüş gibi bakma. Çıplak amının benim için hâlâ ıslak olduğunu biliyorum. Eminim biz konuşurken bacaklarından aşağı damlıyordur. Bir müşteri görmeden önce kendini kontrol etmelisin. Profesyonel olmadığınızı düşünmelerini istemeyiz." Gözlerini az önce bir grup infaz memurunun içeri girdiği kapıya çevirdi. "Müşterileriniz var ve ben de ortalığı karıştırmak için külotunuzu aldım."

Sonra da gitti. En

kötü kısmı?

Onu hala istiyordum.



I Dün olanlardan sonra Jenn'in gözlerinin içine nasıl bakabildiğimi bilmiyordum ama bu şaşırtıcı derecede kolay oldu. Belki de karşısındaki kanepeye yatay olarak uzandığım içindir,

Zamanımı tavana bakmakla onun yana yatmış kafasına bakmak arasında bölüştürüyordum.

"Ve sahip olduğun tüm güncellemeler bunlar mı?" Başını yana eğdi ve gözlerini vücudumda gezdirdi, çok iyi yaptığı gibi beni belirsizlik yağmuruna tuttu.

Ona Bianchi'den ve Bastian, Vince ve Gio'nun onu nasıl tehdit ettiğinden bahsetmeliydim. Bunun yerine ona mümkün olan en hafif bilgilendirmeyi yaptım. Sıradan günlük görevler. Tüm cephelerde sessizlik. Rapor edilecek bir şey yok.

Aksinden şüpheleniyor gibi görünüyordu.

Başımı salladım, yüz hatlarıma ekmek somununun üzerine sürülmüş tereyağı gibi umursamazlık yayıldı. "Hepsi bu kadar."

Bacak bacak üstüne atmadan önce yumuşak bir *hmm* sesi çıkardı. "Farklı görünüyorsun."

Yere baktım. "Kilo mu aldım? L'Oscurit 'daki yemekler çok güzel. Kendime engel olamıyorum."

" yle değil ve sen de bunu biliyorsun." Defteri arkasındaki masanın üzerinde bir yerde durmasına rağmen kalemimi çenesine vurdu. "Bu iş sana göre."

"Floş mu?" Gözlerim saate kaydı. On beş dakika sonra gidebilirdim. Seçeneklerimi düşündüm ve savunmacı görünmek istemediğime karar verdim. "Hmm..."

"Hmm?"

Omuz silktim. "Evet. Hmm. Yani, buna ne demem gerektiğini bilmiyorum." Kırdığım gülümseme onda bir tepki yaratmadı.

İkimizin de ihtiyacı olmadığını bildiğimiz ama işinde ciddiye alınmak için taktığı boynuz çerçeveli gözlüklerinin arkasından beni inceledi. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Hayır."

"Wilks muhbiriyle görüştü, Romano bölgesinde bir Andretti'ye dair söylentiler olduğunu söyledi. Tekrar soruyorum. Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Jenn, çıkar ağzındaki baklayı. Ne diyorsun sen?"

"Benden bir şey sakladığınızı düşündüğümü söylüyorum ve bunu dosyanıza not etmek zorundayım."

Daha pişman görünse ölür müydü?

"Ne? Jenn..." Uzandığım koltuktan doğruldum. "Sen benim en iyi arkadaşımsın. Aklından geçen çılgınca bir düşünce yüzünden beni yazacak mısın?"

"Bu çılgınca bir düşünce değil. Bu profesyonel bir görüş. İkimiz de gördüğüm her şeyi not etmem gerektiğini biliyoruz. İstisna yapamam. Senin için bile."

Ama ben onun en iyi arkadaşıydım.

Sarsılmış bir nefes aldım. "Bu çılgınlık. Üzerime bir dolu fırtınası salabilirsin. Beni bu efsaneden çekip çıkarabilirler."

Bir daha düşündüm de, bu kötü bir şey olmamalıydı. Sonunda bir mola verebilir ve Bastian'dan biraz uzaklaşabilirdim, ama dürüst olmak gerekirse, bunu yapmak istemedim. Ne karmaşa ama.

Jenn omuz silkti ve kalemini yere bıraktı. "Seni yazmıyorum. Raporuma basit bir not düşüyorum. Sadece Wilks'in gözü önünde olacak."

"Ama-"

"Bunun alternatifi raporumda yalan söylemek ki bu da işimi riske atar." Kaşlarını kaldırdı ve bana Degory'de herkesin nefret ettiği katı işletme psikolojisi profesörünü hatırlattı. "Benden işimi riske atmamı mı istiyorsun?"

Hayır. Bunu asla sormazdım... ama bu durumda bir Romano olsaydı, başka bir Romano ile konuşsaydı, tartışma olmazdı diye düşündüm.

Birbirlerine sadakat her şeyden önce gelirdi. Birbirlerini korumak söz konusu olduğunda iki kez düşünmeden çizgileri bulanıklaştırdılar.

En iyi arkadaşım olarak Jenn'in böyle bir şey yapmadan önce en azından tereddüt edeceğini düşünmüştüm. Bu olay arkadaşlığımızın sınırlarını aştı. Hayatımda, yaşadığım her günde bir akor oluşturdu. Bir kolluk kuvveti olarak bu göreve sahip olmanın ve ülkemi korumanın beni tatmin edeceğini düşünmüştüm.

Olmadı.

Gerçek şu ki, meslektaşlarımdan harika işler çıkardığını biliyordum, ancak kişisel olarak kimseyi koruduğumu hissetmiyordum ve bir sürü meslektaşım ve içten içe beni gerçekten önemseydiğini bildiğim en iyi arkadaşım olmasına rağmen kendimi yalnız hissediyordum. Ancak L'Oscurit 'da barmenlik yaparken bu yalnızlık kaybolup gitmişti ve şimdiye kadar bunu fark etmemiştim - en iyi arkadaşım olması gereken ama onu tanıyamadığım birinin karşısında oturuyordum.

Bana baktı. Ben de ona baktım, affetmeyen yüz hatlarını katalogladım. Geçen her saniye aramızdaki çatlağı derinleştirdi, ta ki çatlaklar onarılamayacak kadar kırılana kadar. Elime bir iplik alıp arkadaşlığımızın parçalarını birleştirmek istedim. Ayrıca kaçıp gitmek ve yeni bir başlangıç yapmak istiyordum, kimsenin nedenlerini sorgulamak zorunda olmadığım bir yerde. Sadece yaşayabileceğim ve kendim olabileceğim bir yere, her kim olursam olayım.

Bir keresinde birlikte Karayipler'e kaçabileceğimiz şakasını yapmıştım ama bu sefer hayal ettiğimde onu yanımda göremedim.

Jenn içini çekti, ayağı kalktı, kurumsal Amerika pantolon takımının kırışıklıklarını düzeltti ve bana elini uzattı. Lanet bir *el*. Sanki Oval Ofis'te falan duruyormuşuz gibi.

"Sanırım bugünlük bu kadar yeter. Seni tekrar görmek çok güzeldi, Ari."

Elini elime aldım ve titrerken elini sıkıca kavradı. Gözlerim odada geziniyor, neler olup bittiğini merak ediyor, Ashton Kutcher'ın masanın altından çıkıp bana *Punk'landığımı* söylemesini bekliyordum.

Ama hiçbir şey olmadı.

Ve binadan çıkıp vardiyam için L'Oscurit 'ya gidene kadar yanlış olan pek çok şeyden birini fark etmedim. Jenn'e birkaç yıl önce Noel'de hediye ettiğim vazo bir başkasıyla değiştirilmişti.

O vazodan nefret ediyordu. Amaç da buydu zaten. Bir  aka hediyesi, takıntılı olduğu  i ek aranjmanlarını her değiştirdiğinde g leceği bir şey

ve safra sarısı porselenle nasıl çarpıştıklarını gördüm.

Ama onu asla değiştirmedi ve yıllar boyunca dostluğumuzun bir simgesi, aramızdaki mesafenin genişleyebileceğinin ama bizi asla tam olarak ayıramayacağının bir kanıtı olarak durdu.

Bunun da yalan olduğu ortaya ıktı.



A Bastian'ı boşaltmak şehvetimi azaltmadı. Vücudumu peneleyerek merkezimden başıma doğru ilerledi ve beni çılgın düşüncelerle doldurdu. Kontrol edemediğim bu kadını artık tanıyamıyordum.

onun arzusu.

Sanırım aramızdaki çekim ikimizi de şaşırttı. Çünkü Bastian'ı tanıştığımızdan beri başka bir kadınla görmemiştim, ya ben? Her gece uyandığımda, Dana bizi blmeseydi neler olacağını hayal ederek sırılsıklam oluyordum. Beni sert ve hızlı mı yoksa yavaş ve uzun mu sikerdi? Asla bilemeyecektim.

Bodrumda olanlardan sonra ne beklediğimi bilmiyordum ama bu değildi. Dudaklarımı ona dolamış olmam umurunda değilmiş gibi davranıyordu, Prens Albert'ı boğazımın arkasına saplanıyordu. Bunun tekrar olması için ne zaman fırsat bulacağımı merak ediyordum,

Ardından bir dizi yıkıcı düşünce geldi. Düşündüğümde, Jenn'le olan arkadaşılığım ile ilgili her ne halt oluyorsa ondan kaynaklanıyordu. Efsanelerin arkadaşlarıyla iletişim kurmamaları için birçok nedenden biri.

Bu gece vardiyam başladığından beri Bastian'a on ikinci kez arkamı döndüm, kendimi vardiyamı bitirmeye ve başka bir hazırlıksız... bodrumdaki şey her neyse onu yapmadan çıkmaya odaklanmaya zorladım.

Graham başını Bastian'a doğru salladı. "Ne yaptın sen?"

Havlumu bira bardağını kurulamak için kullandım ve sonra ona uzattım. "Ne demek istiyorsun?"

Bana bir ıslak bardak daha uzattı. "Senden hoşlanıyor. Kimseden hoşlanmıyor."

Bardağı yere bıraktım ve Graham'ın gözlerine baktım. "Benden hoşlanmıyor." "Hayır mı?"

"Hayır." Gözlerimi devirerek bardakları kurulamaya geri döndüm.

"O zaman neden elli bin dolarlık, türünün tek örneği bir takım elbiseyle senin için yüz elli kilo buzu merdivenlerden yukarı taşıdı?"

Donup kaldım. "O sen değil miydin?"

Güldü. "Senden hoşlanıyorum tatlım, ama *o kadar da* değil."

Başımı salladım ve yüzümdeki saçları kenara iterek Graham'da herhangi bir aldatma belirtisi aradım. "Ama geçen gün 'rica ederim' dedin. Başka neden böyle bir şey söyleyesin ki?"

"Çünkü gerçekten uzun bir süre bodrumdaydın. Vardiyanın yaklaşık otuz dakikasını kapattım, Ari."

"Oh."

Ama bu Bastian'ın aslında benim için buzu yukarı taşıdığı anlamına geliyordu ve bu da Bastian'ın o pislik dış görünüşünün bir yerinde gömülü bir kalbi olduğu anlamına geliyordu. Bunun sonuçları ölümcül oldu.

Graham başını eğdi ve gözlerini kıstı. "Aklıma gelmişken, Bastian aşağıda seninle birlikte değil miydi? Sizden sonra elinde buz kovalarıyla çıktığını gördüm ama siz gittikten sonra içeri girdiğini hatırlamıyorum."

Bir bahane bulmak için beynimi zorladım. "Evet, geçen gün geç kaldığım için bana bağırdı. Tanrım, tam bir pislik."

Ben hiç geç kalmazdım, ama Graham kalırdı, o yüzden bunu bilemezdi.

Graham son bardağı benden aldı. "Hey, senin için buz getirdi..."

Hatırlatmaya ihtiyacım yoktu.

Bastian'ın hiçbir derinliği olmadığını düşündüğümde, sadece şehvet duymaktan kendimi alamadığım bir pislik olduğunu düşündüğümde onu silmek daha kolaydı. Ama övgü almadan güzel şeyler yaptığında?

Bu tehlikeli bölge beni korkutuyordu. Ve gerçek şu ki, korkutmalıydı.



*Dünya, yukarıdaki diğer dünyalar
gibi güzelliklerle doludur ve eğer
görevimizi yaparsak, sevgi dolu
olabilir.*

-Gerald Massey

BASTIANO ROMANO

"A yatakta mısın?" Cevabını daha iyi duyabilmek için telefonumu kulağıma yaklaştırdım.

"Evet." Tessie P'yi patlattı ve sanki uçtaymış gibi
Bir maratona bitirmenin eşiğinde, çizgiden gıcırtilı bir Darth Vader gibi çıktı.
"Bunu senden duymak ne kadar ironik."

Beni görmemesine rağmen gözlerimi devirdim. "İroninin ne olduğunu biliyor musun ki?"

"Evet! Kesinlikle öyle! Buruşuk kelimesinin zıt anlamlısı."

Omuz silktim. En azından zıt anlamın tanımını biliyordu. "Yatağına git, ukala herif. Geç oldu."

"Az önce lanetledin."

"Çünkü ben bir yetişkinim ve yapabilirim. Konuyu değiştirmeyi bırak." "Uyuyamadım."

Küfrettim, avucumu çenemde gezdirdim ve Tessie'yi kontrol etmediği için Gio'ya bağırmayı düşündüm. "Peki ya şimdi?"

"Sanırım ben iyiyim. Neden seninle kalamıyorum? Babam horluyor."

"Odanız Brownstone'un diğer tarafında. Aynı katta bile değil."

"Korkutucu!"

Takvimimi açıp etkinlik ve görev listelerine göz attım ve yarınki piyano dersine odaklandım. "Bak ne diyeceğim... Yarın ya da ertesi gün bizde kalabilirsin. Babamızla bir şeyler ayarlarım. Tamam mı? Sadece yatağına git."

"Tamam." Bir süre sonra telefonda hâlâ nefes alışını duyabiliyordum. "Bastian?"

"Evet?"

"Seni seviyorum." Sesi kırık döküktü, kırılganlığı en sevdiği ışıklı ayakkabıları gibi her gün giydiği gücünü gizliyordu.

"Ben de seni seviyorum Tessie," diye mırıldandım İtalyanca. "Ben Contessa."

Gözlerimi devirip telefonu yüzüne kapattım, hatta kalmaya devam edersem muhtemelen en az bir saat daha uyanık kalacağını biliyordum. Ona yardım etmek istedim. Ettim de. Ama doğru ruh halinde değildim. Avlanmak için çok fazla zaman harcamıştım, avımı takip ediyordum, saldırmak için bir açık bekliyordum. Eğer Graham köstebekse, hiç iz bırakmıyor gibi görünüyordu. Bir şeyler bulmak için çabaladım. Herhangi bir şey.

Mavi toplarım da yardımcı olmadı.

Prens Albert'imin Ariana De Luca'nın boğazının arkasını öpmesinden bu yana geçen bir hafta beni cinsel dürtülerimi kontrol etmeye itmişti. Sanki Playboy dergilerinin sayfaları arasında yaşadığım ya da bir kızın arkasına geçip onu okşamaktan ibaret olan ilk gençlik günlerime geri dönmüştüm.

yatılı okulun spor salonunda. Gio'nun bana doğru fırlattığı kadınların akışı durmadı, ama zaten var olmayan ilgim daha da azaldı.

Ona sahip olabilirdim. Onun derinliklerine gömülmüştüm. Ama onu becerdiğimde, gerçekten becerdiğimde, bu bir zaman kısıtlaması ve başımızın üzerinde beliren çekinceleriyle olmayacaktı. Geçen hafta olanlar sayılmazdı. Mezeyi yiyip buna akşam yemeği diyemezdin. Benim istediğim -ihtiyacım olan- ana yemeğin her bir tadının tadını çıkarmak ve tatlı için kalmaktı.

Ariana'yı istiyordum ve belki de olacaktı. Ekibin geri kalanından daha geç saatlere kadar çalışıyor, tüm tembel pislikler kapanış işlerinin çoğunu ona bırakırken o tuhaf saatlerde kalıyordu. Ay sonunda alacağı ikramiye onun fazladan çalıştığı saatleri ve çabasını yansıtacak, vardiyasındaki diğer herkesin maaş çeklerinden kesilecekti.

Bu aynı zamanda onun şu anda orada olacağına güvenebileceğim anlamına geliyordu - o patlayana ve biz yere yuvarlanıp nefretimizi sistemlerimizden atana kadar alay etmek, dürtmek ve dürtmek. Sonra yoluma devam edebilir, yeni birini işe alabilir ve Ariana ile ona her geçen saniye daha da bağlanan Tessie arasına biraz daha mesafe koyabilirdim. Zaten cadiya bağlanmamış olsaydı Everett'i Elsa'dan koparırdım.

Eve döndüğümde bakmak üzere birkaç dosya aldım, masaüstümü emniyete aldım, ortalıkta bir şey olup olmadığını iki kez kontrol ettim ve çıkarken ofisimin kapısını kilitledim. Barda Ariana'yı masaları silerken ya da sandalyeleri kaldırırken bulmayı bekliyordum.

Temizlenmişlerdi, evet. Ama Ariana gitmemişti. Barda oturmuş, narin avuçlarının arasında açık bir votka şişesini tutuyordu. Küçük şişelerden birini değil. Minyon ellerinin tam olarak kavrayamayacağı kadar büyük bir şişe.

Şişeden büyük bir parça eksikti, onun boyunda birinin içmesi gerekenden daha fazla. Gözleri kapalıydı, başı tavana dönüktü ve piyano tuşlarıyla birlikte çalmak istememe neden olan melankolik bir melodi mırıldanıyordu.

Bunun yerine ona yaklaştım, dosyalarımı yanıma, barın üstüne koydum ve gözleri kapalı olduğu için beni göremese de şişeyi işaret ettim. "Bu senin maaşından kesilecek."

Bir gözünü araladı. "Sen her zaman böyle-"

"Pislik" mi? Hiç aynı satırları tekrar tekrar okuyan bir kitap okudun mu? Sıkıcı oluyor." O gözlerini kapatıp göğsünü parçalayan bir iç çekiş yaparken ben rahat durmadım. "Hadi ama De Luca. Bundan daha orijinal olabilirsin."

"Olmak istemiyorum."

"Pekâlâ. Neden bu kadar çok içtiğini açıklamak ister misin?" -dört bin parçalık Diva votka şişesine baktım- "bin dolarlık votka mı?"

Bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırdı, sanki öfkesinin kaynağı tek bir telmiş gibi. "Bu benim ölüm yıldönümüm."

Bunun ne anlama geldiğini sormak için ağzımı açtım ama o votka sayesinde normalde olduğundan daha açık sözlü bir şekilde konuşmaya devam etti. Konuşmasına izin verdim, çünkü sırları beni rahatsız ediyordu. Sadece onun var olduğu merkeze ulaşana kadar hepsini çözmek istiyordum.

Kahretsin, bunlar düşünmemem gereken şeylerdi.

Şişeyi tezgâhın üzerine bıraktı ve parmağının ucuyla ağzını yokladı. "Annem bugün öldü."

Kahretsin.

"Ari-"

"Hayatında bir kez olsun konuşmama izin ver."

Sert gözler sert kelimelerle buluştu. Onlara baktım, vazgeçmeden önce görmeme izin verdiği her şeyi aldım. Buna ihtiyacı vardı. Açıkça. Dizlerine kadar içkiye batmış ve saldırgan bir halde bu barda çok sık gördüğüm bir durumdu.

Başımı salladım. "Tamam."

Bunu almasına izin verirdim. Buna ihtiyacı varmış gibi görünüyordu ve sanılanın aksine ben tam bir pislik değildim. Düğmeli gömleğimin üst iki düğmesini açtım, kol düğmelerimi çıkardım ve cebime yerleştirdim, yanındaki tabureye oturdum ve tüm dikkatimi ona verdim - bunun çalışanlarla olan tipik protokolüm olmadığını biliyordum.

Normalde, envanteri içtikleri için kıçlarına tekmeyi basar, bir daha onları görmek zorunda kalmamak için hemen bir kıdem tazminatı çeki yazar ve davadan kaçınmak için onlara bir taksi çağırırdım.

Dudakları votka şişesinin kenarıyla birleşti. Başını geriye eğdi ve yutkundu. "Annem bugün öldü. Yirmi dokuz yıl önce."

Beynimi yokladım, onun çalışan dosyasını düşündüm. Lanet olsun. Ariana bugün yirmi dokuz yaşına girmişti... bu da annesinin muhtemelen onu doğururken öldüğü anlamına geliyordu. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama söyleyecek bir şey yoktu.

Doğum günlerinden nefret etmeyi anlıyordum. Benimki bir hafta içindeydi ve nasıl geçeceğini zaten biliyordum. Tessie'den tuhaf bir telefon. Gio, Eli Amca ve Frankie Amca'dan mesaj. Şanslıysam annemden bir mesaj. Vince Amca'dan bir ziyaret ve Asher'dan bir şaka hediyesi. Geceyi yalnız geçirecektim ve birkaç mesaj dışında herhangi bir gün olacaktı.

Ariana şişeyi yere bıraktı ve bana döndü, ne kadar içtiği gözlerinden okunuyordu. "Onunla ilgili tek bir anım bile yok. Bir tane bile." Kahkahası beni şaşırttı ve onunla tanıştığımdan beri her şeyin içine hapsolduğı boğazımı yumrukladı. "Kabul ediyorum, hiçbir yerde tek bir gerçek yetişkin anım yok. Üniversiteden beri yok. Biliyorsun, bir işim var - bazılarının iyi ve onurlu bulduğı bir iş- ama bunların hiçbirini hissetmiyorum. Kim olduğumu ya da hayatımla ne yapmak istediğimi bilmiyorum ve şimdi yirmi dokuz yaşımdayım, hayatımın durduramayacağım ya da fark edemeyeceğim bir şeye dönüştüğünü hissediyorum."

Onun için ne anlama geldiğini bilmiyordum ama sözleri benim hayatımda yankı buldu. Otuz yaşımdaydım -bir hafta sonra otuz bir olacaktım- ve hayatımın hareketlerin ötesine geçtiğini hissetmiyordum. Hayal kırıklığına uğratmayı reddettiğim bir ailem vardı ama benden istedikleri şeyleri yapmak için hiçbir arzum yoktu. Sevdiğim ama sevmediğim bir işim vardı. Çok sevdiğim ama nadiren gördüğüm bir kız kardeşim ve oğlum.

Hayatım, olduğum adam tipiyle çelişiyordu - özür dilemeyen bir alıcı. Ama ne istediğimi ya da nasıl elde edeceğimi bilmiyorsam istediğimi nasıl alabilirdim ki?

Onun
dışında. Onu
istedim.

Votka şişesini Ariana'dan uzaklaştırdım, bir yudum almayı düşündüm ama ikimizden birinin ayık olması gerektiğine karar verdim. "Her zaman bir şeyleri durdurmanın bir yolu vardır. Hayatı kendi şartlarıyla ve sadece senin şartlarıyla yaşamak için."

Nasihat verebilmeme rağmen nasihat alamamam beni hiç şaşırtmadı. Asher ya da Niccolao bana sorularla gelirdi ve her zaman onlar için cevaplarım olurdu ama kendim için asla.

Ari başını ileri geri salladı, hareketleri biraz özensizdi. "Belki Bastiano Romano olduğun içindir, ama biz normal insanlar için istediğimizi almanın her zaman bir yolu yoktur. Yakınından bile geçemeyiz."

"Bastiano Romano olmak sizin için ne ifade ediyor?"

"Bu senin acımasız olduğun anlamına geliyor." Öne doğru eğildi ve göğsümü dürttü, küçük parmak beni bir santimetre bile oynatmadı. "İstediğin her şeyi yapabilirsin, arzu ettiğin geleceği yaratabilirsin ve istediğin seçimleri yapabilirsin demek. Kendi hayatının tam özerkliği anlamına geliyor ve bunun için senden nefret ediyorum."

O kadar uzaktı ki, neredeyse beni kızdıracaktı.

"Dikkatli ol," diye uyardım. Beni tekrar dürtmeye kalktığında parmağını

yakaladım. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Şunu biliyorum: hiç umursamadan önümde otuz bir çektin; beni oyaladın, duygularımı hiç dikkate almadan saatlerce beklettin; ilk günden beri emirlerini yerine getirmemi sağladın; Bianchi gibi insanları tehdit ediyorsun, çünkü bunu yapabiliyorsun ve hak etse bile çoğu insan bunu yapacak ve yanına kâr kalacak konumda değil, ama sen öylesin; ve istediğin zaman bana dokunuyorsun, ama daha da kötüsü, benim de istememi sağlıyorsun. Bunları yapıyorsun ve ben bunlardan nefret ediyorum, yine de seni düşünmeden duramıyorum. Beni onlarca kez ıslak ve senin için ağrıyarak uyandırdın ve her seferinde parmaklarımı amımın kıvrımları arasında kaydırıyorum, beni ne kadar ıslattığından utanıyorum ve senmişsin gibi davranarak kendimi boşaltıyorum, ama bu gerçeğe uymuyor. Ya başka biri için böyle olmak istersem? Ya yeri doldurulamaz olmak istersem? Bu öylece gerçekleşebilecek bir şey değil."

Sarhoş olduğunu biliyordum ama bu sözlerinin etkisini azaltmadı.

Beni hayal etmiş.

Benimle ilgili fanteziler kuruyordu.

Benim yerimin doldurulamaz olduğunu düşünüyordu. Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.

Tehlikeli bir kadından tehlikeli sözler, beni sandığımdan daha fazla gören bir kadından. Ama parlak dış görünüşümün ardındaki içimi gördüğünden şüpheliydim. İçeride hiçbir şey yoktu. Hiçbir isteğin. Arzuların olmadığı. Hiçbir şey yoktu. Hayallerin ve özlemlerin yaşaması gereken ama yaşamadığı bir delik, çünkü gerçekten istediğim şey - oğlum - ulaşılamayacak kadar uzaktı, hayalini bile kuramıyordum.

"Benim yerimde olmak istemezsin."

"Peki," diye kabul etti. "Belki de istemiyorum. Ama tek gerçek arzum bu olsaydı, yapabileceğimi bilmek istiyorum."

İtirafı onu benim önümde çıplak bıraktı, ama onu zayıflatmadı. Aslında tam tersi. Güç ve kırılganlık o kadar iç içe geçmişti ki hangisinin hangisi olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Avucumu çenemde gezdirip votka şişesine baktıktan sonra tüm dikkatini bana verişine odaklandım. "Bana her şeyi yapabilecek biri gibi görünüyorsun." Belki de bunu sabah hatırlayacağından şüphelendiğim içindi ama dürüstlük burada doğru yaklaşım gibi geldi.

"Gerçekten mi?"

"Ben yalan söylemem."

Kendim hariç.

İç çekti, gözlerini kapattı ve ayağa kalktı. "Biliyorum. Muhtemelen tanıdığın en büyük yalancıyım."

Bundan şüpheliydim.

O ayağa kalkarken bunun ne anlama geldiğini anlamadım. Yarı yarıya gitmesini bekliyordum. Onun yerine elimi tuttu ve ben de bunu ne kadar ileri götüreceğini merak ederek elbisesinin eteğinden yukarı doğru kaydırmasına izin verdim.

Dantel külotunu kenara itmek için elimi kullandı. Tırnaklarım amının dudaklarını sıyırdı. Onları hareket ettirmedim. Vücudumdaki her hücre kafamla savaşırken orada öylece durmalarına izin verdim.

"Dokun bana." Gözlerinde hiçbir belirsizlik yoktu. Sadece saf, filtrelenmemiş bir ihtiyaç. Sesi yalvarmaya yakın bir desibeldeydi ama ona bir kez baktığımda bunu yapmayacağını anladım.

Bir parmağımı dudaklarının arasında gezdirdim, ıslaklığını topladım, ağzına götürdüm ve parmağımı içine soktum. "Seni çok ıslatıyorum."

"Bazen senden nefret ediyorum." Dudaklarını parmağıma doladı ve emdi, bunun gerçekleşmesi için o kadar açgözlüydü ki.

"Beni istemenden nefret ediyorsun. İkisini birbirine karıştırma."

"Belki." Parmağımın etrafında iç geçirdi ve o anda anladım ki, önümdeki o savunmasızlıkla, buna devam edemeyecek kadar sarhoştı. "Bastian," diye inledi ve durmamı çok daha zorlaştırdı. Adımı sanki sadece bir isim değil de bir nefesmiş, onun bir uzantısıymış, sanki zaten onun içindeymişim gibi söyledi.

Parmağımı ağzından çıkardım ve kendini dengelemesine yardım ettim. "Çok içmişsin. Hadi seni eve götürelim."

"Evet, tamam. Sanırım uykum geldi." Bana doğru eğildi, arabama doğru yürürken ağırlığını desteklememe izin verdi. "Bazen tam bir pislik oluyorsun ama iyi davrandığında kafam karışıyor."

İkimiz de.

Bana pislik demiş olabilirdi ama kendisi tatlı, yumuşak ya da nazik değildi. Sert biriydi. Güçlüydü. Bir savaşçının özellikleri. Ve ben onun yumuşaklığını sadece Tessie'nin yanında görmüştüm... ve şimdi. Alkol engellerini sıfıra indirdiğinde.

Adresini sayıkladı, gerçi ben nerede yaşadığını çalışan dosyasından hatırlıyordum. Dairesine çıkmasına ve oraya vardığımızda yatağına yatmasına yardım ettim. Ev bomboştı, kişilikten yoksundu ve dolaplar

Daha da boş. Advil yok. Spor elektrolit içecekleri yok. Sabahki şiddetli baş ağrısıyla mücadele edecek hiçbir şey yoktu.

En azından yiyeceklerin yardımcı olabileceğini düşündüm. Buzdolabında hiçbir şey yoktu ve dondurucunun arkasına yerleştirilmiş tek bir kutu dondurma vardı. Onu, bir kaşığı ve bir peçeteyi aldım, sonra yatak odasına yöneldim. Yatağında yatıyordu, elbisesi yere atılmıştı, vücudu kıvrımlar ve dantellerle doluydu, gözleri kapalıydı ve uzuvları gevşek erişmeler gibi yatağa yayılmıştı.

İçeri girdiğimde gözleri bana kaydı ve bir kutu dondurmaya eline aldı. "Dondurma terapiden daha ucuz."

"Muhtemelen."

"Terapiden nefret ediyorum."

Işıkları söndürdüm, sonra kaşlarımı kaldırarak ona döndüm. "Gittin mi?"

Yaklaşan durumundan faydalanmak yanlış mıydı? Muhtemelen. Umurumda mıydı? Zerre kadar değil. Bilgi almak için daha kötü yollar da vardı.

Gözlerini kapattı. "Evet. Hâlâ gidiyorum, çünkü gitmek zorundayım." "Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin," diye hatırlattım ona.

"Evet, biliyorum." Ağzını kocaman açtı.

Yatakta onun yanına oturdum, vücudum boktan şiltede kocaman bir çukur oluşturdu. "Ne yapıyorsun?"

"Dondurma istiyorum ama denesem bile kollarımı hareket ettirebileceğimi sanmıyorum."

"Buz vardiyası yüzünden mi?" Onu o vardiyadan çıkarmam gerekiyordu. Benim için bile götçe bir hareketti.

"Tam bir pisliksin. Vücudum acıyor. Formda olduğumu sanıyordum ama tabii ki sen bu anlayışı da mahvettin."

"Her şeyi mahvetme eğilimindeyim," diye izin verdim, Elsa'yla olanların benim hatam olup olmadığını düşünerek uyanık kaldığım birçok geceyi hatırlayarak. "Ama genellikle sebepsiz değil."

"Öyle mi? Yüz elli kiloluk buzu günde birkaç kez devasa merdivenlerden yukarı ve aşağı taşımamı istemenizin nedeni nedir?"

"Cezalandırma."

Cevap kolayca geldi.

"Ne için?"

Onu istememi sağlıyor.

Bunu söylemek yerine dondurmaya açtım, kaşığa biraz koydum ve ona yedirdim. Dudakları soğuk metalin etrafını sardı ve ben de hareketlerim yavaş ve zahmetli bir şekilde dondurmaya çektim. Metal dudaklarının

arasından kayarak geçti.

dilinin Prens Albert'ımı okşayışının görüntüsünü geri getirdi. Sikim canlandı ve vücudundaki iç çamaşırları buna yardımcı olmadı. Bu kadın kot mavisini muşamba giyebilir ve çok seksi görünebilirdi.

"Mmm." İnledi ve gözlerini kapattı. "Kesinlikle terapiden daha ucuz."

O bir ısırık daha almak için ağzını açtığı anda ben de birazını ağzıma attım.

Ağzı açık kaldı. "Ciddi misin?"

"Kim olduğumu durduramam."

"Sen bir pisliksin. O benim dondurmam. Ben aldım." "Bana son kez pislik dediğinde ne yapacağımı söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet, lütfen." Çarşafıya yaslandı, iç çamaşırı giymiş vücudu bana doğru eğildi. "Çok fazla konuşma duyuyorum ama çok az sevişme." Sözlerimi bir profesyonel gibi bana fırlattı, esnerken gözleri düşmeden önce gözlerinde heyecan gibi bir şey parlıyordu.

Tanrım, umarım başkalarının önünde böyle içmiyordur.

"Sen yüksek işlevli bir sarhoşsun. Bunu biliyor muydun?" Tekrar esnediğinde elimdeki boş dondurma kutusunu kenara fırlattım. "Uyumalısın, yoksa uyandığında bunu hissedeceksin."

"Gidiyor musun?"

Ayağa kalktım ve özür dilemeyen ereksiyonumla birlikte kıyafetlerimi yeniden ayarladım. "Evet."

"Geç oldu."

Saate baktım. Neredeyse sabahın beşiydi ama saat dörtte Gio'yla buluşmama kadar gitmem gereken bir yer yoktu. "Kalmamı mı istiyorsun?"

"Sadece beni eve getirdiğini söylüyorum, geç oldu ve yorgunken araba kullanmanın senin için güvenli olduğunu sanmıyorum."

Yorganı vücudunun üzerine örtmek için verdiği mücadeleyi izledim. "Yani, benden kalmamı istiyorsun..."

Ben öne doğru eğilip çarşafı vücudunun üzerinden süpürmeden önce çarşafı bıraktı. "Evet, senden kalmanı istiyorum. Mutlu musun?"

Pek sayılmaz. Elsa dışında, yattığım kadınlarla geceyi hiç geçirmemiştim, bu yüzden geceyi seks yapmadan geçirmek daha kötü bir fikir olurdu. Bu işleri karıştırır. Ben karmaşık şeyler yapmazdım.

Ama geç olmuştu ve yorgundum, bu yüzden ayakkabılarımı tekmeledim, takım elbise ceketimi çıkardım, gömüğümün düğmelerini açtım ve gövdemden çıkardım ve pantolonumu bacaklarımdan aşağı kaydardım.

Gözlerini araladı, dövmelerime bakarken gözleri genişledi, göğüs kafesimin altında Everett'in adının yazılı olduğu dövmeye baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Seninle yatağa girmek. O kanepede uyumamı mı bekliyorsun?"

"Yatağa dönüşüyor."

"Eğer yatağınızın yatağı bu kadar boksansa, kanepenizin yatağı daha kötü olacaktır." "Boktan maaşımı suçla."

"Senin 'boktan maaşın' şehirdeki diğer barmenlerin kazandığının iki katı. Personel arasındaki en çekici barmen olarak aldığın bahşişlerden bahsetmiyorum bile."

"Sence ben çekici miyim?"

"Ağzını siktim, parmaklarımı kışına soktum ve Prens Albert'ımı G noktasına bastırdım. Ne düşünüyorsun?" Çarşafın altından kaydım, uzandım ve onu daha yakına çektim, böylece vücudu tamamen benimkine bastırdı.

"Ne? Ben-" Telaşlı bir nefes verdi ama yüzümü boynuna gömdüm ve gözlerimi kapattım, çünkü siktir et.

Eğer bunu yapıyorsam, istediğim şekilde yapıyordum.

Dudaklarımı boynunun arkasındaki narin deriye bastırdım. "Kapa çeneni ve uyu."

Bir kez olsun beni dinledi, itiraz etmeden göğsüme yaslanarak rahatladı. Kendime bunun hiçbir anlamı olmadığını söyledim. Ari'ye yalancı olmadığımı söylemiş olabilirdim ama bir şeyi atlamıştım.

Kendime yalan söylemekte iyiydim.



*Sessiz kalsaydım, suç
ortaklığından suçlu
olurdum.*

-Albert Einstein

ARIANA DE LUCA

"Y

Asher'ın düğünü için hazır mısınız?" Bastian masanın önünden geçerken Gio masasına vurdu ve yanına gelmesini işaret etti.

I ran a Paçavra üzerinde ve bar'ın
tezgah üstü olarak Bastian onlara yaklaştı, gözlerim
masada ama kulaklarım

dikilmiş ve istihbarat için hazır.

Intel.

Hay Allah. Bu kelimedenden bile nefret ederdim. Ruhuma işleyen iki heceden. Özellikle de Bastian beni sağ salım eve getirdikten sonra - benden faydalanmadan- geçen gün ona biraz fazla içimi dökmüş olmama rağmen.

Gizli görevdeyken bu kadar çok içmek tehlikeliydi. Hiçbir mazeretim yoktu ama doğum günüm beni her zaman zorlardı. Teyzem hayattayken beni arayıp doğum günümü kutlamamasını bile bilirdi, ama benimle iletişim kurmayı başaramamıştı.

Boş bir yatakta uyanmıştım ve Bastian'a teşekkür etme fırsatım olmamıştı. Onu ve babasını gizlice dinlemek kesinlikle bir teşekkür olarak nitelendirilemezdi, ama yine de yaptım... ve bunun için kötü hissettiğimi fark ettim.

"Evet. Nick'in gidip gitmeyeceğini biliyor musun?" Bastian babasının karşısındaki koltuğa oturdu.

Sendikaların dosyalarında bir Nick aradım ama bulamadım. Niccolao Andretti, belki? Ama o bir efsaneydi. Büro folkloru. Lockness Canavarı'nın mafyadaki karşılığı. Andretti tahtının eski varisi, bir gece ortadan kaybolmuş ve bir daha kendisinden haber alınamamıştı. Andretti ve Romano aileleri nesillerdir kan davalıydı. Birakın bir Andretti kralını, bir Andretti'nin bulunacağı son yer New

York City, düşman bölgesinin kalbinde.

Gio telefonuyla oynadı, sonra oğluna baktı. "Eğer başarabilirse, eminim başaracaktır. O ve Asher'in nasıl olduklarını bilirsin. Ama Ash'e iki kez kontrol etmesi için mesaj attım. Eğer giderse, güvenliğin onu koruyacak kadar iyi olduğundan emin olmalıyız."

Bastian bir nefes çekti ve gözlerini babasının yüzünde gezdirdi. "Ben hallediyorum, yani iyi olduğunu biliyorsun."

"Kastettiğim bu değildi."

"Öyle değil mi? Ben yokum, bu yüzden yaptığım her şeyi sorguluyorsun." "Demek istediğim, Niccolao'nun ailesi acımasız olabiliyor." Niccolao Andretti.

Onay, cevapladığından daha fazla soru bıraktı. Hiç mantıklı değildi. Andretti ve Romano aileleri arasındaki rekabet yüzyıllara yayılmıştı. İkisi arasında çok fazla kan dökülmüştü. Birakın aynı şehri, bir Andretti ve Romano'nun aynı odada yaşadığı bir dünyayı hayal bile edemiyordum.

Öte yandan Niccolao Andretti yıllardır ne görülmüş ne de haber alınmıştı. Büro bir süredir izini kaybetmişti ve Bastian'ın uyarısı

Gio sadece şüphelerimi güçlendirdi. Niccolao Andretti New York'ta bir yerde yaşıyordu.

Vay canına.

Lanet olsun.

"Biz de

yapabiliriz."

Gio telefonunu cebine koydu. "Bar işletmeye acımasızlık mı diyorsun?"

"Bunu küçümsemek, bu aile için statümü haklı çıkaracak kadar çok şey yaptığım gerçeğini değiştirmez. Bunu bir daha sorgulama."

Gio oğluna baktı. Sessizdi. "Güvenlik detaylarını planlarken her türlü önlemi alın."

"Nick ve Asher aileden." Bastian başını salladı. "Biz risk almayız. Aile. Görev. Onur. Her şeyin üstünde. Ne pahasına olursa olsun, ne kadar büyük olursa olsun. Bunu bana sen öğrettin."

"Yaptım." Bastian'ın yüzüne bakarken Gio'nun gözlerinde onay parıldıyordu. "Nick düğünü kaçırmayacağını söylüyor. Güvenliği artırdığınızdan emin olun. Vince başına konan ödülün beş milyon dolara çıkarıldığını söyledi."

Ve birden her şey anlam kazandı. Büro her zaman mafyayı çökertmek istemişti. Tabii ki istiyorlardı. Ama beni şehre düşen cesetlere ve Romano bölgesinde bir şeyler olduğuna dair muhbirlerinden gelen fısıltılara yanıt olarak göndermişlerdi.

Kayıp Andretti varisi Niccolao Andretti, başına konan beş milyon dolarlık ödülle şehirde saklanıyorsa, mantıklı sonuç Romano ailesinin ona güvenli bir sığınak sağladığı olurdu. Nedenini bilmiyor ya da anlamıyordum ama Gio ve Bastian'ın Niccolao hakkında konuşmalarına bakılırsa Romano ailesi onu önemsiyordu.

Önümdeki yol çatallaştı ve ben iki imkânsız yöne ayrılmış bir şekilde durdum. Çok kolay olmalıydı. Bir sonraki seansımızda Jenn'e istihbaratı söyleyecektim, o da bunu besin zincirinde yukarıya iletecekti ve ikimizden de daha güçlü biri bir karar verecekti.

Ama kalbim bunu tekrar düşünmemi istiyordu. Jenn'in bana nasıl davrandığını hatırladı. Bastian ne demişti?

Aile. Görev. Onur. Her şeyin üstünde. Ne pahasına olursa olsun, ne kadar büyük olursa olsun korunur.

Teoride, büroda bu vardı. Hepimiz aynı yemini etmiş, aynı sözleri vermiş ve aynı kurallara uymuştuk. Ama günün sonunda, ajan olmak birbirimize ya da hatta ülkeye sadakat gerektirmiyordu. Bir emir komuta zincirine sadakat gerektiriyordu - siyaset oyununu en iyi oynayan ve iplerimi çekme gücüne sahip olan kişiye.

Dürüst olmak gerekirse, mafya daha dürüsttü ve bu beni şaşırttı. Annem, De Luca sendikasının eski başkanı Angelo De Luca'dan kaçmıştı çünkü o tehlikeliydi. Bir dayakçı. Bir pislik. Vicdan azabı duymadan öldüren bir adam.

Beni doğururken öldükten sonra teyzem beni mafyayla ilgili her şeyden nefret etmem için yetiştirdi. Bana öğrettiği nefret beni büroya katılmaya yöneltti ve işte buradaydım, Romano sendikasına zarar verebilecek bir bilgi çekirdeğine sahiptim ama onu kullanmaktan çekiniyordum.

Bana öğretilen her şey, sendikayı çökertmek için FBI'a vermemi talep ediyordu ama kalbim reddetti, alternatifi düşünmem için yalvardı - bir şey söyleyip söylememe seçeneğim vardı.

Dışarıdan bakan biri için uygun bir seçenek gibi görünmeyebilirdi ama şimdi sendikayı iş başında gördüğüm için, onların gösterildikleri kadar kötü olmadıklarını biliyordum. Bir onur kuralları ve sevdiklerini ne pahasına olursa olsun koruma yöntemleri vardı. Kendim için söyleyebileceğimden daha fazlası.

Ve sevilenler ile yabancılar arasında bir yerde benim gibi insanlar duruyordu. Sendikanın içine sızmış ve bir bağlantı kurmayı başarmış insanlar. Geçen gece için Bastian'a teşekkür etme fırsatım olmamıştı ve muhtemelen en iyisi de buydu.

Aksi takdirde, Bastian'ın ikinci bir yüzünün var olduğu fikriyle yüzleşmek zorunda kalacaktım. Beni eve götüren ve bir centilmen gibi davranan bir centilmen - her ne kadar pis bir centilmen versiyonu olsa da.

Ama ona güveniyorsun, itiraf etmeden edemedim.

Benim için bir anlaşmayı bitiren adama güvenmiştim. Daha sonra beni kendi adamlarından birine karşı koruyan adama. Güvende kalmam için bana söz verdiren adama. Beni eve getirmiş, yatağıma yatırmış ve çok içtiğimde Ben & Jerry's ile beslemişti.

Tehlikeli bölge.

Bastian birkaç saniye boyunca tavana baktı. "Bu ödül başımıza bela olacak. Ranieri Andretti'nin başına karşı bir ödül koymalıyız. Ya teslim olacak ve ödülü kaldıracak ya da artıracak, bu durumda biz de aynısını yapacağız. Hangi sendikanın daha çok parası olduğunu hepimiz biliyoruz." Alçak sesle mırıldanması duymamı neredeyse imkânsız kılıyordu ama ben gözetleme konusunda eğitim almıştım.

Ben bir fareydim.

Çok iyi bir tane.

Tüylerim diken diken oldu. Kimliğinizden utanmak hiç iyi hissettirmedi. Sizi tanımlayan şeyden. Ama Everett ismini henüz büroya bile vermemiştim. Elbette bir parçanın hâlâ sınırları vardı.

Gio konuşurken gözlerini barda gezdirdi, "Yoksa Andretti sendikasının patronunu öldürmüş olacağız."

Bastian omuz silkti. "Bu pozisyon zaten Niccolao'ya ait."

"Niccolao hâlâ kardeşini önemsiyor."

"Kardeşi bu duyguyu hak etmiyor."

"Siz de Ranieri'nin yerinde olsaydınız, on sekiz yaşlarında olsaydınız ve Asher'ı Vince amcanızın cesedinin yanında silahlı görseydiniz, siz de aynı sonuca varmaz mıydınız? Aynı varsayımı?"

Sessizlik.

"Alakası yok." Bastian ayağa kalktı, özel dikim takım elbisesinin içinde güçlü görünüyordu. "Vince Amca kimsenin ona sinsice yaklaşmasına izin vermezdi. Bir Romano ile bir Andretti arasındaki fark budur. Biz avcıyız, onlarsa av."

O gitti ve benim her parçam yeni keşfettiğim çığır açan istihbaratla ne yapacağım konusunda savaştı. Niccolao Andretti'nin başına amcasını öldürdüğü için ödül konmuştu ve Romano bölgesinde saklanıyordu.

Şehrin her yerine düşen cesetler mi? Niccolao'nun başına konan ödülle bağlantılı olmalıydılar. Bu da o cesetleri Romano ve Andretti ailelerine bağlayan bir kanıtın var olduğu anlamına geliyordu. Büro bunu bulmak zorundaydı... eğer onlara bakmalarını söylersen.

Yapma, diye uyardı kalbim. Seni umursamıyorlar. Jenn bile işi için senden gözünü kırpmadan vazgeçerdi.

Son on dakikadır aynı yeri temizliyordum ama umurumda değildi. Çünkü farkına varmak beni çok etkiledi.

Belki de bana öğretilen her şey yanılttı. Peki ya bürodaki işim?

Artık onu istemediğim gerçeğini yavaş yavaş kabulleniyordum.



BASTIANO ROMANO

Pnsanlar dirençli olmak için yaratılmıştır. Kanserlerin, kasırgaların, kalp kırıklıklarının üstesinden geliriz. Bizler savaşçılarız, çöpçüleriz, hayatta kalanlarız. Yaşadığımız deneyimler bize kendimizin daha iyi bir versiyonu olmayı öğretir.

..ama bazı insanlar için daha iyisi yoktur.

Sadece alt.

Graham Filth namlunun en alt noktasını kazıdı.

Graham'ın bir sıçan olduğunu biliyordum. Bunu, nefesimin dudaklarımdan kaçtığını ve havada sorun yarattığını hissettiğim kadar emin hissedebiliyordum. En kötüsü de, Graham'ı izlemek için ne kadar zaman harcarsam harcamayım bunu kanıtlamıyordum. Ve Pornhub'ı ilk kez keşfeden on beş yaşındaki sivilceli bir çocuk gibi, izleyerek çok zaman geçirmiştım.

Ama zamanımı harcayacak başka bir şeyim de yoktu. Restoran işi benden çok şey talep ediyordu, ama bar tarafı çok daha az. Asher ve Lucy'nin düğününün güvenliği planlanmıştı, Tessie zamanının çoğunu özel ders olarak geçiriyordu ve aile görevlerim Graham'ın fare olduğunu onaylamakla başlayıp bitiyordu.

Üst üste yirminci gün, Graham'ı güvenlik kameraları aracılığıyla günlük iş programına devam ederken izledim. Alkol stokluyordu. Siparişleri alıyor. İçkileri karıştırıyor. Buzları geri getiriyordu.

Buz görevi, ama en başta biraz boktan olduğu için bunu görmezden gelebileceğimi düşündüm. Pisliğin teki olduğumu kabul edebilirdim, tıpkı onun bana demeyi sevdiği gibi.

Tüm bu izlemeler ve hiçbir şey olmadı. Birkaç sipariş daha. Daha fazla içki. Çalışıyor olması gerekirken birkaç mesaj. Vardiyasının ortasında bir yemek molası. Ariana ile sohbet, vücudu biraz fazla yakın. Daha fazla mesaj. Daha fazla içki. Ariana ile daha fazla konuşma. Hala ona çok yakındı.

Ari, Ari, Ari.

O kadınla ne yapacağımı bilmiyordum. Alıngan. Esprili. Topuklularla seks. Tüm beklentilere meydan okuyordu ve onu eve götürdüğüm gece ona sahip olmaya, Pazar gününe kadar altı şekilde sikmeye ve onu serbest bırakmaya karar verdim. Masamdaki özgeçmişini inceledim. Ariana De Luca'nın yerine işe alınabilecek yeni biri. Üzerinde oturmuş, tartışıyor, Ari'den uzak durmaya çalışıyordum.

Artık değil.

Ekrandaki hareket dikkatimi çekti. Graham kalçasını tezgâha yasladı ve Ariana'nın burnuna fiske vurdu, sanki o Zac Efron'du ve hayat C sınıfı bir Disney filmiydi. Ariana güldü ve bir müşteriye dönmeden önce onu itti.

Ve sonra yaptı. Graham'ın eli arka cebine kaydı ve telefonunu çıkardı. İlk başta fark etmedim bile ama bu farklı bir telefondur. Bakışlarını kaldırdı, gözleri tekrar aşağıya inmeden önce sağa sola kaydı ve ekrandaki bir şey kafasını karıştırmış gibi kaşlarını birbirine bastırdı.

Klavyeyle oynadım, kameranın izin verdiği kadar yakınlaştırdım. Yeterince yakın değildi. 4K kalitesine rağmen telefon ekranı piksellik kalmıştı. Hâlâ saklandığını düşünmeden önce Niccolao'ya kaliteyi artırmasını isteyen bir e-posta gönderdim. Elimizdeki diğer teknik elemanların işi daha uzun sürecekti ama yapacaklardı, bu yüzden dosyayı onlara gönderdim ve şifreli bir hattan Gio'yu aradım.

İlk zil sesinde cevap verdi. "Annen beni deli ediyor."

"Ne var ne yok?" Graham bar tezgahını silerken onu inceledim ve Ariana'ya göz kırptım. Lanet olası sıçan. "Bir şey bulmuş olabilirim."

"Ve?" Gio'nun sabırsızlığı çenemi zorluyordu.

"Graham'ın ikinci bir telefonu var. Muhtemelen kullan-at bir telefon. Videoyu geliştirmeleri için teknisyenlerimize gönderdim."

"Gerek yok. Telefonu araması ve cep telefonu şirketindeki kayıtları incelemesi için birini ayarlayacağım."

"Güzel. Bu fare işini Asher'ın düğününden önce halledeceğiz ve ben de restoran tarafını yönetmeye geri dönebileceğim."

"Pek sayılmaz." Bu

ne lan?

"Şimdi ne olacak?"

"Muhbirimizden barda bir kişinin daha olduğu haberini alıyorum."

"İmkansız."

Neden şimdi? Ari'yi saymazsak, ekibim yıllardır benimleydi. Ama Gio'nun istihbaratına güveniyordum. Romano Sendikası'na güvendim. Bu da başka bir farenin varlığına inanmak demektir.

Gio'nun sesi tartışmaya pek yer bırakmıyordu. "Orada kalmanı istiyorum." "Ve sıçan avına çık," diye bitirdim.

"Aynen öyle."

Elimi yüzümde gezdirdim, öfkemi zapt edemiyordum. Doğum günüm için aklımda olan bu değildi ama bir fareden daha fazla nefret ettiğim bir şey yoktu.



*Sevgi sadece olduğu sürece gelişebilir
Özgür ve kendiliğinden; görev düşüncesi
tarafından öldürölme eğilimindedir.*

-Bertrand Russell

ARIANA DE LUCA

I doğum günlerini hiç sevmezdi.
Ailem yoktu ve teyzemi sevmeme rağmen o hiç çocuk istememişti. Onlara nasıl bakacağını bilmiyordu. Kendimi Her doğum günü tantanayla geçerken, ne yapacağını bilemiyormuş gibi.

On iki yaşıma girdiğimde, bir komşusu ona bana bir doğum günü partisi vermeyi planlayıp planlamadığını sormuştu ve bu fikir onu çok telaşlandırmıştı. Koşarak markete gitmiş, bana yaşıma uygun olmayan bir dizi Barbie parti malzemesi almış ve hepsi benden en az beş yaş küçük olan mahallenin çocuklarıyla birlikte bana ilk doğum günü partimi vermişti.

Aldırmamıştım. Denediğini biliyordum. Hayat planlarının ortasına bir bıçak sapladığımı biliyordum. Hukuk bürosunda hırsları vardı ve ben beni yanına aldığı andan itibaren ona engel olmuştum ama yine de beni seviyordu.

Fedakârlıkları için minnettarım.

Gerçekten.

Ancak benim için ne kadar kötü hazırlanmış olduğunu anlamak, her yıl ebeveynsiz bir doğum gününün acısını azaltmadı. Annemin beni doğururken doğum tarihimde ölmüş olması da yardımcı olmadı, bu yüzden onun ölüm gününde hayatımı kutlamak her zaman yanlış geldi.

Benim böyle bir yüküm vardı ama Bastian'ın yoktu. Bildiğim kadarıyla anne ve babası hayatta ve sağlıklıydı ama Bastian otuz bir yaşına bastığı gün barın köşesinde otururken pek de mutlu görünmüyordu.

Belki de Tessie gibi onun da ailesinin doğum gününde onu terk etmesiyle ilgili sorunları vardı. Vince amcasının doğum gününü kutlamak için uğradığını ve Tessie'nin cıvı cıvı telefon ettiğini görmüştüm ama hepsi bu kadardı.

Yalnızlık derinden kanıyordu. Bunu herkesten daha iyi biliyordum ve onu iyileştirmek için çılgınca bir arzu duyuyordum. Çalışanların dinlenme

odasındaki buzdolabına dalıp *Squeezed*'den bir meyve suyu poşeti çıkarırken kendime bunun, beni eve sağ salim getirdiği için ona hâlâ teşekkür etmemiş olmamdan kaynaklandığını söyledim! Tessie anlayacaktır. Boş barın arkasına doğru ilerlerken, burada hâlâ tek kişi olmanın verdiği tedirginliği görmezden geldim. Personel kapanışta ayrılmıştı. Graham

Dana'yı eve bıraktı ve ben de kapanış işlerini kendim yapmayı teklif ettim.

Meyve suyu poşetinin üst kısmını kestim, bir viski bardağına buz doldurdum ve meyve suyunu küçük kare buz küplerinin üzerine döktüm. Bardağı Bastian'ın önüne koyduğumda, bunun beni eve götürdüğü için bir teşekkür olduğunu söyledim kendime.

Daha fazlası değil.

Tam bir yalancıydım.

Yumruklarım sıkıldı ve bardağı dudaklarına götürürken içimdeki aynı ellerin bardağın etrafında kıvrılmasını izledim.

"Bu da ne?"

"Gece içkiniz."

"Meyve suyu." Gözlerini bana dikti ve duruşumu inceledi. "Bunları Tessie için al."

Kız kardeşiyle olan ilişkiyi hiçbir zaman tam olarak kabullenmemiştim. Onu bu işin dışında tutmak istedim. Bizden. Tüm bu dünyadan. Karanlık dünyamdaki küçük saflık ışığının saf kalması gerekiyordu.

Ama Bastian'ın tamamen kötü biri olmadığı gerçeğiyle yüzleşmeye başlamıştım. Onu öz kardeşinden korumama gerek yoktu ve belki de kendimi ondan korumama da gerek yoktu. Bildiğimi sandığım her şey gizli görevde olduğum süre boyunca çarpıtılmıştı. Kendimi ilk adımlarını atan, her şeyi ilk kez deneyimleyen bir bebek gibi hissediyordum.

Bir yudum daha alırken hiçbir şey söylemedim. Bara geri dönmek için bir adım geri attım ama bileğime elini koyarak beni durdurdu.

"Teşekkür ederim."

Gözlerim tenimdeki parmaklarına kaydı. "Ne için?"

"İçecek için. Bu meyve suyu poşetlerini Tessie için hazır tuttuğun için. Ona arkadaşlık ettiğin, ödevlerine ve okuluna yardım ettiğin için."
_"

"Doğum günün kutlu olsun," diye kestim sözünü, beni kızdıracak bir şey söylemeden önce.

Neden hep bir "ama" olmak zorundaydı?

Eğer devam etmesine izin verseydim, ailesinin bugün onu nasıl terk ettiğini ve ne kadar yalnız görüldüğünü düşünürsek, kavga edeceğimizi biliyordum. Bir kez olsun kavga etmek istemedim. Bu kapağın beni değiştirdiği gerçeğini kabul ettikten sonra olmazdı. O beni değiştirmişti. Ya da belki de hep böyleydin ve kendimi yeni keşfediyordum.

Bastian beni görmezden geldi. Tabii ki görmezden geldi. "Onunla arkadaş olamazsın." Böyle bir şey olmayacaktı. Birkaç gün önce farkına varmıştım ki

Tessie bugünlerde benim tek arkadaşım olabilirdi ve o onu benden almak mı istiyordu?

Cesedimi çiğnemen lazım.

Bakışlarımın onun açıkça az gelişmiş beyin hücrelerinde delikler açmasını umuyordum. "Yani, senin için sevişecek kadar iyiyim ama küçük kız kardeşinle arkadaş olacak kadar iyi değilim, bu arada benimle senden ya da ailedeki herhangi birinden daha fazla zaman geçiriyor gibi görünüyor. Çocuklarla aran çok iyi."

Gözleri parladı ve öfke gözlerini kapladı, sanki sözlerim onu amaçladığımdan daha derinden yaralamıştı. Ona sert bir cevap vermeliydim.

İç. Ve içine tükürmek. Kendi paramla satın aldığım meyve suyu poşetleri dışında her şeyi, çok az olan kişisel zamanımı ayırarak, artan sırt ağrılarıma rağmen Beşinci Cadde'ye yürüyerek, çünkü o küçük kızı zaten çok seviyordum, onun hayal bile edemeyeceğim kadar mutlu olmasını istiyordum.

"Kastettiğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun. İnsanlar gelir ve gider. Hayat böyledir. Ama Tessie bizim gibi değil. Bizim gibi olmak zorunda değil. Onu bu dünyadan koruyabildiğimiz kadar koruyabiliriz." Cevap vermek için ağzımı açtım ama sözümü kesti, o kadar özür dilemezdi ki, "Ve onu senden korumamız gerektiğini inkâr etme, çünkü gerçek şu ki, her zaman Tessie'nin hayatında olmayacaksın, bu yüzden şimdi daha fazla zaman harcamak sadece sen gittiğinde işleri daha da zorlaştıracak. Ya da o gittiğinde. O bu eyalette yaşamıyor bile."

Neden bu kadar üzgündü? Evet, farklı bir eyalette yaşıyordu. İnsanlar hala uzun mesafeli ilişkiler kuruyor. Kardeşler büyüdü ve başka eyaletlere taşındı. Oğullar babalarından, kızlar annelerinden uzaklaştı. Hayat böyleydi. Biz sadece uyum sağlamak zorundaydık.

Ama aynı zamanda, direnmek istesem de haklı olduğumu biliyordum. Buraya onun sevdiği insanları alaşağı etmek için gönderilmiştim. Onunla arkadaş olarak ona iyilik yapmıyordum ama ipleri koparmaya da elim varmıyordu. Ondan hoşlanmıştım. Bana verdiği normalliği sevdim. Bazı günler, o benim kız kardeşimdi ve ona hiç sahip olmadığım hayatı verme şansım vardı.

Ne kadar boktan bir durumdu?

Başımı salladım. "Tessie'nin ona zarar vermem konusunda endişelenmesine gerek yok.

Sen, diğer taraftan-"

"Ben onun kardeşiyim. Söyleyeceğin hiçbir şey bizi birbirimize bağlayan kan bağı gerçeğini değiştirmeyecek. Dünyanın öbür ucunda da yaşasam, yine de onun kardeşi olurum."

O inandı, ben de inandım. Bu kadar basit. Dürüst olmak gerekirse, gerçekten iyi bir kardeş gibi görünüyordu. Ama aynı zamanda çok emin olmadığı için tekrarlıyormuş gibi de görünüyordu. Sanki bir yerlerde, kız kardeşiyle arasındaki mesafe, onun hayatındaki yerinden emin olamamasına neden olmuştu.

Çenemi yukarı kaldırdım ve bileğimi ondan ayırdım. "Buraya sana iyi davranmak ve doğum gününü kutlamak için geldim. Bunun da mı üstüne basacak kadar mutsuzsun?"

"Evet."

Kaşlarının ciddi eğimi. Gözlerinin arkasında tanımlanamayan bir şeyin parlaması. Omuzlarının gergin duruşu. Bu soruyla bir mayın tarlasına

girmiştim ve artık geri dönüşü yoktu. Tabii havaya uçmak istemiyorsam, ki ben bile sıçrayan bağırsaklardan kurtulamazdım. Silemezdim

cevabını hafızamdan sildim. Kendimi korumam için denemem gerekiyordu ama denemedim.

"Buna ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" Cevabımı beklemedi. "Bence sen de mutsuzsun."

Kızgın olmalıydım. İyi insanlar böyle şeyler söylemez. Kibar insanlar da öyle. Medeni insanlar diğer insanların iblisleriyle kavga etme hakları varmış gibi yüzleşmezlerdi.

"Bence benimle kavga etmeye çalışıyorsun çünkü bugün senin doğum günün; bir saat önce kapanan barında yalnızsın; kız kardeşin de dahil olmak üzere ailenden kimse burada değil; yalnızlığını kovalayacak kimse olmadan nasıl otuz bir yaşına geldiğini merak ediyorsun; ve o kadar acılısın ki doğru düşünemiyorsun."

Bunu biliyordum çünkü ben de aynı şekilde hissediyordum. Milyonluk bir şehirde yaşıyorum ama hep yalnızım. Her zaman acı.

"İşte orada."

Gözlerimi kıstım, yemi yutmayı beklemiyordum ama yine de ısırıldım. "Orada kim var?"

"Gerçek sen."

"Oh?" Kesinliğinden nefret ediyordum ve keşke bende de olsaydı diyordum. "Peki o kim?"

"Sen bir ısırikçısın. Bir kez yapıştın mı, çenen kenetlenir ve seni serbest bırakmak için kimsenin söyleyebileceği ya da yapabileceği bir şey yoktur. Başından beri benden nefret etmeye karar vermiştin. Benim için sorun değil. Sana kraliyet ailesindenmişsin gibi davranmadım. Ama ısırılmakla ilgili bir şey var, acıya tahammülüm yüksekse bunun bir anlamı yok. L'Oscurit 'nın başarısını sürdürmesi için beni sevmene ihtiyacım yok." Bir kez daha gözlerimle buluşmadan önce gözleri vücudumda bir yol çizdi. "Sevişmemiz için de benden hoşlanmana ihtiyacım yok."

Konuyu saptırdığını, bu konuşmayı kendisinden uzaklaştırdığını, derin uçtan sığ uca doğru olabildiğince hızlı yüzmeye çalıştığını biliyordum. Buna izin veremezdim.

"İğrenç ve kabasın ve bunun ben ve Tessie ile hiçbir ilgisi yok."

"Öyle olması dışında. Sen ve ben herkes gibi yaratılmadık. Sen ısırmayı seviyorsun; ben de ısırılmayı. Ama diğer insanlar? Onlar acıyla, öfkeyle, saldırganlıkla, hayatın üzerimize yığıldığı bitmek bilmeyen saçmalıklarla başa çıkamazlar. Tessie güçlü bir kız. Yaşının iki katı çocuktan daha zeki ve

Her zaman da öyle olacak. Ancak bir savaşçı değil, bu da bizim gibi insanların onun yerine darbe alması gerektiği anlamına geliyor. Ve ben bunu sorun etmiyorum." Kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi, Biter?"

Her zaman.

Tessie'yi korumayı her zaman sorun etmezdim.

Ona benden korunmaya ihtiyacı olmadığını söylemek istedim ama bu yanlış olurdu. Eğer görevimde başarılı olursam, onu her şeyden mahrum bırakacaktım; ailesinden, parasından, içinde büyüdüğü hayattan.

Benden korunmaya ihtiyacı vardı.

Kendime duyduğum nefreti yuttum. Bu kolay olmalıydı. Siyah ve beyaz olmalıydı. Romanos-kötü; FBI-iyi. Keşke bu kadar basit olsaydı. Kim olduğumu ve hayatlarına sinsice girip onları yok edene kadar yalan söylerken başkalarına neler yaptığımı hazmetmek daha kolay olurdu. "Fikriniz gerektiği gibi not edildi." Topuğumun üzerinde döndüm ve mola odasına yöneldim, o benim kırıldığımı görmeden önce buradan çıkmaya kararlıyım.

Aşağı.

Dolabımdan eşyalarımı alırken ilk gözyaşı kaydı. Elimin tersiyle kaydırdım, hareketlerim sarsıntılı ve öfkeliydi. Kimlik sorunlarım vardı, evet, ama kesinlikle bu ben değildim. Huysuz çocuk tüm kusurlarını gösterdiğinde ağlayan kız ben değildim.

Omurgam var
sanmıştım. "Ağlama."

Başımı Bastian'a doğru çevirdim. Kapının önünde durmuş, kollarını kavuşturmuş, kemere yaslanmıştı.

Konuşurken sesi sertti, "Isıranlar ağlamaz."

"Belki de ısıran biri değilimdir." Sesim titrerken ve biraz sağa doğru sallanırken kesinlikle öyle hissetmiyordum.

"Öylesin ama kayboldun."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben de öyleyim."

Boğazımdaki düğümleri yuttum ve başımı salladım. "Anlamıyorum."

"Degory Üniversitesi'nde çift anadal yapan birinin neden zamanını katlanamadığı bir pislik için barmenlik yaparak geçirdiğini kendime soruyorum. İstedğin her işi yapabilirsin, sadece iyi bir diploman olduğu için değil, zeki olduğun için de. Sende bunu görüyorum - insanların doğuştan sahip olduğu ve öğretilemeyen o sarsılmaz güdüyü."

Vücudunun aşağısını işaret etti ve ben de elinin izini takip ederek sadece statünün satın alabileceği üç parçalı takım elbiseyi inceledim. Üzerinde ne bir saç teli ne de bir iplik vardı. Mükemmel altın kol düğmelerine sahip mükemmel altın çocuk. "Dudaklarımdan sarkan altın kaplamalı bir kaşıkla doğdum ve bırakın elde etmeyi, çoğunun kavrayamayacağı bir eğitime sahibim. Bana herhangi bir Fortune 100'ü verin, kolayca yönetirim. Ama ben yönetmiyorum. Neden olmasın?"

"Ne kadar sarhoşsun?"

Bunu bana neden söylediğini anlayamıyordum.

"Sarhoş değilim," diye reddetti. Bir adım daha yaklaştı. "Bu bir kaçış ve sen bu konuşmadan kaçamazsın." Bir adım daha. "Biz aynıyız, Ariana De Luca," diye suçladı, sesi o kadar baştan çıkarıcıydı ki sanki bana sevgilim diyordu. "Soyadlarımız mafya soyadı ve bunu inkâr etme bile." *Mafya* kelimesini ilk kez benim yanımda söylüyordu ve bunun ciddiyetini kavramam için bana zaman bile vermedi. "Ivy League eğitimimiz var." Bir adım daha. "Sahte olamayacak kadar derin, ağzı köpürten bir hırçınlığımız var. Bunu soğuk gözlerinde görüyorum." Önüme geçti, çenemi eğerek gözlerinin içine bakmamı sağladı ve dudaklarıma doğru fısıldadı: "Ve ikimiz de çok kaybolduk."

"Kaybolmadım," diye inkar etmeye çalıştım ama iliklerime kadar kaybolduğumu biliyordum.

Artık bu işi istemiyordum. Barmenlik işini değil, FBI'daki işi. Yalan söylemek istemiyordum. Numara yapmak istemiyordum. Sahte kılıflarımı kendimden daha fazla tanımak istemiyordum. Yalnız ölmek istemedim. Etrafımdaki insanlara ihanet etmek istemedim.

İşim gereği bir savaşçı olacağımı düşünürsünüz. Ama değildim. Bize büroda kaçmayı öğretiler. Kimliğimiz açığa çıktığında kaçardık. Benim kimliğim açığa çıkmamıştı ama kalbim onun sözlerindeki gerçeğe paramparça olmuştu, ben de en iyi yaptığım şeyi yaptım.

Döndüm ve koştum.



Kendiniz veya arkadaşlarınız için intikam almak sadece bir hak değil, mutlak bir gerevdir.

-Stieg Larsson

BASTIANO ROMANO

G Ariana'nın sözlerinin eve ne kadar yakın olduğunu düşünmek için kendime zaman tanımak ondan nefret etmeme neden olurdu, bu yüzden yapmadım. Gerçeği söylemişti. Kızgın ve kırgındım. Sadece Tessie'yi nadiren gördüğüm için değil, Everett'i de hiç görmediğim için.

Hiçbir özel dedektif ya da rüşvet, Elsa'ya şantaj yapabileceğim bir sırrı ortaya çıkarmada bana başarı sağlamamıştı. Tüm seçenekleri tüketmişim,

Ama Everett'in asla benimle yaşamayacağı fikrini kabullenmeyi reddettim.

"Oh, bu muhteşem." Mafya tavşanı kolunu omzuma doladı, başını arkaya eğdi ve Asher ile Lucy'nin düğününün her küçük ayrıntısına yaltaklandı.

Bana söylediği anda adını unutmuştum. Önemli değildi.

Bu "randevuyu" Gio ayarlamıştı ve Asher ile Lucy'nin düğünü sırasında olay çıkarmayacaktım. Sınırlarım vardı. O kadar da kötü değildim. Onlara bu özel günlerini müdahale etmeden yaşatacaktım. Bir omurgam vardı ama bugün total bir penis kadar sertti. Ve romantizmin öldüğünü söylediler.

"Evlendiğimizde burada yapabilir miyiz?"

O 99-Cents Store kirpiklerini bana fırlattı ve o yapışkan tırnaklarıyla omzumu kavradı. Biri eksikti. Orta parmağı. Araba yolculuğunda düşmüştü çünkü itirazlarına rağmen motosikleti almakta ısrar etmiştim.

Bu kadın hayal görüyordu. Her mafya tavşanı Gio ve Ma'nın görücü usulü evlendiğini biliyor ve sıranın kendilerine geleceğini düşünüyordu. Everett'i geri almama yardım edecek bir saçmalık olmadığı sürece evlenmeme imkân yoktu.

"Çiçekleri gördün mü? Oh, çok güzel kokuyorlar."

Masadan bir tane kopardı ve burnumun dibine soktu. Ben de onun parmağından koparıp burnunun dibine soktum ve bu sırada pek de tesadüfi olmayan bir şekilde rujunu bulaştırdım.

"Oh, Bastian. Rujumu bulaştırdın, aptal!" Rujunu almak için elini çantasına attı ve plastik tüpü çıkardı. "Bunu tuvalette düzeltirken bana izin verin."

O gidince gömleğimin yakasını gevşettim ve takım elbisemin ceketini çıkardım. Eğer bunun bir saniyesine daha katlanmak zorunda kalırsam, muhtemelen cinayetten tutuklanırdım ve şu anda kimseye para ödeyecek durumda değildim.

Asher'ın deli Monica'nın yerine gelen yeni asistanı Freddy, bana doğru yürürken benimle göz teması kurdu. Ayağa kalktım ve onu yarı yolda karşıladım, mafya tavşanının bulunduğu noktaya döndüğünde beni unutacağını ve görmeyeceğini umuyordum.

Freddy bana ulaştığında doğrudan konuya girdi. "Çatı katınızdaki ön büro güvenliği size ulaşmaya çalışıyordu. Bay Black acil durum irtibatınız olduğu için az önce onlarla telefonda görüştüm."

"Telefonumun şarjı erken bitti." Tavşanın bir ipucu alıp ortadan kaybolmasını umarak bütün gün onunla uğraştım. Asla yapmadılar. "Ne istiyorlardı?"

"Orada bir kadın var ve sizi görmeden gitmeyi reddediyor. Polisi aramalarını isteyip istemediğinizi sordular." Keskin ses tonu hiç değişmedi, tam bir profesyoneldi, Asher'ın son deli yönetici asistanına göre büyük bir adımdı.

"O kadın kim?"

"Sanırım ona Elsa diyorlardı."

Nefesimi kaçmaya zorladım. "Ne istediğinden bahsettiler mi?" "Sadece seni görmek için ısrar ettiğini ve ön tarafta yaygara kopardığını söylediler.

Masa. Onu bekletmek için güvenlik odasına aldılar."

"Teşekkür ederim. Asher'a gittiğimi ve balayından döndüğünde onunla konuşacağımı söyle. Ona olanları anlatma." Freddy'nin isteksizliği üzerine ekledim, "Daha yeni evlendi. Balayında benim sorunlarım hakkında endişelenmesine gerek yok. Döndüğünde ona her şeyi anlatacağım."

Ben çıkışa doğru ilerlerken Freddy bir kez başını salladı ve bir sonraki görevine geçerek oradan ayrıldı. Kiliseye gerçekten varmış olan birkaç kişiden biriydim. Diğer herkes tünelleri kullanıyordu ama ben cehennemden gelen mafya tavşanı ile birlikte geldiğim için mekâna en hızlı yoldan gitmek istemiştim.

Çıkarken Vincent'ın yanından geçtim.

Vincent yüzümü incelerken koluma yapıştı. "Bir yere mi gidiyorsun? Daha pastayı kesmediler."

Yaltaklanmamak için kendimi zor tuttum ve cebimden motosikletimin anahtarlarını çıkardım. "Elsa şehirde. Çatı katımdaki güvenlik onu tutuyor."

Gözleri yüzümü taradı, bulamamasını umduğum bir şey arıyordu. Yorgun görünüyordu. Umarım benden dolayı değildir. "Benden bir şey ister misin?"

"Hayır," diye cevap verdim, biraz dikkatim dağılmıştı. Elsa buradaysa Everett hangi cehennemdeydi? "Sadece Asher'ın düğününün tadını çıkar." Hissettiğimden daha neşeli görünmek için kendimi zorlarken dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Umarım bu sadece bir kez olur."

Bir kahkaha attı ve sırtımı sıvazladı, bu doğal hareket bana ilişkimizin ne kadar kolay olduğunu ve buna ne kadar değer verdiğimi hatırlattı. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı?"

"Tamam," diye söz verdim, bunun bir yalan mı yoksa gerçek mi olduğundan emin

değildim.

Gitmek için hamle yaptım ama o yine koluma yapıştı ve bir eliyle çocukken yaptığı gibi yanağımı kavrarken gözlerimin içine baktı. "Her zaman böyle olmayacak. Elsa'nın bu versiyonu uzak bir anı olacak ve Everett yanında olacak. Oğlunu tekrar göreceksin."

Bir adım daha yaklaştım ve kaşlarımı çattım. Çatı katına çıkmam gerekiyordu ama Vince'in yüzündeki o ifade... Bir şeyler biliyordu ve bu beni tedirgin ediyordu.

"Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun, Vince Amca?"

"Senin bilmediğin çok şey biliyorum ama sen bana güveniyorsun." Bir adım geri çekildi ve sanki şifreli sözlerini silip atabilecekmiş gibi kolumu okşadı. "Gidip o kızı görmelisin. Seni seviyorum oğlum."

Başımı salladım ve bu tuhaf konuşmadan sıyrıldım çünkü haklıydı, Elsa'yla ilgilenmem gerekiyordu. Tuvaletten çıkan tavşanın yanından geçip gittim, güvenlik görevlileri çıkışa açılan çift kapıyı benim için açarken onun seslenişlerini duymazdan geldim. Kaskımı takıp motosiklete bindim, motoru çalıştırdım, birkaç devir yaptım ve yola çıktım.

Çatı katına vardığımda, kafamda milyonlarca kıyamet senaryosunu gözden geçirmiştım. Andretti ailesi Everett'i bulmuştu. Kaçırılmıştı. Fidyeye istenmişti. O minik parmaklar bir kutu içinde Elsa'ya gönderilmişti. Her düşünce bir öncekinden daha berbattı.

Gece bekçisi beni güvenlik odasına götürdü, orada yıpranmış bir Elsa vardiyadaki güvenlik görevlilerinden birine bağıyordu. Uzun kollu mini bir elbise giymişti ve iğrenç bir sıra bilezik takmıştı; kolunu sallayıp güvenlik görevlisini azarlamaya devam ederken tıkr tukur sesler çıkarıyordu. Güneyli bir güzele benziyordu, tıpkı benim Yeniden Doğmuş Hristiyan broşürlerindeki yüzlere benzediğim gibi.

"Sen benim kim olduğumu biliyor musun?! Eskiden burada yaşıyordum! Bana böyle davranmamalısınız! Bana hak ettiğim saygıyı gösterin!"

Kapı aralığına yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Saygı kazanılır ve senin hayatın boyunca kazandığın tek şey Profesör Ronson'ın aletini yaladıktan sonra aldığın A."

Evet, söylentiler vardı. O zamanlar inanmamıştım ama şimdi o kadar da emin değildim.

"Ben yapmadım-" Yeşil gözleri, kıs kıs güldükten sonra bağırmakta olduğu gardiyana kaydı. Derin bir nefes aldı, sonra nefesini verdi ve elini kardinal rengi saçlarına götürerek bana döndü. "Özel olarak konuşabilir miyiz?"

"Biraz ağırbaşlı davranabilir misin? Cinsiyetinizi utandırıyor sunuz."

Gözlerime ters ters baktı, ikimiz de bir zamanlar aşık olan iki insan olarak birbirimizden nefret ediyorduk. Benden neden nefret ettiğini bilmiyordum. Bana kazık atan oydu. O zamandan beri ona yaptığım her şey buna karşılıktı.

Yanımdan geçip koridora doğru yürürken omzu göğsüme değdi. Onu merdiven boşluğuna götürdüm.

Suratını asarak bana döndü. "Çatı katına çıkmıyor muyuz?"

"Hayır."

"Ama-"

"Hayır." Kapıyı arkamızdan kapattım, o irkilirken çıkan sesi duymazdan geldim. "Çatı katı önemli insanlar içindir. Sen değilsin. Konuş ya da git. Tek seçeneğin bunlar."

İsteksiz bir saniyenin ardından konuştu. "Paraya ihtiyacım var." "Nerede o?"

"Ha?"

"Oğlum. Eğer buradaysanız, Everett nerede?"

"Alabama'da dadısıyla birlikte."

"Sen New York'a uçarken oğlumu başka bir eyalette mi bıraktın?"

"Senin için yargılamak kolay! Onu görmüyorsun bile!"

"Onu görmüyorum çünkü zehirli, taş kalpli kaltak annesi onu öz babasından uzak tutuyor. Dadısının adını bile biliyor musun?"

Gözleri yana kaydı ve dudaklarındaki parlatıcıyı yaladı. "Tabii ki biliyorum! Bu nasıl bir soru böyle?"

"Yabancı erkeklerle gecelik randevulara gitmek için onu terk eden bir kadına sorduğum türden bir soru."

Gözleri benimkilerle buluştu ve kaşlarını kaldırdı, kendine güveni geri gelmişti. Omuzlarını geriye çekti, bir adım daha yaklaştı ve dudaklarını yaladı. "Kıskandın mı?"

O anda Snoop-Dogg'un kafası mı iyiydi? Onun rap videolarından birinde olabilmış gibi görünüyordu. Ekstra 2. Aletini emen ve ekrana göz kırpan kız. Çok şık.

Parmağımı alnına götürdüm ve onu geri ittim. "Hissettiğim tek kıskançlık seninle tanışma şerefine nail olamamış erkeklere karşı."

Kollarını kavuşturdu ve yere tekme attı. "Bu kadar kaba olmak zorunda değilsin."

"Ziyaretinizin bir anlamı var mı?"

"Paraya ihtiyacım var."

"Dün sana üç yüz bin dolar havale ettim." "Evet, ama daha fazlasına ihtiyacım var."

"Daha fazla paraya ne için ihtiyacınız olabilir ki? Vücuduna ancak bu kadar plastik yerleştirebilirsin." Gözleri merdiven boşluğunda gezinirken sesimi daha da sertleştirdim. "O boktan kafanda hangi yalanı uydurursan uydur, ben onun ötesini göreceğim. Gerçeği. Şimdi."

İç çekişi bir yatağın gıcırtısı gibi ağır ve isteksizdi. "Birinden biraz borç para aldım ve şimdi geri istiyor."

Dedektiflerimi onun harcama alışkanlıklarına yönlendirmek için aklıma bir not aldım. Geçmişte hiçbir şey bulamamışlardı ama belki de bu yeni bir ipucu olabilirdi, Everett'i eve, bana geri götürecek bir ipucu.

"Ne kadar?"

"Fazla değil. Sadece yüz bin."

"Peki ya sana verdiğim paranın geri kalanı?"

"Harcadım. Ödemem gereken faturalar var."

Kollarından tuttum ve elbisesinin kollarını yırttım. "Hey!" diye bağırdı ve ellerimi itmeye çalıştı.

Kollarını iz var mı diye tararken itirazlarını duymazdan geldim. Hiç iz yoktu. Uyuşturucu kullanmıyordu. Bu harcamalarını açıklamıyordu. Bu kadın ne kadar para harcayabilirdi ki? Ona her ay verdiğim parayla yüz yetimhaneyi besleyebilirdim, çünkü Everett'i başımın üstünde tutmaya devam ediyordu ve çocuğumuzu beslememesi riskini almaktansa ona para göndermeyi tercih ederdim.

"Bana parayı verecek misin, vermeyecek misin Bastian?" Güneyli aksanı sabırsızlığıyla birlikte kalınlaştı.

"Benden para istemek için buraya kadar uçtun. Önemli bir şey olmalı." Bir anda gözlerinde tedirginlik belirdi. "Hayır. Sadece şimdi ihtiyacım var."

"Onu sana vereceğim."

"Tamam-"

"Everett'i gördükten sonra."

Gözlerindeki karar savaşını izledim. Alabama'ya gidemeyeceğimi biliyordu. Ayrıca onu benimki de dahil olmak üzere başka bir bölgeye götürürse, Everett'i ondan koparacağımı ve onu gömecek bir delik bulacağımı da biliyordu. Ona duyduğum öfke bu kadar derindi ve bunu saklamaya zahmet etmedim.

Bir adım geri çekilip "Boş ver, paraya ihtiyacım yok" dediğinde neden şaşırdığımı bilmiyordum. Paraya ihtiyacım yok. Bir yolunu bulurum."

Gözlerim ona dikildi. "Bir çözüm bulmak için oğlumu aç bırakmak ya da ihmal etmek gerekmezse iyi olur."

"Ona kendi babandan daha az babalık yapıyorsun," diye çıktı. Onunla olan ilişkiyi her zaman kıskanmıştı.

"Saçının bir teline zarar vererseniz, Sosyal Hizmetler hemen kapınıza dayanır."

"Onu götürecekler. Onu asla geri alamayacaksınız."

"Satın alabileceğim insan sayısı hiç de az değil, Elsa. Bunu herkesten çok sen biliyorsun."

Asıl tehdit Sosyal Hizmetler değildi. Andretti ailesiydi. Everett'in varlığını öğrendikleri anda hayatı tehlikeye girecekti ve belki de onu kurtarmak için zamanında yetişemeyecektim. Bunu riske atamazdım.

Ama bunu Elsa'ya söylemedim, çünkü o bir nefes çekti ve yırtık pembe kolları gevşek am dudakları gibi rüzgârda dalgalanarak hışımla uzaklaştı.

Ve yemin ettim, denerken ölmem gerekse bile Everett'i o deliden geri alacaktım.



Bu hayatta mutluluk için gerekli olan en önemli şeyler; yapılacak bir şey, sevilecek bir şey ve umut edilecek bir şeydir.

-Joseph Addison

ARIANA DE LUCA

I

Ertesi gün Bastian'ı görmedim. Muhtemelen en iyisi buydu. Görseydim ne diyeceğimi bilemezdim. Sadece vardiyamı huzur içinde bitirmek ve kendime düşünmek için zaman vermek istedim.

Wilks'e rozetimi teslim edeceğim.

Rozetimi teslim ediyorum.

İşin bu noktaya geldiğine inanamıyordum. Kendim hakkında çok şey bilmiyordum ama pes etmenin doğama aykırı olduğunu biliyordum çünkü ne zaman bunu düşünsem, hayal kırıklığı, öfke ve kızgınlık boğazımda fokurduyor, kalbim buna karşı bu kadar savaşıırken efsaneme devam etmemi adeta talep ediyordu.

Bar kapandığında ve ben daha gönüllü olmaya fırsat bulamadan herkes kapanış görevini bana devrettiğinde, Vincent Romano bara tek başına girdi. Arkasında güvenlik görevlileri yoktu.

Sadece o.

Romano ailesinin baş infazcısı yoluma çıkarken zihnimin etrafına duvarlar ördüm, içimdeki her şey tetikteydi. Ismarlama takım elbisesi ve özel dikim düğmeli elbisesi paradan bahsediyordu ama yıpranmış görünüyordu.

İnce kırışıklık çizgileri, çöldeki dalgalı kum tepeleri gibi alnına yığılmıştı. Yanakları biraz çökmüştü. Kanserin ruhunu emdiği halama benziyordu. Canlı siyah saçları olmasına rağmen, dolgunluğunun çoğunu kaybetmişti ve o fit vücudu da onu son gördüğümünden beri kütlesinin bir kısmını kaybetmişti.

Yapmamalıydım ama gardımı düşürdüm. Birazcık. Gözleriydi. Vincent Romano'nun sert bir dış görünüşü vardı, ama bana baktığında, o berrak mavi gözler nezaketten söz ediyordu. Macun gibi. Kaya gibi sert olmalıydım ama bu kılıf beni macuna çevirmişti.

Dürüst olmak gerekirse, hoşuma gitmişti. Katılaşmak ya da bıkkın olmak istemiyordum. Bu şekilde yaşanmazdı. Bastian'a bakın. Hiç bu kadar gergin bir adamla karşılaşmamıştım ve mutsuz görünüyordu.

Barın üstünde bir bez parçası gezdirdim ve Vince'e hafifçe gülümsedim. "Burada sadece ben varım. Sanırım yeğenin bir süre önce ayrıldı. Aslında onu bugün hiç görmedim."

"Buraya onun için gelmedim. Senin için buradayım."

Donup kaldım ve telaşlı görünmemek için elimden geleni yaparak ona baktım. "Ah." "Bir Degory mezunu için oldukça iyi konuşuyorsun."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. Bir barda tek başıma oturup ailemin düşmanıya şakalaşacağım kimin aklına gelirdi?

"İnsanlar bana böyle söylüyor. Size bir şey getireyim mi?"

"Bir viski lütfen, sevgilim." Biraz öksürdü ve ben de onun yerine bir bardak su getirmeyi düşündüm. Gerçekten kötü görünüyordu.

Bir kadeh üst raf viski doldurup ona doğru uzattım, şişeyi bardağının yanına koyup sorarken kaşlarımı birbirine yapıştıran gerçek bir endişe vardı,

"İyi misin?"

Uzun bir iç geçirdi. "Ben yaşlıyım."

Pek sayılmaz. Ellili yaşların sonu diyebilirim. Belki altmıştan biraz kısa. Bu ülkede emeklilik yaşı bile değil.

Orada durup bir şey söylemesini bekledim. Söylemediğinde, hissettiğim garipliği kırmaya çalıştım. "Kapatmayı bitirmek üzereyim..."

"Kal. Lütfen." Yanındaki sandalyenin ayağını tekmeleyerek bar taburesini benim için kaydırıldı.

Bir süre ona baktım, başımı sallamadan önce gözlerinin altındaki yorgun çizgileri inceledim. "Evet, tamam." Barın altından bir şişe aldım. Müşteriler bana shot ısmarladığında suyla doldurduğum eski bir votka şişesiydi ama ayık kalmam gerekiyordu. Bir bardağa buz doldurup sahte votkayla kapattım ve barın etrafında dönerek yanına oturdum.

Hedeflerim genellikle yanlarında içtiğimi düşündüklerinde gardlarını düşürürlerdi. Vincent Romano'nun her zaman tetikte olduğundan hiç şüphem yoktu, ama proaktif olmaktan zarar gelmezdi.

"Yaşamakla ilgili en sevdiğin şey nedir?"

"Pardon?"

"Ölmeden önce yapacağınız bir şeyi seçmek zorunda olsaydınız, bu ne olurdu?"

"Ben... emin değilim." Bir cevap bulmak için bocaladım. Bir barmen olarak bana her türlü soru sorulmuştu ama hiçbirisi bunun gibi değildi.

"Aklına tek bir şey bile gelmiyor mu?"

"İ-" Hayatımdaki birleşik yalanlar beni gerçekle cevap vermeye zorladı. "Hayır. Hâlâ kendimi tanımaya çalışıyorum. Nelerden hoşlanıyorum. Nelerden hoşlanmadığımı. Ailem yok, bu yüzden onlarla vakit geçiremiyorum. Bir ilişkim yok. Tessie dışında insanlarla bir bağım yok. Ve biriyle vakit geçirmekten başka her şey hayatımın son birkaç anına değmezmiş gibi geliyor."

"Senden hoşlandığımı biliyordum."

Hissettiğim kadar telaşlı görünmemesini umduğum bir kahkaha attım. "Kusura bakmayın ama Bay Romano, beni tanıyorsunuz bile."

"Bu konuşmanın amaçları doğrultusunda, varmışım gibi davran." "Umm, tamam..."

Biraz güldü ve bu gülüş onun vücudunu sarstı. Teyzemin anlattığı korkunç hikâyelerden bir baş infazcının nasıl olması gerektiğini düşündüğümünden çok farklı görünüyordu.

bana Made Men'den ve annemin hayatına verdikleri zarardan bahsetmişti.

"Ben yetişkin bir adamım. Korkak değilim. Söyleyeceğim. Senden hoşlanıyorum. Hayır, öyle değil. Bir insan olarak senden hoşlanıyorum."

"Neden?"

Kendimi bile sevmiyordum.

Demek istediğim, gösterişli şeyleri seviyordum - nasıl görüldüğümü, zekamı, diğer insanlarla ve hayvanlarla ilgilenme şeklimi, çeşitli kılıflarım altında edindiğim tuhaf becerileri. Ama karanlık yanlarım, başkalarına hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi ihanet edebilen yanlarım... onlar sevilmeye değmezdi.

"Oğlum Asher bugün evlendi."

Bastian'ı bugün bu yüzden görmedim.

Teşekkürler, Asher Black.

Bırakın düşünmeyi, hissedeceğimi bile hiç düşünmediğim kelimeler.

Vince devam etmeden önce viskisinin geri kalanını neredeyse içine çekti, "Karısı Lucy harika biri."

"Tebrikler." Hevesli olmayan bir soru gibi gelmişti, bu yüzden tebriklerimi tekrarlardım ve "Asher çok mutlu olmalı" diye ekledim.

"O iyi. Ben de öyle. Bu dünyadan ayrıldığımda ailemin iyi olduğunu bilmek istiyorum. Asher... Lucy gibi o da harika şeyler yapacak. İkisinin de omuzlarında harika kafalar var."

"Bence bazıları Asher'ın şimdiden büyük işler başardığını söyleyebilir." Black Enterprises bir Fortune 100 şirketi.

"Elbette haklılar. Ama şimdi birini buldu ve bu, hayatının gerçekten önemli olan kısımları için büyük bir fark yaratıyor. Hayatının son anlarını biri olmadan geçirmenin önemsiz görüldüğünü söyleyen sendin."

"Evet," dedim, yalnızlığımın yüzüme vurulmasından huzursuzluk duyarak. Bunu kastettiğini düşündüğümünden değil. Sadece yalnızlığımı kabullenmek hiç kolay olmamıştı.

Vince kendine biraz daha viski doldurdu. "Ben evli değilim. Hiç evlenmedim. Bu yalnız bir hayat. Bir kadını sevdim ama hiç evlenmedik. Asher'ın milyarder bir girişimcinin hayatından ziyade onu mutlu eden biriyle mütevazı bir hayat yaşamasını tercih ederim. Neyse ki ikisi arasında seçim yapmak zorunda değil çünkü Lucy'yi buldu."

Bununla nereye varmak istediğini bilmiyordum, bu yüzden başımı salladım, sahte votkamdan bir yudum aldım ve "Mhm" dedim.

Yudumumu kendi yudumuyla eşleştirdi. "Kardeşlerim... Onlar farklı bir nesilden. Bir kadından diğerine atlamak ve duygusal olarak uzak bir hayat yaşamak onları mutsuz etmiyor. Onların hedefleri farklı. Onlar için bu şekilde endişelenmeme gerek yok. Bu yaşam tarzı onlar içindi, yeğenlerim ve oğullarım için değil. Bastian için değil."

Gözlerim onunkilere kaydı. "Bastian mutsuz görünüyor ama bu ona mutsuzluğunu başkalarına yansıtmaya hakkı vermiyor. İyi bir insan değil ve bu da Tessie tampon olarak yanında olmadığı sürece onu etrafta sevimsiz biri haline getiriyor. Bu bile tartışılır."

Başını salladı ama yüzüne sevgi dolu bir gülümseme yayıldı. "Az önce söylediklerine katılmayan birini bulmakta zorlanırsın." Bana bakmak için döndü. "Sana Elsa'dan bahsetti mi?"

"Hayır."

Dosyalarda onun adını da duymamıştım. "Ona Elsa'yı sor."

"Bana anlatmayacak mısın?" "Bu benim anlatacak hikayem değil."

"Bu benim işim değil zaten. Ben sadece bir çalışanım."

"İkimiz de öyle olmadığınızı biliyoruz."

Gözlerim odanın içinde gezindi. Bunu nasıl karşılayacağımı bilemiyordum. Bu ne anlama geliyordu ve Vincent Romano benimle Bastian hakkında nasıl bir şey biliyordu? Bastian ve ben zaten bilinecek bir şey değildik.

Bir soruyla yetindim. "Neden buradasın?"

"Kapanış."

"Size nasıl bir kapanış sunabilirim? Kaba olmak istemem ama sizi tanımıyorum."

"Sana bir tavsiye, hayatım, kapanış için asla geç değildir. Hayat böyledir. Bir saniye yaşarsın, bir saniye sonra ölürsün. Eğer o zaman geldiğinde yarım kalmış işler varsa, onları mezara götüreceksin ve tanıdığın ve sevdiğin herkes bundan zarar görecek. Hayatınızdaki insanları önemsiyorsanız, işinizi yapabildiğiniz zaman halledersiniz."

"Hayatımda kimse yok." "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

"Nereye varmaya çalıştığınızdan emin değilim."

"Tessie bana senden ve Bastian'dan bahsetti." "O bir çocuk. Sekiz yaşında."

"Zeki biri ama benim tek bilgi kaynağım o değil. Her yerde gözlerim ve kulaklarım var, küçük De Luca."

Bir ceset gibi kaskatı kesildim, soyadımı söyleme şeklini ve tonlamasının ne anlama geldiğini düşünürken kıpırdamadan durdum. Kararsızlığımı yutkunarak, "Gözlerin ve kulakların sana ne söylüyor?" diye sordum.

"Yeğenimle aranızda bir şeyler olduğunu." "O iyi bir insan değil."

"Bastian iyi bir insan değil ama iyi bir insan." "Biz... Biz..."

"Biliyorum."

Yüzümü ona döndüm. "Biliyor musun?"

"Kim olduğunuzu biliyorum, Bayan De Luca."

Refleks olarak kalçama uzandım, eğer gizli görevde olmasaydım silahım orada kılıfında olacaktı.

Vince'in dudakları bu hareket karşısında yukarı doğru kıvrıldı ve bana bilmiş bir gülümseme verdi. "Her yerde gözlerim ve kulaklarım olmasaydı olduğum kişi olamazdım. Bu bara girdiğin anda kim olduğunu biliyordum. Aslında, ondan önce de kim olduğunu biliyordum. Sendika dünyasında benim haberim olmadan pek bir şey olmaz, buna De Luca patronunun metresinin Ariana De Luca adında bir kız çocuğu doğurması da dâhil."

"BEN-BEN-" Bana aktardığı bilgileri kabullenmekte zorlandığım için kelimeleri bir araya getiremiyordum.

Hayatım için yalvardığım yer burası mıydı? Ellerimin ve dizlerimin üzerinde merhamet için yalvarmamı mı istiyordu? Korku beni boğdu ve nefes nefese kaldım.

Elini omzuma koydu. "Nefes al."

Dokunuşu durumu daha da kötüleştirdi ve nefes almaya çalışırken öksürerek ciğerlerimdeki havayı dışarı attım.

Nefes al, Ari. O haklı. Sadece nefes al.

De Luca olduğumu biliyordu ama bu FBI ajanı olduğumu bildiği anlamına gelmiyordu. Aile bağlarım konusunda onu ikna edebilirdim. De Luca ailesi ile Romano ailesi arasında Andretti ailesi gibi bir kan davası yoktu.

Ve kan davaları... sadece aynı şekilde ödenebilirdi. Bir Andretti *caporegime* ölmüştü, bu da kan davasının sona ermesi için bir Romano *caporegime*'in ölmesi gerektiği anlamına geliyordu. Bu Gio, Eli ya da Vince'di. Hiçbirinin öleceğini sanmıyorum,

Böylece kan davası hiç bitmeyecekti. Nesiller boyunca doğmamış Romano ve Andretti çocukları, son nefeslerine kadar birbirleriyle savaşmaya mahkumdu. Üzücü ve anlamsızdı.

"Ben hiç..." Tereddütlerimi yuttum, bir kez daha sahada daha fazla pratik yapmayı, korkularımı ve duygularımı korumayı diledim. "Hiç De Luca ile tanışmadım."

"Biliyorum." Bir süre durakladı. "Bir erkek kardeşin var." "Teyzem benim yaşlarımda olduğunu söyledi."

"Evet. De Luca sendikasını babandan devraldı."

FBI dosyaları sayesinde bunu biliyordum ama tabii ki bunu söyleyemedim, bu yüzden başımı salladım ve ağzımı kapalı tuttum.

Vince devam etti, "O kötü bir çocuk değil. Babanın asla yapamayacağı şekilde sendikayı yeniden inşa etti. Yılların ihmali için çözüm zordur ama o harika bir iş çıkardı. Omuzlarının üzerinde iyi bir kafası var."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Onu ziyaret etmeyi hiç düşündün mü?"

Hiç ölmeyi düşündüm mü?

"Hayır."

"O sana zarar vermez."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Birincisi, bir FBI ajanına zarar vermek aptallık olur. Çok fazla ısı var."

Bildikleri karşısında bir kez daha donakaldım. Her yeni efsaneye girdiğimde olduğu gibi kimliğim silinmişti. Bunu bilmesinin tek yolu bölümümde bir köstebek olmasıydı.

Biraz güldüm, kulağa eğleniyormuşum gibi geldiğini umduğum sesler çıkardım. "Çok komiksin."

"Evet, öyleyim ama şu anda değilim."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Bir efsanenin yalan söyleme konusunda daha iyi olacağını düşünürsünüz ama sanırım şimdiye kadar sadece küçük efsanelerinizi oldu."

Oh, Tanrım. Ne kadarını biliyordu?

Cevap vermedim. Cevap veremedim. Şu anda çok kırılğan görünen ama beni parçalara ayırıp Hudson Nehri'ndeki balinalara yedirebilecek bir adam tarafından iliklerime kadar soyulduğumu hissettim.

İçkisinin sonunu da bitirdi ve kendine bir tane daha doldurmadı. "Ben yaşlı bir adamım. Zamanım çoktan geldi. Henüz aileme zarar vermemişken sana zarar vermek benim çıkarıma değil ve senin de vermeyeceğini biliyorum."

Bunu bilmesi mümkün değil. Bu karara daha yeni varmıştım. Hemen ıkarılmam gerekiyordu. Ayrılmak için bir bahane bulmalı, acil durum telefonundan Wilks'i aramalı ve beni kurtarmaları için bir tahliye ekibi için yalvarmalıydım.

"Bazen," diye devam etti, "bir duruma en uzak olan insanlar onu en net şekilde grrleri. L'Oscurit'ya geldiğinden beri seni izliyorum ve yeğenimi de izliyorum. Jüpiter ve Ganymede'i duydun mu?"

Cevabımı beklemedi. "Roma mitolojisinde Jüpiter, Ganymede'i yakalar ve onu sevgilisi yapar. Yeğenimi tanıyorum. Sevilmesi, hatta hoşlanılması zor biri gibi göründüğünü biliyorum ama öyle değil. Kabul etmek istemeyebilirsin ama ikinizin arasında bir şeyler var. Senden bir parça almış gibi hissediyorsun ve bundan kurtulamıyorsun. Soyadın yüzünden, FBI'daki görevin yüzünden denedin ama ne olursa olsun ondan kurtulamıyorsun. Nedenini bilmek ister misin?"

"Neden?" Nefesim kesilmişti, zihnim allak bullak olmuştu, kalbimin yüzeyine yakın bir yerde fokurdayan her şeyi kontrol altına almaya çalışıyordum.

Korku.

Doğrulu

k.

Sıcaklık.

"nk o seni yakalamadı, küçük De Luca. Onu sen yakaladın. Sen Jüpiter'sin, o da Ganymede. Farkında olsa da olmasa da senin etrafında dönüyor, dikkatini çekme şekline, karşılık verme şekline, sevdiği, nefret ettiği ya da ihanetine uğradığı her kadından farklı oluşuna, Tessie'yle birlikte oluşuna ve Everett'le nasıl olacağını merak edişine kapılmış durumda."

Everett.

Everett kimdi?

Sözlerini sindiremedim. İlerinde çok fazla şey vardı. Bastian'ı sevmiyordum. Bastian'dan hoşlanmıyordum bile. Tek ateşkesimiz Tessie'yle, üzerinde anlaşamadığımız bir başka şeyle gelene kadar kavga ettik ve karşılıklı hakaretler savurduk.

Ama sen ona annenden bahsettin, o da sana acısını anlattı.

Düşüncelerimi görmezden geldim ve tutunabildiğim tek soruyu içime çektim. "Everett?"

Vince sorumu duymazdan geldi. "Sen Jüpiter'sin, o da Ganymede, senin etrafında dönüyor, sanki sen onun gezegeni, o da senin ayınmış gibi."

"Jüpiter bir erkektir."

"Kalbinde doğru olduğunu bildiğin bir şeyi inkar etmek için sığ bahaneler buluyorsun."

"Neden? Bunu bana neden söylüyorsun?" Şansımı zorlamak istemedim ama bilmem gerekiyordu. "Neden sığ bir mezara gömülmedim ya da benim gibi insanlara ne yapıyorsanız artık?"

"Sadece bilmeni isterim ki, her şey söylendiğinde ve yapıldığında, benim onayımı aldın."

"Ne için?"

"Onu iyileştirmek için. Onu kurtarmak için. Onu iyileştirmek için. Ben yapamadığımda onun ailesi olmak için."



Sevgi, görevden daha iyi bir öğretmendir.

-Albert Einstein

BASTIANO ROMANO

W

Tessie altı yaşına geldiğinde, Andretti bölgesine girmeden Alabama'ya en yakın yer olan Missouri'ye doğru yola çıkmıştım. Missouri, Camerino'nun en güneyinde yer alıyordu.

Marco Camerino benimle Missouri sınırında, Tennessee yakınlarında buluştu ve Everett'i geri almak için bir plan yaptık. Everett'in varlığından kimsenin haberdar olmasına izin vermeyeceğine yemin etmişti ve ben de ona güvenmiştim. O, Everett'in

Camerino sendikasının varisi, evet, ama aynı zamanda yatılı okuldan en iyi arkadaşım.

Missouri'de yaklaşık bir ay geçirdik, içimi kemiren bir korku beni kemirene kadar başarısızlık üstüne başarısızlık yaşadık. Bir şeylerin yanlış gittiğine dair sarsılmaz bir his vardı ve bunu durduramıyordum. Elsa'yı aradım, Everett'in iyi olduğunu söyleyene kadar kendimi zorlayarak konuştum.

Sonra anneme ulaşana kadar ailemdeki diğer herkesi tek tek aradım ve bana Tessie'nin kuzenimizle birlikte Big Bear'daki kulübemize gittiğini söyledi. Tüm gururumu bir kenara bıraktım ve anneme Tessie'nin iyi olduğundan emin olması için yalvardım.

Kırılmamıştı. Kuzenim, Tessie'nin bir sincabı kovalamak için arka kapıdan çıktığını fark etmemişti ve Tessie, sahip olduğumuz تنها kulübenin ormanlık arka bahçesinin uzağındaki bir kütüğün üzerinde ayağını kırmıştı.

O gece hava sıcaklığı o kadar düşmüştü ki, onu karda bulduklarında Tessie'nin neredeyse hiç nefesi kalmamıştı.

Şimdi de aynı his içimi kemiriyordu. O derin, kalp ürpertici kıyamet hissi.

Tessie dinlenme odasında oturmuş, yıkanabilir kalem olduğuna yemin ettiği bir kalemle duvarlara bir şeyler çiziyordu. İyi olduğuna dair bana güvence verdi, ki bunu kendi gözlerimle gördüm. Everett'e mesaj attım, o da bana birkaç dakika içinde özel dersi olduğunu ve beni daha sonra görüntülü arayacağını söyledi.

Gio ve Annem anında cevap verdi ve Frankie Amca ile Eli Amca'nın güvenlik ekipleri saniyeler içinde onların güvende olduğunu teyit etti. Asher, Lucy ve Vince'e bir grup mesajı göndermeden önce bir dakika daha düşündüm.

Yanıtlarını beklerken gözlerim Ari'ye kaydı. Bütün gün bana bakmamıştı. Meşgul olduğu için değil. Sanki benimle ilgili her şeyden aktif olarak kaçınıyor gibiydi, gözleri ürkek bir barınak köpeği gibi birkaç saniyede bir restoranın etrafında dolaşıyordu.

Ona doğru ilk adımımı atarken telefonum çaldı. Asher. Yeni evlenmişti ve bunun mutlu bir olay olması gerekiyordu, ama bu duygudan kurtulamıyordum. Elsa'nın ziyareti değildi. Aksine, bu beni heyecanlandırdı. Everett'i New York'a geri getirecek bir şantaj malzemesi bulma umudumu tazeledi.

Balayını böldüğüm için kendimi biraz suçlu hissederek Asher'ın çağrısına cevap verdim. "Balayı o kadar kötü mü gidiyor?" Şaka yaptım.

"Balayında değiliz." Sözlerinde bir ısırtık vardı.

Ariana'ya giden yolumu durdurup doğrulurken sırtım kaskatı kesildi.
"Ne oldu? Ne oldu? Sen iyi misin? Lucy iyi mi?"

Biliyordum.

Bir şeylerin yanlış gittiğini
biliyordum. "O gitti."

"Kim gitti?"

"Vince."

Kahkahalar boğazımda düğümlendi. Bu bir şaka olmalıydı. Vince her zaman yanımda olacağına güvenebileceğim tek Romano'ydu. O gidemezdi.

"Güvenliğini kontrol ettiniz mi?"

"Tabii ki. O sadece... gitti. Bak, Niccolao ile işler sarpa sardı. Ödülle ilgili bir şey. Bilmiyorum. Pek iyi görünmüyor. Kimse Vince'i görmemiş."

Bir saatin tik taklarını duydum. Burada değil. Fiziksel olarak. Ama içimde. İçgüdülerim beni asla yanıltmadı. Tessie'yi zamanında bulmuştuk ama Vince... ne zamandır kayıptı? Sorular zihnimde uçuşuyor, her biri bir diğerinden daha hızlı geliyordu. Bir dakika daha geçseydi, Tessie ölmüş olacaktı. Vince'in ne kadar zamanı vardı?

Sessizlik.

Sonunda "Hemen geliyorum." dedim.

Telefonu kapattıktan sonra Tessie'nin bakıcısına mesaj attım ve Ari'ye doğru yürüdüm. "Gitmem gerek. Tessie'nin bakıcısı on beş dakika içinde gelecek. O zamana kadar Tessie'ye bakabilir misin?"

Kaşları birbirine yaklaştı, gözleri yüzümü tarıyor, bir şeyler arıyordu.
"Elbette. Her şey yolunda mı?"

Açıklayacak zamanım yoktu, bu yüzden yarım yamalak bir baş selamı verdim ve dinlenme odasına doğru yola çıktım. Tessie bana döner dönmez, "Gitmem gerek" dedim.

"Nerede?" Kaleminin kapağını ağzına götürdü ve etrafında konuştu.
"Komik görünüyorsun."

Ona Vince'ten bahsedemezdim. Çıldırırdı ve endişelenmesini istemediğim için bir ahmak gibi yalan söyledim. İçimde zamanın ilerlediğini hissetmeme rağmen.

"Ben iyiyim." Her şey yolundaysa yapacağım gibi onun bir kıvrımını zıplatarak devam ettim, "Asher az önce beni aradı. Bir konuda yardımına ihtiyacı varmış. Bakıcın gelene kadar Ariana sana bakacak. Bir şeye ihtiyacın olursa Ari'yi barın arkasında bulabilirsin."

"Tamam!" Konuşurken şapkası ağzından düştü. Kollarını bana doladı ve onu kucaklayarak kaldırdığımda yanağımdan öptü. Onu yere bırakır bırakmaz duvara döndü ve üzerine sarı keçeli kalemle üzerinde *kalıcı yazan* bir gülen yüz çizdi. "Sonra görüşürüz!"

Başımı salladım ama çıkarken işaretle ilgilenme zahmetine girmedim. Asher'ın çatı katına vardığımda Lucy'nin mutfak adasında bir demlik çayı vardı, ama demlik buharını kaybetmişti. Asher'ın güvenlik ekibinden düzinelercesi oturma odasında dolanıyor, her santimlik alanı kaplıyordu. Barda Lucy, Asher, Niccolao ve Vincent'in güvenlik şefi oturuyordu.

Anahtarlarımı ve telefonumu tezgâhın üzerine fırlattım. "Ne oldu?"

"Vince gitti. Güvenlik ekibini atlattı." Ağzımı açtım ama Asher sözümü kesti. "Nasıl olduğunu sorma. Hepimiz onun becerikli olduğunu biliyoruz. Şu anda odaklanmamız gereken şey Vincent'ı bulmak. Gerisini sonra hallederiz. Tamam mı?"

Başımı salladım ve mutfak adasının üzerindeki üç metreye üç metrelik devasa haritaya baktım. Her tarafına kırmızı, yeşil, sarı ve siyah raptiyeler yerleştirmişlerdi. "Yeşil büyük olasılıkla olduğu yer, sarı olabileceği yer ve kırmızılar da uzak ihtimal. Siyahlar zaten aradığınız yerler mi?" Onayladım.

Bunu daha önce de yapmıştık, genellikle bölgemizde saklanan insanları avlarken. Vincent değil. Bu bir şaka olmalıydı. Her zerrem bunun bir şaka olduğuna inanıyordu. Yine de daha önce ne hissettiğimi biliyordum.

O korku.

Bunu diğerleriyle paylaşmadım. Onların umuda ihtiyacı vardı ve benim de... Vincent'ı bulmam ve gerisini sonra çözmem gerekiyordu. Neden birini ne kadar sevdiğini anlamak için hep onu kaybetmek gerekiyordu?

Saat kafamın içinde tik tak

ediyordu. Daha yüksek sesle.

Daha yüksek sesle.

Bana çok geç kaldığımı söyledi.

Kene

.

Tock.



ARIANA DE LUCA

I Bastian'la başa çıkma konusunda endişeliydim, ama endişelenmeme gerek yoktu. Vincent beni ziyaret ettikten sonra duygusal olarak mesafeli davranmış, Vincent'la paylaştığımız her kelimenin üzerinde stres yaşamama neden olmuştu.

De Luca olduğumu biliyordu.

FBI ajanı olduğumu biliyordu.

Neden çıkarılmayı istemedim? Neden bekliyordum?

Çünkü onun haklı olup olmadığını merak ediyorsun. Eğer sen Jüpiter'sen ve Bastian da Ganymede ise.

Saçma düşünceler.

Özellikle de Bastian'a bir kez daha inanılmaz derecede kızgın olduğum için. Tessie'nin bakıcısı saatler önce gitmişti, benim vardiyam saat on civarında bitmişti ve Tessie'yi burada bırakmak istemiyordum, ona bakacak personel olsa bile.

Tessie'ye ailesini ve kardeşini arattım ama kimse açmadı.

Tessie telefonunu cebine koydu ve bana baktı, çok sevimli ve umursamazdı. "Randevularda erkekler kızları öper mi?"

Duvardaki kalemi, kutusunun üzerinde devetüyü kel bir adam olan şu sihirli bilgilerden biriyle temizledim. "Bazen."

Kutudan sihirli bir silgi aldı ve onu küçük parçalara ayırmaya başladı. "Biriyle çıkmak istiyorum."

"Belki büyüdüğünde." Silgisinden geriye kalanları elinden aldım, yerden alabildiğim kadar çok parça kopardım ve fırlattım.

"Carrie bir randevuya gitmek için ayrıldı. Adamın çok tatlı olduğunu söyledi."

Carrie, Tessie'nin bakıcısıydı ve Tessie'yi burada bıraktığı için Bastian'ı öldürdükten hemen sonra onu da öldürecektim.

"Gel bakalım." Tessie'nin elini tuttum, ceketini giymesine yardım ettim ve tüm ıvır zıvırlarını parlak pembe sırt çantasına topladım. "Seni evime götüreceğim."

"Bastian nerede?"

Keşke bilseydim.

Onun yerine yarı doğru söyledim. "Eminim işi bitince arayacaktır. Önemli bir şey olmalı."

Omuz silkti ve kapıdan çıkarken beni takip etti. Kendimi neredeyse çocuk kaçıran biri gibi hissediyordum ama onu L'Oscurit 'da, ona göz kulak olacağına güvendiğim kimse olmadan yalnız bırakmamın imk nı yoktu. Ayrıca, burada olmak bile şansımı zorluyordu.

Metroya gitmek yerine bir taksi çağırdım, böylece Tessie ve ben evime giderken rahatça oturabilecektik. Burada ya da Kaliforniya'da hiç toplu taşıma kullanıp kullanmadığından bile emin değildim.

Taksi, New York trafiğinde acele etmeden ilerledi. Dairemin önüne geldiğimizde Tessie vücudunun yarısı kucağımda uyuyakalmıştı. Şoföre parasını ödedim ve Tessie'yi kollarıma aldım, onu ve sırt çantasını merdivenlerden yukarı taşıdım ve bodrum merdivenlerinden yukarı ve aşağı taşımaya alışkın olduğum buz sayesinde kolayca asansöre bindirdim.

Tek elimle yatak odasının kapısını açmayı başardım ve Tessie'yi uyandırmadan yatağı kaydırdım. Yere yayılmıştı, bu da ceketini çıkarmamı zorlaştırıyordu. Elimden geldiğince nazikçe omuzlarından indirdim, sonra da onu uyandırmadan ayakkabılarını çıkardım.

Çarşafı vücudunun üzerinden kaydırıktan sonra duş aldım, yatmak için hazırlandım ve yatak odamdaki dolaptan yedek battaniye ve yastığı aldım. Çekyattan boktan yatağı çıkarıp battaniye ve yastıkla birlikte içine gömüldüm ve uykuya daldım.

Vurma sesleriyle uyandım. Ellerim hemen silahıma uzandı ve en yakın silahın lavabonun altında sahte bir kaptaki saklı olduğunu hatırladım. Tessie'nin yüzü gözümün önünde canlanmadan önce lanet ettim.

Uyuyordu. Bastian muhtemelen kapının diğer tarafında duruyordu. Sadece o binamdaki herkesi uyandırmayı uygun bulabilirdi.

saate baktı, sabahın üçüydü.

Gözetleme deliğinden baktım. Evet. Bastian. Kapının kilidini açtım ve tek kelime etmeden kapıyı açtım. Bastiano Romano, kapladığı alandan daha fazla yer kaplayan bir adamdı ve dairemin kapısında durarak, varlığıyla evimin her santimini doldurdu.

İnsanlar beni sıska olarak görüyordu, evet, ama o ana kadar kendimi hiç küçük hissetmemiştim - öfkeli Bastiano Romano'nun önünde dururken bana öyle bir nefretle bakıyordu ki, taşlaşmadığımdan emin olmak için kendimi çimdiklemek zorunda kaldım.

"Senin sorunun ne?"

Kollarımı kavuşturdum. "*Benim* sorunum ne?" Bastian karşımda durduğunda ve tartıştığımızda tüm sorunlarımı unutmak çok kolaydı aslında. "Benim sorunum senin sabahın üçünde karşıma dikilip tüm komşularımı uyandırman."

"Sizi temin ederim ki, bu binada yaşayan insanlar sabahın üçünde uyandırılmaya alışık tipler." Daireme davetsiz bir adım attı ve kapıyı ayağıyla arkasından kapattı. "Kız kardeşimi kaçırdın ve onu bir uyuşturucu laboratuvarına götürdün."

"Benim apartmanımda metamfetamin laboratuvarı yok," diye itiraz ettim. Onun adımını kendi adımım ile karşıladım ve burun buruna durduk, benim başım yukarı eğik, onunki aşağı eğikti. "Yani, hayatında benden başka sorumlu bir yetişkin olmadığı için kız kardeşini bir barda tek başına kalmaktan korudum."

Duvarı yumruklayacakmış gibi görünüyordu. "Arayabilirdin."

"Aradık. Sen cevap vermedin. Baban cevap vermedi. Annen cevap vermedi. Hayatında harika yetişkinler var." Kollarımı göğsümde bir kalkan gibi kavuşturdum. Bu hareket beni korumak yerine ona daha da yaklaştırdı. Teni ön kollarımın arkasını yakıyordu.

"Anlamıyorsun."

"Aydınlat beni."

Ağzını açtı. Kapadı. Tekrar açtı. Sözde çok değer verdiği küçük kız kardeşini terk etmesini gerektirecek kadar önemli olan şeyin ne olduğunu söylemek yerine, "Nerede o?" diye sordu.

"Yatağında uyuyor. Saat sabahın üçü ve o küçük kızı ektikten sonra uyandırmayacaksın."

"Tamam."

Birbirimize baktık, ikimiz de garip bir çıkmazdaydık. Onu incelemek için zaman ayırdım. Gözlerinin altında torbalar vardı. Genelde düzgün olan saçları birkaç yöne dağılmıştı. Kırıksıklıklar düğmesiz ceketinin her tarafına yayılmıştı. Onun bu halinden ne çıkaracağımı bilemiyordum.

Acıma duygusu ve ona yardım etme arzusu içimi kapladı. Deli olmalıydım. Belgelenebilir.

Sesimi yumuşattım. "Ne oldu?"

Neden?

Bunu neden

sormuştum? Neden

umursadım ki?

Neden?

Sadece

neden?

Siz Jüpiter'siniz, o da Ganymede, sizin etrafınızda dönüyor, sanki siz onun gezegeniymişsiniz, o da sizin ayınızmış gibi.

Belki de Vince yanlış anlamıştı. Belki Bastian Jüpiter'di ve ben de Bastian'ın etrafında dönen, onun çekiminden kurtulamayan Ganymede'dim. Tanrım, Ganymede tam bir aptaldı. İsa'ya ve bir müdahaleye ihtiyacı vardı.

Bastian'ın öfkesi hâlâ etrafımızda sıcak dalgalar halinde kaynıyordu. Bir çıkış yolu arıyor gibi görünüyordu; ona bir çıkış yolu verebilir miydim, bilmiyordum.

"O gitti." Kelimeler dudaklarından döküldü ve boğazıma doğru tırmandı.

Onun acısını iliklerime kadar hissediyordum ve bunu açıklayamıyordum. Bastian'ı bir insan olarak bile sevmezken, neden onun acısını kendi acımmış gibi hissediyordum? Aramızdaki hiçbir şey mantıklı değildi. Kavga etmemiz, kavga etmemiz, kavga etmemiz ve kavga etmemiz gerekiyordu. Bana masaj yapmaması gerekiyordu. Annemin ölümünün yasını tutmamı dinlememesi gerekiyordu. Eve gitmeme yardım edip beni yatırmaması gerekiyordu. Benim için yüzlerce kilo buz taşımaması gerekiyordu.

Onun hikâyedeki kötü adam, benim de kahraman olmam gerekiyordu. Bir kez bile tam tersi olacağını düşünmedim.

O zaman ona ihanet etme.

Bu düşünceyi kafamdan attım. Bürodan ayrılmaya çoktan karar vermiştim. Sadece nasıl yapacağımı bilmiyordum. Ama bu gece, sadece bir gece için, belki bir kez olsun kendimi kurtarıcı gibi hissedebilirdim.

Bir adım daha yaklaştım ve uzanıp yüzüne dokundum. "Nasıl yardım

edebilirim? Kim gitti?"

Çenesi titriyor, kendini kontrol altında tutma çabası görülüyordu. "Vincent."

Tepkimi bastırmaya çalıştım. "Onu en son ne zaman gördün?" "Asher'in düğün gecesi."

Ve onu ondan sonra gördüm. Onu gören son kişi ben miydim? Vince'in kaybolmadan hemen önce beni ziyaret etmesi tesadüf olamazdı.

Neden buradasın? Ona sormuştum.

Kapanış.

Başka ne demişti?

Bastian konusunda onun onayını aldığımı.

Onu iyileştirmek için. Onu kurtarmak için. Onu iyileştirmek için. Ben yapamazken onun ailesi olmak için.

Bunlar yaşamaya hazırlanan bir adamın sözleri değildi. Ölmeye hazırlanan bir adamın sözleriydi. Ama bunu Bastian'a söyleyemezdim. Ben ona tüm konuşmayı açıklamadan asla anlayamazdı. Vince'in tüm kirli küçük sırlarımı bildiğini açıkladığı, tüm yıkıcı yalanlarımın tek bir aldatıcı pakette gömülü olduğu konuşmayı.

Gerçeği söylemek yerine, kendimi daha derin bir çukura gömdüm, suçluluk duygusuyla kazılmış ve pişmanlıkla dolu bir çukura. "Kal."

"Affedersiniz?"

"Geç oldu. Kız kardeşinin uykuya ihtiyacı var. Sanırım sabah Vincent'i aramak için uyanacaksın ve uykuya ihtiyacın olacak. Çekyatım var. Yatak berbat ama Tessie'yi uyandırıp senin evine gitmekten ve uyuyup saatler sonra uyanmaktan iyidir. O yüzden... kal."

"Nerede uyuyacaksın?"

"Çekyat ikimiz için de yeterince büyük."

Başını salladı, sözleri yerine gözleriyle bana teşekkür etti. Omuzlarındaki rahatlama, suçluluk duygusunu derimin altında daha da derinleştirdi, ta ki parmak uçlarım onu kazıma ihtiyacıyla yanana kadar.

İkimiz de yorganın altına girdiğimizde ve o da kendini tutamazmış gibi kolunu belime doladığında kendimi dünyanın en kötü insanı gibi hissettim.

Jüpiter değil.

Ganymede bile.

Apate.

Sahtekarlık ve aldatma tanrıçası.



*Neden görevim kendi kalbimi
kırmamı gerektiriyor?*

-Rachel Hauck

ARIANA DE LUCA

KAYIP GÜNLER: 2

I

Belime dolanan bir kolla uyandım ve nefesimin izin verdiği kadar hareketsiz kaldım. Sağ elimdeki hissi kaybetmiştim. Elimi havaya kaldırarak hafifçe salladım, elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım.

Bastian'ı uyandır.

"Ne yapıyorsun?"

Gözlerim küçük koridorun dibindeki Tessie'ye kaydı.

Başını eğdi ve yanımdaki Bastian'a baktı. "O benim kardeşim mi?"

Bir an için yalan söylemeyi düşündüm.

"Evet." "Oh. Onu uyandırabilir misin?"

Ben acıktım."

"Uyandım." Sesi ensemden titreşti ve her gün bir kadının yanında uyanıyormuş gibi kolunu benden çekip gerindi. "Evime gittiğimizde Luna sana kahvaltı hazırlayacak."

"Dün gece neredeydin?"

Başımı Bastian'a doğru eğip yüzünü inceledim. Bunu gözlerinden okuyabiliyordum. Tessie'ye söylemek istemiyordu ama yalan da söylemek istemiyordu.

Onun yerine ben seçim yaptım. "Bugünkü kıyafetimi seçmeme yardım eder misin, Tessie?"

"Tamam!" Koşarak odama gitti ve ben daha izin verdiğimi bağırmadan dolabımın kapısının açıldığını duydum.

Bastian'ın yüzüne döndüğümde, teşekkürü sadece gözlerinden okunmuyordu. Dilinin ucuna da gelmişti. "Teşekkür ederim."

"Sana hâlâ kızgınım. Beni Tessie'nin yanında istemiyorsun ama işte buradayız."

İç çekişi göğsünden taştı. Ağırdı. Sanki var olmak için her şeyini harcamış gibiydi. "İkiyüzlü gibi görüneceğim ama bir iyiliğe ihtiyacım var."

Ona ihtiyatla baktım. "Peki."

"Onu bulana kadar herkes onu arayacak. Annem, babam, amcalarım, Asher, onlar için çalışan herkes, ben... Herkes. Tessie'nin bakıcısına güvenemeyeceğim açık ve..."

"Ve bana güveniyorsun. Kız kardeşinden uzak tutmak istediğin kadına." Bunları söylerken bile, kelimelerim gerçek bir ısırik içermiyordu.

Bastian'ın Tessie konusunda bana güvenmesini hafife almıyordum, Vince'in yokluğu her şeyi değiştirmemiş olsaydı bunu kabul etmek istemeyecekti. Aslında hâlâ kabul etmiyordu. Sorun değildi. Benim de sırlarım vardı.

Vincent'la geçirdiğim o geceyi ona asla anlatamazdım.

Vince'i aramak için şehri paramparça ederken bile içi parçalanıyordu. Ben onun Apate'siydim, Jüpiter'i değil.

Asla Jüpiter

değil. "Ben

yaparım."

Tabii ki yaparım.

Tessie'yi severdim.

Tabii, işte bu yüzden.

"Sana ödeme yapabilirim."

Başımı salladım. "Paranı istemiyorum."

Bastian bir an durakladı, sanki az önce tuhaf bir şey söylemişim gibi bana baktı. Ayağa kalktı ve dün gece çıkardığını bile görmediğim pantolonunu yukarı çekti. "Vardıyanı devralacak birini bulacağım, böylece bizimle geri gelip güvenliği ayarlayabilirsin."

Tam da FBI'dan ayrılmaya karar vermişken, Bastiano Romano'nun çatı katına girmem için bana hiç duyulmamış bir fırsat verilmişti. Bu yerin ne kadar istihbarat barındırdığını kim bilebilirdi?

Hiçbiri beni

ilgilendirmiyordu.

Tessie'ye yardım

etmek istedim. Başka

bir şey istemedim.

Berbat durumdaydım.

"Güvenlik mi?"

"Binaya giriş ve çıkış için kendi yaka kartınız, çatı katının anahtarı ve biyometri. Arabanız var mı?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Bana bir araba sahibi olacak kadar para ödüyor musun?"

"O zaman garajda park yerine ihtiyacın olmayacak. Çabuk olacak. Birkaç tarama ve sorun yok." Konuşurken bir yandan da bir metin mesajı okudu. "Biz oraya varana kadar anahtar ve rozeti hazır etmiş olurlar."

Tessie elinde tüm gardırobuma sığan dev bir spor çantasıyla koridora koştu. "Ben hazırım. Kıyafetlerini aldım."

"Ne?" Çantayı ondan almaya gittim.

Bu ayın geri kalanında kalmak için yeterli kıyafetti. Bastian'da kalmamın imkanı yoktu. Öldüğünü ya da yakında öleceğini bildiğim bir amcağı bulmak için şehri taradıktan sonra geceyi benim kanepemde geçirmesine izin vermek bir şeydi, ama onun evine taşınmak... bunu düşünürken bile, buna karşı koyamayacağımı biliyordum.

Onun Apaté'si olmak istemedim.

"İyi fikir." Bastian başıyla onayladı ve benden önce elinden kaptı. "Muhtemelen tüm bunlara ihtiyacın olacak..." Sözlerini yarıda kesti ve Tessie'ye baktı.

Ona döndüm. "Çantayı hazırlamayı nereden bildin?"

Kendisiyle gurur duyuyor gibiydi. "Kulağım düştü."

Bastian, "Kulak misafiri oldum," diye düzeltti.

Ona döndü. "Siz ve herkes kimi arıyorsunuz?"

Bastian zaman kazanıyormuş gibi, "Kim," diye tekrar düzeltti. Bana doğru bir bakış attı, sus işareti yaptı ve kız kardeşine döndü. "Yetişkin işi."

"Ama-"

"Kahvaltı istiyor musun, istemiyor musun? Eğer konuşmaya devam edersen Luna gitmeden geri dönemeyebiliriz."

Ağzını kapattı, sonra tekrar açtı. "Krep olsa iyi olur."

Değildi. Tessie'nin daha çok sevdiğine söz verdiği çilekli çikolata parçacıklı keten tohumlu waffle'lardı. En sevdiği amcasının dün kaybolduğundan habersiz, onları mideye indirdi. Bastian da onu en son benim görmüş olabileceğimden habersizdi ve ben de bir şey itiraf edecek değildim.

Bastian duş aldı, üstünü değiştirdi ve Tessie kahvaltısını bitirmeden çıktı. Luna da bulaşıkları yıkayıp gitti. Kapıcı taşınabilir teknolojiyle birkaç güvenlik görevlisi gönderdi. Parmak izimi, retina taramamı ve nefes taramamı aldılar. Lanet nefesimi.

Tessie mutfak adasından izliyordu, küçük ayakları bar taburesinden sarkıyordu. Bana bakmadan önce ayakkabılarının ısıldamasını izlemek için adanın kenarına tekme attı. "Bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

"Ne demek istiyorsun?"

Ne demek istediğini biliyordum. Sadece bunu ona söyleyen kişi olmak istemedim. Birincisi, bu bana düşmezdi. Ayrıca bu haberi veren kişi de ben olmak istemiyordum. İçimden bir ses bunun iyi bitmeyeceğini söylüyordu.

Vince sadece kayıp değildi. Ya çoktan ölmüştü ya da ölmek üzereydi. Gözlerindeki o bakışı, çökmüş yanaklarını, kapanış arayışını görmüştüm. Ölmeye hazırlanıyordu. Sadece ne kadar yakın olduğunu fark etmemiştim.

Tessie adayı bir kez daha tekmeledi ve ayakkabıları ayak bileklerinde bir renk cümbüşü oluşturdu. "Herkes çıldırmış durumda. Sen o zimbirtının içinde nefes alırken babamı aradım ve korkmuş görünüyordu. Sanırım. Bilmiyorum." Omzunu kaşıdı. "Onu ya da Bastian'ı hiç korkmuş görmedim. Bir kez hariç."

Eşyalarını toplamayı bitirip bana bir rozet ve anahtar kartı uzatan ve kendilerini dışarı atan güvenlik ekibine başımla teşekkür ettim. Tessie'nin sorusuna cevap vermeyi düşündüm ama yine haddime değildi, o yüzden başka bir yere yönlendirdim.

"Bir keresinde ne oldu?"

"Birkaç yıl önceydi. Kuzenim beni Big Bear'daki kulübemize götürdü. Dışarıda bir sincap vardı. Aç görünüyordu, ben de mutfaktan biraz yiyecek aldım ve gizlice arkadan çıktım. Onu beslemeye çalıştığımda benden kaçtı, ben de kovaladım. Tahtaya takıldım ve bacağımı kırdım. Kar yağıyordu. Evden çok uzaktaydım. Uyuyana kadar yardım çağırdım. Uyandığımda hastanedeydim. Babam, Bastian ve annem aynı odadaydı. Onları bir süredir aynı odada görmemiştim ama doktor onlara iyi olacağımı söyleyene kadar hepsi korkmuş görünüyordu."

"Korktun mu?"

"Hayır. Neler olduğunu bilmiyordum ama doktor haklıydı. Her şey yolundaydı."

"Şimdi korkuyor musun?"

"Hayır. Neler olduğunu bilmiyorum."

Ellerini tuttum ve biraz diz çöktüm, böylece yüz yüze geldik. "Güzel. Doktorun sana söylediği şeyi ben de sana söyleyeceğim. İyi olacaksın. Hayatta ne olursa olsun, bacağını kırsan da, çok üşüsen de, etrafındaki herkes sana tuhaf davranırsa da, bir anda kendini nasıl hissedersen hisset, iyi olacaksın. Seni seven ve yükselmeni isteyen o kadar çok insan var ki ve sen tanıdığım en zeki küçük kızsın. İyi olacak biri varsa o da sensin."

Kollarını omuzlarıma doladı ve burnunu saçlarıma gömdü. "Vince Amca'ydı, değil mi?"

Geri çekildim ve onu inceledim. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Asher Lucy ile evlendikten sonra gizlice babamın evine girdi. Bana asla korkmamamı çünkü her zaman yanımda olduğunu söyledi ama şu anda burada değil. Bu sabah Bastian, babam ve annemle konuştum. Frankie Amca ve Eli Amca da beni aradı. Asher ve Lucy Bastian'la birlikte. Vince Amca nerede?"

Kalbim, en sevdiği amcasıyla bir saniye daha geçiremeyecek olan, onu son görüşünün onunla ilgili son anısı olacağını fark etmeyen, böyle bir kalp kırıklığını hissetmek için çok küçük olan küçük kız için kırıldı.

Gözlerimin arkasında biriktiğini hissettiğim yaşları ittim ve "Gözlerini kapat" diye fısıldadım.

O yaptı.

Ellerini tuttum ve sıkıca kavradım. "Vincent Amca'yı, onunla yaptığın en sevdiğin şeyleri ve sana yaşattığı her anıyı düşün."

Sen. Bunu yapabilir misin?"

Keşke annemle ilgili bir anım olsaydı. Geceleri dönüp durduğumda ve hayatım düzeltemediğim kaotik bir karmaşa gibi hissettiğimde beni sıcak tutacak bir tane. Aşkla ilgili olan şey, onu kaybettiğinizde canınızın yanmasıdır, ama en başta ona hiç sahip olmamış olmak daha çok canınızı yakar.

Tessie başını salladı, gözleri hâlâ kapalıydı. "Evet."

"Eğer bu anılara ve bu duygulara tutunabilirsen, o her zaman seninle olacaktır." Sesim kesildi.

Annem *hiç* yanımda olmadı.

Tessie bir gözünü araladı. "Söz mü?" "Söz veriyorum."

Kalbim onun için kırıldı, ama benim için de kırıldı.



BASTIANO ROMANO

Tehir ışıkları, Ahlaksızlığın arkasındaki sokağı zarar görmeden bıraktı. Loş ay ışığı altında etrafa saçılmış çöpleri ve sigara tomurcuklarını zar zor seçebiliyordum. Köşede siyah bir kedi saklanıyordu ama ona para ödedim.

Bacağımyı çöp konteynırına doğru savururken hiç dikkat etmedim. Hareket etmedi.

inç. Acı bacağıma vurdu ve kedi sanki benimle gölgelerde kalmak istemiyormuş gibi uzaklaştı.

Başka bir yer boş.

Vincent'in olmadığı başka bir yer.

Ve içgüdülerim - susmak bilmeyen içgüdülerim - "*O çoktan gitti*" diye fısıldadı. *Onu asla bulamayacaksınız.*

Haftalar önce Vince, Niccolao'ya başına konan ödülünden saklanması için güvenli bir ev ayarlamıştı. Niccolao saldırıya uğramış ve Vince kaybolmadan bir süre önce onu yakalamıştı. Ona işkence etmiş. Vince'i bulunduğu yere ihanet etmekle suçlamış, sonra da hatasını anlayınca onu serbest bırakmıştı.

Ve sonra Vince ortadan kayboldu. Geride

hiçbir iz bırakmadan. Tesadüf değil.

Frankie Amca hepimizden Niccolao'yu suçlamamamızı bekliyordu ama ben yapamadım. Anladım. Ben anladım. O bir hata yapmıştı ve Vince onu affetmişti, biz de affetmeliydik. Ama Niccolao'yu suçlamak, öz amcamın neden gittiğini anlamadığım için kendimden daha kolaydı. Ve biz onun gittiğini biliyorduk. Güvenliğinden kaçmasının tek yolu buydu.

Vince'in sesi benimle alay ediyordu, uykusuzluk pençelerini kafama geçirmişti.

Tik.

Tock.

Tik.

Tik.

Tik

tak.

Çöp konteynirini tekrar tekmeledim, acının vücudumu sarmasına ve öfkeyi kovmasına ihtiyacım vardı. Arka kapı açıldı ve bir güvenlik görevlisi kafasını dışarı uzattı. Başını eğip özür dilemeden ve Frankie Amca'nın kulübünün kapısını kapatmadan önce bir saniyelikine bakışlarıma baktı.

Telefonum çaldığında bakmadan açtım ve "Ne istiyorsun lan?" diye bağırdım.

"Baba?"

Kahretsin.

"Everett. Düşündüm ki-" Hiçbir şey. Mazeret yok. Sadece... *siktir.* "Üzgünüm, ufaklık." Başımın arkasını tuğla duvara yasladım, gereğinden fazla sertti ama acıyı hak etmiştim. "Nasılsın?"

Yedi yıl boyunca ona hiç bağırma-mıştım. Ona hiç küfretmedim. Onunla asla hak ettiğinden daha az konuşmadım. Tüm o sevgi, tüm o

şefkat, tüm bu bağlılık alevler içinde. Başka biri olsaydım, yumruğum yüzümde olurdu ve morarmış bir gözle uyanırdım.

Everett'in nefes alış veriş telefonu hattını aştı. "Annem garip davranıyor." "Sen iyi misin?"

"Evet. Artık eve gelebilir miyim?"

Elimi yüzümde gezdirdim ve bir küfrü ısırarak geri çektim. Herkesi yirmi dört-yedi evde istiyordum. Onu. Vince. Tessie. Bu -her zaman sevdiğim insanların yanımda olmasını aramak ya da beklemek- akıl sağlığımı bozuyor, attığım her adımda ruhumun izlerini şehrin dört bir yanına saçıyordu.

"Bir yolunu bulacağım Everett," diye söz verdim, sözümü tutabileceğimi umarak.

Yapamazsın, diye alay etti kafamın içindeki çarpık Vince. Uykuya ihtiyacım vardı. *Zaman tükeniyor*.

Kene.

Tock.

Çok geç.



ARIANA DE LUCA

annemin yasını tutmama hiç izin vermemiştim. Her zaman, eğer acı çekmek için zaman ayırırsam, asla durmayacağımı hissettim. Bu çok anlamsızdı. O kadınla hiç tanışmamıştım. Onu hiç tanımamıştım.

I

Neyi kaçırdığımı biliyordum, onu nasıl kaçırabilirdim ki?

Bastian'ın yatağına bakarken ilk gözyaşı kirpiklerimin arasından süzüldü. Birkaç dakika önce Tessie'yi onun odasına yatırmıştım ve bu aptal odada uyuyacak bir yer bulmam gerekiyordu.

Bir milyon işe yaramaz odası olan ama misafir odası olmayan iki yatak odalı bir çatı katı.

Misafir istememek Bastian'a kalmış.

Spor çantamı yatağının kenarına atarken ikinci gözyaşı ilkinin solladı, kendime hiç tanımadığım birinin yasını tutmanın anlamsız olduğunu söylerken keder gibi bir şey boğazımı tıkadı.

Kıyafetlerimi çıkarıp saten bir pijama şortu ve ince bir kaşkorse giyerek bir rutini takip etmek için elimden geleni yaparken üçüncü gözyaşı ikincisini kovaladı. Hayatım boyunca bir rutini takip ettiğimi fark ettiğimde donup kaldım, tişört göbeğimin yarısına kadar indi.

On sekiz yaşına kadar her şey okul, ödevler, kitaplar ve uykudan ibaretti ve teyzemin yoluna çıkmamak için elimden geleni yapıyordum. Üniversitede ise okul, ödev ve insanlardan uzak durmak için elimden geleni yapıyordum. Büroda ise kendimi efsanelere gömüyordum çünkü kendi hayatımla yüzleşmek istemiyor ve örtülerimle bir kaçış yolu arıyordum.

Ama işte buradaydım, bir kez olsun Ariana De Luca'ydım ve dikişlerim yırtılıyordu. Bir zamanlar çok sevdiğim ve tekrar dikmeye yemin ettiğim ama tamir edemedim dolabın arkasına atıp unuttuğum yırtık bir elbise.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasında birikti. İnatçı irislerimi aşmaya çalıştıklarını, ittiklerini, ittiklerini hissedebiliyordum, ama onları geri tuttum.

Ağlamıyorsun

. Sen ağlama.

Sen ağlama.

Sen Jüpiter değilsin. Sen Ganymede değilsin. Apate değilsin. Sen Ariana De Luca'sın ve ağlamıyorsun.

Kendime acıمامı bir kenara itmeme sağlayan bu kaza için minnettardım. Oturma odasına koşarken, sağ elim dalgın bir şekilde kalçamı okşuyor, kılıfımın olmadığını biliyordum, diğer kolumu kaldırmış, dövüğe hazırdım.

Bastian'ı ve yanındaki fırlatılmış piyano sandalyesini gördüğümde alçaldı.

Yüzünü bana döndü, gözleri perişandı ve sesi o kadar kısıktı ki onu

duymakta zorlandım. "Onu bulamayacağız."

Hayır, değilsin.

Bunun yerine, sırlarımı çürümüş bir kalp gibi iltihaplandıkları içimde özenle sakladım; kollarımı kavuşturdum ve aptal gözyaşlarımı sildim. "Aklını kaçırmışsın."

Bana doğru bir adım attı ve vücudunun ne kadar yer kapladığını fark ettim. İstese beni parçalayabilirdi. "Beni mi suçluyorsun lan?!"

Kendimi tuttum, sesim alçak ama güçlüydü. "Tessie uyuyor."

Ağzını açtı ama durdu, bakışları şeffaf pijamalarımın içindeki bedenimi taradı ve silmeyi başaramadığım gözyaşlarımla parlayan yanaklarıma yerleşti. Lanet olası aptal gözyaşları. Zayıf noktalarımı kurcalamak yerine sadece bana baktı. Onun karşısında kendimi kırık, çıplak ve savunmasız hissediyordum ama onun da aynı şeyi hissettiğinden şüpheleniyordum.

Ben kendimi durduramadan oldu.

Tessie'nin uyuduğu yatak odasının kapısına baktık. Gözleriyle buluştum ve ona doğru bir adım atarak ikimizi de ön kapıya ve çatı katının dışındaki koridora doğru ittim. Gözleri parladı ve sonra birbirimizin üzerindeydik, dudaklarımız birbirine o kadar hızlı saldırdı ki, kapıyı arkamdan kapatacak zamanım bile olmadı.

Tadı şeytanlar gibiydi. Bizimkiler. İç içe geçmiş. Kontrol edemediğimiz bir şeyle çiftleştik.

Küçük şortumu bacaklarımdan aşağı ittim.

Geri çekildi ve benden daha fazla nefret ettiği bir şey yokmuş gibi bana ters ters baktı. "Külotunu çıkar. Hemen çıkar. Yoksa seni onlarla beceririm."

Bacaklarımdan birini beline doladı ve ellerim danteli aşağı itmek için hareket etti, ama o zaten onları kenara itiyordu.

"Çok yavaş." Ve sonra kendini içime derinlemesine gömdü.

Parmaklarım sırtına saplandı, onu kendime mi çekeceğim yoksa daha uzağa mı iteceğimden emin değildim. Islaklığım onun sikine, kalçalarımın iç kısımlarına, koridorun herkesin görebileceği zeminine damlıyordu.

Her hamlesi beni istemesini sağladığım için bir cezaydı. Ben daha yüksek sesle inledikçe, hareketleri daha az kontrollü hale geliyordu. Öne doğru eğildi ve gömleğimin içinden göğüs ucumu ısırdı, kumaşla birlikte ağzına aldı.

Koridorun sonunda bir kapı açıldı. Yüzümü sağa çevirdim, şehvet dolu gözlerimin arasından birinin bulanık gölgesini gördüm ve Bastian'ın delici darbesi tam da bana isabet ettiğinde iniltimi tutamadım.

Seyircileri umursamadan durmadı. Komşusu geri çekilirken sadece ben ve o kalmıştık. Bastiano Romano'nun ne isterse yapabileceğini ilk kez fark etmemiştim ama şu anda... beni istiyordu.

Boynumun yan tarafını ısırdı ve dudaklarımın köşesine kadar ısırdı. Elleri yanaklarımı ayırdı ve arka tarafımla oynadı, parmağını sikinin G noktama çarpma şekliyle eşleşecek şekilde içeri ve dışarı kaydırды.

"Bunu da alabilirim," dedi, her zaman benden alma fikriyle büyülenmiş olsa da, o istemeden ona her şeyi verebileceğimi fark ettim.

"Yap şunu," diye meydan okudum ona, aramızdaki bu şeyin hiç beklemediğim kadar derinlerine dalarak.

Gözleri parladı ve beni yere bırakıp dizlerimin üzerine çökmemi istedi. "Bunun için yalvar."

Yüzünü inceledim, çenesinin gerginliğini, gözlerinin sertliğini. Buna *ihtiyacı* vardı. Beni kontrol etmeye ihtiyacı vardı, böylece hayatında tekrar kontrolü hissedebilecekti. Geçici güç eksikliği hastalığı ve beni kontrol etmesini sağlamak tedaviydi.

Ve yapardım.

Her şeyi ona verirdim.

Suçlu hissettiğim için değil, yalan söylediğim insanlar kadar ahlaksız olduğum için. Bastiano Romano'yu istiyordum. Onu her şekilde elde edebilirdim.

"Bunun için yalvar," diye tekrar talep etti, bu sefer saçlarımı kavrarken daha az nazikti.

"Lütfen."

"Senin sözlerinle değil." Aletini yumrukladı ve saçlarımdan tutarak başımı ona doğru yönlendirdi. "Küçük, dar kıcının bana ne kadar muhtaç olduğunu göster bana." Yüzüme doğru iterken ellerim kalçalarını kavradı. "Kıçın ağzından daha sıkı olsa iyi olur," diye kışkırttı ve delici boğazımın arkasına çarpana kadar içime daha derine itti.

Öğürmek istedim ama kendimi tuttum, kararlılık beni onun hepsini almaya itti. Alaylarına ters ters bakarak yanaklarımı içime çektim, taşakları sıkılaşıp çeneme çarptıkça ağzımın onun siki üzerindeki tutuşunu daralttım.

Islaklık kalçalarımdan aşağı damladı, koridorda bir karmaşa yarattı, herhangi biri dışarı çıkabilir ve günün ilk yemeğiymiş gibi açlıkla onun horozunu emdiğimi görebilirdi. Bacaklarımın arasına uzandım ve ıslaklığı kalçalarımdan silmeye çalıştım, ama ellerimi tokatladı, ağzımdan çekti ve beni döndürdü.

Aşağı uzanarak kalçalarımı kavradı ve kaldırdı. Parmakları ıslaklığımı arkadan topladı ve onları kıcıma kaydırmak için kullandı. Islaklığımı yaydı ve sonra parmaklarını horozuyla değiştirdi.

Sikinin ucunu kıcıma doğru kaydırırken şaşkınlıkla çığlık attım, tükürüğüm ve ıslaklığım hareketlerini utanç verici derecede pürüzsüz hale getirdi.

"Bastian," diye inledim kıcıma girip çıkarken, beni hazırlarken hareketleri yavaştı.

"Bana ne istediğini söyle."

"Sen. Tanrım, seni istiyorum."

Aletini sonuna kadar soktu ve iniltiğim koridorda yankılandı. Gözlerim bir o yana bir bu yana daldı, komşularının bu saçma saatte benim zevkimi duyabileceğini biliyor ve kimsenin koridora girip Bastian'ı geçmeye cesaret edememesine hayret ediyordum.

Kapılarındaki gözetleme deliklerinden bakan gözlerini, bizi görmek için kendilerini okşayan ellerini, Bastian'ın tırnakları kalçalarımın batarken ve aleti kıcıma girerken yaptığı amansız hareketleri izlediklerini neredeyse hissedebiliyordum.

"Kendine dokun." Kısık

sesle. Sert. Gıcırtilı.

Sözlerini zar zor anlayabiliyordum.

"Ne?" Sisin içinden nefes aldım. "Üç parmak. Amının içine. Şimdi." "I-"

"Aletimi duvarlarında gezdir. Beni boşalt." Tereddüt ettim, o da homurdandı, "Şimdi."

Bir elimle duvarı destekledim ve diğer elimle parmaklarımı içimde kaydardım, onu duvarlarımın arasında hissettiğimde nefesim kesildi. *Vay anasını.* Parmaklarım G noktama çarptığında birlikte hareket ettik, her seferinde kıcımın içine iterken horozunu okşadım.

Bu düşmanlığın altında dile getirilmemiş bir ihtiyaç yatıyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama artık ondan nefret etmiyordum.

Parmaklarımı sıktım ve arkamdan hissettiğini biliyordum çünkü omzumu ısırdı. "Sakın geleyim deme."

Çok yaklaşmıştım ama bu duyguyu bir kenara ittim. Her isteğine itaat etmemi, benden istediği her şeyi ve daha fazlasını ona vermemi sağladı. Sanki ona aitmişim gibi. Ve belki de vücudum öyleydi, çünkü ben bile inanana kadar onu sahibi gibi becerdi.

"Gel," dedi ve ben de bedenimin kontrolü ele almasına izin verdim.

Hain, diye fısıldadı içimdeki ajan, zevk merkezimde bir çılgınlık yaratırken, meme uçlarım her itişte duvara sürtünen sadakatsiz zirvelere dönüştü.

Apate, diye suçladım başım Bastian'ın omzuna yaslanırken ve buğulu gözlerim tepemizdeki güvenlik kamerasına takıldı ve birilerinin yüzümdeki zevki ve tenimin altındaki yalanları görüp görmediğini merak ettim.

Ganymede, orgazmın başlangıcı düşüncelerimi bulanıklaştırdığında ve sadece onun yerçekiminde olacağımı ve asla kendi yerçekimimde olmayacağımı hissettiğimde umdum.

Jüpiter, içime boşalırken yalvardım, beni asla yeterince kalıcı hissettiremeyecek bir şekilde onun olarak işaretledi.

Aynı anda hem hiç kimse hem de herkesdim. Bir yalancıydım.

Bir
doland
ırıcılık.
Bir hain.
Dikkat
dağıtıcı.
Bir kurtarıcı.

Onun.

Alnımı omzuna yaslardım, ben kendimi toparlamaya çalışırken o beni tutarken kollarımla ona sarıldım. Beni yere bıraktı, beni sabitlemeden önce biraz düşmeme izin verdi.

İkimiz de bir şey söylemedik.

Kalbim boğazımda, sessizliği ilk ben bozdum. "Bana gününü anlat."

Bana gününü anlatmasını bekledim. Neden piyanosunu parçaladığını ve içime sığındığını. Hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, bir kolunu bana doladı, bacaklarımı ona doladığımda beni kucakladı, beni çatı katındaki odasına taşıdı ve yatağına fırlattı.

Konuşmak için ağzımı açtım. Dölleri kalçalarımın altına damlıyordu, saten şortum koridorda yerdeydi ve seks kokusu tüm vücudumu sarmıştı. Bu şekilde ya da onunla aynı yatakta uyuyamazdım.

Bastian başını sallayarak sözlerimi kesti, boxer'ıyla önümde durana kadar kıyafetlerini yırttı ve bedenimin üzerinde durana kadar yatağa uzandı.

Bana baktı, hain gözlerimin içine baktı ve "Günümün tek iyi yanı sensin" diye fısıldadı.

Ve bir anlığına, gözyaşlarımla kızarıklığına görmezden gelirken ve amcası için duyduğu kederi bir kenara iterken, hiçbir görevim yokmuş gibi davrandım, bu adama hiç yalan söylemedim, kayıp amcası hakkında hiçbir şey bilmiyordum, onun Apate'si değildim ve normaldim. Hiçbir şey beni ve bu çılgın, berbat adamı lekeleyemezdi.

Hiçbir şey bizi birbirimizin olmaktan alıkoyamazdı.



Aşk onurun felaketi, görevin ölümüdür.

-George R.R. Martin

ARIANA DE LUCA

KAYIP GÜNLER: 3

I

Wilks'in bir efsane olarak ilk günümde bana öğrettiği sözleri hatırladım.

Bu iş sabır işidir. Kendini kalıplamakla ilgili

Başka biri. D ü m d ü z olursun. Donuklaşırsın. Tehdit oluşturmazsın. O zaman zayıflık ararsınız. Çünkü düşmanınız hâlâ bir i n s a n . Bir zayıflık

İhtiyacınız olan tek şey. Onların zayıflığı size umut verir ve umudunuz da güç için ihtiyacınız olan tek şeydir.

Bastian'ın kederini düşünürken hissettiğim şey umut değildi. Bir centilmen gibi -onun versiyonu- dün gece duş alıp yatağında bana katılmadan önce ıslak bir havluyla üzerimi silmişti. Uyandığımdan beri kolunu bana dolamış uyuyordu.

Olabildiğince hareketsiz kaldım çünkü bitkin görünüyordu ve ruhumda bulamayacağını bildiğim amcasını aramak için gücüne ihtiyacı olduğunu biliyordum. Seçeneklerimi tartışarak suçluluk duygusuyla uğraştım.

Rozetimi teslim etmem gerekiyordu ama Tessie'yi bırakıp gitmeyi kendime yediremiyordum. Amcası kayıpken ve hayatındaki herkes onu ararken olmazdı. Ayrılana kadar Vincent hakkında konuşamazdım. Bastian'a Vince'in ziyaretinden bahsedersen, ateşkesimiz bozulurdu. Sırlarımın açığa çıkmasına neden olurdu ve benim gayrimeşru bir De Luca Prensesi ve gizli bir FBI ajanı olduğumu öğrenirse neler olacağını düşünmek bile istemiyordum.

"Bastian! Acıktım!" Tessie seslendi, yaklaştıkça sesi daha da yükseliyordu.

Kardeşinin kolunu benden uzaklaştırarak yorganı yukarı çektim.

Pembe Power Rangers pijamalarıyla odaya girdiğinde beni Bastian'la yatakta gördüğüne şaşırmış görünmüyordu. "Bana yemek yapabilir misin? Luna'yı bulamıyorum."

Bastian başını kaldırdı. "Luna bugün çalışmıyor."

"Oh." Kaşlarını çattı ve bana baktı. "Bastian yemek yapmakta berbat. Umarım sen de berbat değilsindir."

Yorganın altında omuz silktim, sadece kaşkorse giydiğimi ve iç çamaşırı giymediğimi acı bir şekilde fark ettim. "Ben iyiyim. Ne istiyorsun?"

"Keten ve badem ezmeli iki mini krep, mantarlı ve peynirli omlet, yarım yumurta Benedict ve yaban mersinli ve açai smoothie."

Aman Tanrım. Zenginlerin kahvaltısı. Kaşlarımı çattım.

"Hepsi bu mu?"

Dudağını ısırdı ve aslında daha fazlasını düşünmeye çalıştı. "Sanırım badem sütümüz bitti, sanırım hepsi bu kadar." Kardeşine döndü. "Vince Amca'yı bulabildin mi?"

Bastian'ın gözleri benimkilere kaydı, ben inkâr edercesine başımı sallayınca kadar kızgınlığı arttı. Akıllı bir kız kardeşi olması onun suçuydu. Doğrulup oturdu ve çarşafı beline dolandı. Işığın altında nihayet dövmelelerini görebiliyordum.

Göğüs kafesine Everett adını yazdırmıştı, cesur ve özür dilemez bir şekilde. Dövmeyi ısırmak ve hayatında kimin bu kadar kalıcı olduğunu ve derisini lekeleme hakkını kazandığını sormak istedim.

Kapıda sekiz yaşında bir çocuk varken uygunsuz bir düşünce çizgisi, bu yüzden Bastian konuşurken onu sıkıştırdım ve tavana baktım.

"Hâlâ bakıyoruz. Ayrıca burası benim evim, Ritz Carlton değil. Mısır gevreği yiyeceksin."

"Ama-"

"Ya da yulaf ezmesi yiyebilirsin."

Sesini kesti. "Tamam, ama ben Kaptan Crunch istiyorum."

"Anlaştık. Git pijamalarını değiştir ve ödevlerini topla, seninle mutfakta buluşuruz."

O geri çekilir çekilmez çarşafı çıkardım, külotum olmadan kendimi çok bilinçli hissediyordum. Koşmadan olabildiğince hızlı bir şekilde en-suite banyoya doğru yürürken bakmıyormuş gibi davranma zahmetine girmedim.

Döndüm ve ters ters baktım. "En azından bakmıyormuş gibi yapamaz mısınız?"

Dün aramızdaki duvar yıkılmış gibiydi ve birbirimizin sınırlarını keşfetmeye çalışarak bu alışılmadık bölgede çekincelerle ilerledik, ancak her saniye bir zamanlar paylaştığımız uçurumun üzerine köprü kurduk.

Yan yatmış, parmakları Everett dövmesini her zamanki gibi dalgın dalgın izliyordu. "Hayır." Başını yana eğdi ve bunu uzattığı, Vince'in yokluğunun ciddiyetini olabildiğince uzun süre bir kenara itmeye çalıştığı hissine kapıldım. "Kıçın oldukça seksi ama içinde benim aletim varken daha güzel görünüyor."

"Ağzın çok güzel ama kapalı daha iyi görünüyor," diye karşılık verdim kapıyı yüzüne çarparken.

Gösterişli mermer zemin ayaklarımı serinletti. Banyosu benim iki dairemi barındırabilirdi, ki bu beni şaşırtmadı. Çift lavabosu, siyah ayaklı küveti ve şeffaf kapılı, Aurora mermeri ve inci karoları olan ayaklı duşu vardı.

Dışarı çıkıp havlu istemek yerine onun havlusunu kullanmayı tercih ettiğime karar vererek gömleğimi çıkardım ve duşa girdim. Kapının açıldığını duyunca sıçradım ve kollarımla göğüslerimi kapattım. Diş fırçasını alıp dişlerini fırçalarken duşunun cam kapısından bana bakmadı.

Ona hayretle baktığım on saniyenin ardından suyu ılık bir ayara getirdim ve spreyin altında rahatlamak için elimden geleni yaptım. Ağzını çalkalar çalkalamaz bana bakmaya başladı, kollarını rahatça kavuşturmuş ve kalçalarının arkasını lavabo tezgahına dayamıştı.

Etkilenmemeye çalıştım, başaramadım ve onun yerine dengesini bozmaya gayret ettim. "Everett kim?"

"Seni ilgilendirmez." Kollarını kavuşturdu ve bana doğru bir adım attı. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Boxerını hızlı bir hareketle indirdiğinde tedirgin bir kahkaha attım ve siki karnına doğru sallandı, zaten sertti. "Neden sana bir iyilik yapayım ki? Bana karşı hiç nazik olmadın."

Teslim olabilirdim, dün olanlara ve iyileşmek için birbirimizi kullanma şeklimizin bizi gerçekten değiştirmesine izin verebilirdim ama yapamazdım. Henüz yapamadım. Sınırlarımızı parçalamasına ve bizi yakınlaştırmasına izin verdim ama o son bariyeri yıkamadım. Elmer yapıştırıcısı ve macundan yapılmış küçük, kırılabilir duvarı. Büyük olasılıkla Vincent Romano'yu son gören kişi olmamın ne anlama geldiğini bildiğim sürece olmazdı.

"İyiliğinin karşılığını vereceğim."

"Senden hiçbir şey istemiyorum," diye fısıldadım. Bir yalan.

Ben bu hayatı istedim. Çatı katını, süslü banyoları ve New York'un en iyi gayrimenkullerini değil. Bunlar olmadan da yapabiliirdim ama konuşabileceğim küçük bir kız kardeş, eve gelebileceğim bir erkek, Bastian'ın Tessie'ye yaptığı gibi birinin bana gerçekten güvenebileceği fikrini istiyordum.

Sevildiğimi, istendiğimi, güvendiğimi ve *kendim olduğumu* hissetmek istiyordum. Gurur duyabileceğim bir versiyonum.

Tek görevimin kendimi ve sevdiğim insanları mutlu etmek olduğu bir hayat.

Duşun kapısını açtı ve beni kenara çekerek suyu benden çaldı. Suyun başından göğsüne, ikiz V çizgilerini geçip ereksiyonuna damlamasını izlerken soğuktan titredim, meme uçlarım çakıllaştı ve kalçalarım titredi.

Yüce Tanrım.

Duşlar Bastian'ın teninden aşağı su damlamasını izlemek için icat edilmişti. "Ben dönene kadar Tessie'ye göz kulak ol."

"İstediyin iyilik bu mu?"

Bunu çoktan hallettiğimizi sanıyordum. Bu bir iyilik sayılmazdı. Zaten yapacaktım. Ayrıca, beni zaten tüm varlıklarımın muaf tutmuştı.

Önümde diz çökmesini izlerken dudaklarım biraz aralandı. "Ne yapıyorsun?"

İ uyluğumu öptü, derimi ısırđı ve dudaklarımı araladı. Klitorisime yapışmadan önce "İyiliğin karşılığını veriyorum," dedi ve Tessie'ye bakmayı çoktan kabul ettiğimi bildiğini fark ettim.

Sadece bana dokunmak için bir bahaneye ihtiyacı vardı.

Evet.

İstediğim hayat buydu.



T

Bastian'la ben giyinmiş, saçlarımızı fönlemiş ve vücutlarımız birbirinden hatırı sayılır bir mesafede mutfağa doğru ilerlerken Essie'nin bir elinde hamburger, diğerinde patates kızartması vardı.

Önemli değildi.

Onu hala her yerimde hissediyordum.

Tessie hamburgeri ısırđı ve bize baktı. "ok uzun sürdü, ben de yemek sipariş ettim."

Yağlı bir hamburger ve yanında patates kızartması ile yağın eşdeğeri pek yemek sayılmazdı ama Tessie kahvaltısını beklerken duşta beynimi dağıttıktan sonra Bastian ve benim bir şey diyemeyeceğimizi sanıyordum.

Şakağına bir öpücük kondurdu, anahtarlarını ve telefonunu cebine koydu ve kapiya yöneldi. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Yanına oturup bir kızartma çalmadan önce kapının kapanmasını bekledim. "Okul ödevin var mı?"

Yemeğini benden kaydıldı ve biraz uzaklaştı. "Bitirdim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

"Neredeyse bitti. Piyano çalışmam var."

"Bu piyano senin mi?" Açık planlı dairenin oturma odasının yan tarafında, arkamızda duran piyanoyu başımla işaret ettim.

Hayatımda gördüğüm en çılgın yere sahipti. Central Park manzaralı iki katlı bir çatı katı. Giriş, banyo, mutfak ve merdivenler mermer döşeliydi. Oturma odasında koyu renk ahşap, yerden tavana perdeler ve parka bakan duvardan duvara bir pencere.

Piyano oturma odasının yan tarafında, merdiven boşluğunun yanında duruyordu. Çatı katının geri kalanı gibi iyi bakılmıştı ama onu çalarken hayal edemiyordum. Ya da Tessie'yi. Dikkatini toplayabilecek gibi görünmüyordu.

Tessie başını salladı, vahşi saçları yüzünün üzerinde ileri geri sallanıyordu. "Bu Bastian'ın. Artık çalmıyor ama Ever'a öğretmek istediği için saklıyor-" Durdu ve hamburgerinden bir ısırık aldı.

"Everett kim?"

"Everett hakkında konuşmaya iznim yok. Başım belaya girer." "Benim için bile mi?"

Birkaç saniye düşündü. "Hayır. Özür dilerim. Başımı belaya sokmak istemem."

Suçluluk duygusu anında geldi. Büroyu ben istememiştim. Bastian hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğim için sormuştum. Ama Tessie'yi bu duruma sokmak en iyi hamlem değildi. Bu, mümkün olan her kaynaktan bilgi almaya alışmış, utanmaz bir gizli ajanın refleksiydi.

Bazen kendimden nefret ederdim.

Nefret ettiğim yanlarımdan kurtulup kurtulamayacağımı merak ediyordum.



T Gece geç saatlerde yatak alçaldı ve bir kol belime dolandı. Saatlerdir hafif bir uykudaydım ama Bastian'ın teni tenime değdiği anda uyandım. Saate baktım.

Sabahın dördünde.

Yüzümü ona döndüğümde, koridordan gelen loş ışık yüzünün yan tarafını aydınlatıyordu. Yorgunluk yüz hatlarını kaplamıştı. Bir günde bir yıl yaşlanmış gibi görünüyordu ve yenilgi -Bastian'da göreceğimi hiç düşünmediğim bir şey- tenine kazınmış gibiydi.

"Uyandırdığım için özür dilerim." Her zamanki pislik, üzgün görünmüyordu. "Uyuyabileceğimi sanmıyorum."

"Yorgun
görünüyorsun."

"Zihnim yarıyor."

"Vincent?"

"Hâlâ kayıp. Bu konuda konuşmak istemiyorum." Bileği bileğime kilitlendi.

"Bana piyanodan bahset." Bacağımı beline dolamasına izin verdim.

Kıyafetlerini çıkarmıştı, bu yüzden bizi ayıran tek şey benim külotum, onun boxer'ı ve onun dolabından çaldığım Wharton School of Business gömleğiydi.

"Bazen çalışıyorum. Bazen çalışmıyorum."

"Vay canına. Çok yaklaştın. Sanırım artık yatmaya gideceğim." Gözlerimi kapattım ve bir şey söylemesini umdum.

"Bu geçmişin bir kalıntısı ve ondan ayrılamam."

İtirafı duyunca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ne kadar yorgundu?

Yüzünde bir yol çizdim, sanki odadaki tek şey benmişim gibi bana nasıl baktığına baktım.

"Geçmişimden bana kalan hiçbir şey yok," diye itiraf ettim.

"Evini gördüm. Oldukça çıplak. Ya bir minimalist olduğunu ya da parayı yönetme konusunda berbat olduğunu ve Degory derecen için para iadesi istemen gerektiğini düşündüm."

Omzunu ittim. "Hiçbir şeyim yok." Hem sahte dairemde hem de gerçek dairemde.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Ona saçma bir cevap vermeyi düşündüm ama hayatımda bir kez olsun gerçek olmak istedim.

Yalancı

değil.

Dolandırıcı

ı değil.

Apate

değil.

"Evet, ama sadece anıların nesneye bağlı olmasını istediğim için. Beni teyzem büyüttü ama hiç evlenmedi ve hep işteydi. Doğum günü partileri ve aile Noelleri yoktu. Sadece biz vardık. Çoğunlukla evde yalnızdım, bazen de komşu büyükanne bana göz kulak olurdu. İhtiyacım olan her şey bana verilirdi ve ben asla başka bir şey istemezdim. Kendimi hep bir yük gibi hissederdim. Teyzem bana öyle hissettirdiği için değil, çünkü..."

Nefes aldım ve rahatladım. "Çünkü annem beni doğururken öldü ve bu düşünebildiğim en büyük yük. Bu dünyada ilk nefesimi almadan önce kelimenin tam anlamıyla birini öldürdüm. Bu yüzden, güzel elbiseler ve oyuncaklar gibi şeyler söz konusu olduğunda, hiçbir zaman onları hak ettiğimi hissetmedim. Ve şimdi, hiçbir şeye sahip olmamaya alıştım, ama hiçbir şeye ve kimseye sahip olmamak, ruhumun ihtiyaç duyduğu yerlerde anıların eksik olduğu anlamına geliyor."

"Yalnızsın."

"Yalnızım."

Onun önünde kendimi çıplak hissediyordum. L'Oscurit 'nın mahzeninde olduğumdan daha çıplak. Yatak odamda olduğumdan daha çıplak. Koridordakinden daha çıplak. Onun duşunda olduğumdan daha çıplak. Duşta kendimi çırılçıplak soymuştum.

Önemli olan her yerde ve şu anda beni parçalara ayırabilirdi ve bu konuda hiçbir şey yapamazdım.

Parçaladığımız o bariyer bir daha yerine konulamazdı.

Dudaklarıma doğru fısıldarken kıpırdamadı. "Seni görüyorum." "Ne görüyorsun?"

"Her şeyi." Başparmağı dizimin altındaki deriyi okşadı. "Annenin ölümü senin suçun değil. Bunu tahmin edemezdin. Ona bilerek zarar vermedin."

"Mantıken bunu biliyorum ama duygusal olarak bunu kabul etmek başka bir şey." "Bunun için ne gerekiyor?"

"Eskiden iyileşmesinin zaman alacağını düşünürdüm. Şimdi o kadar emin değilim."

Bastian'la tanıştığımdan beri geçmişimle ilgili yirmi dokuz yıl öncesine kıyasla daha fazla yüzleştim. Gerçek şu ki, beni bütünüyle yutmuş olan boşluğu dolduracak biri gerekiyordu.

Bunu yapanın Bastian olmasından nefret ediyordum çünkü beni bu kadar korkutan bir adamla daha önce hiç karşılaşmamıştım. Vücudumu parçalayabileceğı ve beni bayat bir cips paketi gibi kolayca atabileceğı için değil, sahip olduğı her kusura rağmen - ki pek çok kusuru vardı - derimin altına girmeyi ve kancalarını içime batırmayı başardığı için.

Denememişti bile.

Senin Ganymede'nin Jüpiter'i.

Ne romantik hayaller.

Nefesim kesildiğinde dizimin iç kısmındaki hassas bir noktaya bastırdı. "Asla zaman değildir. Boşluğu dolduracak birini bulmaktır."

"Tecrübe konuşuyor gibi geliyor."

"Evet, öyle. Sekiz yıldan fazla bir süre önce, evlenme teklif etmeyi planladığım bir kız arkadaşım vardı, iki yüz kiloluk hamile bir Mastiff'ten daha büyük bir kaltak olduğı ortaya çıktı ve kısa süre sonra boşluğu dolduracak sevdiğim başka birini bulacak kadar şanslıydım."

Birini seviyor.

Boğazımdaki bir yumru nefes almamı engelledi, içim kızgınlık, şok ve bedenimden söküp atmak istediğim tüm kıskançlıkla doldu.

"Peki o nerede?"

Sorumu geçiştirdi ve Wharton gömleğinin kenarını çekiştirdi. "Bunu sana yakıştırdım."

Soruyu geçiştirmesine izin verdim. Söyleyeceklerini duymaya hazır değildim ama bunun ne olduğunu sormak için ağzımı açtım. Neydi bu?

oluyor.

Sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi beni kendine doğru çekti ve omzuma bir öpücük kondurdu. "Bunu sorgulama. Sadece uyu."



*Bu kadar küçümsediğimiz bir görev yok
mutlu olma görevi olarak görüyorum.
Mutlu olarak dünyaya isimsiz faydalar
ekeriz.*

-Robert Louis Stevenson

BASTIANO ROMANO

KAYIP GÜNLER: 6

"P

Bana bir şey bırak."

Ari ve ben mutfak adasında oturuyorduk, her birimizin elinde birer meyve suyu poşeti vardı. Bütün günü Vincent'ı arayarak geçirmiştik. O da

günü Tessie ile ilgilenerek ve ona göre Tessie'nin Vince Amca hakkındaki sorularını yanıtlayarak geçirdi.

Ve sabahın dördünde, saat gibi, eve gelir ve bir meyve suyu kesesi için ona katılırdım. Bizim gece içkisi versiyonumuz. Bazen konuşurduk. Bazen öpüşürdük. Bazen ikisini de yapardık.

Meyve suyu poşetimi çöpe attım. "Önce sen."

"Ben piyano çalmıyorum." Gömleğinin altını çekiştirirdi - benim gömleğimi -İçine bir şey giyip giymediğini merak ettim.

Birazdan anlayacağım.

Meyve suyu poşetini de çöpe attım. "Biliyorum."

"O zaman... ne?"

Onu piyanoya götürmeme izin verdi ve tepesine vurduğumda, üzerine atlamadan önce bana şüpheli bir bakış attı. Bu piyanoyu Everett için saklamıştım ama Elsa'yla ilgili yaptığım tüm soruşturmalardan bir sonuç çıkmamıştı ve Elsa'nın başına kakacak bir şey bulamamıştım. Sözde birine borçlu olduğu parayla bile.

Vincent'in gitmesi ve tüm aramalarımızın sonuçsuz kalmasıyla umudum ruhumun yanında bir yerlere düşmüştü ve o orospu çocuğu muhtemelen bir bezelye büyüklüğündeydi. Ya da belki Elsa'nın kalbi gibi daha küçük bir şeydi.

Bir elimi Ariana'nın dizlerine bastırdım ve onları daha geniş bir şekilde ittim. Bacakları ayrıldı ve külotunun olmayışı dudaklarımı bir sırtışıla büktü.

Ne kadar güzel bir dikkat dağıtıcı.

Dikkat dağıtmaktan daha fazlası.

O sesi bastırdım. Bana Ariana'yla risk almamı, onun Elsa olmadığını, ona güvenilebileceğimi söyleyen sesi.

Ona zaten güveniyorsun.

"Piyano tuşlarını çalacağım" -parmaklarımı baldırına doladım ve bacaklarını daha geniş açtım- "eğer parmakların amında aynı melodiyi çalarsa."

"Ne?" Alt dudağı beni eğlendirmek için biraz aralandı.

Elini amının üzerine koydum ve parmaklarını klitorisinin üzerinde küçük daireler çizerek ovuşturdum. "Bugün yavaş mısın yoksa bu olağan bir şey mi?"

İçini çekti ve hareketlerini hızlandırırken gözlerini kapattı. "Her zaman bir pislik."

"Beni değiştirebileceğini mi sandın?"

Bazı açılardan öyle oldu. Onu istememi sağladı. Onu sadece becermek istemedim. Onu istiyordum. Her şeyini. Bana vereceği her şeyi. Tehlikeli

Son kez böyle hissettiğimi düşünürsek, bölge...

Sadece bu sefer farklı hissettim.

Elsa'ya aşık olmak parkta koşmak gibiydi; Ariana'ya aşık olmak ise -ve ben buna aşk demeyi reddediyordum- soğuk bir günde sıcak betonun üzerine yüzüstü düşmek gibiydi. Kendimi yerden kaldırılabildim ama o zaman da derisinde çakıl taşları olan bir göt surat olurdum, bu yüzden sonuçları ortaya çıkmadan önce biraz yere uzanıp sıcaklığın tadını çıkarmaya karar verdim.

"Ben asla bu kadar kibirli olmazdım." Ariana bacaklarını kapattı, bu hareket bacaklarının arasında tuttuğum elimi ısırdı. "Pişano çalmıyorsun."

Bacaklarını tekrar araladım ve başımı öne eğdim. "Kibirli davrandın."

"Oh?"

"Degory derecesini her cümlesine yediren kadın nerede?"

"Bunu hiç yapmadım."

Gözlerim bacaklarına kayd. Sports Illustrated fotoğraf çekimi için bir barın arkasından daha uygunlardı. Katy Perry'yi ağlatacak memeleri vardı ve poposu Brezilya tipi popo kaldırma ameliyatı sonrası çekilmiş bir fotoğrafı andırıyordu.

Ama ben onun ağzını sikmek istiyordum. Sanki barış yabancı bir kavrammış gibi, sanki hayattaki görevi 3. Dünya Savaşı'nı başlatmakmış gibi meydan okuyan o dolgun dudaklar. Kız kardeşimi tatlı sözlerle ve içten güvencelerle rahatlatan dudaklar. Benim için orada olan dudaklar, sadece bir meyve suyu poşetine ihtiyacım olduğunda sessiz, sessizlik beni yemekle tehdit ettiğinde sesli.

Oral seks dudaklarına baktım ve "Bana yalancı mı diyorsun?" diye sordum. "Pişano çalacağını söylemiştin."

Elini tekrar amının üzerine koydum ve Yiruma'nın "River Flows In You" şarkısının ilk akoruna gereğinden sert vurdum. Piyanoyu titretti ve onun da bunu iliklerinde hissettiğini biliyordum.

"Tanrım," diye fısıldadı, boşdaki eli piyanonun tepesinde kenetlenmişti.

"Ne zaman bir tuşa bassam, bir çekiç altındaki tele vuruyor. Titreşiyor ve onu duyabilirsiniz. Ama piyanonun üzerinde oturuyorsanız, onu hissedebilirsiniz."

Çalmaya devam ettim, notalara gerekenden daha sert vurdum, özel Steinway'imin üzerinde oturan sirenin titreşimleri dışarı atmasına izin verdim. Tuşlar yerine onun amını okşama görüntüsüne göre çaldım.

Islaklığı piyanoma bulaştı ama umurumda değildi. Daha sonra yalatırdım. Ben şarkıyı bitirene, onu kucağıma alıp yatağıma taşıyana kadar klitorisinin üzerinde küçük daireler çizdi ve adımı inledi.

Yatağı uzandım ve onu üstüme oturttum, böylece belime sarıldı. Çırılçıplak kalana kadar tişörtünü çıkardı, daracık küçük amcığı göğsüme bastırdı, benim tamamen giyinik olmamı umursamıyordu.

İki parmağımy içine soktum, arkama yaslandım ve "Parmaklarımı becer" diye emrettim.

Kalçaları öne doğru sarsıldı ve parmaklarıma sürtünmesini izlediğimin o kadar farkında görünüyordu ki.

"Pis kız." Boştaki elimle kıcına bir şaplak attım. "Her zaman böyle ıslak mısın yoksa sadece benim için mi?"

"Sen," diye inledi ve beni bir kez daha gerçekliğimden uzaklaştırdı.

Gerçek şu ki, günlerimi Vincent'ı arayarak, gecelerimi ise bu gerçekten kaçarak geçiriyordum. Şu anda aklımı başımda tutan tek şey oydu.

Onsuz, parçalanırdım.



Kendiniz veya arkadaşlarınız için intikam almak sadece bir hak değil, mutlak bir görevdir.

-Stieg Larsson

BASTIANO ROMANO

KAYIP GÜNLER: 10

I Graham'ı duvara çarptı. Bu kadar iyi hissettirmemeliydi ama geri çekilecek havada değildim. Graham'ı hırpalarken aklımdan geçen Vince değildi; o

Ariana'ya asıldığı her anıydı.

Bu ve onun bir sıçan olduğu gerçeği.

Öyle de kokuyordu.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Yemin ederim." Başını eğdi, çılgın gözleri bir kaçış yolu arıyordu ama yoktu.

Onun apartmanının çatısında, yirmi üç kat yüksekte duruyorduk. Ona karşı boy, kilo ve kas avantajım vardı. Hiç şansı yoktu.

"Bana tekrar sordurtma."

New York'taki tüm Romanolar son on gün boyunca Vince Amca'yı bulmak için şehri didik didik aramıştı. Tüm şehri arayan Romano üyelerimiz vardı ve Andretti sendikası dışındaki tüm sendikaların patronları kendi bölgelerinde kendi aramalarını yapmayı kabul etmişlerdi.

Hepsi boş.

İnsanlar kayboldu tabii, ama bir mafya *kaporegimi kaybolmadı*. Özellikle de Romano ailesi için.

"Lütfen," diye yalvardı Graham. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Amcanın nerede olduğunu bilmiyorum. Neden bildiğimi düşünüyorsun?"

Ona baktım. Gerçekten baktım. Onu kaçıranın o olmasını istedim, böylece yumruklarımınla misilleme yapabilecektim. Ama ona inandım. O lanet fareye inandım. Onu bıraktım ve striptizcinin üzerindeki külot gibi yere düştü.

Onu bir boruya bağladıktan sonra Vincent'in taş evine gittim. Orayı aramıştık ama bir şeyler ters gidiyordu. Vincent içimizde en iyisiydi. Kaybolmazdı. En azından bazı ekmek kırıntıları bırakmadan.

Vince'in güvenlik ekibi, bazı Siyah Güvenlik görevlileri ve Gio kahverengi binayı aradı ama kendimi buraya getiremedim. Bu onun ortadan kayboluşunu gerçek kılıyordu. Onun yokluğunu her gün hissediyordum ama bunu boş ev şeklinde görmek beni rahatsız ediyordu.

Kendimi içeri bırakıp, her santimini aradım. Yastıkların altını. Yatağın. Banyoyu. Havalandırma delikleri. Her yeri. Hiçbir şey bulamayınca evi tekrar dağıttım, her vazoyu ters çevirdim, buzdolabını boşalttım, koltuk minderlerini açtım ve tuvaletlerin su haznesini kontrol ettim.

Orada, su tankının içinde, su geçirmez bir Ziploc poşet içinde mühürlenmiş bir dosya vardı. Sudan çıkardım, damlacıkları silkeledim ve dosyayı çıkardım. Üzerinde Graham'ın adı yazıyordu.

Dosyayı açtım. Yüzüme su damlaları sıçradı ama dosyaya göz gezdirirken onları görmezden geldim. Bir arka plan kontrolü. Gio'ya render için gönderdiğim görüntünün piksellerinden arındırılmış bir kopyası. Vince'in evinden bir blok ötede satın alınan kullan-at telefonun faturası. Dosyanın geri kalanını okudum, tarihleri kontrol ettim, sonra tekrar okudum.

Asher'in adamlarından birine Graham'ı serbest bırakması ve onunla ilgilenmesi için bir mesaj attım.

Sikeyim.

Vince bu dosyanın çoğunu ben Ariana'yı işe aldıktan yaklaşık bir hafta sonra hazırlamıştı. Vince, Graham'ın köstebek olmadığını biliyordu. Kullan-at telefonu Graham'ın cebine yerleştirmiş, sonra da Graham'a vardiyası sırasında mesaj göndermişti, böylece onu kullan-at telefonla yakalayacaktım.

Graham'ın köstebek olduğunu düşünmemi istedi. Neden?

Neyin peşindeydi?



ARIANA DE LUCA

ucy Black bugün öğle yemeğini kırmızı çerçeveli gözlerle bırakmıştı. Balayında olması gerekiyordu. New York'ta hüngür hüngür ağlaması değil.

L Şehir. O n u n l a ilk kez tanışıyordum ve kişiliğini sevmeme rağmen, koşullar öğle yemeğinin üzerine ağır gölgeler düşürdü.

Tessie ıstakozlu ve peynirli makarnayı didiklemişti. Lucy yemeye zahmet bile etmemişti ve ben de bir ısırıkta iştahımı kaybetmiştim.

Bugünlerde mideme indirebildiğim tek şey Bastian'ın yanında geceyi kapattığım meyve suyu poşetleriydi. Onun varlığı durumu daha da kötüleştirmeliydi. Vincent'la son ziyaretimden duyduğum suçluluk Bastian'ın yanında olmayı dayanılmaz hale getirmeliydi. Bunun yerine, o gün için her ayrıldığında, onu bir daha görmek için can atıyordum.

Sorunlar.

Vogue'dan daha çok vardı.

Gittiğinde Lucy beni yanağımdan öpmüş ve Bastian'ın bana sahip olduğu için şanslı olduğunu söylemişti.

Sanki ben onun Apate'si değilmişim gibi.

Yemek vakti geldiğinde Tessie'nin pek bir şey yemeyeceğini düşündüm ama en azından denemek zorundaydım. Vincent'ın yokluğunun ilk birkaç günü iyiydi, ama bir hafta geçmesine rağmen her şey normale dönmeyince, her şeye saldırmaya ve yemek yerine yemeğini karıştırmaya başlamıştı.

"Sana lazanya yapıyorum. Lucy bana tarifini verdi."

"Aç değilim."

Kanepede oturduğu yerden kollarını kavuşturdu. Mutfaktan yüzünü göremiyordum ama somurttuğunu hayal edebiliyordum.

"Kahvaltı ya da öğle yemeği yemedin. Lütfen bunu ye."

"Hayır."

Ona doğru yürüdüm ve yüzünün önünde diz çöktüm. "Her şeyin yolunda olduğu konusunda söylediklerimi hatırlıyor musun?"

"Evet. Yalan söyledin."

"Gözlerini kapat." O beni dinlerken içimi bir rahatlama kapladı. Amcası ilk kaybolduğunda ona söylediğim sözleri tekrarladım: "Vincent amcanı, onunla yaptığın en sevdiğin şeyleri ve sana yaşattığı her anıyı düşün. Bunu yapabilir misin?"

Geçen seferki gibi, annemin anıları beni tüketti ama bu sefer o kadar da acıtmıyordu. Bastian'ın evinde iyileşen canavar bendim.

hayatı etrafında parçalandı. Hazmetmesi zor bir farkındalıktı, bu yüzden bir kenara ittim.

Tessie başını salladı, gözleri hâlâ kapalıydı. "Evet."

"Bu anılara ve bu duygulara tutunabilirseniz, o her zaman sizinle birlikte olacaktır."

"Geçen sefer söz vermiştin."

"Evet, söz vermiştim."

Bir gözünü araladı. "Tekrar söz veriyor musun?" "Söz veriyorum."

"Tamam, yiyeceğim."

Ona en iyi sırtışımlı verdim. "Yemek yapmama yardım etmek ister misin?"

Başını salladı ve ben de onu kaldırıp sırtımda mutfağa taşıdım. Çok sırik gibiydi ama yine de yaptım. Ayrıca, buz vardiyasında geçirdiğim onca zaman beni buna hazırlamıştı.

Omzumun üzerinden ona baktım. "Eti kızartabilirsin."

Omuzlarımdan kaydı, üzerinde durmak için küçük bir tabure kaptı ve eti karıştırmama yardım etti, birkaç gündür ilk kez gözlerine ışık geliyordu. Kapı açılıp Bastian içeri girdiğinde ikimiz de biraz sıçradık.

"Her şey yolunda mı?" Gözlerim saate kaydı.

Akşamın altısıydı.

Her zaman olduğundan on saat daha erken gelmişti.

Eşofmanını silkti, bir bar taburesinin üzerine attı ve Tessie'yi şakağından öptü. "Siz ne yapıyorsunuz?"

Soruyu görmezden geldiğini biliyordum ve içimdeki gizli ajan onu bir cevaba zorlamak zorunda hissetti, bu yüzden tam tersini yaptım. "Lazanya. Lucy öğle yemeği için uğradı ve bana tarifini verdi. Umarım boktan bir aşçı değildir."

Tessie bana bakmak için başını geriye doğru eğdi. "Bu kötü bir kelime." Bastian, "Ve artık bunu söylememen gerektiğini biliyorsun," dedi.

Bir koluyla Tessie'yi tuttu ve taburenin üzerinde durmak zorunda kalmaması için vücuduna yapışmasına izin verdi. Yemeği üçümüz birlikte pişirdik ve bu garip hissettirdi çünkü normaldi. Sanki bir aileymişiz gibi.

Bu düşünceyi aklıma gelir gelmez kafamdan attım. Ben Jüpiter değil Apate'ydim ve kesinlikle aileye uygun değildim. Ama bunu istiyordum. Bir aile. Bu aşkı. Başka hiçbir şeyi istemediğim kadar çok. Asla bir kuruşum ya da

bir araba ya da sırtımda bir giysi olsaydı, ama bu duyguyu şişeleyip sonsuza kadar yaşasaydım, mutlu ölürdüm.



BASTIANO ROMANO

T Vince'in sırlarının ağırlığı akıl sağlığımı bozdu. Yalan söylediğini bile bile onu aramaya devam edemezdim. Yarın tekrar denemeden önce en azından biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Buldum

Ariana ve Tessie'ye sığınan.

Ne zaman Vince Amca'yı aramak için dışarıda olmamanın suçluluğu beni tehdit etse, Tessie bana gülümsüyor ya da Ariana o kadar beklenmedik bir şey söylüyordu ki, her şeyin merkezi haline geliyordu.

Tessie'yi yatağına yatırdıktan ve birimiz iki yanında yatarken ona masal okuduktan sonra "Dur," diye fısıldadı. "Düşüncelerinin seni yiyip bitirdiğini görebiliyorum. O şeyleri düşünmeyi bırak. Onlar her neyse."

"İmkânsız," diye itiraf ettim.

Tessie'nin kapısını arkasından kapatırken gözleri meydan okumayla parladı ve kendini bana doğru fırlattı. Dudakları dudaklarımı buldu. Sert. Muhtaç. Yalvarırcasına. Sadece ben ve o kalana kadar kafamdaki düşünceleri boğdu.

Geri çekildi ve bana sanki beni tanıyormuş gibi baktı - son sekiz yıldır geçiştirdiğim yüzeysel saçmalıkları değil, derinlerde gerçekte kim olduğumu. Bu tehlikeli hissettirdi. Aramızda her ne varsa büyümüş ve inkâr edilemeyecek kadar büyük bir şeye dönüşmüştü.

Ona güvenmiştim.

Ona güvenmiştim.

Tessie konusunda ona güvenmiştim.

Everett burada olsaydı, Ariana'yı da ona emanet ederdim.

Bu tehlikeli, Elsa'nın hayaleti alay etti.

Buna değer, Elsa'nın zarar vermediği küçük parçama güvence verdi.

Düşünceleri kafamdan silkeledim ve onu tekrar öpmek için öne doğru eğildim. Hay sikeyim.

Görünürde bir kıyı olmadan boğuluyordum.



Görev kolektif değildir; kişiseldir.

-Calvin Coolidge

ARIANA DE LUCA

KAYIP GÜNLER: 12

"W

Contessa neden burada?" Jenn yine o aptal kalemi defterinin üzerine koymuştu.

Tessie elinde bir boyama kitabıyla bekleme odasında oturuyordu. Çünkü ona bakacak başka kimseyi bulamıyordum ve bu kontrolü de kaçıramazdım. Uzun zaman önce Jenn'e ya da büroya Vince'in gittiğinden bahsetmeme kararı almıştım.

"Bakıcısının beyin ölümü sınırda ve sekiz yaşında bir çocuğa bakma sorumluluğu bir yana, bir beyin hücrelerine bile layık değil." Lastik bantlı stres topunu avuçlarımdan avuçlarıma savurdum. "Bu arada bu efsane çıkmaz sokak," diye yalan söyledim.

Yalan söylemek ve Jenn'i gerçeklerden uzaklaştırmak garip hissettiriyordu. FBI'a karşı bir görevim olduğu için değil, Jenn benim en iyi arkadaşım olduğu için. Ya da eskiden öyleydi. Her efsanede birbirimizden uzaklaşırız ama bu seferki pastanın tepesine çıktı. Bu iş bittikten sonra onunla her zamanki gibi yeniden bir araya gelebileceğimi sanmıyordum.

Kalbim arkadaşlığımız için kırıldı ve bir cankurtaran salına tutunmaya çalıştım, bizi kurtaracak herhangi bir şeye.

"Kayıt dışı bir şey söyleyebilir miyim?" Jenn öne doğru eğildi.

"Elbette." "Sana gizlilik yemini ettiriyorum."

Kalemimi ve not defterini yere bıraktı. "Bana güvenebilirsiniz."

"Tessie'ye bir konuda yardım etmem gerekiyor ama bunu raporuna ekleyemezsin. O sadece bir çocuk."

Jenn'in kaşları birbirine yaklaştı, endişesi gerçektir. "Evet, tabii ki. Ne oldu?"

Bir an için, yine bizmişiz gibi hissettim. Jenn ve Ari. Eski arkadaşlar. Aramızda hiçbir şey yok.

"Tessie'nin amcası kayıp ve o bunu pek iyi karşılamıyor. Kafası karışık."

"Amcası kayıp..."

"Vincent Romano," diye yumuşadım.

Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu. Ona bunu söylemek kötü bir fikirdi. Geri dönmeye çalıştım.

"Önemli bir şey değil," diye önerdim. "Muhtemelen Atlantic City'de Nikaragua'nın GSMH'sinden daha fazla parayı kumarda kaybediyordur."

"Ariana," dedi adımı yavaşça, her hecesini çıkararak. "Bunu raporuma not etmem gerektiğini anlıyorsun, değil mi?"

Kanepeden fırladım. "Sen benim en iyi arkadaşım ve idarecimsin. Yapmama kararını verebilirsin."

Duruşuma dikkat kesildi ve yumruklarını vücudumun iki yanında birleştirdi. "Tamam. Yapmayacağım. Söz veriyorum."

Bu.

Birine güvenmemek böyle bir duyguydu.



Sevginin ilk görevi dinlemektir.

-Paul Tillich

BASTIANO ROMANO

KAYIP GÜNLER: 13

I

Ariana'ya Elsa ve Everett'ten bahsetmek bilinçli bir karar değildi. İnşa ettiğimiz güven gibi, paylaştığımız duygular gibi, ona güvenmeye başlamam gibi, bir anda oluvermişti. Bir gün, ben

ondan nefret ettim. Bir sonraki, onsuz yaşayamazdım.

Onun kolları benim seçtiğim terapi, iyileşmek istediğim hastaneydi. Her gece eve yorgun argın geldim. Her sabah canlanmış olarak ayrıldım. Sihir gibi.

Yatakta uzanırken Everett'in adını göğüs kafesimde izledi, dövmeyle oynadı.

"O benim oğlum."

Dövmemin üzerindeki parmakları dondu, derime sertçe bastırdı. Bunu fark ettiğini bile sanmıyordum.

"Bir oğlun mu var?"

"Bedenime rastgele isimler dövme yaptırmak gibi bir alışkanlığım yok."

Yanakları kızardı. "Bir yer ya da... bir kız olabileceğini düşündüm. Eski bir kız arkadaş, belki? Jamie ve Parker'ın hem erkek hem de kız ismi olması gibi."

"Bir eski sevgilim var. Adı Elsa ve eğer onun adını vücuduma dövme olarak yaptırsaydım, asitle yakardım."

Şaka yapmıyordum. Yapardım. Sonra da onu asit fıçısına atmamak için kendimle konuşmak zorunda kalırdım.

"Elsa Everett'in annesi mi?"

"Evet. Talihsiz bir yumurta donörü."

Çenesini göğsüme dayadı ve gözlerimin içine baktı. "Ondan nefret ediyorsun" diye suçlamadan önce gözleriyle beni inceledi.

"Understatement."

"Nasıl oldu bu?"

"Everett?" Ariana'nın bedenini yukarı çektim, böylece yarı yarıya üstümdeydi, yüzü benimkine yakındı.

"Evet, aynı zamanda Elsa. İnsanlar aşktan nefrete geçmezler." "Bu ülkedeki boşanma istatistiklerini gördünüz mü?"

Yüzünü buruşturdu. "Evli miydin?" "Hayır, ama neredeyse evlenme teklif ediyordum." "Bir de bana sor."

"Elsa ile üniversitede tanıştım. Wharton'da yüksek lisans yapıyordum ve o da tüm derslerime giriyordu. Programdaki en zeki kızdı ama şimdi ona baksanız bunu anlayamazsınız."

"Demek üniversitede tanıştınız ve aşık oldunuz. Neden?"

"New York'un tam tersiydi. Parıltı yok. Cazibesi yoktu. Güzel bir yüzü vardı ve makyajdan tamamen yoksundu, kovboy çizimleri ve Daisy Dukes'ları vardı. Hıncır mizahı, zekası ve akıllıydı. Bana içinde doğduğum dünyada yaşamıyormuşum gibi hissettirdi. Onu sevmek kolaydı."

Ve hepsi bir yalandı.

Ari çeneme bir öpücük kondurdu. "Bu dünyadan kaçıyordun." "Evet. Ve doğruca bir tuzağa koştum. Zihnimde tekrar tekrar oynadım ve bir tuzak olmadığı sürece onu bu kadar yanlış anladığımı düşünemiyorum. Neredeyse fazla mükemmeldi. Sevmesi çok kolaydı. Ona evlenme teklif edeceğim gece elinde beş milyon dolarlık bir çekle yakaladım. Babam beni terk etmesi için ona para vermişti."

"Yani ondan nefret ediyorsun ve ondan da nefret ediyorsun."

Başım sallandı. "Ondan nefret etmiyorum. Sanırım bir kurşundan kurtulmama yardım etti ama ilişkimiz asla düzelmedi. Ona Gio diyorum. Sekiz yıldır ona baba demedim."

"Olay gerçekleştiğinde..."

"Aynen öyle. Keşke ilişkimizi onarabilseydik ama muhtemelen çok kırıldı. Ondan nefret etmiyorum ama ondan nefret ediyorum. Bu dünyadaki en kötü şeylerin bir araya getirilmiş hali, berbat, kavgacı bir kızıl saçlı."

"Yani, baban ona para verdi. Everett bu işin neresinde?"

"Ayrıldıktan yaklaşık altı ay sonra kapıma süper hamile olarak geldi. Randevular işe yaradı. Ayrıldığımız güne kadar seks yapıyorduk ve ben bir pisliğim ama çocukları ihmal eden bir pislik değilim. Çatı katımda kalmasına izin verdim. Onunla tekrar bir araya gelmeyecektim ama şimdi Tessie'nin olan odada kalmasına izin verdim. Odama bir çocuk odası yaptırmıştık. İşe yaramasını sağlayabilirdim. Everett doğdu. Ona aşık oldum. Yıllarca bu şekilde yaşadık ve sonra bir gün ortadan kayboldu. Everett o zaman beş yaşındaydı ve onu da yanında götürdü. Dedektifler tuttum, Romano'nun adamlarına şehri arattım, onu bulmak için elimden gelen her şeyi yaptım."

"Ne oldu?"

"Birkaç ay sonra beni Alabama'dan bir numaradan aradı. Everett'in benim olmadığını söyledi. Ayrılır ayrılmaz sperm bağışı için para ödediğini, böylece beni kandırabileceğini, onun aracılığıyla ona bağlanacağımı söyledi. Bana benzeyen bir donör seçmişti, böylece onun benden olduğuna inanmam için beni kandırabilecekti. Tarihler uyuşuyordu ve Everett bana benziyordu, bu yüzden hiç sorgulamadım. Telefonu kapattıktan sonra Everett'in tıraşından biraz saç aldım, test ettirdim ve haklıydı. Birbirimize uymuyorduk. Ama önemli değildi. O beni seviyordu. Ben de onu seviyorum. Onu ben büyüttüm. Everett benim oğlum."

Ariana şok olmuş gibi görünüyordu, sanki bu bilgi onun için çok fazlaydı. "Ve şimdi? Alabama'da mı yaşıyor?"

"Benden para sızdırıyor. İpoteğini, ev sigortasını, araba sigortasını, sağlık sigortasını, araba taksitlerini, market alışverişini, personelini, her şeyini ben ödüyorum. Her ay altı haneli bir harçlık alıyor ve hep daha fazlasını istiyor."

"Neden? Neden ona ödeme yapıyorsun? Neden Everett'i geri almıyorsun?"

"Bu çok tehlikeli. Andretti ailesiyle savaş halindeyiz. Ailemin ne iş yaptığından hiç bahsetmediğimi biliyorum ama eminim barda fısıltıları duymuşsunuzdur. Andretti ailesi... bizden daha kötüler. Alabama onların bölgesi. Romano askerleri gizlilik yemini ettiler. Everett bizim en iyi sakladığımız sırrımız. Andretti ailesi onun kendi bölgelerinde yaşadığını bilirse, bu onun için ölüm anlamına gelebilir ve onu yakalamak için Andretti bölgesine adım atarak, ona önce ulaşma şansını riske atıyorum. Oradaki herhangi bir kirli polis ya da politikacı onların maaş bordrosunda olabilir, bu yüzden Elsa'ya şantaj bulmaları için kendi müfettişlerimi gönderdim."

"Buldun mu?"

"Hayır. Ona isimler takıyorum, aptal diyorum ama öyle değil. Wharton'dan sınıf birincisi olarak mezun oldu. İzini kaybettirmekte iyidir, özellikle de mali konularda. Ona verdiğim parayı neye harcadığını bilmiyorum. Belki ayakkabılara. Belki daha fazla arabaya. Belki Birkin çantaları ve giymeyi çok sevdiği Herve Leger elbiseleri. Ya da belki ona karşı kullanabileceğim bir şey. Ama elimdeki ipucu buysa, izlerini örtmekte ne kadar iyi olduğu için hiçbir yere gitmeyecektir. Muhtemelen diplomasını kullandığı tek şey bu."

"Peki Everett?"

"Orada mutlu değil. Bunu önyargılı olduğum için söylemiyorum. Burada olmak istiyor. Evde olmak istiyor. Elsa sürekli dışarıda ve gerçekten bir ilişkileri yok."

"Bu korkunç. Ve yalnızlık."

"Ve bazen hiçbir zaman düzelmeyecekmiş gibi hissediyorum. Vincent'ın bana söylediği son şeylerden biri bunun her zaman böyle olmayacağıydı, ama ona inanmaya kendimi ikna edemiyorum."

Yer değiştirdi, böylece artık tamamen üzerimdeydi. "O zaman kendine inan. Everett'i geri getirebilecek biri varsa, o da sensin. Bu kadar yetenekli biriyle daha önce hiç karşılaşmadım."

Dudaklarıma bastırıldığı öpücüğe karşılık vermeden önce sözlerini düşündüm. Aç. Benim için açgözlüydü. Bizimle ilgili her şey mantığa meydan okuyordu. Birçok kez yanmıştım. Onu istememin bir anlamı yoktu ama istiyordum ve bu yüzden onu aldım. En azından bu gece için.

Vücudunu benimmiş gibi aldım, o da bana izin verdi ve işimiz bittiğinde, "Bana bir sır söyle" diye yalvardı. Sesi bir fısıltıydı, kulağımda yumuşak ve hışırtılı, sadece benim için bir yalvarış.

"Bu -burada, seninle- şimdiye kadar olduğum en mutlu an."



Bildiğim tek bir görev var, o da sevmek.

-Albert Camus

BASTIANO ROMANO

KAYIP GÜNLER: 14

"A sher." Telefonu ilk çaldığında cevapladım, zaten takip ettiğim ipucunun köhne ara sokağından arabama doğru koşuyordum. "Onu buldun mu?"

"Sana evimde ihtiyacım var. Bir işimiz var."

Arabaya atlayıp eyaletteki tüm taşıt kanunlarını çiğneyerek Asher'ın evine on dakikadan kısa bir sürede ulaştığımda hat kesildi. O batma hissi

Vince'in kaybolduğunu öğrenmeden önce hiç gitmemiş gibi hissediyordum. Ariana De Luca sadece dikkatimi dağıtmış, 90'lardaki bir sitcom'da oynuyormuşuz gibi benimle evcilik oynamıştı.

Asansörden çıkıp Asher'ın çatı katına girdiğimde vücudumda nabız gibi atan tek şey dehşetti. On dört gün boyunca şehri didik didik etmiştik, her arayış sonuçsuz kalmış, her gün dehşet ve tükenmiş bir ruhla sona ermişti.

On dördüncü günde aniden öne geçmek kadar kolay olamazdı.

Lucy içeri girdiğimde gözlerimle karşılaştı. Gözlerinde endişe ve teslimiyetten başka bir şey yoktu. Gözlerimi Asher'a çevirdim. Asher, Lucy'nin okulu Wilton'a yakın on yatak odalı bir "apartman dairesinde" yaşıyordu ama şu anda, nefes alacak havası ve hareket edecek yeri olmayan küçük bir stüdyo daire gibi hissediyordu.

Asher ve Lucy'nin balayına götürmeleri gereken bavullar antrede terk edilmiş halde duruyordu. Asher ve Lucy'ye doğru ilerlerken etraflarından dolaştım ve bir bar taburesine oturdum.

"Hat kesildi." Asher bir elini bitkin saçlarında gezdirdi. "Telefonda Niccolao ile konuşuyordum. Elinde bir şey varmış ve buluşmak istiyormuş gibiydi."

Arkamdan kapı açıldı ve Niccolao, bana biraz fazla Elsa'yı hatırlatan kızıl saçlı kız arkadaşı Minka ile içeri girdi. En azından fiziksel olarak.

Asher onları görür görmez ayağa fırladı ve selam vermeden sorularını sıraladı. "Ne oldu? Bu toplantıyı neden düzenlediniz? Onu bulabildiniz mi?"

Niccolao bir elini saçlarında gezdirdi, bu hareket o kadar doğaldı ki son zamanlarda bunu çok yaptığından şüphelendim. "Hayır, ama konuşmamız gerek. Dex takip ettiğimiz ipucunun izini buldu."

Dex, Niccolao'nun komşusu ve bir teknoloji gurusuydu. Bahsettiği ipucu Vince'in son birkaç aydır günde iki kez aradığı bir brülördü. Başka bir brülörü daha vardı ama o tamamen tahrip olmuştu, biz de sağlam olana odaklanmıştık.

Niccolao ondan uzaklaşmadan önce Minka'nın elini sıktı. "Ve... Tanrım, Vince bunu size söylememi istemedi ama durum göz önüne alındığında, sanırım söylemeliyim."

Öfkemi tuttum. On dört gün. Vince on dört gündür kayıptı ve Niccolao bizden bir şey mi saklıyordu?

Asher dişlerini sıktı. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Vincent kanser. Son evre. Numara onkoloğuna ait. Tanrım, Asher, çoktan ölmüş bile olabilir. Ne kadar kötü olduğunu bilmiyorum ama

Son zamanlarda nasıl göründüğünü görmüyor musun?"

Bir laneti ısırarak geri çektim. Bunu ilk kez Ariana'yı ilk eğittiğim gün Asher'in düğün güvenliğini planlarken fark etmiştim ama Everett'ten gelen bir telefonla dikkatim dağılmıştı. Kendi dünyama o kadar dalmıştım ki bir daha aklıma gelmemişti. Ama görmüştüm ve görmezden gelmiştim. Bu hiç görmemekten daha kötüydü.

Keder. Öfke. Suçluluk. Nefes almaya devam etmek için kendimi zorlarken her şey beni tüketti. Asher'in yüzü kararmıştı ama acıyı hissettiğini biliyordum. Vince onu adeta kaldırmıştı. Omuzları gerildi ve yumrukları sıkıldı ama hiçbir şey söylemedi.

Lucy başını dik tuttu ama gözyaşlarının yanaklarını ıslatmasına izin verdi. Yere sıçradılar. Teker teker. Düşüşlerini izledim, böylece birinin bir şey söylemesini beklerken şiddet içermeyen bir şey yapmış oldum.

Onun yerine bir telefon çaldı.

Niccolao telefonunu çıkardı ve ekrana baktığında gözleri büyüdü. "Hassiktir çocuklar." Bize ekrandaki ismi gösterdi. "Bu Vincent."

Hepimiz harekete geçtik ve Niccolao görüntülü aramayı kabul ederken etrafında toplandık. Ama Ranieri Andretti'nin yüzü ekrana geldiğinde neredeyse kendimi kaybediyordum.

Siyah saçlı. Yeşil gözlü. Niccolao'nun aynı çenesi. Onunla hiç yüz yüze tanışmamıştım. Ailelerimiz arasındaki savaş yüzünden değil. Ama kardeşine bu kadar benzediği için onu daha önce görmüş gibi hissediyordum.

Ranieri ağzını açtı, kendini çok beğenmişti. "Merhaba kardeşim."

Niccolao'nun yumruğu sıkıldı ama telefon kamerasının görüş alanından saklı kaldı. "Vincent Romano'nun telefonu neden sende Ranie?"

"Ranieri'den sana."

"Sadece şu lanet soruya cevap ver."

"Bana bir kan borcun var ve Vincent Romano kendini kurban olarak sunduğunda şaşkınlığımı hayal et."

Kahretsin.

Tek yapmak istediğim çığlık atmakken küfrü ısırdım. Kana kan. Romano ailesi Andretti'lerden bir *kaporegime* almıştı, onlar da bizden alacaklardı. Kan borcu. Bu savaşı çözmenin tek yolu.

Ve Vince teslim olmuştu.

Tabii ki vardı.

Sadece kanser olduğu için değil, aynı zamanda -icraatın başı olmasına rağmen- barışa inandığı ve ailesi için kendini feda ettiği için. Şu anda sadakatinden nefret ediyordum. Keşke Elsa'nın bencilliğine ve kendini korumasına sahip olsaydı da en azından burada olsaydı. Güvende.

"Hayır," diye itiraz etti Niccolao. "Onun fedakârlığını kabul etmiyorum."

Ranie gülümsedi. Gerçekten. Kan borcunun ödenmesi için biraz fazla hevesliydi. "Aslında bu senin kararın değil. Öyle değil mi Niccolao? Ve kesinlikle istiyorum." Telefonu bir yere yasladı ve geri çekildi, böylece odayı görebildik. Vince'i. "Son sözün var mı Romano?"

Vince'in önünde yarısı yenmiş bir biftek yemeği, idam mahkûmlarının aldığı son yemek gibi duruyordu. Yüzünde bazı çürükler vardı ama eski ve bakımlı görünüyorlardı.

Vince doğrudan kameraya baktı. "Asher orada mı?"

Niccolao telefonu Asher'a uzattı, o da gırtlaktan gelen bir "Vince" sesiyle cevap verdi.

İstemedim ama Asher'ı yalnız bırakmak için Niccolao, Minka ve Lucy ile birlikte odayı boşalttım. Lucy'nin yüzünden gözyaşları akmaya devam ediyordu ama Minka Niccolao'nun elinden tutup onu balkona götürürken gözyaşlarını susturdu.

Asher'ın sözlerini bitirmesini beklerken sessizlik akıl

sağlığını kemiriyordu. "Onu suçladığını biliyorum."

Gözlerimi kapıdan ayırmadım. "Vince'in bu durumda olmasının sebebi Niccolao."

"Ailelerinizin savaş halinde olması Niccolao'nun suçu değil. Ondan çok önce başladı."

"Vince kan borcunu ödemek için teslim oldu. Niccolao'nun başındaki ödülü kaldırmak için."

"Bundan daha fazlası olduğunu hiç düşündün mü? Belki de savaş bitirmek sevdiği herkesin yararınadır."

Haklıydı, ben de sustum. Lucy, Asher gittikten sonra Vincent'ı görmek için odaya girdi. Sıra bana gelene kadar on dakika geçti. Odada tek başıma, Ari'yi buraya çağırmak için içimde müthiş bir istek vardı. Son iki haftadır ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey oydu ve elimde kalan tek şey, yapılması gereken konuşmayı uzatmaya çalışırken parmaklarımın uyluklarıma vuruşuydu.

"Bok gibi görünüyorsun," dedi Vince

Amca. "Teşekkür ederim. Sen de öyle."

Evet, kanserli adama bok gibi göründüğünü söyle. Belli ki o ve Gio beni doğru yetiştirmişler.

"Kız nasıl?"

"Elsa hâlâ Doğu'nun en kaltağı. Bunun yakın zamanda değişeceğini sanmıyorum. Ya da hiç."

"De Luca'nın kızını kastetmiştim."

"Ah. O." Ari'yi soracağını nereden biliyordum bilmiyordum ama ya bunu sorgulayacaktım ya da ölmekte olan adama sorularının cevaplarını verecektim. "O... başka bir şey. Ben seni ararken o Tessie'yi izliyordu. Tessie ondan hoşlanıyor."

Tessie'ye veda etme fırsatı bulamayacağını fark ettiğimde boğazım düğümlendi.

"Ondan hoşlanıyor musun?"

"Çöpçatanlık yapmak için ne uygun bir zaman."

"Kaçamak. Bu bir evet."

"O Elsa değil."

"Ben de Elsa'nın kaltak olduğunu düşünmüyordum, ta ki kaltaklığı boğazımı yumruklayana ve başını okşayıp onu yollamaktan başka çarem kalmayana kadar."

"Sana Jüpiter ve Ganymede'den bahsettiğim zamanı hatırlıyor musun?"

"Ay ve gezegen. Her zaman birbirlerinin etrafında dönerler.

Ariana De Luca benim Ganymede'im

değil." "Hayır, değil. Sen *onun*

Ganymede'sin." "Hayır, biz-"

"Bununla savaşmayı bırak. Sekiz yılını yalnız ve sefil geçirdin, hiç hak etmediğin bir kefaret *ödedin* ve şimdi çoğunun sahip olmadığı bir mutluluk fırsatına sahipsin" - *onun* sahip olmadığı bir fırsat, satır aralarını okudum -"ve sen korku ve gurur yüzünden bunu bir kenara atacaksın. İnatçı olduğunu biliyordum ama aptal olduğunu bilmiyordum."

Sadece o benimle böyle konuşabilirdi. Gio'ya karşılık verirdim, annemi görmezden gelirdim, Tessie'ye parası için koştururdum ve Ari ile ileri geri şakalaşmaya devam ederdim. Ama Vince Amca'da bu saygı vardı.

O konuştu, ben dinledim çünkü küçük yaşlardan beri onun benim asla anlayamadığım yönlerimi gördüğünü biliyordum. Ama fark ettim ki Ariana De Luca da görüyordu. Bu sayede Vince'in haklı olduğunu anladım.

Ganymede ve Jüpiter.

Kulağa çılgınca geliyordu, ta ki öyle olmayana kadar.

"Bunun son konuşmamız olmaması gerekiyordu."

Başını iki yana salladı. "Hayat hiçbir zaman olması gerektiği gibi gitmiyor ama benim çoğunda olmayan bir yeteneğim var. Kapanış için bir fırsat. Günahlarımın açtığı yaraları diktim, sevdiklerimle barıştım ama hâlâ senin için endişeleniyorum."

"Benim için endişelenmene gerek yok."

"Görüyorum. Buna çok alışkın olduğun için görmüyorsun ama giderek kötüleşiyorsun. Graham'ın köstebek olmadığını biliyordum. Dana'ydı ama seni barda tutmak için Graham'ı kullandım çünkü seni Ariana ile gördüm. Kullan-at telefonu gördüğünde babana ikinci bir köstebek olduğunu söyledim, böylece bar tarafında kalman için bir nedenin olacaktı."

Elimi yüzümde gezdirdim. "Bu şekilde Tanrı'yı oynayamazsın."

"Bir insan yapabiliyorsa bu Tanrı'yı oynamak değildir."

İşte bu.

Onun zekası.

Önemseme şekli.

Beni nasıl

gördüğünü.

Bunu özlerdim.

Onsuz yaşayamazdım.

"Gitme."

"Benim zamanım geldi. Bununla barıştım. Tek dileğim kalbini seni seven insanlara açman. Asher. Gio. Frankie. Eli. Niccolao. Tessie. Lucy. Everett. *Ariana*." Vince'in arkasından biri omzunu itti ve daha hızlı, daha acil bir sesle konuştu. "Bana söz ver."

Hayır, söylemek istedim. Sadece kalırsan.

"Söz veriyorum."



ARIANA DE LUCA

F ya da bir efsane, yaklaşan kıyamet için iyi bir radarım hiç olmadı. Olacağı zaman oluyordu ve ben proaktif olmaktan çok reaktiftim. Ama bu gece yatakta uyanık kaldım. Hızlı bir uyku çekmek yerine sabahın dördünün gelmesini bekledim. Bir şey beni ayakta tutuyordu. Tam olarak belirleyemiyordum. Sanki ben farkına varmadan yerçekimi beni bir yöne doğru çekiyordu.

Bastian yatak odasının kapısını iterek geçerken gözlerim açıldı ve tetikteydim. Konuşmadan önce bir an bana baktı, gözleri beni gördüğü için neredeyse rahatlamıştı.

"O gitti." Sesi gırtlaktan geliyordu, çığdı ve dünyada yanlış olan her şey vardı. Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyordu ve o şimdiye kadar tanıdığım en güçlü adamdı.

Bastian tüylerimi diken diken etti. Kendime olan güvenimi sorgulamama neden oldu. Yanlış yerde olup olmadığını merak ettirdi. Aynı zamanda sarsamadığım bir sadakat duygusu uyandırdı. Ona zarar veremezdim. Zaten o kadar çok acı çekerken, gözlerindeki acı o kadar somutken, onu tutup yakabilmeyi diledim.

Vincent'in öleceğini biliyordum ve bunu kendime sakladığım için kendimi bir hain gibi hissediyordum. *Bana* gelmişti. Hayatındaki en önemli insanlardan biri ölmüştü ve bana gelmişti.

"Ben... Tessie'ye ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Konuşmak için ağzını açtı. Kapadı. Tekrar açtı, sonra başını salladı ve bana baktı. "Unutmama yardım etmene ihtiyacım var."

Ona gerçeği söylemek yerine, şeytanlarımızla yüzleşmek yerine, onu kapıda karşıladım ve iyileşmek için beni kullanmasına izin verdim.

Söz yok.

Sadece

biz.

Ve ikimiz de neden ailesinin yanında değil de burada olduğuyla yüzleşmeye hazır değildik.



*Bizim görevimiz yaşamaya devam etmek için elimizden geleni yapmaktır.
Hayatlarımız mükemmel olmasa bile.*

-Haruki Murakami

BASTIANO ROMANO

KAYIP GÜNLER

GÜNLER ÇOK GEÇ: 1

"O

Kalemini kaldır, Bastian."

Kapının arkasında Gio'nun sesini duydum ama onu görmezden geldim. Vince Amca'nınkine benzeyen yüzünü gözümde canlandırabiliyordum.

ruhundan daha pahalı olan Diospyros ağacı. Paranın gerçekten önemli olan şeyleri satın alabilmesini dilediğim bir zaman olsaydı...

Gio devam etti, "Kız arkadaşın endişeli. Yataktan çıkmadığını söylüyor."

Ariana Gio'ya hiçbir şey söylemedi.

Gideceğini bildiğim için çenemi kapalı tuttum.

Tavana bakarken, Vincent'ın anılarını uzaklaştırmak ya da yaklaştırmak arasında gidip geldim.

Gio'nun ayak sesleri geri çekilirken, gitmeye karar verdim.



*İnsanın gerçek görevi gücünü artırmak
ya da servetini çoğaltmak değildir.
İhtiyaçlarını karşılamak için değil, fani
varlığını, yani ruhunu zenginleştirmek
ve tadını çıkarmak için.*

-Gilbert Highet

BASTIANO ROMANO

GÜNLER ÇOK GEÇ: 3

I

Vincent'a teşhisin tam olarak ne zaman konulduğunu merak ederek geçen yılın her gününü bir araya getirdim. Ben yapamadığımda

Bunu çözmek için yılı tekrar tekrar kurguladım, pes ettim ve yanlış bir şeyler olduğunu ilk fark ettiğim andan itibaren yeniden başladım.

Asher'ın düğün güvenlik planlarını gözden geçirdiğimiz gün. Ama o günün en önemli anıları Ari'yle ilgiliydi. *Hay sikeyim.*

Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Yataktan kalkmak, belki. İnsanlar öldü. Hayat devam etti. Güneş hala doğuyor ve batıyordu. Ay hala yörüngesinde dönüyordu. Hala yürütmem gereken bir işim vardı. Sadece, ben yapamadım. Çıkamadım. Çıkamıyordum. çıkamıyordum. Yataktan.

Dana kovulmuştu. Bir yargıçtan rüşvetle acil bir uzaklaştırma emri alınmış ve kışına yapıştırılmıştı. Ari işe geri dönmüş, barmenlerden biri Dana'nın hosteslik vardiyasını devralırken Graham'la birlikte çift vardiya çalışmaya başlamıştı.

Gio hiçbir şey olmamış gibi Vince Amca'nın görevlerini devraldı. Asher ertesi gün onun yokluğunda çıkan bazı yangınları söndürmek için işe döndü. Lucy muhtemelen o öldükten sonraki gün bir konferansa katılmıştı.

Hepsinin önemsedliğini biliyordum.

Onun ölümünü öylece geçiştirmeyeceklerini biliyordum.

Bunu biliyordum ama Vince'in yaşayacak bir hayatı yokken onların dışarıda kendi hayatlarını yaşadıkları gerçeğini göremiyordum. Vincent Romano'nun olmadığı bir dünyaya asla alışamayacaktım. Geleceğim yeniden yazılmıştı ve ben artık bu halini sevmiyordum.

Telefonum çaldı.

Başka bir metin. Muhtemelen Ari'den.

Görmezden geldim. L'Oscurit 'daki görevlerimi devralırken onu uzak tuttum. Boşluğa ihtiyacım olduğu için değil. Ama istemediğim için. Ona ihtiyacım vardı. Onu arzuluyordum. Bana Vince'i unutturmasını istiyordum, tam da bu yüzden burada olamazdı.

İlk gece kapıyı kilitli bırakmış ve uyuyakalmıştım. Bilerek yapmamıştım ama Ari odaya giremeyince geceyi kanepede geçirmiş ve ben uyanmadan gitmişti. Peki ya Vince'in anıları? Zihnimde bozulmadan kaldılar. Kilit altında. Her şeyi değiştiren bir kadının taze anıları tarafından bir kenara itilmediler.

Şimdi beni rahat bırakıyordu. Hala mesaj atıyordu. Mesajlarımı kısa tutarak bazen cevap veriyordum. Vince Amca'ya kalbimi açacağıma dair söz vermiştim, doğal olarak aynı gün bu sözü bozdum.

Dışarıda Lucy'nin sesini duydum. Asher konuşmaya geri döndü ve kapıya yaklaşan sevdiğim iki insanı görmezden geldim. Yorganı çekip

Onlar odaya girmeye çalışıp başaramazken ben tekrar uykuya daldım.

Tek başına.

Sadece ben ve Vince'in hayaleti.

Sana çok geç kalacağını söylemiştim, diye alay etti.



Tek göreviniz kalbinize karşı.

-Avina Celeste

BASTIANO ROMANO

GÜNLER ÇOK GEÇ: 5

T

sessizlik bedenimi ağırlaştırdı.

Sessizliğe

uyandım.

Sessizce yedim.

Sessizce uyudum.

Ve Vince'in hatırasının hayaleti... Yanımda yatıyordu.

Sessizdi ama oradaydı.

En azından oradaydı.



Birini sevmek deliliktir, biri tarafından
sevmek bir hediyedir, sizi tanıyan birini
sevmek bir görevdir, ama sevmek
Sevdiğin biri tarafından öldürölmek hayattır.

-Bilinmiyor.

BASTIANO ROMANO

GÜNLER ÇOK GEÇ: 6

I

Kuru bir şekilde kalktım ve yatağımın kenarından yuvarlandım.
Bacaklarımı kaldırarak kendimi banyo lavabosuna zorladım ve
su sıçrattım.

yüzümde. Vücudum yiyeceksizliğe alıştığı için açlık sancıları çoktan azalmıştı.

Aynaya baktım.

Sadece hayatım değil, ben de değişmişim. Kirli sakal yanaklarımı, çenemi ve üst dudağımı kaplamıştı. Yanaklarım çukurlaşmıştı. Çok fazla değil ama fark görülebiliyordu. Boxer külotum belimden aşağı sarkıyor, V ve karın kaslarımın çıkıntıları daha derin görünüyordu.

Yemeğe
ihtiyacım
vardı.

Yakında.

Mini buzdolabımdaki su şişeleri dışında her şey.

Vince bir daha asla yemekten zevk alamayacak.

O sesi uzaklaştıramadım. Parmaklarım lavabonun porselenini kavradı, ağırlığımı dik tutmak için mücadele ettim. Parlak beyaz ışık lekeleri görüşümü bulanıklaştırdı ve yemin ettim, Vincent'in suçluluk duygumun tezahürü olduğunu düşündüğüm hayaleti yanımda *gerçek gibi* görünüyordu. Ona dokunmak için uzandım ama hiçbir şey hissetmedim.

Bana dokunamazsın. Ben burada değilim. Beni kışkırtarak bir adım daha yaklaştı. *Çünkü çok geç kalmıştın.*

Uyumam gerekiyordu. Ya da yemeğe. Bu şeytanları, bu suçluluk duygusunu, bu her şeyi tüketen acıyı kovacak herhangi bir şeye. Tökezleyerek mutfağa gittim, buzdolabını açtım, boş olduğunu gördüm, sonra kilerden son kullanma tarihi geçmiş bir granola bar aldım ve yatak odasına geri döndüm.

Aldığım lokma midemde çalkalandı. Kırıntılar çarşaflara düştü ama onları görmezden geldim.

Acınacak haldesin. Vince'in hayaleti bana gülümsedi. *Çok acı.*

Özür dilerim, demeye çalıştım ama sesim çarpık ve hırıltılı çıktı.

En son ne zaman su içtim? Bu sabah mı? Dün mü? Hangi gün olduğunu bile bilmiyordum.

Ariana beni bir zayıflık anımda yakaladı. Elimde granola barı vardı, kapı hala açıktı ama işe yaramaz bir yumru gibi yatakta yatarken bacaklarım hareket etmeyi reddediyordu. Daireye girmek için o anı seçti. Ayak seslerini duydum ve gözlerimi kapattım.

"Berbat
görünüyorsun." Cevap
vermedim.

"Uyanık olduğunu
biliyorum." Hala cevap
yok.

Granola çubuğunu yere attım. Gözlerimi açtım ve biraz alkol, L'Oscurit 'dan gelen yemek ve Graham'a ait olmasa iyi olacak güçlü bir kolonya kokusu kokan küçük siyah elbisesiyle benimle birlikte çarşaf ların altına kaymasını sözsüz bir şekilde izledim.

Yüzünü bana dönene kadar birkaç saat sessizlik içinde yattık. Yüzümü kavradı ve fısıldadığı sözlere karşı kendimi destekledim.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Unutmak için," diye fısıldadım.

Vince'in hayaletinin cevap vermesini bekledim. Cevap vermedi.

Onun yerine, Ariana'nın eli benimkini buldu.



Görev, işleri iyi yapmamızı sağlar,
Ama aşk bize her şeyi güzel yaptırır.

-Bilinmiyor

BASTIANO ROMANO

GÜNLER ÇOK GEÇ: 7

I yalnız uyanmadım. Gözlerimi Vincent'ın hayaletiyle açacağımı sanmıştım ama o yoktu. Doğrulduğumda çarşaflar belime dolandı. Ariana yanımda uyuyordu ama ben Vince'in hayaletini göremiyordum.

Arkamda bir şey
yok.
Solda bir şey yok.

Sağda bir şey yok.
Dümdüz ileride bir şey
yok. Sadece gitti.

Belki gerçekten gitmişti, belki de yediğim granola bar yüzündendi. Kendimi tekrar aç bırakmayı düşündüm ama bu düşünce midemi bulandırdı. Neye benzediğini -her gün gördüğümü sandığım yüzünün her ayrıntısını- unutacağım korkusu boğazımı sıktı.

Gio'yla aynı yüzü paylaştıklarını kendime hatırlatarak öksürdüm. Ama işe yaramadı. Vince'i görmeden Gio'ya bakamıyordum ve Gio Vince'den çok uzakta olduğu için... Gio'ya bir daha bakmamaya yemin ettim.

Öksürük kesilene kadar bir el sırtımı ovdu. Ariana'nın eli.
Gitmemişti.

"Vardıyanız var mı?" diye sorarken gözlerimi duvardan ayırmadım. "Saat"-durakladı-"sabah sekizde."

Oh. Doğru ya. Bar akşam yemeğine kadar açılmadı. Bırakın saati, bugünün tarihini bile bilmiyordum. Ariana ayağa kalktı ve kollarını yukarı doğru uzattı. Gece bir ara üzerini değiştirmiş olmalıydı çünkü Wilton Rugby gömleğini ve pembe bir külot giymişti. Gömlek yükseldi ve kollarını indirip odadan çıkmadan önce kalçalarını okşayan dantellere bir göz attım.

On dakika sonra bir tepside kızarmış ekmek üzerine fıstık ezmesi ve jöle ile bir bardak portakal suyuyla döndü. "Dün gece sen uyurken markete uğradım."

Yemeğe baktım. Eğer bir ısırık alırsam Vince'in hayaleti asla geri dönmeyecekti. "Yemeğe ihtiyacın var." Tepsiyi önüme koydu.
"Lütfen."

Portakal suyunun tadı acıydı ama kusmamak için acele etmeden bardağı bitirdim. Tostu yavaşça yedim, tüm zaman boyunca Ariana'yı inceledim. O da benim hissettiğim kadar yorgun görünüyordu. Gözlerinin altında torbalar vardı. Olduğundan biraz daha zayıflamıştı. Önümde dururken titriyor, ben tostun son parçasını ağzıma atana kadar oturmayı reddediyordu.

Tepsiyi aldı, bir kenara koydu ve kucağımdaki yerini aldı. "Everett'le konuştum." Sözleri beni kendimden nefret etmemi engelleyecek kadar şok etti. En azından bir saniyelğine.

Kollarımı beline doladım ve biraz yana düştüğünde onu sabitledim. "O nasıl?"

"Telefonunu açarsan kendin de duyabilirsin." "O nasıl?"

"Üzücü. Vincent yüzünden değil. Ona söylemenin bana düşeceğini düşünmedim ama hasta olduğunu söyledim. Bu yüzden telefonuna cevap vermiyordun." Alt dudağını ısırıldı. "Kısacası, son yedi gündür seni arıyordu, sonunda pes edip cevap verdim ve ona söylediğim ilk gerçek şey bir yalandı. Özür dilerim."

"Bu senin suçun değil." Bektan bir babaydım. Elsa'ya zor zamanlar yaşattım ama gerçek şu ki, ebeveynlik konusunda ben de başarısız oldum. "Kim olduğunu sordu mu?"

"Evet."

"Ne dediniz?" Yanıt vermeyince, "Çelişkiye düşmemek için bilmem gerek" diye üsteledim.

"Dedim ki..." Gözlerini benden kaçırdı. "Ben senin kız arkadaşınım."

Etiket bize uyuyordu. Kendi topladığım bir avuç gülle ailesinin evine bisikletle gidip soruyu kekeleyerek sorduğum beşinci sınıfta değildik. Ama büyük jestleri hak eden biri varsa o da Ariana'ydı.

Kalbini seni seven insanlara aç... Söz ver bana.

Vince'in bana söylediği son sözler kafamda yankılandı. Sadece onun sözleri. Kalbimi açmamı hatırlatırken bu kez hayalet yoktu ve ben de sözümü tutmak için elimden gelen her şeyi yapmaya çalıştım. Listesine Ariana'yı da eklemişti.

Başımı arkaya yatırdım ve onu inceledim. "Beni seviyor musun?"

Haksız bir soruydu, en azından şimdi benim için endişelendiğini biliyordum. Soru onu hazırlıksız yakaladı. Yere baktı ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Başımı sallamadan önce sessizliğin birkaç saniye uzamasına izin verdim.

"Cevap verme." İkimizin de nasıl hissettiğini zaten biliyordum. "Hazır olduğunda cevap ver. Emin olduğunda."

Engellerimi yıkmamıştı. Onları teker teker parçalamıştı ve ben etrafıma bakıp sadece onu görene kadar fark etmemiştim bile.

İşte buradayım, Vince Amca. Sözümün eri bir adam olarak.

Ari'nin çenesini yukarı kaldırdım, böylece bana baktı. "Seni seviyorum. Sadece Tessie ile harika olduğun için değil, sadece son haftalarda yardım ettiğin için değil, sadece bana katlandığın için değil. Seni seviyorum çünkü gülümsediğimde gamzelerime bakıyorsun. Seni seviyorum çünkü insanları gerçekten önemsiyorsun. Seni seviyorum çünkü içinde çok fazla mücadele var. Seni seviyorum çünkü sabırlısın. Seni seviyorum çünkü sen de bana karşılık vermeden bokumu almıyorsun. Seni seviyorum çünkü dilin sivri ama

kalbi yumuşaktır." Ağzını açtı ama ben başımı salladım. "Bunu şimdi söyleme. Benim için endişelenmediğin zaman duymak istiyorum."

"Tamam, ama söyleyeceğim."

"Biliyorum."

Alnını omzuma bastırdı, burnunu boynumun kıvrımına soktu ve çekilmeden önce içine çekti. "Kokuyorsun."

Düşün nasıl bir his olduğunu hatırlayamıyordum. Vince öldükten sonraki gün, su soğuyana kadar düşün altında oturmuştum, tüm vücudum budanmış ve sırtım fayans yüzünden ağrımişti. Saatlerce sabun ve suyla ıslanmıştım ama yine de kendimi temiz hissetmemiştim.

Ari benden uzaklaştı ve elimi tuttu. "Gel hadi."

Beni banyoya götürmesine izin verdim ve mermer zemin üzerinde çıplak durana kadar boksörlerimi aşağı kaydırdım. Elbisesini çıkardı ve küveti çalıştırmak için ayaklı küvetin üzerine eğildi. Ayakta dururken göğüsleri sallanıyordu ve ben kederimi, hayal kırıklığımı, öfkemi, üzüntümü bir kenara itip ona odaklandım.

Bana hissettirdikleri.

Değişmek istememi sağlaması.

Hayatımı tüketme şekli.

O lavabo tezgahından bir tıraş bıçağı, el havlusu ve tıraş kremi alırken ben küvete girdim. Havluyu küvetin kenarına astı ve ben küvetin içine iyice gömülüp arkalığa yaslanana kadar kenarda oturdu. Sonra belime oturdu, bir elinde tıraş bıçağı, diğerinde tıraş kremi vardı.

"Tut şunu."

Tıraş bıçağını elime tutuşturdu, parmaklarına tıraş kremi sürdü ve köpüğü yüzüme yaydı. Gözlerimi kapattım ve onu hissetmenin tadını çıkardım. Kıcı sikime değişiyordu. Göğüsleri göğsüme bastırıyordu. Parmakları yanaklarımda.

Nefesi yüzüme çarptı. "Kıpırdamadan dur."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve tıraş kremi şişesini bir kenara bırakıp usturayı tenime doğru indirişini izledim. Alt dudağını ısırды, gözleri usturanın yanağımdaki hareketlerine odaklanmıştı.

Uzandım ve dar belini kavradım. "Kilo vermişsin."

Usturayı el havlusuna sürttü ve yüzüme geri verdi. "Sen de öyle."

"Yemek yemiyordum."

"Biliyorum. Bugün market alışverişimiz bitti ama her gün kapının önüne bir yemek bırakıyorum. Döndüğümde hep orada oluyor."

Onu sevmek için bir neden daha.

Söylemiştim, Vince'in hafızası kabul etti. Alay yok. Sadece gerçek mutluluk Ben.

Kaburgasının dış hatlarını izledim, zıplamasının ve çıplaklığının tadını çıkardım. Kokusu karnıma sürtündü. Zevkin sarsıntısı yüzümde parladı ve eli titredi. Ustura derimi sıyırdı ama umurumda değildi.

Çok güzeldi.

Parmaklarım yine kaburgalarını sıyırdı. "Yemek yiyor muydun?"

"İkili vardiya yapıyorum. Daha çok üçlü vardiya gibi. Dana'nın gidişiyle personel sayımız azaldı ve..."

Parmaklarımı göğüs kafesinden göğüslerine doğru kaydurdım ve meme uçlarıyla oynadım. "Ve?"

Başını arkaya attı ve inledi. "Graham bıraktı."

"İstifa mı etti?" Dikkatini verebilmesi için parmaklarımı meme uçlarından çektim. "Nedenini söyledi mi?"

Yüzümü tıraş etmeye geri döndü - bu sefer diğer yarısını. "Yönetimle sorunları olduğunu söyledi ama tazminatını alabilmek için gizlilik anlaşmasını imzaladı. Bundan emin oldum."

Kimin aklına gelirdi ki?

Ariana De Luca yangınlarımı söndürüyor.

Yüzümü tıraş etmeyi bitirdi ve usturayı el havlusuna sürttü.

"Masamda bir dosya var." Kızının yanaklarını kavradım ve onu kendime doğru ittim, tıraş bıçağı mermer fayanslara çarparken ve Ari'nin boştaki eli omzumu kavrarken amını karnıma sürttü. "Bir barmen için onaylanmış bir başvuru var."

Diğer elini göğsüme koydu. "Benim yerime mi geçtin?"

"Tam bir baş belasıydın."

"Peki ya şimdi?"

"Seni sevdiğimi biliyorsun," diye azarladım saçlarını tek yumruğumla kavrayıp biraz çekiştirirken, acıdan inlemesinin tadını çıkardım.

Dilimi köprücük kemiğinden açıkta kalan boynuna doğru gezdirerek dişlerimin hassas deriyi sıyrmasına izin verdim. Tırnakları omzuma batıyor, şüphesiz küçük hilal izleri bırakıyordu.

"Öp beni," diye yalvardı.

Dudaklarına morartıcı bir öpücük kondurmadan önce dudaklarını kendi dudaklarımla okşadım. Dilim dudaklarını itti, ağzının çatısını okşadı ve onunkiyle çarpıştı. Sikim ona karşı sallanana kadar ucunu emdi.

Omuzlarımı kullanarak vücudunu biraz kaldırdı ve sikimin üzerine oturdu. Su, durulmadan önce hareketle sıçradı. Kalçalarını öne doğru salladı, ereksiyonumun üzerinde yavaşça öğüttü, zevkimi çekti.

Hızı onun ayarlamasına izin verdim, vücudumun tadını çıkarmak için zaman ayırmasına bayıldım. Su etrafımızda hafif dalgalar halinde hareket ediyor, onun acelesiz hareketlerine tepki veriyordu. Her iki avucumu sırtına koyarak onu sabitledim ve meme ucunu ağzıma almak için öne doğru eğildim. Isırdığımda çakıl taşı gibi oldu.

Amcığı sikimin etrafında daha sert kenetlendi ve yalvardı, "Tekrar. Çok yaklaştım."

Meme ucunu bıraktım ve onun yerine dudaklarını öptüm. Vücudunun etrafına uzanarak kıcını ayırdım ve parmağımı deliğine sürttüm. "Sikime gel, bebeğim."

Parmağımı arkasına soktuğumda üzerime boşaldı. Diğer elim belini kavradı ve ben devraldım, etrafımda sıkılaşıırken sikimi kedi içine sürdüm. İçine boşaldım, sikim vücudunun bana izin verdiği kadar derine girdi.

Su küvetin kenarından sıçradı. İnemeleri odanın içinde yankılanıyordu. Şehvetimiz, seksimiz ve suyun sıcaklığı odayı buharlaştırıyordu. Dağınık, sisli ve gürültülüydü ama o benim acımı kovmuştu ve biz vardık.



ARIANA DE LUCA

G ocukken teyzem bana her zaman kimi sevdiğine dikkat etmemi söylerdi. Annemin başına gelenler onu yaralamıştı ve belki de beni çok iyi tanıyordu, kendimi tanımadığım zamanlarda bile, ama bana dikkatli ve özenli davranan birini bulmamı istiyordu.

Beni bir bütün olarak tutan biri.

Bu kulağa çok sıkıcı geliyordu ve geçen haftayı Bastian olmadan geçirdikten sonra, istediğim şeyin güvenlik olmadığını fark ettim.

Rafa kaldırılmış bir kitap gibi sevilmek, titizlikle, özenle muamele görmek, parlak bir ödül gibi güzel ve bozulmamış tutulmak istemiyorum. Kullanılmak ve yutulmak, her zaman yanımda tutulmak, içimdeki her şey ezberlenene ve t k tilene, sayfalar anılarla b k l ne ve yıpranana ve üzerimde bıraktığı izler silinemeyene kadar tekrar tekrar okunmak istiyorum.

Bastian beni istediği kadar kullanabilir ve beni uyumsuz parçalar halinde geri t k rebilirdi, çünkü ben de ona aynısını yapardım ve kırık par alarımız birbirine uymayı öğrenirdi. Aşk budur. M kemm l değildir. Birlikte kusurlu olmanın bir yolunu bulmaktır.

 kinci seks turumuzdan sonra çarşaflar yatağın etrafına yırtık pırtık serilmişti. Bastian ve ben ellerimiz birbirine yakın ama dokunmadan tavana bakıyorduk. Bana güvenmesini beklerken vücudumda seks sonrası terden başka bir şey yoktu.

"Beni sevdiğini söyle."

Bir anda ortaya  ıktı.

Sesi yarı umutsuz geliyordu, daha önce gördüğüm hiçbir haline benzemiyordu. Hiçbir şey söylemedim. Az önce bana s ylemememi söylemişti. Bu sözleri ilk kez bu koşullarda söylemiş olmak istemezdim ama şimdi onları ne kadar hissettiğimi inkâr edemezdim.

Seni seviyorum, Bastian. Zekanı seviyorum. Özür dilememeni seviyorum. Etrafına duvarlar  rmeni seviyorum - zalim olduğun için değil, çok sevdiğin için. Beni sevmeni seviyorum. Benim olmanı seviyorum.

Kelimeleri zihnimde hapsettim, iyileşene kadar orada kalacaklardı. Keder, aşkın diğer adıdır. Vermek istediği ama artık veremediği tüm sevgidir. Bedeninde hapsolmuş tüm sevgiye rağmen, içinde bir boşluk var.

Bir zamanlar dolu olan yerlerde ve bir zamanlar boş olan yerlerde bir doluluk. Boğazında bir yumru. Ruhunda bir delik.

Onun aşkını istiyorum. O kadar çok istiyorum ki kendi boğazım da aynı yumruyu hissediyor, kendi ruhum da aynı deliği paylaşıyor. Ama onun sevgisini istemiyorum çünkü kederini barındıracak bir yer arıyor ve ona "Seni seviyorum" diyen ilk kişi bendim. Bu sözleri benden duyduğunda, kederle lekelenmemiş olacaklar.

Bastian kelimeleri söylemem için birkaç dakika bekledi. Söylemediğimde, onların yerine geçti. "Benimle cenazesine gel."

"Tamam."

Bunun getireceği riskleri biliyordum. Üvey kardeşim muhtemelen orada olacaktı. Damiano De Luca beni korkutuyordu ama Bastian cenazeye gidecekse, olmak isteyeceğim başka bir yer yoktu. Dönüp yüzüne baktım, aklımdan neler geçtiğini merak ediyordum.

Yanağını avuçladım. "Bana neden korktuğunu söyle."

Hiç tereddüt etmedi ve bu adamın ne kadar korkusuz olduğu gözüme çarptı. "İyileşmek. Onsuz bir dünyada iyi ve mutlu olmak."

Ona duymak istediği üç kelimeyi söylememiştim ama sahtekârlığımın hak ettiğinden emin olmadığım bir soruya cevap vermişti.

Jüpiter ve Ganymede, Vince'in sesi kafamı doldurdu ve ilk kez bunu düşündüm.

Jüpiter ve Ganymede.

Biri dönüyor. Diğer kovalar.

Umudun beni tüketmesi için garip bir zamandı ama belki de bunca yıldır içimde bana devam etmemi, bir sonraki günü iple çekmemi söyleyen şey görev değildi. Belki de umuttu.

Aşk kırıktı, ama belki de biz kırık aşkı yürütebilecek tiplerdik.



*Korkak, korkunun görev duygusunun
önüne geçmesine izin veren kişidir.*

-George S. Patton

ARIANA DE LUCA

Mnsanların çoğu doğru ve yanlışın siyah ve beyaz olduğunu düşünürdü. Ben daha iyi biliyordum. Bütün gün masa başında oturan lepestesler Doğru ile yanlış arasında net bir çizgi olduğu konusunda ısrar ettiyse de ben farklı düşünmek için yalvardım. Çizgi pürüzlüydü. Kavisliydi. Sağa gideceğini düşündüğünüzde sola gidiyordu,

ve sola gideceğini düşündüğünüzde sağa. Ona ayak uydurmak mümkün değildi ve yapabileceğiniz tek şey doğru şeyi yaptığınızı ummaktı.

Bastian'la birlikte olmak -Bastian'ı seçmek- vereceğim en doğru karar gibi geldi.

Bu ofisteki herhangi birinin bunu bu şekilde göreceğinden şüpheliydim. Beni çağırmışlardı. Geri çağırma ve çıkarma değil ama ne olursa olsun gizli bir toplantıya çağırılmışım. Kesin olarak bilmiyordum ama Jenn'in Wilks'e son görüşmemizden bahsettiğinden şüpheleniyordum.

Wilks yanından geçip oturduğumda omzumu okşadı. İçinde durduğumuz depo boştu, sadece ortada bir masa ve tepede asılı tek bir ampul vardı. Masada Jenn, Simmons ve iki analist gördüm.

Hiçbiri beni gördüğüne sevinmiş görünmüyordu.

Jenn'in bana uzattığı kahveyi bir şeyler yapmak için dudaklarıma götürdüğümde tadı acıydı, sıcaklığıyla mücadele ettim ve sonra bıraktım. "Hepiniz mutlu görünüyorsunuz."

Wilks masanın başına oturdu. "Vincent Romano'nun öldüğünü biliyoruz. Ayrıca kan savaşının sona erdiğini göstermek için cesedinin Andretti kraliyet ailesi eşliğinde New York'a getirildiğini de biliyoruz.

Nasıl bildiğini bilmiyordum -muhtemelen bir köstebek ya da başka bir gizli ajan- ama bilgi kaynağını belirtmemiştii, bu da beni koruduğu anlamına geliyordu çünkü bu ikimizin de ona iletmem gerektiğini bildiği bir bilgiydi.

"Büro, açıkçası kaos yaratmak ve neyin tutacağını görmek için düşük riskli bir mahkumla sınırlı bir tahliye anlaşmasını onayladı."

Kaosu karıştırın.

Sevdiklerinden birini yeni kaybetmiş bir aile için.

Bu işten nefret ettim.

Simmons açık olan dosyayı kapattı. "Monica mı?"

Wilks başıyla onayladı.

Bunu durdurmak için herhangi bir bahane arayarak öne atıldım. "O mafyaya bağlı değil."

Birbirine sürtünecek iki kuruşa bile değmeyen, ne yapacağı belli olmayan bir yılan daha doğru bir tanım olurdu. Monica Asher'a ihanet etmiş, bir suikast timinin onun çatı katına girmesine yardım etmiş ve Lucy ile Asher'ın ilişkisini en başından beri sabote etmişti.

Wilks başını eğdi ve bana ruhunu sorgulayan bakışlarından birini attı. "Asher Black'in asistanıydı."

"Evet. CEO'nun asistanı. Yani, mafyayla bağlantısını asla kuramadığımız yasal bir iş."

"Bununla ilgili bir sorunun mu var De Luca?"

Son isim karşısında irkildim ve yerimden fırladım. "Bu etik değil."

"Hangi kısmı? Romanolar yüzünden kaybedilen hayatların sayısı mı? Sokaklara saldıkları uyuşturucular mı? Kurtarılacak hayatların sayısı mı?"

Yasa dışı işlerden yasal olanlara kayıyorlardı. Uyuşturucu son on yılda büyük ölçüde azalmıştı - işimizde iyi olduğumuz için değil, değiştikleri için. Tabii ki bunu söyleyemezdim. Romano ailesinin tarafını tutmak, gizli görevde çok ileri gittiğimi kabul etmekle eşdeğerdi.

Sesimi yumuşattım ve sıradan tutmaya çalıştım. "Bunların hepsi ve bizim de onlar kadar alçaldığımız kısım. O kadın masum bir çocuğa zarar verdi."

"Lucy Black'ten bahsediyorsanız, o bir çocuk sayılmaz ve o kadar da masum değil."

"Asher Black'le evlendiği için mi? O sadece bir üniversite öğrencisi."

Ve tanıştığım, nazik olduğunu bildiğim ve incitmeyi hazmedemediğim biri. Monica, Lucy ve Asher'ı fiziksel olarak tehlikeye atmıştı. Bu yüzden hapisteydi. Bir yıldan kısa bir süre önce bir suikast timinin binalarına girmesine izin vermişti.

Wilks bir kahkaha attı. "Bana neyle evlendiğini bilmediğini mi söylemeye çalışıyorsun? Kız yirmi yaşında, on iki değil ve Ivy League diploması almaya çalışıyor. Hiç zahmet etme, De Luca. Bu konuşma bitmiştir."

İçimi çektim, yaklaşımımı hafifletmek için oturdum. "Bu özgür olmayı hak etmeyen bir kadın ve bize yardım etmek için bir şey yapıp yapmayacağını bilmiyoruz ama bildiğimiz tek şey Romano ailesiyle hiçbir ilgisi olmadığı."

"Onun bilgisine ihtiyacımız yok, evlat. Sadece onun varlığının getireceği kaosa ihtiyacımız var, böylece savunmasız oldukları bir zamanda işleri sarsıp hata yapabilirler. Hepsi bu."

Hepsi bu kadar mıydı?

Dün gece Bastian'ı görmemişlerdi.

Ya da önceki gece.

Ya da ondan önceki gece.

Lucy, Asher, Niccolao, Tessie ve Gio'yu görmemişlerdi. Gerçek acı **ç e k e n** gerçek insanlar. Tessie, Gio ve Asher haberi verdiğinden beri neredeyse hiç yemek yememişti.

ve ona bir şeyler yedirmek çok zordu. Sekiz yaşındaydı. *Sekiz*. Bu da Wilks'in kullanmak istediği zayıflığın bir parçasıydı.

Bastian beni cenazeye davet etmişti. Elbette gitmeyi planlıyordum ama büronun bundan haberi yoktu. Wilks'in bildiği şey, benim gayrimeşru bir De Luca prensesi olduğum ve üvey kardeşim Damian'ın da orada olacağıydı.

Damian varlığımdan haberdar değildi. Cenazede olmak bunu değiştirebilirdi. Bastian için gitmeyi zaten planlamıştım ama büronun beni kabul edip etmeyeceğini bilmem gerekiyordu.

"Romano'nun cenazesine davet edildim," derken gözlerim her birini tek tek inceledi. Bu çok tehlikeli. Biraz olsun gücü olan her Amerikalı ve uluslararası Made Man orada olacak. Ben gitmiyorum."

"Yapmak zorundasın." Cevap Jenn'den geldi. Hiç tereddüt etmeden. Duraklama yok.

Sadece anında cevap.

Simmons başıyla onayladı. "Kaçırmak için aptal olacağınız harika bir fırsat." İki analist başlarını sallayarak onayladılar.

Wilks elini çenesinde gezdirdi ve ben de nefesimi tutarak onun cevabını bekledim. Bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini bilen tek kişi oydu. Jenn sadece bir De Luca olduğumu biliyordu. Son patronlarının kızı olduğumu bilmiyordu.

Wilks başıyla onayladı. "Gitmeniz gerekiyor."

Kalbimin tabutu kapandı - mühürlendi ve asma kilitle kilitlendi - ve geri dönülmez bir şekilde büroya asla geri dönmeyeceğimi biliyordum. Asla.

Başımı salladım. "Ben gidiyorum." Sandalyeyi geriye kaydırarak ceketimi giydim ve herkese hitap ettim. "Gitmem gerekiyor. Cenaze işlemleri."

Kapıya doğru giderken peşimden gelen ayak sesleri duydum ve bana yetiştiklerinde durakladım. Jenn'le yüzleşmek için döndüm. Loş ışıktaki çok farklı görünüyordu. Belki de son birkaç ayda o kadar değişmişti ki onu tanımakta güçlük çekiyordum. Bir yabancı gibi hissediyordum.

Ya da belki de değişen sizsinizdir.

Jenn ağzını açtığında kendimi onun sözlerine hazırladım. "Gözlerindeki o bakışı görüyorum Ariana. Onları önemsiyorsun. Çok derine inmişsin. Sana öğretilen her şeyi ve tüm ahlak kurallarını sorguluyorsun. Kendini kaybedeceksin, Ari. Senden önce düzinelerce ajanın başına geldiğini gördüm. Tüm bunların amacını sorguladıklarında hepsinin gözlerinde o bakış vardır ve sende de var." Bir elini bileğime koydu. "Hangi tarafta olduğunu hatırlamalısın. Daha iyi olanı hatırlamalısın."

Gülümsüyormuş gibi yaptım ve kollarımı ona dolayarak sarıldım.
Muhtemelen ona son sarılışım olacaktı.
Daha büyük bir iyilik yoktu.



T Gerçeğe değecek birine yalan söylemenin en kötü yanı suçluluk duygusu değildir. Yalanların bana her şeye mal olacağını bilmek, yani derin bir önsezi.

Cenazeden önce Bastian'la baş başa bir araba yolculuğu yaptık. Kardeşimle ilk kez karşılaşmadan önce itiraf etmek için son fırsatımdı. Ona kimliğimi açıklayabilirdim. Ona Angelo De Luca'nın gizli kızı olduğumu söyleyebilirdim.

Ben yapmadım.

Kaybedecek çok şeyim vardı.

Korku beni yıkıma götürdü.

Buradaydık, aşkıttık ve bu yeterli değildi.

Bastian arabadan inmeme yardım ettikten sonra şakağıma bir öpücük kondurdu. "Bir konuşma yapmam gerekiyor. Tessie seni bulacak ve yanına oturacak. İyi olacak mısın?"

Ayin için kiliseye birlikte girdiğimizde başımı salladım. "Ben iyi olacağım. Benim için endişelenme bile."

Vince'in açık tabutunun önündeki ilk sıraya doğru ilerleyişini izledim. Kalbine isabet eden tek bir kurşunla öldürülmüştü. Anında, acısız bir ölüm. Bir merhamet cinayeti, diye açıklamıştı Bastian bana, sanki bir mafya kuralı varmış gibi.

O beni kurtlarla baş başa bırakıp giderken nabzım hızlandı. Üvey kardeşimle daha önce hiç tanışmamıştım ama ince dosyasına olması gerekenden daha sık bakmıştım. Babamız Angelo De Luca'yı tahttan indirmiş ve De Luca sendikasını ele geçirmişti. Okuduklarıma göre iyi bir iş çıkarmıştı. Bu da muhtemelen acımasız olduğu anlamına geliyordu.

Sıralardan birine otururken omuzlarımı geriye itmek ve başımı dik tutmak zorundaydım. Damiano De Luca yanıma oturdu ve aramızda bir koltuk bıraktı. Duruşu rahattı ama bu koltuğu bilerek seçtiğini biliyordum. Bu bir tesadüf olamazdı.

Sinirlerimi yatıştırmak için ondan geriye doğru sayarak kıpırdanmalarımı durdurmaya çalıştım. Rahatsızlığım her geçen saniye artarken bir an sessiz kaldı. Tahta sütun kalçalarımın batıyordu ve kendimi yanımdakine değil bu rahatsız edici şeye odaklanmaya zorladım.

"Sizi rahatsız mı ediyorum?" diye sordu sonunda. Sesi kibar ve terbiyeli geliyordu. Kuzu kılığına girebilen bir kurt.

Gio kürsüde Vince için bir methiye düzüyordu ama ben dikkatimi veremedim.

Sesimi sakın ve kibar tutmaya çalıştım ama "Hayır" diye mırıldanırken daha fazla konuşmaya kapalıydım.

Göz ucuyla dudaklarının seğirdiğini gördüm. Sanki bir sırıtmayı bastırmaya çalışıyordu. Bir cenazede. Yüz hatlarını inceledim. Benimkilerden daha İtalyan'dı. Koyu renk saçlar. Koyu renk gözler. Bronz ten. Pahalı saç kesimi ve aquiline bir Roma heykelinin yüz yapısı. Bir engerek yılanı.

Bu ışıktaki saçlarım bugün de koyu görünüyordu. Şu anda kahverenginin içinde bal yok. Belki de sadece kendimi ne kadar sıkıcı hissettiğimdendi. Tessie koşarak bizim sıraya geldi, birkaç tur atıp aramızdaki boş koltuğa oturdu.

Damian, gerçekten insan gibi görünmesini sağlayan bir hareketle Tessie'ye küçük bir gülümseme gönderdi. "*Ciao, piccola. Come ti senti?*"

İtalyanca. İtalyanca bilmiyordum ve ne söylediğini bilmediğim için alarm zillerim çalıyordu. İtalyanca konuşmaya devam etti, her kelime nabzımı hızlandırıyordu.

Tessie ona döndü. "*Grazie, Damiano.*"

Birbirlerini tanıyorlardı. En azından öyle görünüyordu. Ayrıca onun yanında rahatmış gibi geliyordu, bu yüzden rahatlamaya çalıştım ama yapamadım. Tessie'nin yüzünü bir gülümseme kapladığında ve yanından geçen esmer bir kadına el salladığında omurgam kaskatı kesilmişti.

Tessie'yi uzun zamandır ilk kez gülümserken görüyordum. Damian'ın üzerine doğru gelen bir kamyon görmüş gibi donup kalmasına ve bacaklarını hareket ettirememesine neden olan birine gülümseyeceğini tahmin etmiştim. Kehribar rengi gözleri ve çıplak yüzüyle esmer kadın burada rahat görünüyordu. Kendi elementinde. Koyu renk dalgalar, doğal kırmızı dudaklar ve kıvrımlarını tamamlayan siyah bir elbise.

Tessie'nin gülümsemesine karşılık verdi. "Tessie, seni özledim." Gözleri Damian'a kayarken gülümsemesi düzleşti. "D."

Bir lakabın bu kadar küçümseyerek söylendiğini hiç duymamıştım. Onun bir sendika patronuna açıkça saygısızlık etmesi beni şoke etti. Bu kadar özgüvene sahip olmanın nasıl bir his olduğunu merak ettim. Belki de Damian'ın yanında rahattı. Bana her ikisinden de biraz varmış gibi geldi.

Damian'ın koltuğundan kalkıp beni unutarak Tessie'ye veda etmesini izlerken gözleri kısıldı. İkisi de yan kapıdan çıktıklarında koltuğumda rahatladım, unutulmuş ama güvendedim.

"Kimdi o?" Bastian kürsüdeki yerini aldığında Tessie'ye fısıldadım ve kalbim onun için sıkıştı.

"Damiano De Luca. Komik biri. Ondan hoşlanıyorum." "Peki ya kadın?"

"Renata Vitali. Çok havalı biri. Gerçek hayatta bir tek boynuzlu atı olduğunu duydum."

Renata Vitali. Muhtemelen bir tek boynuzlu atı yoktu ama bir tane bulabilecek biri varsa o da kendisiydi. On beş yaşından sonra hiç fotoğrafı yoktu. Sanki gezegenden kaybolmuş gibiydi.

İtalya'da faaliyet gösteren mafya kraliyet ailesi Vitali'lerden geliyordu ama İtalyan aksanı yoktu. Ayrıca bir mafya prensesinin görünmesini beklediğim kadar bakımlı ve kusursuz görünüyordu. Buna şaşırmadım.

Beni şaşırtan şey Damian'ın ona verdiği tepkiydi.

Umarım tüm hafta sonu boyunca onun dikkatini dağıtmıştır çünkü bana olan ilgisi tehlike kokuyordu.



*Sadece sevmek bir görev olduğunda,
Ancak o zaman sevgi umutsuzluğa
karşı ebediyen ve mutlu bir şekilde
güvence altına alınmış olur.*

-Soren Kierkegaard

ARIANA DE LUCA

A Bir dizi başka cenaze etkinliğinden sonra -bazıları birkaç ay süren geleneksel ölüm töreni etkinlikleri, bana söylendiğine göre- en üst düzey Made Men, L'Oscurità'da toplandı.

Gece.

Personel hâlâ oradaydı ve gece için barmenlik yapmayı kabul etmiştim. Bastian'ı sabahtan beri neredeyse hiç görmemiştim. Onu kontrol etmek istedim ama en azından geçen haftaya göre daha iyi görünüyordu.

Bastian, Niccolao ve Asher'la birlikte bir köşede otururken ben de dağ gibi yığılmış siparişlere yetismeye çalışıyordum.

Daha önce Damian'la birlikte ayrılan kadın önüme oturdu. Tessie ona Renata derdi.

Kehribar rengi gözlerini bana çevirmeden önce Frankie, Gio ve Eli Romano'ya baktı. "Sek bir viski alacağım. Single malt Scotch." Kazağını kollarından indirdi, bar tezgahının müşteri tarafının altındaki kancaya taktı ve ürkütücü kehribar rengi gözleriyle gözlerime baktı. "Varsa Macallan lütfen."

"Arkada 35 yaşında biri var..." "Bu kadar yeter."

Mahzene girip duvara yaslandım ve kendime nefes almak için zaman tanıdım. Bastian saniyeler içinde beni karşıladı, sanki bütün gece beni izlemiş, yalnız kalacağım anı beklemiş gibiydi.

"İyi misin?"

Başımı kaldırıp ona baktım. "Bunu benim sana sormam gerekirdi."

Büronun dünyasında yerim yokmuş gibi hissediyordum. Bütün gün etrafım, bazıları benimle aynı kanı ya da soyadı paylaşan Made Men'lerle çevriliyken, bu dünyada yerim olmadığını fark etmeye başlamıştım. Kendimi bulmam gerekiyordu.

-Tüm bu dış güçler olmadan kim olduğumu keşfetmek için. Görevlerimi yerine getirme konusunda her zaman iyiydim ama tüm bu karmaşa içinde kendime karşı olan görev duygumu kaybetmiştim.

Bir adım daha yaklaştı, özel dikim takım elbisesi onu ölümcül gösteriyordu. "İyi olacağım. Bu gece Vince'in hayatını kutluyor olmamız gerekiyordu, bu yüzden olumsuz olan her şeyi dışarıda bırakmaya çalışıyorum." Duvara yaslanarak yanımdaki yerini aldı. "Kahretsin, bu çok zor."

"Hiçbir zaman düzeleceğini sanmıyorum." Bana bir bakış attı. "Teşekkürler."

"Bence onsuz bir dünyada yaşamayı öğreneceksin ve bu senin yeni normalin olacak, ama onsuz kaçırdığın her şeyi düşünmeyi bıraktığında, asla iyi hissetmeyeceksin." Ona döndüm ve bacaklarının arasına girdim. "Ama sorun değil. Bu yas tutma sürecinin bir parçası."

Bir elini sırtımın alt kısmına, kığımın hemen üstüne koydu. "Peki ya sen? Annenin yasını tuttun mu?"

Cevap anında geldi. "Hayır. Bu yüzden Vince'in yasını tutmanı istiyorum çünkü benim yaptığım gibi kendine işkence etmek... ruhundan bir şeyler koparıyor." Bastian için duyduğum acıyı duymak istemiyordum. Renata'ya götürmem gereken içkiyi hatırlayınca iç çektim. "Macallan'ı almam gerekiyordu."

Bastian beni bırakmadan önce dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Macallan için şişeleri karıştırdım ve bulduğumda gitmişti. Bara götürdüm, Renata'ya bir bardak doldurdum ve ona uzattım. Bana altı tane yüz dolarlık bahşiş verdi, sonra Damian içeri girerken barda dolaşmaya başladı. Bana yaklaşırken nefeslerimi düzene sokmaya zorladım, iri yarı bir infazcı ile aşırı makyajlı bir mafya karısı arasındaki boşluğa yerleştim.

"Bayan De Luca. Düşünceleriniz için Penny?"

Soyadımızı bu kadar rahat söylediğini duymak beni kavgaya hazırlıyordu. Tüylerim diken diken oldu. Ensemdeki tüyler diken diken olmuş olabilirdi. Uzuvarım hareket etmeyi zorlaştıracak kadar gerilmişti.

Barın üstünde bir bez parçası gezdirdim ve sipariş etmemiş olmasına rağmen ona bir bira doldurdum. Sadece sinirlerimi boşaltmak için bir şeyler yapmam gerekiyordu. "Bundan daha değerli olduklarını düşünmek hoşuma gidiyor."

"Bu bir takas." Sesi alçaldı. "Bir ya da iki ay çok kötü geçti. Giovanni Romano kendi bölgesinde dolaşan bir kızı sorup duruyordu. Soyadım dudaklarından döküldüğünde ne kadar şaşırdığımı tahmin edin."

Gio beni mi soruyordu?

Topuklarımı yere vurdum ve endişemi içimden atmak için elimden geleni yaptım. "Bu sadece bir soyadı."

"Kes saçmalamayı, De Luca." Gözlerinde sert bir parıltı vardı, kendi babasını tahttan indirmiş bir adamda beni şaşırtmayan bir parıltı. "Benim soyadımı taşıyorsun ama adını hiç duymadım. Neden peki?"

Aklımı başka yöne çevirmeye çalıştım. Az önce Gio'nun beni sorup soruşturduğu konusunda beni uyarmıştı, ben de buna takıldım.

"Neden bana Giovanni hakkında bilgi verdin?"

"Soruya cevap ver, yoksa senin yerine ben cevap veririm ve cevabımı beğenmezsin."

Damian'ın solundaki infazcı kımıldadı ve Damian dönüp ona baktı. Renata ve Damian infazcının arkasından göz göze geldiler. Gözlerimi ikisi arasında kaydırdım, bunun barın diğer ucuna kaçmak için bir fırsat olduğunu biliyordum.

Gözlerim kapıdaki Monica'ya takıldı, Dana'nın ilgisiz yerine geçene el sallıyordu. Bir türlü rahat edemiyordum. Bastian oturduğu yerden bana bakıyordu, ben de lanetimi geri çekip ona gülümsedim. Asher'ın söylediği bir şeye cevap vermek için geri dönmeden önce bir süre daha beni inceledi.

Monica, Lucy'nin masasına doğru ilerlerken hasar kontrolü yapmanın bir yolunu bulmak için zihnimi zorladım. En iyi arkadaşı Aimee ve Niccolao'nun kız arkadaşı Minka ile birlikte ortada oturuyordu. Buradan ne dediğini duyamıyordum ama Monica ellerini çılgınca hareketlerle sallıyor, kızgın gözlerini kısıyor ve sarı saçları tepesindeki topuzdan dökülüyordu.

Kimse onun burada olduğunu fark edemedi olay büyüyecekti. İçgüdülerim benim yerime karar verdi. Barın arkasından sıvıştım ve hızla onlara doğru ilerledim. Monica elini kaldırıyordu ve Lucy'ye tokat atmadan hemen önce yakaladım.

Monica'nın bileğini bıraktığımda bara çöken sessizlik beni tedirgin etti. Herkesin dikkatini çekmiştik. Her tehlikeli mafya *lideri*. Her infazcı. Her zengin iş adamı ve politikacı. Herkesin.

Bastian benimle buluşmak için köşedeki kabinden uzun adımlarla çıkarken ben de Monica'yı olabildiğince hızlı bir şekilde güvenliğe teslim etmeye çalıştım.

"Beni her zaman şaşırtıyorsun, De Luca." Gözleri vücudumun üzerinde geziniyor, hasarı katalogluyordu. "İyi misin?"

"Evet." Monica'nın kim olduğunu bilmemem gerektiğini hatırladım. "O hatun kafayı yemiş."

Ona gerçeği söyleyebilecek miydim? Sadece ikimizin olacağı günü özlemle bekliyordum. Yalan yok, acı yok, aramızda suçluluk duygusu yok.

"Bu yetersiz bir ifade."

Elbisemin kumaşını kalçamdan sıkıştırdı ve beni daha yakına çekti. Bunun kasıtlı olup olmadığından emin değildim ama şimdiye kadar yaşadığımız her samimi etkileşim gizlice gerçekleşmişti. Alnıma bir öpücük kondurduğunda gözlerin üzerimizde olduğunu hissettim ve yalanların kiri tek bir öpücükle üzerimden kayıp gitti. Onu şışeleyebilir ve öpücükleriyle ölümü iyileştirebilirdi.

Bir adım geri attım. "Masanıza geri dönmelisiniz."

"Neden?"

"Birincisi, herkes bakıyor ve bu gecenin drama ya da benimle ilgili olması gerekmiyor. Vincent'la ilgili."

Geri çekildi ve bana baktı. "Sen farklısın." "Daha mı?"

"Düşündüğümde daha iyisin."

Elsa'dan.

Gözlerindeki düşünceyi gördüm. Ona zarar vermişti ve ellerimi onun üzerine bastırıp parçaları benimkilere uyacak şekilde bir araya getirmek istedim.

"Umarım öyledir. Benimle tanıştığında benden nefret etmiştin."

Göz ucuyla güvenlik görevlilerini kapıda Monica'yla konuşurken yakaladım. Dışarı atılmasına üç saniye kalmıştı, bu yüzden Bastian'ı masasına geri çağırdım. Monica'yı takip etmem gerekiyordu. Bürodaki hiç kimsenin onu serbest bırakmanın büyük bir risk olduğunu düşünmemesi aklımı başımdan almıştı. Kadın delirmişti.

Monica ön kapıdan kaçarken onu takip etmeden önce kimsenin beni fark etmediğinden emin olmak için gözlerimi barda gezdirdim. Düz botlarım adımlarımı sessiz tutuyordu ama soğuktan titriyordum, küçük siyah elbisem yeterince tenimi örtmüyordu.

Bu ayakkabılar takip etmek için yapılmamış. Bir su birikintisinden kaçtım ve ayakkabılarım küçük bir kayma sesi çıkardı. Monica gerildi ve direksiyonu en yakın ara sokağa kırdı. Aptalca bir hareketti. Sadece kendini engellemişti ve uzun zamandır ilk kez bir dövüşe hazırdım.

Onu ara sokağa kadar takip ettim, hızımı artırdım çünkü nasıl olsa arkasında olduğumu biliyordu. Bana doğru döndüğünde ay ikimizi de zar zor aydınlatıyordu.

"Beni takip etmeyi bırak!" Geniş, çılgın gözleri vardı.

Çıldırılmış gibiydi. Onu aşağıya çağırmaya çalıştım.

"Monica-"

"Adımı nereden biliyorsun?!" Tanrım, sesi dehşete düşmüş gibiydi. Bir adım daha yaklaştığımda, ay ışığı bana farklı bir açıdan vurduğunda yüzünde tanıma belirdi. "Bardan geliyorsun. Sen de onlardan birisin."

Bir adım daha yaklaştığımda belinden bir silah çıkardı. Bir silah. Serbest bırakılmasının riskli olduğunu biliyordum. Silahı bana doğrulturken elleri titriyordu. Daha önce hiç silah tutmamış gibi görünüyordu.

Küçük silah elinde sallanıyordu. "Kımıldama."

Aramızda bir adımdan daha az mesafe vardı. Aramızdaki mesafeyi düşündüm. Silahı kavrayabilir, parmağı tetikte kırılana kadar aşağı doğru çevirip kendimden uzaklaştırabilir ve silahını alabilirdim. Bu onun canını yakabilirdi ama muhtemelen ikimizi de kurtarırdı.

Hızlı hareketlerimden ve eğitimimden memnun bir şekilde bunu yaptım. Saniyeler sonra silahı yüzüne doğrultmuştum.

"Sakin ol Monica. Ben FBI'danım."

Sözcükler dudaklarımdan dökülürken biri elinde Monica'ya doğrultulmuş bir Smith & Wesson'la gölgelerin arasından çıktı. Silahı ona doğru çevirdim, Bastian'ın yüzünü gördüğümde donup kaldım.

İyi saklamıştı ama çok şaşırmıştı. Bastian daha önce de yanmıştı ama az önce içini boşalttığımı hissediyordum. Açıklamak için ağzımı açtım ama bunun geri dönüşü yoktu. Ben her zaman, tüm içgüdülerine rağmen kalbine girmesine izin verdiği, ancak amcasının cenazesinin olduğu gün ona ihanet eden kız olacaktım.

Başından beri başarısız olmamız kaderimizde vardı ama bu daha az acı vermedi. Damian o anı seçti ve silahını çekerek ışığa doğru ilerledi.

Bastian. Silahımı ona doğru çevirdim, ona kendime güvendiğimden daha az güveniyordum. Başımın arkasına bir silah daha değdi ve korku ve sınırdaki öfke boğazımı doldururken nabzım hızlandı.

Seçeneklerimi düşünerek biraz yer değiştirdim.

Hafif bir *tut* beni durdurdu. "Zahmet etmeyin." Renata Vitali. Sesini tanıdım. "Zahmet etme. Önce seni, sonra da erkek arkadaşını vuracağım."

Hayatınız gözünüzün önünden geçerken gördüğünüz şeyler vardır. Benim bile olmayan tek odalı boş daireyi gördüm. Yerel FBI saha ofisinde temizlenmiş odamı gördüm. Cenazemi gördüm, hala var olduğumu bilen beş ya da daha fazla insan mezarlık çimenlerinin etrafına dağılmıştı, görünürde tek bir gözyaşı yoktu.

Görmediğim şey ailemin yüzleriydi. Tessie'yi gördüm, gözyaşları tombul yanaklarından süzülüyor, adımı haykırıyordu. Ve Bastian'ı gördüm, gözleri şaşkına dönmüştü ve nefesi ciğerlerinden kesilmişti, ihanetimden mi yoksa hayatımı kaybetmek üzere olduğumdan mı, bilmiyordum.

Ve bu beni en çok etkileyen şey oldu. Neden bu kadar acıttı?

Damian silahını indirdi, bu hareketteki güven beni şok etti. "Ren..."

Damian'ın silahı iner inmez Monica kaçtı ve Bastian da onun peşinden gitti ama ben başımı salladım. "Yapma. Bileğinde kelepçe var. Bildiklerini... Patronuma açıklamanın bir yolunu bulabilirim."

Bastian durdu. Kaldı. Bu da bir dereceye kadar bana hâlâ güvendiği anlamına geliyordu. İyi hissettirmesi gerekirdi ama sadece daha fazla acı verdi.

Renata silahını başımın arkasına dayadı. "Patronun. Kimmiş o?"

Damian öne doğru bir adım attı. "Renata-" Sesi onu durdurmak ister gibiydi. Sanki beni korumak istiyormuş gibi.

Sana zarar vermez.

Gio'nun Asher'ın düğün gecesinde söylediği sözler aklıma geldi. "Onu duymadın mı? O FBI'da." Renata'nın soğuk sesi Küçümsedim ve ilk kez Damian'ın tehdit olmadığını düşündüm. O tehditti. "Eğer bunu yaparsam bu bir Vitali meselesi olabilir. Kelimelerini akıllıca seç."

Bastian silahını yanına bıraktı. Silahını kılıfına yerleştirene kadar ona baktım ve beni kurtarmak için neden kendini riske attığını merak ettim.

"Ne istiyorsun?" Başını eğdi, sonra salladı. "Vitali'nin buradaki pozisyonu nedir?"

Vitali dünya çapındaki tüm mafya örgütlerini denetlerdi. Onlar hakkında pek bir şey bilmiyordum. Kendilerini gölgede tutuyorlardı, ama bu onları sadece daha zorlu yapıyordu.

Silahın arkamda alçaldığını hissettim ve harekete geçmek istedim ama Bastian başını çevirdi. Hafif bir hayır. Onu dinledim.

"Bunu kendi içinde halledebildiğiniz sürece biz de uzaktan izliyor olacağız."

Bastian bir adım daha yaklaştı. "Bunda ne var?"

"Bunu yanlış kullanırsanız sonuçları olacaktır."

Onun sözleri üzerine başını salladı ve başını sokağın girişine doğru salladı. Gözlerim onun üzerinde kaldı, yanından geçip Bastian'ı takip ederken üvey kardeşime bakmadım bile.

Adrenalinin etkisi geçmişti. Bastian beni arabasına götürürken yorgunluktan bitkin düşmüştüm ve yolcu koltuğunda onun yanına oturduğumda nutkum tutulmuştu.

"Sen bir

yalancısın."

"Yalancıyım."

"Elsa bir yalancı."

"Lütfen, beni onunla kıyaslama."

Tanrım, bu acıyordu. Acının derimin altında pençeleşme, tekmeleme, tırmalama, vücudumda ilerlemeye zorlama şekliyle içimde et kalmamıştı. Beni Elsa'yla kıyaslamıştı. Elsa'dan *nefret* ediyordu.

Senden *nefret* ediyor.

Bastian evine dönüyordu ama spor arabasını yolun kenarına çekip durdu. Yüzünü ona döndüğünde nefesimi tuttum.

Ben.

"Gerçeği. Şimdi."

"|-|-"

"Daha hızlı. Şu anda sabrım son derece zayıf.
beceriksizliğinize katlanacak zamanım yok." Tanrım.

Benden nefret ediyordu.

Bunun için her türlü sebebi var.

Kelimeler dudaklarımdan hızla döküldü. "Damian benim üvey kardeşim. Annemin Angelo De Luca ile bir ilişkisi vardı. O öğrenmeden önce kaçtı. Teyzem bunun beni bu hayattan uzak tutmak için olduğunu söyledi. Annem beni doğururken ölmüş. Beni teyzem büyüttü ve birkaç yıl önce kanserden öldü. Ben bir... Ben bir..."

"ıkar ağzındaki baklayı."

"Ben gizli bir FBI ajanıyım. Patronum beni aileniz ve Vince hakkında bilgi bulmam için gönderdi."

"Onun adını söyleyemezsin."

Cesaretimi toplayıp ona baktım. "Kim olduğumu ve ne olduğumu biliyordu Bastian. Ben... Ben onu kaybolmadan önce gördüm. Bana geldi ve kendimi sana açmamı söyledi. Senin Ganymede'inin Jüpiter'i olduğumu söyledi."

Acı. Kafa karışıklığı. Öfke.

Hepsi yüzünde parladı. Onu incitmiştim. Sevdieğim tek adamı, hayatımda gerçekten sevdiğim tek insanı incitmiştim. *Onu* sırtından bıaklamıştim ama sanki bıçaklanan benmişim gibi hissediyordu.

"Sen Jüpiter değilsin. Sen bir yılanısın." Gözleri yarıldı ve konuştuğunda sesi soğuktu. Kopuktu. "Geçmişte dersimi aldım. İkinci şanslar aptallar içindir. Vitali'nin ve kardeşinin icabına bakacağım çünkü ben pisliklerimi temizlerim ve sen ailem için utanç kaynağı olursun. Sonra da ellerimi senden temizleyeceğim. Seni hafızamdan ve geleceğimden sileceğim. Seni bir daha görmek istemiyorum." Bir düğmeye bastığında ve kelebek kapı açıldığında boğazımı bir hıçkırık yırttı. "ıkarken kapının sana çarpmasına izin verme."



Bağış yapmayı bir görev olarak değil, bir ayrıcalık olarak düşünün.

-John D. Rockefeller, Jr.

BASTIANO ROMANO

I

nefret edilen yalancılar.

Olmadıkları biri gibi davranan insanlardan nefret ederdim.

Elsa gibi.

Graham gibi.

Ariana gibi.

Ondan nefret
etmeliydim. Ondan
nefret etmek *istedim*.

Ama
yapmadım.
Yapamadı
m.

Damiano De Luca ile ailemi utançtan kurtarmak istediğim için görüşmüyordum. Onunla buluşuyordum çünkü Ariana'nın hayatını kurtarmak istiyordum. Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir hayatı.

Tıpkı Elsa'nın yaptığı gibi bana ihanet etmişti. Ama bu sefer kanmamam gerektiğini biliyordum ama yine de kanmıştım. Ariana'nın soyadını biliyordum. Onun ailesinden birine asla güvenmemem gerektiğini biliyordum. Ama onu içeri aldım ve bir yalancı olduğu ortaya çıktı.

En kötüsü de, onu işe aldığımdan beri sahip olduğu tüm erişimlere rağmen, edindiği bilgileri kullanmayacağını biliyordum.

Şimdi
olmaz.
Bizden
sonra
olmaz.

Bize *Jüpiter ve Ganymede* derdi. Saygıyla.

Sanki buna gerçekten inanıyormuş gibi.

"Geldik efendim." Şoförüm konuşurken yüzünü ileriye çevirdi.

Şehir arabası Damian'ın arabasının yanına yanaştı. Wilton Üniversitesi kampüsünün önü Avrupalı arabalarla doluydu ama biz kuralları umursamadan ön tarafta iki fakülte yeri kaptık. Ben arka koltukta oturup daha önce hazırladığım sözleşmeyi gözden geçirirken şoförüm gözlerini önden ayırmadı.

Damian kapıyı açtı ve yanıma kaydı, yüzü dikkatle boştu. Luna'nın bu sabah Tessie'nin isteği üzerine yaptığı yeşil smoothie'den bir yudum alırken ben de kendiminkini temizledim. "Renata Vitali'den haber aldın mı?"

Boğazı düğümlendi ve kadının onun zayıf noktası olduğunu anladım. "Evet." Sessizce oturduk.

Vitali ailesi Ariana'nın peşine düşebilirdi ve Ariana ölmüş olurdu. Biterdi. Öylece giderdi. Sanki hiç var olmamış gibi.

Yer değiştirdim. "...Ve?"

"Ve konu sizin tarafınızdan yeterince ele alındığı sürece, sağduyulu olmayı kabul etti."

Bir uyarı bekledim, ancak bir uyarıda bulunmayınca, "Sağduyu ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Bu, karşılaşmanın Vitali arşivlerine gireceği anlamına geliyor ve bu hafta sonuna dikkat çekilmediği sürece kimsenin araştırması için bir neden

olmamalı."

Tercümesi: Çenemi kapalı tutayım ve dikkat çekmeyeyim.

"Karşılığında ne istiyor?"

Renata çözülmesi zor bir kadındı. Yıllar önce mafya dünyasından kaybolmuştu ve ben onu çözememiştim.

"Ben o işi hallettim."

"Ne karşılığında?"

Cevap vermekte ağır davrandı ve deri koltukta rahatlarırken başı koltuk başlığına çarptı. "Bir gün, muhtemelen yakında, Romano ailesinin başına geçeceksin. Güce sahip olduğunda, bunu De Luca ailesini sendikaların yakın çevresine geri getirmek için kullanacaksın."

Romano ailesinin başına geçmek gibi bir planım yoktu. Sırada ben vardım, evet, ama tahtı istemiyordum. Bu istediğim son şeydi ama Ariana'nın güvende olmasını istiyordum... ve bana ihanet etmiş olsa bile bu fedakârlığı yapabileceğimi fark ettim.

"Peki ya Romano ailesinin başına geçmezsem?"

"Yapacaksın." Yüzünü bana döndü. "Amcan öldü, baban ve diğer amcaların da emeklilik yaşlarına yaklaşıyorlar. Kan bağında sırada sen varsın. Yoksa bunu unuttun mu?"

Yüzüm boş kaldı, ama çenem bir tik kaydı. Beni kızdırmıştı.

"Sizin sağduyunuz ve Vitali'nin sağduyusu masada bir koltuk karşılığında mı?"

"Evet."

"Tamam." Bir kalem ve üzerinde Romano antetli ve mühürlü kalın bir sözleşme kâğıdı çıkardım. "Eğer duyulursa, bu anlaşma geçersiz sayılacak ve intikam alınacaktır."

"Anlaşıldı." Kalemimin sayfa üzerinde hareket edişini izledi. "Hayırsever'i duydun mu?"

"Neden?" Kalemim durdu ve başımı kâğıttan kaldırmadım. Bu anlaşmaya başka bir tarafın daha dahil olması fikri hoşuma gitmemişti. Zaten bir De Luca ve bir Vitali vardı. "Anlaşmayı değiştiriyor musunuz?"

"Hayır."

Yazmaya devam ettim. "O halde konuşacak bir şeyimiz yok, De Luca."

"Ailen beni burada istedi." Bir ayağını mini buzdolabının üzerine attı, kibirli küçük pislik. "Bana bir misafir gibi davranabilirsin."

Çenem kasıldı, sinirim kan dolaşıma karıştı. "Sizi temin ederim ki burada olup olmamanız umurumuzda bile değil."

"Konuşacak çok şeyimiz var Romano. Vincent'in cenazesi için sizin bölgenizden el yazısıyla gönderilmiş bir davetiye aldım. Vincent senin

Capo." Elimdeki kâğıda başıyla işaret etti. "Davetiyenin üzerindeki antetli kâğıt ve mühür ailenize ait." Sonunda ona baktım ve o da devam etti. "Son baktığımda Hamptons senin bölgendi. Bu seni de ilgilendiriyor ve eğer ilgilendirmiyorsa, senin bölgede kullanılmış bir prezervatiften daha fazla sızıntı var demektir. Hangisi Romano? Sen de işin içinde misin yoksa kullanılmış bir prezervatif misin?"

"Amerikalı politikacılar ve yabancı devlet adamları Hamptons'da tatil yaparlar. Romano ailesi, maaş bordromuzdaki politikacıların ve ileri gelenlerin yaptığı işlere nezaketen Hamptons'tan uzak durur. Aslında, Hamptons'daki tek mafya..." Gözlerim seğirdi ve duraksayıp sözleşmeyi ona uzatmadan önce yere baktım.

Konuşmamı bekledi. Konuşmadım, bu uzun bilginin üzerinde durmasına izin verdim, kibrini yere serdim. Devam etmeyeceğimi anlayınca sözleşmeyi gözden geçirdi, uzatılan kalemi benden aldı ve diğer ucundaki kapağı çevirdi. Kalem ucunda küçük bir bıçak vardı. Yüzeyi kıpkırmızı olana kadar başparmağına bastırarak sözleşmenin üzerine başparmağının izini bastı.

Bizi birbirimize bağlayacak daha fazla kan.



ARIANA DE LUCA

Eşyalarımı Bastian'ın evinde bırakmıştım ama onları almaya zahmet etmedim. Hayatımda ilk kez, sahip olduğum az sayıdaki eşyayı istiyordum. Onlara tutunmak ve anılara değer vermek istedim. Tessie benim için aptalca, akortsuz ninniler çalarken giydiğim gömleğin

piyanonun üzerinde. Bastian beni çatı katının koridoruna götürdüğünde üzerimden yırttığı saten uyku şortu. İçinde uyumayı sevdiğim Wharton gömleği, hâlâ onun kokusunu taşıyordu.

Ama ben o anıları hak etmedim.

Bunu bize *ben* yapmıştım.

Bizi inşa eden evin tamamen yalanlardan oluştuğunu bilerek bir araya gelmemize izin *verirdim*.

Ofisine girdiğimde Wilks'in şaşırmasını bekliyordum. Teknik olarak hâlâ korumam gereken bir kimliğim vardı. Büronun merkezine yaklaşmamalıydım bile. Ama haftalardır kendime buna bir son vermem gerektiğini söylüyordum. Bastian ve ben ayrılmıştık ama bu artık burada çalışamayacağım gerçeğini değiştirmiyordu.

Oturmadan Wilks'e "İşi bırakıyorum," dedim. Yine şaşırmış görünmüyordu. "Tamam."

"Tamam mı?"

"Evet. Tamam."

Bana olan inancının bu kadar az olmasına neredeyse gülecektim.

"Madem hep bugünün geleceğini düşünüyordun, neden beni işe aldın?"

"Birincisi, bir arkadaşım seni önerdi. Ve ikincisi, sana her zaman inandım."

"Beni bir arkadaşın mı

önerdi?" "Evet. Ortak bir

arkadaş." Ortak

arkadaşımız yoktu.

"Anlamıyorum. Ve..." Bir nefes verdim, sonunda beni hayal kırıklığına uğratan her şey de dahil olmak üzere tüm gerçeklerimi ortaya dökmeye hazırdım. "Bana hiç inanmadınız. En kötü görevler, en kötü dosyalar bana verildi. Burada başarılı olmam için bana hiç şans verilmedi. Sonra da bu görevle beni dipsiz kuyuya attınız."

"İyi olacağını biliyordum."

"Nasıl?!"

Bana bir dosya uzattı. Bu konuşmayı aklım almıyordu ve dosyayı açtığımda parçalar o kadar net bir şekilde birbirine uyuyordu ki daha önce görmediğime inanamadım. Wilks, Romano'nun içerideki adamıydı. Vince

ortak arkadaşımızdı. Vince kimliğini bu şekilde öğrenmişti. Soyadımdan. Beni ilk etapta büroya o vermişti. Beni bu yola o soktu.

Ve bu dosya... Vince'in veda hediyesiydi. Son isteği. Wilks konuşurken dosyayı kapattım ve bir kalkan gibi göğsüme çektim.

"Sana o görevleri asla seni küçümsediğim için vermedim. Onları sana verdim çünkü seni önemsiyordum. Simmons umurumda bile değildi. O ölebilirdi ve ben etkilenmeden hayatıma devam edebilirdim ama senin zarar göreceğin düşüncesi..." Başını iki yana salladı. "Senden nefret etmiyorum. Senin için en iyisini istiyorum."

"Hiçbir şeye sahip değilim. Hiç kimsem yok. Ve şimdi, işim de yok. Bu nasıl benim için en iyisi olabilir?"

"Gizlendiğin süre boyunca seni takip ettim. Seni Dr. Clemson'a teslim edip en iyisini dilemedim. Eşyalarınız değiştirilebilir. Sen iyi niteliklere sahipsin. En kötü koşullarda bile uyum sağlamayı öğrenmiş bir efsanesin. Her zaman bir iş bulabilirsin. Kimsenin olmamasına gelince, senin zamanın değil."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, yirmi dokuz yılınızı sizin hatanız olmayan bir şey için kendinizi suçlu hissederek geçirdiğiniz ve geçtiğimiz aylarda tüm hayatınız boyunca iyileştikten daha fazla iyileştikten anlamına geliyor."

Annemden bahsettiğinde kavga etmek istedim. Bunun yerine, içlerinde yatan gerçeğe boyun eğdim. "Bastian yüzünden."

"Elbette, ama Bastian yeterli değil. Kim olduğunu bulmalısın. Kendini keşfetmelisin. Kimliğini. Neyi verdiğini bilmeden kendini başkasına veremezsin."

Haklıydı ama keşke haklı olmasaydı.

"İstifamı sunuyorum."

"Bundan geri dönemezsin ve eğer büro gelecekte Bastian'la birlikte olduğuna karar verirse, her zaman ikinizi izliyor olacaklar."

"Risk almaya hazırım."

Eğer beni geri alırsa. Her geçen saniye daha da imkânsız görünüyordu.

"Başka bir yol daha var." Öne doğru eğildi, dirseklerini ve parmaklarını bir çan kulesi şeklinde birbirine bastırdı. "Reddedebilirsin. Gizliliğinizi koruyun. Tazminat çeki olmaz. Büro sadakat paketi yok. Kimliğini gizlemeye başladığında ajans veri tabanlarımızdan temizlendin, ama kimliğin sen olduğuna göre..."

"Hâlâ Degory diplomam, adım, sosyal güvenlik numaram ve gerçekmiş gibi gösterilecek sahte bir iş geçmişim var. Yeniden başlayabilirim."

"Kendine yeni bir kimlik inşa edebilirsin."

İstediğim bir kimlik.

Gurur duyabileceğim biri. Apate
değil.

Ganymede

değil.

Yalancı değil.

Dolandırıcılık değil.

Ben.



*Sevgi ve görev bir olduğunda,
lütuf ruhunuzun içindedir.*

-Shannon L. Alder

Sevgili Ariana,

Yaklaşık otuz yıl önce Devils Ridge, Teksas'ta yirmi dört saatten az zaman geçirdim. Görüşölmesi gereken bir kontratım vardı. Angelo De Luca ile ilgili her şey zehirli olduğu için çıkmayı umarak olabildiğince hızlı bitirmişt看.

Havaalanına giderken lastiğim patladı. İnsanlar yanımdan geçti, yol kenarındaki arabamı, el sallamalarımı ve bağırmalarımı görmezden geldiler. Ama zar zor hamile olan ve hayatından endişe eden bu kadın beni görmezden gelmedi.

Belki kaderdi, belki de bir inanç sıçramasıydı, ama kim olduğumu bilerek benim için durdu ve yine de bana yardım etti. Onun kim olduğunu biliyordum. Durumunu biliyordum. Hiçbir kadının başına gelmesini istemeyeceğim bir adamın zoraki metresiydi. Yardıma ihtiyacı vardı. Bunu gözlerinde, omuzlarındaki gergin çizgilerde görebiliyordum ama istemedi. Onun yerine bana yardım etti. Tıpkı kaçtığı adam gibi olabileceğinden şüphelendiğini bildiğim bir adam.

Ben de yardım
etmeyi teklif ettim.

Gözleriydi.

Nazik gözler, seninkiler gibi.

Onu havaalanına götürdüm, uçağımı kullanmasına izin verdim ve kız kardeşine götürdüm. Onun nezaketinde sarsılmaz bir şey vardı. Bunu açıklayamıyorum. Hâlâ kader olduğunu düşünüyorum. Kader hakkında bir şarkı dinlemiştik ve onun adı da Kader Tanrıçası'nın adıydı. Hayattaki her olayın, ikimizin de tam ihtiyaç duyduğu anda karşılaşmamız için mükemmel bir şekilde sıralandığını düşünün.

Kader.

Ona göz kulak olması için özel bir dedektif tuttum. Yedi kez arandığımda Aylar sonra doğum sancısı tuttuğunda uçağa atladım. Doğum için odasına götürülmeden önce zar zor yetişebildim. Bana bir şeylerin ters gittiğini söyledi. O günün bu dünyadaki son günü olacağını ama aynı zamanda kız bebeğinin dünyadaki ilk günü olacağı için mutlu olduğunu söyledi.

Bu dünyada tek istediği kızının da mutlu olmasıydı. O da onu koruyacağıma söz verdirdi, ben de kabul ettim. O kadın için

benim için yolun kenarında. İnanç sıçraması yapan o kadın için. İnanç değil de kader olan o şans için.

Annen için o şansı kullandım ve şimdi sen yeğenime aşık oldun.

Size Jüpiter ve Ganymede'den bahsettim ama her şeyi anlatmadım. Jüpiter ve Ganymede'nin hikayesi hoş bir hikaye değil. Jüpiter, Ganymede'i alıp hayatına zorla sokarken kibarca sormaz. Yanmaları yavaş olur ve zaman geçtikçe Jüpiter Ganymede'ye daha çok şey verir.

Zaman onların kurtarıcısıdır.

Zaman sizin ve Bastian'ın da zamanı olacak.

Özür dilerim. Hayatınla ilgili benim vermemem gereken kararlar verdim. Seni anladığımı sandığım için senin hakkında bazı varsayımlarda bulundum ama gerçekte ikimiz de seni tanımıyorduk. Kendini bulamadın çünkü ben sana asla izin vermedim.

Bu mektup benim

özrüm. Senden.

Annene.

Öleceğimi biliyordum ve seni yanımda istedim. Çocuğum yoktu ve seninle olan başarısızlıklarımın kefaretni Asher'da buldum. Son birkaç aydır seni yanımda tutmak için bencillik ettim. Çok az zamanım kaldığını biliyordum ve Fate'i son bir kez görmek istedim.

Ama geçtiğimiz ayları sessizce yeğenimle birlikte çiçek açmanızı izleyerek geçirdim ve otuz yıl önce gördüğüm şeyi tekrar gördüm.

Kaderin bir anlık görüntüsü.

Sen ve Bastian birbirinize aitsiniz. Kader bir değil iki kere. Sen Jüpiter'sin, o Ganymede ve ben de çözüm olmam gerekirken engel oldum. Zaman senin kurtarıcın olacak. Ben değil. Kendini bulmak için zaman ayır ve umarım ruhundaki güzelliği fark ettiğinde Bastian'ı da bulacaksın.

Seninkiler,
Vincent Romano

Not: Eğer yeğenimi seviyorsanız, dosyanın içindekileri ona ulaştırın. Mutlu sonunu bulmasına yardım edin ve sizin olmasına izin verin.





*Bir erkek sizi gerçekten seviyorsa, sizi
özlemek onun hobisi ve sizinle ilgilenmek
onun için bir zevktir.
ve sizi mutlu etmek onun görevi ve sizi
sevmek onun hayatıdır.*

-Bilinmiyor

BASTIANO ROMANO

T

o manila klasör mütevazı görünüyordu. Hayatım boyunca binlercesini görmüştüm. Hiçbiri vücudumda bunun gibi bir çılgınlık yaratmamıştı.

Çatı katıma çıkmak üzere binaya girdiğimde binanın güvenlik görevlilerinden biri yanıma yaklaştı. "Efendim, istediğiniz güvenlik filminin bir kopyası elimde."

Başımınla teşekkür ettim ve uzattığı ellerinden DVD'yi aldım. Ne bulacağımı biliyordum. Ariana De Luca'nın manila dosyayı kapımın altından kaydıracağı bir video. Önemli değildi. Kendim görmek istedim.

Çatı katıma ulaşır ulaşmaz anahtarlarımı ve telefonumu mutfak adasına fırlattım, manila klasörü ve dizüstü bilgisayarımı aldım ve DVD'yi içine yerleştirdim. Kaseti hızlandırdım ve Ariana'nın bir görüntüsü ekranı doldurduğunda yavaşlattım.

Yakınlaştırdıca yüzünde durakladım. Ağlıyor gibi görünüyordu. Parmakları dosyayı biraz fazla sıkıydı. Klasörün üzerinde bıraktığı izleri takip ettim ve neden onun gibi kokmadığını merak ettim.

Öne doğru eğildi ve dosyayı ön kapımın altından geçirdi. Ayağa kalkmak yerine omuzları çöktü ve kapımın önünde yere oturdu. Başını tahtaya yasladıktan sonra, izlediğimi biliyormuş gibi gözleri kameradan benimkilerle buluştu.

İki damla gözyaşı yanaklarına çarparak beni cezalandırdı.

Tek dileğim kalbinizi sizi seven insanlara açmanız.

Vince'in sözleri aklıma düşmek için olabilecek en kötü zamanı seçmişti.

Ariana gittikten üç gün sonra geri dönen ve ortaya çıktığından beri iki gün kalan hayaletine "Beni sevmiyor," diye cevap verdim.

"Yemek yemelisin. Bok gibi görünüyorsun." "Yemek yiyeceğim zaman yerim."

"Çok akıllısın." Halüsinasyon Vince kollarını kavuşturdu ve kalçasını adaya yasladı. "Hiç de huysuz bir çocuk gibi konuşmuyorsun."

Haklıydı. En son ne zaman yemek yemiştim? Dizüstü bilgisayarı kapattım -görmem gereken her şeyi görmüştüm- ve kilerden bir granola bar aldım. Son kullanma tarihi geçeli sadece iki yıl olmuştu. Bununla çalışabilirdim.

Halüsinasyon Vince beni mutfak adasındaki tabureye kadar takip etti. Oturdum ve granola barı içime çekerken dosyaya baktım, yutkunmalarım arasında neredeyse hiç çiğnemedim.

Yanımdaki koltuğa oturdu. "Ona bakmak sihirli bir şekilde açılmasını sağlamayacak."

Ona hızlı bir bakış attım. "Burada olmanızın oldukça büyülü olduğunu söyleyebilirim." Parmaklarıyla dosyanın kenarlarını yokladı ama tabii ki hareket etmedi.

"Eğer halüsinasyonlar büyü ise, Büyük Teyzen Martina asit gezileri sırasında bir cadıydı." Cevap vermeyince ekledi, "Açmalısın."

Bir an önce açmam gerektiğini biliyordum. İçinde her şey olabiliirdi. Bir özür mektubu. Ailemin gözetleme fotoğrafları. Teslim etmek için gazabımı göze aldığı her neyse. Dosyayı elime aldım ve ağırlığına baktım. Kalındı. Muhtemelen bir özür mektubu değildi. Muhtemelen gözetleme fotoğrafları.

"Açana kadar içinde ne olduğunu bilemezsin, Einstein." Halüsinasyon Vince piyanoya doğru yürüdü ve *Chicago*'daki Roxie Hart gibi piyanonun üzerine yayıldı.

Bakışlarımı ondan kaçırdım ve dosyayı çevirdim. Üstünde bir not duruyordu. Yazılar karmakarışık. Sanki aceleyle yazılmış gibiydi.

Vince öldükten sonra bunu bana bıraktı.

~~Dedi ki, eğer seversem~~

Sana getirmemi söyledi.

- Ari

Notunu bir kenara bırakarak dosyadaki fotoğraf ve belgeleri inceledim. Yüzlercesini. Everett'in resimleri. Elsa'nın. Yüzü Everett'inkine benzeyen bir adamın. Alabama ehliyetinin bir kopyası bana adının Waylon Smith olduğunu söyledi.

Geçmiş araştırması hayatı boyunca Alabama'da yaşadığını gösterdi. Ailesinin evinde bir ebeyle doğmuş. On dördüne kadar evde eğitim görmüş. Lise son sınıfta dizinden sakatlanıp kariyerini bitirene kadar yerel lisenin futbol kahramanı. Bir kariyeri olduğundan değil. Alabama'nın küçük bir kasabasında iyiydi. Ulusal düzeyde değil.

Kasaba sınırlarının hemen dışındaki bir fabrikada çalışıyordu ve sekiz yıl önce lise aşkı, Vince'in özel dedektifinin çektiği yüksek kaliteli güvenlik fotoğraflarıyla belgelendiği gibi, tamamen bir motel yatağında geçirdiği üç günlük bir ilişki için kasabaya döndü.

Şu lise aşkı mı? Elsa Johnson.

Dişlek ve kış suratlı, lise yıllığındaki fotoğrafından bana bakıyordu, varlığımın gelecekteki felaketinden çok *High School Musical* figüranlarına benziyordu.

"Sana ne bıraktım?" Halüsinasyon Vince omzumun üzerinden baktı ve nefesini yanağımda hissettiğime yemin edebilirim.

"Benim için Elsa'nın içine daldın." Kelimeler dudaklarımdan fısıltıyla döküldü. Saygılı. İnanılmaz. Bunu benim için yaptığı için değil.

Bana olan aşkını bir kez bile sorgulamamıştı, çünkü *başarmış* ve bu konuda bir şeyler yapmıştı. Yaptığı fedakârlığı hazmedemiyordum, bu yüzden dosyaya bakmayı bitirene kadar bu düşünceyi içime attım.

Elsa'dan Waylon'a yapılan üç yıllık ödemeler nakit uygulamaları ve takip edilemeyen kripto para birimleri aracılığıyla yapılmıştı. Bu çıktılar Vince'in kaybolmasından sadece birkaç gün öncesine aitti.

İlk ödeme için listeyi taradım. Everett'in doğduğu ay. Fotoğrafları tekrar karıştırarak tüm tarihleri kontrol ettim ve zaman çizelgesine baktım. Gio, Elsa'ya borcunu ödemişti. Elsa Alabama'ya uçmuş ve Waylon Smith ile bir motel odasında kilitli üç gün geçirmişti.

İki hafta sonra elinde hamilelik testiyle New York'a döndü. Onu karşıladım, ona bir yatak odası hazırladım ve Everett'in benim olduğunu düşündüğüm için odamın bir bölümüne onun için bir çocuk odası inşa ettim.

Everett doğduktan beş yıl sonra onunla birlikte Alabama'ya kaçtı, Andretti bölgesinin derinliklerine, onu alamayacağım yere. Andretti-Romano kan davasını bilmiyordu. Mafya bağlantılarım hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Oğlumu kaçırmayacağım için uzak durduğumu düşündü -onun için her şeyi yapardım- ve onu bir daha asla göremeyeceğim tehdidiyle benden para sızdırmaya başladı.

Sadece kimliğini gizli tutmasını istedim. Ondandır utandığımı sanıyordu ama gerçekte Andretti Everett'i savaşta bir piyon olarak kullanacaktı. Ben de ona ödeme yaptım ve paranın bir kısmını Waylon'a aktardığı ortaya çıktı.

Ödemeler New York'tan ayrıldığında başladı. Neden kaçtığını hiç anlayamamıştım ama artık biliyorum. Waylon, Everett'in biyolojik babasıydı. Gittiğinde yalan söylemiş ve bana benzeyen bir sperm donörüne para ödediğini söylemişti. Everett'i Waylon'dan saklamaya çalışıyordu, böylece Everett'i bana karşı bir pazarlık kozu olarak elinde tutabilecekti.

Gerçek şu ki, Everett'i sevmem için biyolojik oğlum olmasına gerek yoktu. Onu beş yıl boyunca büyüttüm, ilk adımlarını atmasını izledim, okumayı öğrettim, salıncakta ittim, besledim, yıkadım, ihtiyaçlarını karşıladım. Sadece onun ebeveyni gibi davranmadığım beş yılı birlikte geçirdik.

I. Öyleydi. Onun. Babasıydım.

Ve şimdi onu nasıl geri getireceğimi biliyordum.

Asher'a şirket jetini çalıştırması ve benimle özel iniş pistinde buluşması için bir mesaj attım. Sonra Niccolao'yu aradım.

Yüzük.

"Bastian?"

"Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Boğazıma düğümlenen yumağı yuttum. Vince'in fedakârlığının Nicolaio için olduğunu düşünmüştüm; kan borcunu ödemek, Andretti-Romano savaşını bitirmek ve Nicolaio'nun kellesine konan ödülü kaldırmak için. Ama aynı zamanda benim içindi. Andretti-Romano savaşını bitirmek Alabama'ya girmemi sağlayacaktı.

Everett'i geri almak için ihtiyacım olan şeyi keşfettikten günler sonra Vince'in Andretti sendikasına teslim olmayı seçmesi tesadüf olamazdı.

Nicolaio tereddüt etmedi. "Elbette. Ne istersen."

"Asher'in zaten bir uçak programı var ama benim Alabama'ya gitmem gerekiyor." "Andrettis'lerle görüşeceğim."

"*Sen* bir Andretti'sin."

Cevap vermeden önce bir süre durakladı, "Ben her zaman bir Romano olacağım."

İkimiz de Vince'in fedakârlığını içimize sindirirken sessizlik havayı boğdu. Bizi kanıyla birbirine bağlamıştı, sonsuza dek aile, sonsuza dek kardeş. Bunu hafife almadım.

Nicolaio boğazını temizledi. "İyi şanslar."

"Teşekkür ederim." Ve ciddiye dim.

Telefonu kapattıktan sonra kasamdan iki yüz elli bin dolar nakit aldım ve hepsini işaretsiz bir spor çantasına attım. Halüsinasyon Vince beni yatak odama kadar takip etti. Onun arkadaşlığını seviyordum. Onu burada istiyordum ama aynı zamanda en iyi oyunumu oynamam gerekiyordu. Everett'e bir şey olması riskini göze alamazdım, bu yüzden Asher'a bir mesaj attım.

Bastian: Bana bir hamburger söyle.

Asher: Ben senin emirlerini yerine getirmiyorum.

Asher: Uçakta bir tane bekleteceğim.

Asher: Çünkü bok gibi görünüyorsun.

Asher: Tanrı aşkına, duş al ve dişlerini fırçala.

Giysilerimi çıkarıp duşa atladım, Ariana'nın ihanetini öğrendiğimden beri ilk kez yeniden canlanmıştım. Bürodaki patronlarına iletebilecekken bu dosyayı bana vermiş olması beni şaşırtmamıştı.

O gittikten sonra, eşyalarını olduğu gibi sakladım - sanki hala burada yaşıyormuş gibi çatı katımın etrafına dağıttım. Onu sokağın ortasında bırakır bırakmaz eve döndüm ve çalışanları gönderdim.

Ari'nin eşyalarını alıp ön kapıdan dışarı atacak enerjim yoktu. Duşumdaki rafta duran diş fırçasına ve şampuanına bakarken kendime söylediğim şey buydu. Hay sikeyim. Bana dosyayı vermişti.

Muhtemelen FBI için de bir kopya hazırlamıştır, diye kendime hatırlattım.

Bürodaki adamımız, Vince Amca'nın eski dostu Wilks, büronun bize zarar vermesine asla izin vermezdi. Ama Ariana'nın son birkaç ayını beni gözetleyerek, Elsa gibi yalan söyleyerek, aşıkmiş gibi davranarak geçirdiğini bilmek-

"Numara yapmıyordu." Halüsinasyon Vince sözümü kesti, duşta bile bana yer vermedi.

İşte bu yüzden uçakta yemeğe ve uykuya ihtiyacım vardı. En son ne zaman otuz dakikadan fazla uyuduğumu hatırlamıyordum.

Avucuma şampuan sıktım ve duş alırken banyoda ölü amcamın halüsinasyonunu gördüğüm gerçeğini görmezden geldim. "Bunu bilemezsin."

"İkimiz de seni sevdiğini biliyoruz." "O bir yalancı."

Yalanları iki kısımdan oluşuyordu: Bana söylediği yalanlar ve bunu haklı çıkarmak için kendine söylediği yalanlar. Parçası olmak istemediğim ihanetlerle dolu çift ağızlı bir kılıç.

"İnsanlar yalan söyler. Eylemler yalan söylemez." Halüsinasyon Vincent duş başlığıyla oynuyormuş gibi yaparak yarı bedenimde durdu. "Sizin yakın çevrenizde elde ettiği erişim sayesinde FBI'daki kariyerine başlayabilir ve onların en yeni süperstarı olabilirdi. Ama hiçbir zaman işe yarar bir şey rapor etmedi, yoksa Wilks bize söylerdi." Yüzünü bana döndü ve devam etti, "Yaptığı şey Elsa'yı geçmişine gömmeyi öğretmek, kız kardeşinin daha az yalnız hissetmesine yardımcı olmak ve benim için yas tutarken sana destek olmaktı. Bu seni sevmeyen birine benzemiyor."

"Dur."

Duşumu bitirirken onu görmezden geldim ama o devam etti: "Bir şey söylemem ya da söylememem seni sevdiğini gerçeğini değiştirmez."

"Sen bir halüsinasyonsun. Sen ne bilirsin ki?"

"Aynen öyle. Söylediğim her şey senin düşündüğün şeyler."

Duşu kapattım ve kurulanıp üstümü değiştirmek için acele ettim. Havaalanına ne kadar çabuk varırsam, o kadar çabuk yemek yiyip uyuyabilirdim.

Bunu dinleyemezdim.
Gerçeği duyamadım.



Fya da benim bok gibi göründüğüm hakkında söylediği her şey, Asher için de geçerliydi. Gözlerinin altında torbalar oluşmuştu ve en son ne zaman **uyuduğunu** merak ediyordum. Muhtemelen bu yüzden yanında sekiz her zamanki dört yerine güvenlik görevlileri.

Hamburgerimi sessizce yedim - midem reddetmesin diye yavaşça- ve iki buçuk saatlik uçuşun geri kalanında uyudum. İndiğimizde, pistte on iki Andretti askerinden oluşan bir eskortla uyandım.

Asher'ın güvenlik görevlilerinden biri para dolu çantayı aldı. Asher ve korumaları arkamdan gelirken uçaktan indim. İstedığım kadar uyuyamamıştım ama o ve hamburger aklımı başıma getirmeye yetmişti.

Andretti askerlerinden biri başını eğerek, "Bay Romano," diye selam verdi. Kısa süre önce sona eren savaş göz önüne alındığında samimi bir selamdı. "Benim adım Guilio."

Bizi siyah bir Escalade'e götürürken onu takip ettim. "Yolculuk boyunca bize eşlik edecek misin?"

Başını salladı. "Ne kadar sürerse sürsün."

Asher ve ben arka koltuğa geçtik, ardından korumalarından biri geldi. Guilio sürücünün yanındaki koltuğa otururken geri kalanlar diğer Escalade'lere dağıldı. Ona dosyalardan birinden Waylan'ın adresini attım.

On dakika sonra, bakımlı ve ineklerle dolu bir çiftliğe yaklaştık. Camı indirdiğimizde ve Waylan SUV'a yaklaştığında gerçek bok gibi kokuyordu. Garip bir şekilde bana benziyordu. Yüzü daha yıpranmış bir bronzluğa ve güneş lekelerine sahipti ve orta kısmında ve çenesinde bende olmayan bir ağırlık vardı, ama aynı genel estetiğe sahipti - koyu saçlar, koyu gözler ve hatta belki de karanlık bir ruh.

Göreceğiz.

Meraklı gözleri ürkütücü bir hassasiyetle üzerime yerleşti. O *biliyordu*.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu.

İnsanlar neden böyle söylüyor? Uygunsuz İngilizcenin cazibesini asla anlayamadım.

Ona ilgisiz bir bakış attım. "Atlayın." "Hiç boş koltuk yok."

Sürücü bir düğmeye bastı ve bagaj açıldı.

Waylan'ın gözleri açık bagaja kaydı. "Ciddi misiniz?" Kimse cevap vermeyince Waylan başını sallayarak devam etti: "Hayır, polisleri arayacağım." Gözlerini yaklaştırmakta olan kurşun geçirmez Andretti SUV filosuna çevirdi.

"Bu pek akıllıca bir şey gibi görünmüyor Waylan." Telefonumu çıkarırken kaşlarımı kaldırdım ve onun irkilmesiyle eğlendim. Konu tehdit olduğunda çoğu zaman korku silahların önüne geçerdi. "Sen akıllı bir adam değil misin?"

"I-" Arkamızdaki cipin kapıları açılarak Waylan'ın önünü kesti ve arabanın etrafından dolaşarak bagaja girdi, içerideki kolu kullanarak bagajı arkasından kapattı.

Ona bir fermuarlı kravat fırlattım.

"Kendini bağla." "Ama-"

"Şimdi."

Asher önüne bakarken yüzünde eğlenceli bir sırıtış vardı. Uçağa bindiğimde dosyayı ona vermiştim, o da doldurmuştu. Elsa'nın adresini Guilio'ya söyledikten sonra araba çalıştı ve şehrin daha güzel bir bölgesine doğru yola çıktık.

"Sen osun, değil mi?" Waylan'ın sesi fısıltıyla bana doğru yaklaştı.

"Evet."

"Parayı almak istememiştim. O benim çocuğumu çaldı." Ona döndüm. "O senin oğlun değil."

"Onu ben yaptım-"

"Sperm bağışladınız. Onunla hiç tanıştın mı? Onunla konuştun mu? Ona kitap okudun mu? Onunla oynadın mı? Besledin mi? Yıkadınız mı?" Sessizlik. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Parasını ödediğim Güney manolya ağaçlarıyla kaplı uzun bir araba yoluna çıktık. Arabanın kapılarını açtık ve parasını ödediğim parke taşlarına bastık. Bir dizi merdivenden çıktım ve parasını ödediğim beyaz, yirmi ayak yüksekliğindeki sütunların yanından geçtim. Ve parasını ödediğim mor kalpli ahşap çift kapıyı çaldım.

Asher parmaklarını Waylan'ın pazusuna dolamıştı ve Andretti askerleri de siyah güvenlik görevlilerimizle birlikte ciplerin önünde kollarını kavuşturmuş ve sessiz bir şekilde durma nezaketini göstermişlerdi. Hizmetçi beni şaşkın gözlerle karşılarken kapı açıldı. Onunla daha önce hiç karşılaşmamıştım ama kim olduğumu bilmesi beni şaşırtmadı. Elsa muhtemelen personeli beni asla içeri almamaları konusunda uyarmıştı.

"Bastian!" Elsa döner merdivenin son basamağından inerken seslendi. Topukları bocote ağacına takırdayarak kapıya doğru koştu. Tarihi Antebellum mimarisini ithal ahşap zeminlerle mahvetmek Elsa'ya kalmıştı. "Seni beklemiyordum!" Kızgınlığını gizlemeye çalıştı ama gözleri seğirdi.

"Gasp kelimesinin tanımını biliyor musun?" Onun yanından geçip parasını ödediğim fuayeye girerken cevap vermesine izin vermedim. "Bir şeyi, özellikle de parayı zorla ya da tehditle elde etme uygulaması." diye devam ettiğinde hizmetçi hızlı adımlarla uzaklaştı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum-" Asher Waylan'ı kapı aralığından çekiştirip arkalarından kapıyı kapatınca tiz sesle söylediği sözler boğazında düğümlendi.

"I-" Elsa söyleyecek bir şey bulmaya çalışırken gözleri bana kaydı.

"Kadınlara kekelemek sadece beş yaşında bir çocuk gibi görünmediğin zaman sevimli-

dolarlık fahişe." Gözlerimi onun formunda gezdirdim. "Fahişeler alınmasın." Ona doğru bir adım attım, boğazının düğümlenmesinin ve omuzlarının sarkmasının tadını çıkardım. "Bu evden ayrılmak için on dakikan var."

"Hayır, burası benim evim-"

Sözünü kestim, "Eğer mutlu bir hayat yaşamak istiyorsan, bu zihniyeti kafandan çıkar. Hiçbir şeye sahip değilsin. Beş parasızsın. Sen

Oğlun yok. Paran yok. Eviniz yok. Hiçbir şeyin yok. Kıyafetlerin bana ait. Bu ev bana ait. Arabalar bana ait. Son beş yılını inşa etmek için harcadığın her şey bana ait." Spor çantasına uzandım, Vince'in New York'tan ayrılmadan önce hazırladığım dosyasının kopyasını çıkardım ve yüzüne fırlattım. Resimler ve kâğıtlar bir yaprak seli gibi bocote ağacının üzerine düştü. "İşin bitti, Elsa. Kendini utandırmayı bırak."

Eğildi ve üzerinde Waylan'ın ehliyetinin fotokopisi olan bir kâğıt aldı. "Benim hakkımda ne bildiğini sanıyorsun bilmiyorum ama-

"Sen benden zorla para alıyordun, Waylan da senden zorla para alıyordu. Son baktığımda ben New York'ta, siz ikiniz Alabama'da yaşıyordunuz. Eyaletler arası iletişim FBI'nın yetki alanına girer ve gasp federal bir suçtur. Federal gasp suçlamalarının yirmi yıla kadar hapis cezası var ve elimde sizi içeri tıkmak için yeterli delil var."

Bana doğru bir adım attı ve yumruklarını iki yanında sıktı. "Bununla savaşıcağım. Avukatlarım var."

"Avukatlarınız yok. Kripto paranın izini sürmek zor olabilir ama bir kez bulduğunuzda onu çalmak için yetenekli bir hackerdan fazlası gerekmez."

Niccolaio'nun hacker komşusu Dex ben uyurken hesabını boşaltmıştı. Yüz hatlarındaki dehşeti izlerken damarlarımda adalet dolaşıyordu.

"I-" Başını iki yana salladı. "Everett beni özleyecek. Beni göndermene izin vermeyecektir. O beni seviyor."

Attığım kahkaha gerçektir. Cık *cık* ettim. "Ah, Elsa... Everett seni sevmiyor. Yirmi yıl hapiste geçirmek için uzun bir süre. Eğer şimdi kimse seni sevmiyorsa, yüzün bir lif gibi budanmış olduğunda da kimse seni sevmeyecektir."

Omuzlarının öne doğru kamburlaşmasıyla göğsü neredeyse çökmüştü. "Ne istiyorsun?"

"Gitmeni istiyorum." Saatimi kontrol ettim. "Sana on dakika verdim ama dokuz dakikasını konuşarak geçirdin. Çıkmak için otuz saniyeden az vaktin var."

"Ama-"

"Yirmi sekiz." "I-

"

"Bence hapishane turuncusu sahte bronzluğunla çatışıyor." "Lütfen-"

"On sekiz."

Telefonunu aldı ve sütyeninin içine soktu. Anahtarlarına uzandığında başımı salladım ve kapıdan çıkmadan önce çığlık attı. Çıkarken kapı çarptı.

"Baba?" Uykulu Everett başını merdivenin balkonundan uzattı. "Baba!" Bir anda uyanıp merdivenlerden aşağıya doğru koşmaya başlayınca gözleri fal taşı gibi açıldı. Kollarını belime doladı, sonra başını eğdi ve aynı gözlerle bana baktı. "Beni eve mi götürüyorsun?! Annemle yaşamak istemiyorum!"

"Evet." Alnına bir öpücük kondurdum. "Şimdi git ne istiyorsan topla. Geri kalanını daha sonra New York'a göndereceğim. Tamam mı?"

Başını salladı ve koşarak uzaklaştı. Waylan'a döndüğümde şaşırılmış görünüyordu.

"O benim oğlum mu?" Geniş gözleri Everett'in kaybolan bedenini takip etti. "Hayır, o *benim* oğlum." Bir adım öne çıktım.

Asher Waylan'ı bıraktı ve Waylan dizlerinin üzerine çöktü.

İçinde iki yüz elli bin dolar olan spor çantasını yanına yere bıraktım ve "Bu çantada iki yüz elli büyük var. Al ve hayatımdan çık git."

Onun icabına bakması için bir infazcı gönderebilirdim ama en azından Everett'e zarar vermemişti. Elsa vermişti.

Waylan çantaya bakmadı, gözleri hala Everett'in konuşurken bulunduğu noktaya odaklanmıştı, "Oldukça zenginsin, ha?"

"Evet."

"Ona bakabilirsin. Onu üniversiteye gönderebilir misin?" Bir kez başımı salladım. "Eğer gitmek isterse."

"Mutlu olacak mı?"

"Evet."

"Tamam."

Asher, Waylan'ı ve parasını eve götürmesi için Guilio'yu çağırdı, sonra da dört korumasına Alabama'da kalıp malikaneyi toplamalarını emretti. Malikaneyi ve arabayı satıp parayı Everett'in vakıf fonuna koyacaktım.

Andretti askerleri bana, Everett'e ve Asher'a havaalanına kadar eşlik ettiler. Everett benimle Asher'ın arasında otururken enerjiyle zıplıyordu ama uçağa bindiğinde kanepeye yığılıp kaldı.

"Seninle mutlu olacak." Asher, Everett'e başıyla onay verdi.

Everett uçağın karşı tarafındaki koltukta uzanırken, Asher ve ben karşılıklı olarak, ikimizin de oynayamayacak kadar yorgun olduğu bir satranç maçının önünde oturuyorduk. Bu ay ikimizi de çok yormuştu.

Satranç tahtasında bir piyonu oynattım. "Evet. Sadece olmayan yumurtalık donörünün yanında olmaktan daha iyi bir şey olmadığı için değil, aynı zamanda New York'u her zaman sevdiği için."

Asher atını E6'ya kaydırđı. "O dosyayı sana Vincent mı verdi?"

"Evet." Kalesini aldım.

"Bunu sana nasıl verdi?"

"Ariana."

Asher durakladı, parmakları kraliçesini okşuyordu. "Onu gördün mü?"
Ondan ayrıldığı mı ve neden ayrıldığı mı biliyordu.

Lucy bunu benden zorla aldı ve ağzındaki baklayı çıkardı. Hain.

Deriye yaslandım, satranç tahtasını unutmuşum. "Hayır. Kapının altından attı."

"Bu bilgiyi kariyeri için kullanabilirdi." "Biliyorum."

"Seni seviyor."

"Yalan da

söyledi."

"Bu onun işiydi," diye belirtti. "İş başa düştüğünde, o seni seçti."

"Belki, ama bunun bir önemi yok. Artık söylediği hiçbir şeye güvenemem." "O seni seviyor. Sen de onu seviyorsun. İkiniz de birbirinizi mutlu ediyorsunuz. Affedin ve yoluna devam et."

"Bu o kadar kolay

değil."

Asher omuz silkti. "Bazen insanları hâlâ hayatında istiyorsan onları affetmen gerekir. Ariana'yı hâlâ hayatında istiyor musun?"

"Hayır."

Dudakları bir sırtışla yukarı kalktı. "Şimdi yalancı kim?"



Sevginin ilk görevi dinlemektir,
Sevginin son görevi ise affetmektir.

-Bilinmiyor

BASTIANO ROMANO

İKİ AY SONRA

"E Verett!" Tessie çığlık attı.
Dün uçakla gelmişti ve ikisi beş yılı aşkın bir süredir ilk kez
dün karşılaştıklarından beri kavga ediyorlardı.
Büyük odalardan birini Everett için yatak odasına dönüştürmüştüm ve
kendi odasının neredeyse üç katı büyüklüğünde olduğu için çok üzgündü.

"Ben şimdi ne yaptım?" Everett başını arkaya attı ve inledi. Koyu renk saçları, Tessie'nin daha önce kafasına fırlattığı yastık yüzünden her yöne doğru dağılmıştı.

Oturma odasındaki kanepede kitap okurken kavga etmelerine izin verdim, yaptıkları maskaralıklar beni biraz eğlendirdi. Son beş yıldır bu evdeki sessizliğe o kadar alışmıştım ki, ikisi arasındaki küçük bir didişme tüm çatı katını canlı hissettiriyordu.

Yine de bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordum. Orta parçası eksik bin parçalı bir yapboz gibi. Hâlâ resmi çıkarabiliyordum ama doğru değildi. Mutlu olmalıydım. Elsa, özel dedektifimin bildirdiğine göre, bir sıhhi tesiste mezarlık vardiyasında çalışıyordu. Waylan, her ne kadar ona karşı gerçek bir kinim olmasa da, sessizlik içinde çiftliğine çekilmişti. Annem Tessie'nin daha sık ziyaret etmesine izin veriyordu. Lucy ve Asher sonunda balayına çıktılar. Niccolao ve kız arkadaşı Minka mutluluğu birbirlerinde bulmuşlardı ve Gio ile ben son zamanlarda daha sık konuşuyorduk. Vince Amca vefat ettiğinden beri Frankie ve Eli Amcalar bile daha sık gelmeye başlamışlardı ve aileyle ne kadar az vakit geçirdiklerini fark etmişlerdi. Ya Everett? Bana her gün ne kadar mutlu olduğunu söylüyordu.

Ve hala Ariana'yı özlüyorum.

Geçen ay pes ettim ve FBI'dan ayrıldığından beri nerede çalıştığına baktım ve her gün ortaya çıkıp onu götürmemek için kendimi zorlamak zorunda kaldım.

Tessie piyanonun yanından bana doğru koştu. "Bastian, yeğenime söyle" - aradaki bir yıllık küçük yaş farkına rağmen Everett'in teknik olarak teyzesi olduğu gerçeğini unutmamasına asla izin vermezdi - "o koca bir bok kafalı."

Ona küfretmemesini söyleyebilirdim ama açıkçası benim ebeveynlik tarzım, benim evimde yaşarken gelişmesi kaçınılmaz olan aptalca şeyleri umursamamayı içeriyordu ve Tessie zaten benim kız kardeşimdi, çocuğum değil.

Kitabımı bir kâfir gibi karaladım ve kapattım. "Ona bunu söyleyebilirdim ama o zaman sana aldığımı sandığın pembe çarşafların aslında Luna'nın yanlışlıkla kırmızı bir tişörtle birlikte çamaşır makinesine attığı eski beyaz çarşaflar olduğunu söylemek zorunda kalırdım."

"Çok adisin!" Tessie kollarını kavuşturdu. "Ariana çamaşırlarımı yıkarken daha çok hoşuma gidiyordu." Nefes nefese kaldı. "Burada çok fazla erkek var!"

Everett kanepeye oturdu ve benim yanıma arkalık olarak kullandı. "Ariana'yla ne zaman tanışacağım?"

İkisine de baktım ve bir cevap düşündüm.

Tessie benim yerime cevap verdi: "Sana kızgın olmayı ne zaman bırakacak?" "Ona kızgınlım," diye düzelttim.

"Bu çok aptalca." Everett'i kenara itti ve aramızdaki koltuğa oturdu. "Doktor Phil, 'Bağışlama olmadan sevgi olmaz, sevgi olmadan da bağışlama olmaz' der."

Bu neden benim
kardeşim? Sadece
neden?

Everett Tessie'nin etrafına göz gezdirdi. "Eğer affetmeden sevgi yoksa, bu senin sevmeyeceğin anlamına mı geliyor baba?"

Tessie ona döndü. "Evet, bu seni sevmediği anlamına geliyor."

Birbirlerine tekrar bağarmaya başladılar ve Vincent'la ilgili halüsinasyonlarım uyku ve yemekle birlikte çoktan kaybolmuş olsa da, şu anda bana ne söyleyeceğini hayal edebiliyordum, daha küçük bir çocukken bana söylediği sözleri: *"Eğer bir hata affedilebilir olmasaydı, onun üzerinde düşünmezdin. Küçüklüğünden beri hep kin tutardın ama ne fark ettim biliyor musun? Kin tutuyorsun çünkü çok önemsiyorsun. Sevgin o kadar derin ki, içindeki acının dışarı çıkması daha uzun sürüyor."*

Nostaljiyi yuttum ve Tessie ile Everett'in kavgasını izledim, kendime Ari olmadan kaçırdığımı bildiğim anlar yerine bu anlar için minnettar olmamı söyledim. Kapı çalındı. Güvenlik görevlilerinden biri için kapıyı açtım.

Konuşurken bana bir zarf uzattı, "Birkaç dakika önce bir kurye bunu bıraktı. Aylar öncesinden sipariş edildiğini ve bugün teslim edileceğini söyledi."

Elinden aldım ve o giderken mührü açtım. Vincent'ın tanıdık el yazısı, kalın kart stoğunu dışarı kaydırduğımda gözlerimle buluştu.

Aylar oldu.
Eee? Neyi bekliyorsun?
-Vince



ARIANA DE LUCA

Ben dışlıyım.

Dört hece.

Yaygın bir kelime.

Söylemesi kolay.

Ama iş tanımlamaya geldiğinde, hayatımın büyük bir bölümünü tanımlayamadan geçirdim. Bastian'la birlikte bir hayat istiyorsam kendimi bulmam gerektiğini bilerek bürodan ayrıldım. Ve buldum da. Son iki ayımı çalışarak, sevdiğim ve sevmediğim şeyleri anlamak için Netflix'te gezinerek, daha önce hiç okumadığım kadar çok türde roman okuyarak, Bastian'ın kaybını mafya aşk romanlarıyla körükleyerek ve tüm ilçelerde restoran restoran dolaşarak geçirdim.

Kendimi daha iyi idare ediyordum. Bu Bastian'ı özlemediğim anlamına gelmiyordu. Sadece, o beni affetmeye hazır olduğunda kendimi daha iyi anlayacağım anlamına geliyordu.

Nefesimi tuttum ve ensemdeki ağırları sıktım. Belki de kader bana gülüyordu çünkü buradan başka bir yerde iş bulmakta zorlanıyordum. Dominic. Aylar önce Bastian beni işe almayı reddederse çalışmakla tehdit ettiğim yer.

Hizmetçilerden biri olan Carrie bara yaklaşırken kaşlarını kaldırdı. "Dominic'in keyfi yerinde değil." İki eliyle şeytan boynuzları yaptı.

Gamsız hissederek kahkahalarımı bastırdım. Bastian ve Tessie'yi her gün özlüyordum ama aynı zamanda kendimi keşfetmek için de zaman ayırıyordum. FBI'ın dışında kim olduğumu keşfederken, kaderin beni ve Bastian'ı tekrar bir araya getireceğine güvenerek hayatı her seferinde bir gün kabul etmek.

Ama onu
özledim. Tanrım,
onu özledim.

Dosyayı ona vermiştim, evde olmayacağını bildiğim bir anda çatı katındaki evinin kapısının altından atmıştım. Zor bir seçim değildi. Bunun mutlu sonunu bulmasına yardımcı olacağını biliyordum ve Vince gibi ben de kaderin bizi tekrar bir araya getireceğine inanıyordum.

Yine de Kader'in acele etmesini diledim, çünkü iki ay olmuştu, büronun dışında olduğum kişiye her geçen gün daha çok aşık oluyordum, ama Bastian başımın üstünde sallanırken daha mutlu olacağımı hep biliyordum.

Jüpiter.

Ganymede.

Hangisi olduğum umurumda değildi.

Ben sadece Bastian ve Ariana olmak istedim, birbirinin yörüngesinde dönen iki gezegen.

Dominic'in ev sahibesi Anna bizi barda karşıladı, bana bakarken kaşları birbirine çarpılmıştı. "Dışarıda bir ziyaretçiniz var. Bir erkek. *Ateşli* bir adam."

Kalp atışlarım hızlandı ve
biliyordum. Sadece *biliyordum*.

Kapıya baktım ama sokakları basan sağanaktan hiçbir şey göremedim.
"Ama yağmur yağıyor."

"Biliyorum." Gözlerini devirdi ve kalçasını boş bir sandalyeye yasladı.
"Saatlerdir dışarıda. Dominic onu içeri almadı ve sonunda gelip seni almama izin verdi."

Kaşlarım çatıldı ve elimde tuttuğum küçük garson defterini lavabonun altına fırlattım. Barmenlik yerine garsonluk yapıyordum ama umurumda değildi.

Carrie'ye döndüm. "Benim yerime bakabilir misin?"

"Evet, git." Meraklı görünüyordu ama kaşlarını sallarken sormak istediğini bildiğim sorulardan uzak durdu. "Ateşli bir yabancı. Lütfen bana bunun arkasındaki ilginç hikâyeyi anlat. Ama sonra. Yarın bana her şeyi anlatırsan bu gece senin vardiyanı ben alırım."

"Anlaştık."

Paltomu giyip üstü açık verandanın kapısını açarken aptalca bir sırıtış takındım. Masalardan birine oturdu, bazı personelin yağmurdan korumak için gölgelikli tarafta birbirine zincirlediği sandalyeleri görmezden geldi. Koyu renk saçlarını inceledim. Tıpkı hatırladığım gibiydi. Gözlerini. Burnunu. Dudakları. Vücudu. Her şey hatırladığım gibiydi ama yine de ciğerlerimdeki nefesi parçaladı.

"Merhaba," diye fısıldadım.

Bastian kollarını kavuşturdu, dudakları bir sırıtışa dönüştü. "Burada servis her zaman bu kadar kötü mü?"

Her zaman pislik.

Gülümsememi tutamadım. Bana geleceğini biliyordum.

Kader.

Jüpiter ve Ganymede.

Ne olduğumuzu bilmiyordum ve birlikte olduğumuz sürece umurumda da değildi.

Ona doğru bir adım attım. "Belki sadece senin için. Sanırım patronum senden nefret ediyor."

Su saçlarını alnına yapıştırırken bile dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

"Onun tüm işlerini alan restoranın sahibiyim."

"Kendi mi?"

"Asher'dan aldım."

"Şu anda yaptığın şey bu mu? Restoran sahibi mi oldun?"

Telefonumdan ve internetten uzak durmak, hafiyelik becerilerimi onu takip etmek için kullanmamak benim için çok zordu. İstiyordum ama aynı zamanda kendimi de bulmak istiyordum, böylece Bastian'la tekrar bir araya geldiğimizde ona her şeyimi verebilecektim.

"Pek çok şeyden biri."

"Peki ya diğerleri?"

"Müşterilere hep böyle kişisel sorularla mı yaklaşırsınız?" "Sadece ateşli olanlara."

"O halde, merhaba. Adım Bastiano Romano, ama siz bana Bastian diyebilirsiniz."

"Merhaba." Yüzünü tutup onu öpmek istedim ama kendimi tuttum. Zar zor. "Benim adım Ariana De Luca. Bana kızgın mısın?"

"Seninle daha yeni tanıştım. Sana nasıl kızabilirim?" Ben gözlerimi devirirken devam etti, ama cevabını beklerken içimde her şey gerildi. "Sen bana oğlumu geri verdin. Sana asla kızgın olamam."

Vince, Elsa'ya asılacak ilmiği bulmuştu. Sperm donörü kullanmamıştı. Bir adamla yatmış ve Everett doğduğundan beri ondan uzak durması için ona para ödemişti.

"O ben değildim. Vince öldükten sonra o dosyayı almam için beni ayarladı." "O her zaman üç adım öndeydi, değil mi?"

"Yirmi dokuz yılı dene."

"Bir gün bana bunun ne anlama geldiğini söyleyeceksin." Ona bakmaktan kendimi alamıyordum.

Tanıdığım herkesten daha çok seven adam.

Daha önce çiğnenmiş olmasına rağmen kalbini bana açan adam.

Kendi kanından olmayan bir çocuğa aşık olan ve hala nefret ettiği bir kadına her ay çek gönderen adam.

Bir adım daha yaklaştım. "Bu hoşuma giderdi."

Yırtıcı gözleri ona yaklaşmamı izliyordu, kapüşonlu, bana sesleniyordu.

"Elsa'nın önünü kestim."

"Peki Everett?"

"O benimle birlikte. Yaklaşık iki aydır birlikte." "Mutlu musun?"

"Evet. Olabileceğim kadar mutlu değilim." Ayağını bileğine doladı ve beni kendine çekti.

İki avucumu göğsüne koyarak kendimi yakaladım. "Seni özledim, Jüpiter." "Bana ne dedin?"

"Jüpiter."

"Ben Jüpiter değilim." Başını iki yana salladı. "Vince Amca bana Jüpiter ve Ganymede'in hikâyesini anlatırdı. Ganymede Jüpiter'in etrafında döner, onun çekim gücüne kapılır, hep yakınında, hep etrafında döner."

Göğsümde oluşan acıyla savaştım. "Sen Jüpiter değil misin?"

"Hayır," dedi içim parçalanarak, ama sonra beni tekrar bir araya getirdi, "Öylesin."



Sevilmek bir başarıdır. Sevmek bir görevdir.
Sevdiğiniz biriyle birlikte olmak bir
Başarıdır. Sizi seven biriyle birlikte
olmak Hayattır.

-Nishan Panwar

ARIANA DE LUCA

BİR YIL SONRA

kendimi bakire gibi hissediyorum," diye itiraf ediyorum patlamış mısır kuyruğunda beklerken.

"Everett ve Tessie bizimle birlikte, yeniden karşılaştıkları ilk andan beri yaptıkları gibi kavga ediyorlar. Onlar Power Rangers renklerini ulusal güvenlik meselesiymiş gibi tartışırken sırtıma yüzümden uzak tutuyorum.

Bastian inliyor ve pantolonunun altından kendini ayarlıyor. Kim sinemaya takım elbiseyle gider ki? Benim adamım.

Bana aile işini devraldığını söylediğinde -başlangıçta benim için yaptığı bir fedakârlıktı bu- endişelenmiştim. Ama babasıyla bir anlaşma yapmış, ailesi yasadışı işlerden yasal işlere geçmeye başlarken o da işin yasal tarafının kontrolünü tamamen ele almıştı.

"Bana bakire fantezilerinin seni sertleştirdiğini söyleme." Çocuklar duymasın diye sesimi alçaltıyorum. "Sinema kirazımı patlatıyorsun, gerçek kirazımı değil."

Kulağıma fısıldayabilmek için beni kucakladı. "Konuşmaya devam et, ben de senin o küçük dar kışına bir kiraz sokayım ve onu sikimin piercingiyle patlatayım."

Bir sapık gibi, bu cevabı sevdim. "Sana meydan okuyorum."

Aramızdaki ereksiyonu hissedebiliyorum ve bir elimi vücutlarımızı ayıran var olmayan boşluğun arasından kaydırıp onu okşuyorum. Sonra geri çekilip ereksiyonunu örtmek için takım elbise ceketini iliklemesini izliyorum, ama takım elbisesi çok özel dikilmiş ve hala devasa hatlarını görebiliyorum.

Aşağıya bakıyor, sonra da örtmek için beni önüne kaydırıyor. Sipariş vermek için adım attığımda nefesini ensemde hissedebiliyorum. Tezgâhın arkasındaki telaşlı genç kız gözlerini benden ayırmamaya çalışıyor ama gözleri sürekli Bastian'a kayıyor. Onu suçlamıyorum. Onu her gün görüyorum ve hâlâ gözlerimi kaçırmakta zorlanıyorum.

"Sana ne getireyim?" Sesi çatallaşıyor ve sırtımama engel olamıyorum.

Yirmi yıl sonra, Bastian'ın hala kadınlardan bu tepkiyi alacağından şüpheleniyorum. Muhtemelen bazı erkekler bile. Bazılarının onun yanından geçerken sanki gerçek olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi iki kez baktıklarını gördüm.

"Sakızlı aylar!" Tessie bağıyor, gerekenden çok daha yüksek sesle.

"Hayır, ekşi sakızlı solucanlar!" Everett, bir paket jelibonun hemen üzerindeki şeffaf ekranı dürtüyor.

Tessie onu kalçasından kontrol ederek yoldan çeker. "Hayır-"

"İkisini de alıyoruz," diye araya giriyorum kibar bir gülümsemeyle. "Ve bir büyük patlamış mısır, bir büyük kola ve iki küçük ICEE.

Yemin ederim, bu ikisini hiçbir yere götüremem ama başka türlü sünnü de istemezdim. Vince'in ölümünden sonra, Tessie'nin ailesi onun zamanını

aralarında eşit olarak. Şimdi iki ayda bir New York'ta, bu da Everett'le iki ayda bir her *şey için* kavga edecekleri anlamına geliyor.

"Cherry!" Everett bir aşağı bir yukarı zıplıyor.

Tessie onu tekrar yolundan itiyor. "Kola!"

"Hayır." Bastian bir kolunu belime doluyor. "Kafein yok. Yaban mersini ve çilek karışımı alacak." Tessie'ye kaşlarını çatıyor. "Tamam mı?"

"Tamam."

Onların maskaralıklarına her zaman gülümsediğim için bir sırtışıma daha ısıyorum. Bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum, *GQ* için modellik yapabilecek ısmarlama takım elbiseli bir adam tarafından kucaklanıyorum; yırtık pırtık eşofmanlar giyiyorum çünkü sevdiğim şey bu ve diğer herkesi siktir et; benim için bir oğul haline gelen bir çocuğun ve ihtiyacım olduğunu asla bilmediğim küçük kız kardeşimin yanında.

Bastian, şaşkın gencin bize abur cuburlarımızı getirmesini beklerken çenesini omzuma yaslıyor. "Mutlu görünüyorsun."

"Öyleyim."

En mutlusu.

Bu duyguyu ne ölçebiliyorum ne de tarif edebiliyorum.

Çocuklar içeceklerini ve şekerlerini alıyor, ben büyük kolayı alıyorum ve Bastian patlamış mısırı kapıyor. Sinemaya girdiğimizde tamamen boştu. Ön gösterimler oynatılıyor ama içeride kimse yok.

Etrafıma bakıyorum. Saçlarım gözlerime doğru savruluyor ve telleri fırçayla uzaklaştırıyorum. "Yanlış salonda mıyız?"

Bastian bir eliyle sırtımın alt kısmına dokunarak beni ileri itiyor. "Hayır."

"Ama dışarı çok kalabalık. Sinemalar normalde boş mudur?"

Yanımdaki koltuğa oturdu, Tessie onun yanında, Everett de benim yanımda. "Tiyatroyu satın aldığınızda öyledir."

"Ne? Yok artık."

"Bu senin ilk seferin," diyor sanki yapılması gereken çok açık bir şeymiş gibi.

Tessie ikimizi de susturdu. "Tiyatroda konuşmamanız gerekiyor."

Gözlerimi deviriyorum, içkiyi bardak tutucusuna koyuyorum ve uzanmış koltuğa yaslanıyorum. Everett sol elimi, Bastian da sağ elimi tutuyor. Son fragman bitiyor ve film oynamaya başlıyor.

Uzun giriş jeneriği. Üç adam dövüşüyor. Everett ve Tessie'nin görmemesi gereken bir sürü kan var ama eminim daha kötülerini de görmüşlerdir. Dehşete kapılmadan

Everett'in yüzündeki ifadeden bunun doğru olduğunu anladım.

Ve sonra film kesiliyor. Birdenbire. Ekran titriyor. Ekran tekrar aydınlanmadan önce açık olduğundan emin olmak için projektöre bakıyorum. İki kelime duvardan duvara yayılıyor. Dev. Yüzümde. Büyük harflerle.

EVLEN BENİMLE.

Hiç şüphe

yok.

Bir talep.

Çünkü yeni nişanlım böyle bir adam.



BASTIANO ROMANO

BİR YIL SONRA

Dİhtiyacımız olacağını düşündüğüm rastgele şeyleri alıp Ariana'nın birkaç ay önce hazırladığı bebek çantasına atarken reklam beni yarı sürükleyerek kapıdan çıkarıyor.

Eliyle yakamı yumrukladı ve sonra beni kabaca kapıdan dışarı itti.
"Çocuğun seninle ya da sensiz geliyor..."

Çatı katındaki garajımdan çıkıp özel hastaneye doğru giderken direksiyonu ona bırakıyorum. Çantanın içindekileri kontrol ediyorum. İki kez kontrol ettim. Sonra üç kez. Ariana hamilelik hormonlarıyla tam bir öfke canavarı, bu yüzden sırf hastanedeki tepkisini izlemek için çantanın ortasına bir vibratör ve on iki inçlik bir dildo attım.

"Kızınıza isim koydunuz mu?" "Henüz koymadım."

Hâlâ yanımda olduğuna inanamıyorum. On yıl önce bana babam hakkında ne düşündüğümü sorsaydınız, dudaklarımdan "Benim için ölü" kelimesi dökülebilirdi. Şimdi ilk kız bebeğimin doğumunu izlemek için beni hastaneye götürüyor.

Ve ben ona baba diyorum.

Bu olay Vince Amca'nın ölümünün birinci yıldönümünden sonra gerçekleşti ve hayatın sevdiklerimize karşı kin beslemek için çok kısa olduğunu kabul ettik. O zamandan beri ilişkimizi onarıyoruz. Bir gecede olmadı ama oldu.

Hemşire bizi aceleyle Ariana'nın odasına götürüyor, buraya yaptığımız milyonlarca yolculuktan ve kızlarımın en iyi bakımı almasını sağlamak için yaptığım büyük bağıştan yüzümü hatırlıyor. Everett çoktan gelmiş, odanın dışında oturuyor. Suyu geldiğinde Ari'nin yanındaydı, onu okuldan almıştı.

Ona ulaştığımda bacağıma sarılıyor ve sonra babamın sırtına atlıyor. "Garip sesler çıkarıyor."

Saçını karıştırıp odaya giriyorum. Haklıydı. Ariana inliyor, homurdanıyor ve aradaki tüm sesleri çıkarıyor. Hemşireler ona nefes almasını söylerken sesi balina gibi çıkıyor.

"Nefes alıyorum! Hâlâ hayatta olduğumu nasıl düşünürsün?!" Gördün mü?

Öfke canavarı.

Bebek doğduğunda ve gerçekten böyle bağırıldığını öğrendiğinde dehşete düşecek.

Beni gördüğünde "Oh, şükürler olsun," diyor. Elini uzatıp Ben.

Onu tutuyorum ve parmaklarımızı iç içe geçiriyorum. "Sanırım bizi buraya getiren şey sikişmek, Bayan Romano. Anal ile devam edebilirdik."

Hemşirenin yanakları parlak pembeye dönüyor. Ariana bir Sumo güreşçisinin gücüyle elimi sıkarken ona göz kırpmak istiyorum. Böyle giderse bebek doğmadan önce acil serviste el nakli yaptırıyor olacağım.

Elim uyuşana kadar tutmasına izin veriyorum, hissin geri geleceğini hiç sanmıyorum ve parmaklarım olmadan onu nasıl parmaklayacağımı düşünüyorum.

Bir saat geçti.

Sonra bir tane

daha.

Ve bir tane daha.

On saat sonra, ilk ağlamayı duydum.

Bebeğimizin.

Hemşirelerin onu alıp götürmesi, temizlemesi, geri getirmesi ve aklımın almadığı daha milyonlarca şey... Çünkü bu dünyaya bir insan daha geldi ve o artık bizim.

"Ona ne isim verelim?" Ariana'nın bir elinde kalem, diğerinde bir form var. Uyuyor olmalıydı ama eski bir kolluk görevlisi için yapması gereken hiçbir şeyi yapmıyor.

Şakağına bir öpücük konduruyorum. "Şaşırt beni."

"Annemin adı. Kader demek." Bir şeyler yazıp bana uzattı. "Ona bir erkek göbek adı verdiğimiz için bizden nefret edecek."

"Eğlenceli olacak. Bizi suçlayacağı onca sataşmayı bir düşünsene."

İsmi duyduğumda Ari gözlerini deviriyor ve ne kadar kutsanmış olduğumu fark ediyorum. Bu eş.

Bu oğlum.

Bu kız. Bu

hayat.

Hepsi bizim.

Hemşire kız bebeğimizi getirip bana verdiğinde Everett arkada kalıyor. Mavi-yeşil gözleri açılana kadar onun melek yanaklarına bakıyorum.

Dalia Vincent Romano.

Son.

Bastian'ın kuzeni Asher hakkında daha fazlasını okumak ister misiniz? **Asher Black** şimdi [eKitap](#), [Kindle Unlimited](#), [Sesli](#) ve [Ciltsiz](#) olarak mevcut!

[Yorum bırakmak için tıklayın!](#)

[Bültenime kaydolmak için tıklayın!](#)

Asher Black'e bir göz atmak için sayfayı çevirin!